

НОРА РОБЪРТС



НЯМА НИЩО ПО-КРАСИВО И ПО-ОПАСНО ОТ ЕДНА МЕЧТА!

ПРОКЛЯТИЕТО — НА — АНЖЕЛИК

НОРА РОБЪРТС ПРОКЛЯТИЕТО НА АНЖЕЛИК

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

Всепризнатата Нора Робъртс, която „става все по-добра и по-добра“ (Пъблишърс Уикли), представя своя нов роман, който отвежда читателя в дълбините на Карибско море... и във висините на страстта и напрежението.

Тейт Бомон, красива студентка по морска археология, и Матю Ласитър, белязан от морските стихии млад мъж, имат една мечта: да открият „Проклятието на Анжелик“ — безценен амулет, обвеян от легенда и отдавна загубен на морското дъно. Тейт скоро разбира, че нейният привлекателен съекипник в гмуркането пази не по-малко тайни от самото море...

*„На Рут Ланган и Мариан Уилман, за миналото,
настоящото и бъдещето.“*

ПЪРВА ЧАСТ

МИНАЛО

*„Настоящето не е нищо повече от
миналото и крайният резултат се е съдържал
още в първопричината.“*

Анри Бергсон

ПРОЛОГ

Джеймс Ласитър беше на четиридесет години, добре сложен мъж с грубовата хубост, в разцвета на силите си и в отлично здраве.

След един час щеше да е мъртъв.

Единственото, което се виждаше от палубата, бе прозрачното копирено синьо на слабите вълни, сияйното зелено и кафеникавите сенки в дълбочина край големия риф, проблясващ като островен архипелаг под повърхността на Коралово море. Далеч на запад вълните се издигаха сред пръски от ефирна пяна и се разбиваха с плясък във фалшивия бряг от корал.

От мястото си край левия борд той наблюдаваше неясните сенки на рибите, прелитащи като живи стрели през света, за който и той беше роден.

Австралийският бряг се бе изгубил в далечината, останала бе само морската шир.

Денят бе чудесен, водата проблясваше като най-чист диамант, нашарена с белите слънчеви зайчета, които златното светило пръскаше над океана. Едва доловимият бриз подухваше закачливо, но не носеше мирис на дъжд.

Палубата под краката му се полюшваше кротко като люлка върху тихото море. Малки вълни се плискаха мелодично в корпуса. Отдолу, в дълбокото, лежеше съкровище и чакаше някой да го открие.

Копаеха сред останките от корабокрушението на „Морска звезда“, британски търговски кораб, отправил се към дъното край Големия бариерен риф преди две столетия. Повече от година, с прекъсвания заради лошото време, повреди в екипировката и други затруднения, те бяха работили, често до изнемога, прибирайки богатата реколта, останала след „Морска звезда“.

Имаше още какво да се прибира — Джеймс го знаеше. Но мислите му летяха отвъд „Морска звезда“, на север от този грандиозен и опасен риф към топлите води на Карибско море. Към друг потънал кораб, към друго съкровище.

Към „Проклятието на Анжелик“.

Зачуди се кой ли е бил прокълнат — дали богато орнаментираният със скъпоценни камъни амулет, или жената, вещицата Анжелик, чиято сила, според легендата, се била запазила непокътната в рубините, диамантите и златото. Според същата тази легенда тя носила амулета — подарък от съпруга ѝ, когото се смяташе, че е убила — в деня, когато я изгорили на кладата.

Цялата тази идея го пленяваше — жената, колието, легендата. Търсенето, което скоро щеше да предприеме, придобиваше все по-личен характер. Джеймс не искаше просто съкровището и славата. Той искаше „Проклятието на Анжелик“ и легендата, вплътена в него.

Беше закърмен с разказите за потънали кораби и за изобилните дарове, които морето е сбрало от тях. През целия си живот се бе гмуркал. И бе мечтал. Мечтите му бяха стрували една жена и му бяха дали един син.

Джеймс се обърна с гръб към бордовия парпет и погледна момчето. Сега Матю бе почти на шестнайсет. Беше пораснал висок, но тялото му още бе по момчешки слабо. „Изглежда обещаващо“ — отбеляза наум Джеймс, загледан в тънката му фигура и възлестите мускули. И двамата имаха една и съща тъмна непокорна коса, но Матю отказваше да се подстриже късо и дори сега, докато проверяваше водолазните принадлежности, тя падаше пред очите му като завеса.

Лицето му бе направо мършаво. Чертите му се бяха избистрили през последните една-две години, изгубвайки детската си закръгленост. Ангелче — така го бе нарекла веднъж една сервитьорка и от притеснение момчето бе пламнало цялото и бе започнало да се криви безобразно.

Сега приличаше повече на дяволче, а и сините очи, които Матю бе наследил от него, по-често хвърляха пламъци, отколкото да излъчват спокойствие. „Темпераментът на Ласитър, късметът на Ласитър“ — помисли си Джеймс и поклати глава. Тежко наследство за едно младо момче.

Един ден, скоро, той щеше да е в състояние да даде на сина си всички ония неща, за които мечтаят бащите. Ключът към всичко това си лежеше кротко и чакаше в тропическите води на Карибско море.

Безценно колие от рубини и диаманти, натежало от история, пропито с тъмни легенди, опръскано с кръв.

„Проклятието на Анжелик“.

Тънка усмивка изви устата на Джеймс. Когато се сдобиеше с него, лошият късмет, който упорито преследваше Ласитърови, щеше да се промени. Трябваше само да бъде търпелив.

— Побързай с тези бутилки, Матю. Денят напредва.

Матю вдигна очи и отмахна косата от лицето си. Слънцето изгряваше зад гърба на баща му, обгръщайки го с ореол от трептяща светлина. „Прилича на крал, който се готви за битка“ — помисли си Матю. Както винаги, сърцето му се изпълни с обич и възхищение.

— Смених ти манометъра. Искам да проверя стария.

— Добре се грижиш за стареца си. — Джеймс го стисна с лакът през гърлото и двамата се сбориха на шега. — Днес ще ти извадя истинско съкровище.

— Нека да сляза с тебе. Позволи ми да поема сутрешната смяна вместо него.

Джеймс потисна въздишката си. Матю още не бе усвоил мъдростта да владееш емоциите си. Особено когато не харесваше някого.

— Знаеш как се работи в екип. Двамата с Бък ще се гмуркате следобед. Вандайк и аз поемаме сутрешната смяна.

— Не искам да се гмуркаш с него. — Матю се отърси от приятелската прегръдка на баща си. — Чух ви как се карахте снощи. Той те мрази. Личеше си по гласа му.

„Чувствата са взаимни“ — помисли си Джеймс, после намигна на Матю.

— Партньорите често имат разногласия. Въпросът опира в това, че Вандайк осигурява голямата част от парите. Остави го да си направи кефа, Матю. За него търсенето на съкровища е просто хоби — хобито на отегчен богат бизнесмен.

— Изобщо не може да се гмурка. — А според Матю това бе умението, което всеки истински мъж трябва да владее.

— Прави го достатъчно добре. Просто стилът му издиша на десет метра под водата. — Уморен от спора, Джеймс започна да навлича водолазния си костюм. — Бък погледна ли компресора?

— Аха, оправи засечката. Татко...

— Стига, Матю.

— Само за днес — заинати се той. — Нямам доверие на това превзето копеле.

— Речникът ти се влошава от ден на ден — усмихна се Сайлъс Вандайк, елегантен и блед въпреки силното слънце. Тъкмо бе излязъл от каютата зад Матю. Презрителните думи на момчето го бяха развеселили и подразнили едновременно. — Чичо ти е долу и се нуждае от съдействието ти, момко.

— Искам аз да се гмуркам с татко днес.

— Боя се, че това ще ми създаде известни неудобства. Както виждаш, вече съм с водолазния си костюм.

— Матю — нареди Джеймс, явно изгубил търпение, — заминавай да видиш какво иска Бък.

— Да, сър.

С предизвикателно блеснали очи Матю тръгна към трюма.

— Момчето има кофти манталитет и още по-кофти маниери, Ласитър.

— Момчето те мрази и в червата — доволно отбеляза Джеймс. — Бих казал, че инстинктите му са добри.

— Тази експедиция приближава към своя край — не му остана дължен Вандайк, — също като търпението и щедростта ми. Без мен парите ти ще свършат за една седмица.

— Може да е така. — Джеймс затвори ципа на костюма си. — А може и да не е.

— Искам амулета, Ласитър. Знаеш, че е там долу, а смятам, че знаеш и точно къде. Искам го. Купил съм го. Купил съм теб.

— Купил си времето ми, купил си уменията ми. Не си купил мен. Правилата на улова, Вандайк. Онзи, който намери „Проклятието на Анжелик“, е собственик на „Проклятието на Анжелик“. — А амулетът нямаше да бъде намерен на „Морска звезда“, в това беше сигурен. Той постави ръка на гърдите на Вандайк. — И не ми се мотай в краката.

Самообладанието, онова самообладание, което му помагаше толкова много в заседателната зала, попречи на Вандайк да се нахвърли върху него. Винаги бе печелил битките си с търпение, с пари и с власт. Знаеше, че успехът в бизнеса зависи само от едно — кой е запазил самообладание.

— Ще съжаляваш, ако се опиташ да ме измамиш. — Сега говореше кротко, а някакво бледо подобие на усмивка изкривяваше устните му. — Обещавам ти.

— Мама му стара, Сайлър, голяма смешка си — тихо каза Джеймс и влезе в каютата. — Хей, момчета, вие какво, списания с голи жени ли гледате? Давайте да почваме!

С бързи движения Вандайк се зае с бутилките. Това си е бизнес и толкова по въпроса. Когато останалите се върнаха на палубата, той прикрепяше кислородния си апарат.

Тия тримата бяха толкова жалки в сравнение с него. Явно бяха забравили кой е той, какъв е той. Той беше Вандайк, човекът, който бе дал, спечелил или взел всичко, което бе поискал. Човекът, който смяташе да продължава в същия дух дотогава, докато има сметка. Наистина ли си мислеха, че го интересува дали го изключват от малкия си сплотен триъгълник, или не? Крайно време беше да приключи с тях и да си докара нов екип.

Бък — дундест и оплешивяващ, бе бледо копие на красивия си брат. Верен като улично кутре и точно толкова умен.

Матю, млад и нетърпелив, безочлив, дързък. Омразно дребно червейче, което Вандайк с удоволствие би смазал.

И, разбира се, Джеймс. Печен и по-хитър, отколкото Вандайк бе предполагал. Повече от елементарния инструмент, който той бе очаквал. И си въобразяваше, че е надхитрил Сайлър Вандайк.

Джеймс Ласитър си мислеше, че ще намери и ще си присвои „Проклятието на Анжелик“, амулета на властта, на легендата. Носен от вещица, бленуван от мнозина. А това значеше, че е глупак. Вандайк бе вложил в амулета време, пари и усилия, а Сайлър Вандайк никога не правеше лоши вложения.

— Днес ще имаме добър улов. — Джеймс пристегна ремъците на кислородните си бутилки. — Направо го подушвам. Сайлър?

— С теб съм.

Джеймс затегна колана на кръста си, нагласи маската и скочи във водата.

— Татко, чакай...

Но Джеймс само вдигна ръка в поздрав и изчезна под повърхността.

Светът бе тих и смайващ. Слънцето пронизваше с пръсти повърхността и начупваше морската синева с копия от трептяща бяла светлина. Пещери и замъци от корал се разстилаха във всички посоки и създаваха потайни светове.

Една акула с отегчени черни очи изви тялото си и се отдалечи, плъзгайки се във водата.

С чувството, че тук е много повече у дома си, отколкото във въздушното пространство горе, Джеймс се гмурна дълбоко. Вандайк го следваше плътно. Потъналият кораб се очертаваше ясно сред ограждащите го изкопи, прокопани в търсене на ценни находки. Коралът предявяваше правата си над разбития нос и превръщаше дървото във фантазия от цветове и форми, сякаш инкрустирани с аметист, изумруд и рубини.

Това бе живото съкровище, омайният шедьовър, сътворен от слънце и морска вода.

И, както винаги, бе удоволствие да го видиш.

Когато започнаха да работят, усещането за задоволство, което изпълваше Джеймс, се засили. Лошият късмет на Ласитъррови бе зад гърба му, помисли си той замечтано. Скоро щеше да бъде богат... известен. Усмихна се. В крайна сметка, той сам бе попаднал на дирята, бе прекарал часове и дни в проучване и сглобяване на мозайката от следи, която водеше към амулета.

Дори би могъл да изпита известно съжаление към тоя задник Вандайк — нали Ласитъррови щяха да са тези, които ще го извадят. В други води, по време на собствената си експедиция.

Улови се, че протяга ръка да погали една коралова издатина сякаш бе котешки гръб. Тя беше като в мъгла.

Разтърси глава, но мъглата остана. Аларменият звънец прозвуча някъде в мозъка му, много далече и глухо. Но той бе опитен гмуркач и разпозна признаците. Един-два пъти бе имал незначителни инциденти с азотната наркоза. Никога на такава малка дълбочина, помисли си разсеяно той. Бяха доста над трийсетте метра.

Въпреки това той потупа кислородните си бутилки. Вандайк го наблюдаваше, очите му бяха студени и преценяващи зад маската. Джеймс подаде сигнала за изплуване, но Вандайк го дръпна назад и посочи към потъналия кораб. Ласитър бе озадачен. *Нагоре*, сигнализира отново, и отново Вандайк го задържа.

Джеймс не се остави на паниката. Не се паникьосваше лесно. Знаеше, че е бил обект на саботаж, макар умът му да бе прекалено замъглен, за да разбере как точно е станало. Вандайк бе аматьор в този свят, напомни си той, и не осъзнаваше размера на опасността. Значи

трябваше да му покаже. Очите му се свиха съсредоточено, той се завъртя и посегна към кислородната тръба на Вандайк.

Подводната битка бе бавна и зловещо тиха. Рибни ята се пръскаха като цветни копринени ленти, после се връщаха да погледат драматичната борба между хищник и плячка. Джеймс чувстваше как съзнанието му се изплъзва сред замайването и дезориентацията, които вдишваше заедно с азота. Мобилизира всичките си сили и успя да се издигне три-четири метра, като риташе бясно с крака.

После се зачуди от къде на къде му е хрумнало да излиза. Започна да се смее, мехурчетата въздух изригнаха навън и литнаха нагоре, когато екстазът го призова. Той прегърна Вандайк и го завъртя в бавен танц, за да сподели радостта си. Бе толкова красиво тук, в позлатената синя светлина сред бисери и скъпоценности в хиляди непознати цветове, които чакат, стоят и чакат да бъдат събрани.

Беше роден да се гмурка в дълбините.

Скоро веселието на Джеймс Ласитър щеше незабелязано да премине в кома. И в тиха, утешителна смърт.

Вандайк протегна ръце, когато Джеймс започна да рита. Липсата на координация бе просто още един симптом. Един от последните. Ръцете на Вандайк стиснаха кислородната тръба и я изтръгнаха от маската. Джеймс примигна объркано и потъна.

ГЛАВА 1

Съкровище, златни дублони и испански долари. С малко късмет щеше да ги обере от морското дъно като праскови от дърво. Или поне така бе казал баща ѝ, помисли си Тейт, докато се гмуркаше.

Знаеше, че само с късмет далеч не се стига, както го бяха доказали и десетте години на търсене. Бяха необходими пари, време и изнурителни усилия. Бе необходимо умение и дълги месеци на проучвания и подготовка.

Но докато плуваше към баща си през кристално сините води на Карибско море, тя бе повече от склонна да участва в играта.

Изобщо не бе неприятно да прекарва лятото на своята двайсета годишнина в гмуркане край брега на Сейнт Кристофър и да се плъзга във великолепната топла вода сред риби с блестяща окраска и скулптури от разноцветен корал. Всяко гмуркане носеше изненади. Какво ли има например под онзи бял пясък, скрито сред ветрилообразните сводове и морските водорасли, погребано под изкусно преплетените корали?

Въпросът не бе в съкровището, знаеше тя. А в търсенето.

Е, от време на време ти излизаше и късметът.

Много добре помнеше първия път, когато извади една сребърна лъжица от тинестото ѝ ложе. Изненадата и тръпката, които почувства, докато държеше в ръцете си почернелия прибор и се чудеше кой ли е сърбал бульона си с него. Навярно капитанът на някой натоварен със съкровища галеон. Или пък любимата на капитана.

Пак тогава майка ѝ жизнерадостно разтрошаваше едно голямо парче конгломерат — каменен къс, роден от вековната подводна дейност на десетки химически реакции. Помнеше доволния ѝ писък, после и триумфалния смях, който твърде много приличаше на магарешки рев — Марла Бомон бе попаднала на златен пръстен.

Редките попадения позволяваха на семейство Бомон да прекарват по няколко месеца всяка година в търсене на нови находки. На още късмет, на още съкровища.

Докато плуваха рамо до рамо, Реймънд Бомон потупа дъщеря си по ръката и ѝ посочи нещо. Заедно проследиха ленивото цапане на една морска костенурка.

Смехът в очите на баща ѝ казваше всичко. Бе работил усилено през целия си живот и сега се наслаждаваше на отплатата. За Тейт моменти като този бяха неоценими.

Те плуваха заедно, свързани от любовта към морето, тишината, цветовете. Отряд старши сержанти^[1] се стрелна край тях и златно-черното им райе проблесна на слънцето. Заради чистата радост от движението, Тейт направи лениво кълбо във водата и се загледа в сблъсъка на слънчевите лъчи с морската повърхност над главата си. Чувстваше се толкова свободна, че се засмя и потокът мехурчета, изригнал от устата ѝ, стресна един любопитен сержант.

Гмурна се по-дълбоко, следвайки мощните движения на баща си. Пясъкът криеше толкова тайни. Всяка могилка можеше да се окаже дъска на прояден корпус на испански галеон. Тъмният участък ей там можеше да прикрива скрито пиратско съкровище. Напомни си да не се любовува на ветрилообразните шарки на морския релеф и на коралите, а да търси знаците, сочещи потънало съкровище.

Бяха тук, в топлите води на Карибския басейн, по следите на онова, за което мечтае всеки търсач на съкровища. Недокоснатите останки на потънал кораб, криещи кралско съкровище. Това беше първото им гмуркане и имаше за цел да ги запознае с терена, чието местонахождение бяха издирвали прилежно в книги, карти и диаграми. Щяха да изпробват теченията, да измерят силата на прилива. И може би — само може би — щеше да им излезе късметът.

Тя се насочи към една пясъчна могилка и започна да маха бързо с ръце. Баща ѝ я бе научил на този най-прост метод за разравяне на пясък, когато разбра, че и тя изпитва неутолим интерес към новото му хоби да се гмурка с леководолазен дихателен апарат.

През следващите години той я бе научил и на много други неща. На уважение към морето и към всички негови обитатели. И към онова, което лежеше скрито на дъното. Най-съкровено то ѝ желание бе един ден да открие нещо — за баща си.

Тя извърна очи към него — той разглеждаше един нисък коралов гребен. Колкото и да мечтаеше за съкровища, създадени от човешка ръка, Реймънд Бомон обичаше съкровищата, създадени от морето.

След като не намери нищо при могилката, Тейт се стрелна към една красива раирана раковина. С периферното си зрение улови тъмносинята сянка на нещо, което се приближаваше към нея, бързо и тихо. Първата смразяваща мисъл, която мина през главата ѝ, бе, че я напада акула и сърцето ѝ прескочи уплашено. Обърна се, така както я бяха учили, посегна с една ръка към водолазния си нож и се приготви да защитава себе си и баща си.

Сянката се оказа водолаз. Хлъзгав и бърз като акула наистина, но човек. Дъхът ѝ изсвистя навън в поток от мехурчета. Водолазът направи знак към нея, после и към мъжа, който плуваше след него.

Тейт се озова маска до маска с едно дръзко ухилено лице, чиито очи бяха сини като морето наоколо. Тъмна коса се вееше с течението. Видя, че той ѝ се смее, без съмнение отгатнал каква е реакцията ѝ на неочакваната компания. Мъжът вдигна ръце в миролюбив жест и не ги свали, докато тя не прибра ножа в канията. После ѝ намигна и с плавно движение поздрави Рей.

Докато мъжете си разменяха мълчаливи поздрави, Тейт огледа новодошлите. Екипировката им беше добра и включваше нещата, необходими на всеки търсач на потънали съкровища. Торбичката за находки, ножът, компас на китката и водолазен часовник. Първият мъж беше млад и изглеждаше строен в черния си непромокаем костюм. Жестикулиращите му ръце бяха с широки длани, с дълги пръсти и носеха белезите на ветеран в търсенето на съкровища.

Другият мъж беше плешив и натежал в кръста, но се движеше като истинска риба. Доколкото Тейт можеше да прецени, той се опитваше да постигне някакво тактическо споразумение с баща ѝ. Тя искаше да се възпротиви. Това си бе тяхното място. В края на краищата те първи бяха пристигнали тук.

Но можа само да се намръщи, когато баща ѝ оформи кръгче с палеца и показалеца си в знак на съгласие. Четиримата се разпръснаха да огледат терена.

Тейт се върна при друга могилка и се зае да разравя пясъка. Според изследването на баща ѝ четири кораба от испанската флота бяха потънали северно от Нейвис и Сейнт Кристофър^[2] по време на ураган на единайсети юли 1733 година. Два от тях, „Сан Кристобал“ и „Вака“, бяха открити и извадени преди години при рифовете край нос

Диеп. Оставаха „Санта Маргерит“ и „Изабела“ — неоткрити и недокоснати.

Според документите и товарителниците тези кораби далеч не пренасяли само захарта, натоварена на островите. Имало скъпоценности и порцелан, както и повече от десет милиона песос в злато и сребро. А не можеше да ги няма и личните вещи на пътниците и екипажа.

И двата кораба обещаваха щедра реколта. Нещо повече, те биха представлявали една от най-значимите находки на столетието.

След като отново не откри нищо, Тейт се придвижи малко по на север. Конкуренцията на другите гмуркачи я караше да си отваря очите на четири. Дружинка ярки като скъпоценни камъни рибки се струпаха около нея и тя се оказа между двата лъча на съвършено очертан остър ъгъл, чиято цветна повърхност се врязваше в ярък контраст със синьото на океана. Развеселена, тя бавно се плъзна през строя им.

Със или без конкуренция, тези неща винаги щяха да я радват. Продължи неуморно огледа си, разравяйки пясъка и изучавайки рибите с еднакво въодушевление.

На пръв поглед приличаше на камък. И все пак инстинктът я насочи натам. Оставаше ѝ по-малко от метър, когато нещо се шмугна край нея. Със слабо раздразнение тя видя как една покрита с белези дългопръста ръка се пресяга надолу и сграбчва камъка.

„Простак“ — помисли си тя и тъкмо се канеше да му обърне гръб, когато го видя да разклаща парчето скала. Въобще не беше камък, а покрита с налепи дръжка на сабя, чието острие той измъкна от ножницата на морето. Устните му се извиха в предизвикателна усмивка около мундщука на маската и той претегли находката си на ръка.

Има нахалството да я поздрави със сабята, имитирайки поздрав при дуел. Когато се отправи нагоре, Тейт го последва. Разсякоха повърхността почти едновременно.

Тя изплю мундщука си.

— Аз я видях първа.

— Не съм съгласен. — Все така ухилен, той вдигна маската от лицето си. — Но във всеки случай ти беше бавна, а аз не. Който превари, той натовари.

— Правилата на улова — каза тя, полагайки усилия да запази спокойствие. — Ти беше на моя територия.

— Както аз го виждам, ти беше на моя. Дано имаш повече късмет следващия път.

— Тейт, миличка — извика Марла Бомон от палубата на „Приключение“. — Обядът е готов. Покани приятеля си и заповядайте на борда.

— Нали нямаш нищо против? — С няколко мощни замахвания той стигна до кърмата на „Приключение“. Сабята издрънча на палубата, последва я тупването на плавниците му.

Проклинайки лошото начало на лятото, което до днес бе давало всички признаци, че ще бъде чудесно, Тейт заплува към яхтата. Без да обръща внимание на галантно подадената ѝ ръка, тя се прехвърли през борда точно когато баща ѝ и другият водолаз се показаха на повърхността.

— Приятно ми е да се запознаем. — Младежът прокара ръка през подгизналата си от водата коса и се усмихна чаровно на Марла. — Матю Ласитър.

— Марла Бомон. Добре дошъл на борда.

Майката на Тейт се усмихна широко под широката периферия на украсената си с цветя шапка. Беше поразителна жена, с кожа като порцелан и кръшна фигура, скрита под широка риза и спортни панталони.

— Виждам, че вече си се запознал с дъщеря ми Тейт и със съпруга ми Рей.

— Може и така да се каже. — Матю разкопча колана си и го остави настрана заедно с маската си. — Хубава яхтичка.

— О, да, благодаря. — Марла с гордост огледа палубата. Макар да не беше почитателка на домакинската работа, нищо не ѝ доставяше по-голямо удоволствие от това да поддържа „Приключение“ лъсната до блясък. — Онова там е вашата, нали? — Тя махна с ръка по посока на носа. — „Морския дявол“.

Тейт изсумтя презрително. Макар че името със сигурност подходдаше както на човека, така и на яхтата. За разлика от „Приключение“, „Морския дявол“ не блестеше и със сигурност се нуждаеше от пребоядисване. Отдалече не изглеждаше много по-

различна от раздрънкана черупка, носеща се по блестящата равнина на морето.

— Не е кой знае колко красива — каза Матю, — но върши работа.

Той отиде да подаде ръка на двамата водолази.

— Добро попадение, момко. — Бък Ласитър тупна Матю по гърба. — Това момче му е хванало цаката по рождение — каза той на Рей с глас, хрущящ като счупено стъкло, и му подаде ръка, представяйки се със закъснение. — Бък Ласитър. А това е моят племенник Матю.

Като пренебрегна последвалото взаимно представяне на палубата, Тейт прибра екипировката си и се измъкна от непромокаемия костюм. Докато останалите се възхищаваха на сабята, тя се шмугна в каютата си.

Не беше нищо необичайно, каза си тя, докато изваждаше една огромна тениска. Родителите ѝ винаги се сприятеляваха с разни непознати, канеха ги на борда и ги гощаваха. Баща ѝ не бе усвоил предпазливите и пълни с подозрение маниери, характерни за ветераните в търсенето на съкровища. Вместо това родителите ѝ блестяха с южняшкото си гостоприемство.

При нормални обстоятелства тя намираше тази им черта за много мила. Искаше ѝ се само да са по-внимателни в подбора на обекти за гостоприемството си.

Чу как баща ѝ въодушевено поздравява Матю за находката му и изскърца със зъби.

Тя я видя първа, да пукнат дано!

Ама че цупла, реши Матю, докато подаваше сабята на Рей да я разгледа. Колко типично за жените. А нямаше никакво съмнение, че червенокосият фъстък е от женски пол. Косата ѝ с оттенък на мед може и да бе остригана като на момче, но миниатюрното ѝ подобие на бански костюм определено бе запълнено както и където трябва.

И доста хубавичка на всичкото отгоре. Лицето ѝ сякаш бе сглобено от най-невероятни ъгли, а скулите ѝ спокойно можеха да нарежат на филийки нечий любопитни мъжки пръсти, но големите ѝ, изкусително зелени очи променяха впечатлението изцяло. Очи, които бяха изстреляли към него остри малки стрелички, както под водата, така и над нея.

Което само засилваше желанието му да я дразни.

И тъй като за известно време щяха да се гмуркат в един и същи район, би могъл да се позабавлява.

Седеше с кръстосани крака на предната палуба, когато Тейт се появи отново. Хвърли му един бърз поглед, почти успяла да убеди самата себе си, че няма смисъл да се цупи повече. Кожата му бе почерняла от слънцето, а на гърдите му проблясваше закачена на верижка сребърна испанска монета. Искаше ѝ се да го попита за нея, да разбере къде и как я е намерил.

Но той ѝ се хилеше самодоволно. Доброто възпитание, гордостта и любопитството се сблъскаха с някаква необичайна преграда, която ѝ пречеше да се включи в общия разговор.

Матю захапа един от дебелиите сандвичи с шунка.

— Страхотно, госпожо Бомон. Съвсем различно от помията, на която сме свикнали с Бък.

— Вземи си и от картофената салата. — Поласкана, тя натрупа огромно количество върху картонената му чиния. — И ми викай Марла, миличък. Тейт, ела насам и си вземи нещо за ядене.

— Тейт. — Матю примигна към слънцето, докато я изучаваше. — Доста необичайно име.

— Моминското име на Марла. — Рей прегърна жена си през раменете. Седеше все още с мокрите си плувки и се наслаждаваше на слънцето и компанията. Посребрялата му коса танцуваше с поривите на лекия вятър. — Нашата Тейт беше колкото бирена халба, когато започна да се гмурка. Няма да намериш по-добър партньор. Марла обича морето, обича яхтите, но не може да преплува и метър.

Марла се закиска и сипа повторно студен чай във високите чаши.

— Обичам да гледам водата. Да си в нея обаче е нещо съвсем друго. — Тя се отпусна в стола си с чаша в ръка. — Стигне ли над коленете ми, изпадам в паника. Сигурно съм се удавила в някой предишен живот. Така че, докато трае този, ми стига да се грижа за яхтата.

— А нея си я бива. — Бък вече я бе оценил. Добре поддържана, дължина дванайсет метра, тикова палуба, декоративна украса. И сигурно имаше две самостоятелни кабинни и добре оборудван камбуз. Дори и без диоптрите на маската си, можеше да различи масивните

прозорци на лоцманската кабина. С удоволствие би огледал машинното отделение.

По-късно щеше да го направи, след като си вземеше очилата. Но и без тях можеше да прецени, че диамантът, който Марла носеше на пръста си, е най-малко петкаратов, а златната халка на дясната ѝ ръка е с антична изработка.

Подушваше пари.

— И така, Рей... — Той нехайно наклони чашата си. — Двамата с Матю се гмуркаме из тия води през последните няколко седмици. Не сме ви виждали.

— Днес ни беше първото гмуркане. Отплавахме от Северна Каролина веднага щом свърши пролетният семестър на Тейт.

Колежанка. Матю надигна рязко чашата си със студен чай. Боже господи! Съзнателно отклони поглед от краката ѝ и се съсредоточи върху обяда си. Облозите определено се отлагаха. Той беше почти на двайсет и пет и не искаше да си има работа със сопозиви колежанки.

— Смятаме да прекараме лятото тук — продължи Рей. — А може да останем и повечко. Миналата зима се гмуркахме една седмица край бреговете на Мексико. Има няколко запазени кораба там, но са обрани кажи-речи до шушка. Все пак успяхме да извадим едно-две неща. Хубава керамика, няколко глинени лули.

— И онези сладки шишенца за парфюм — обади се Марла.

— Значи отдавна се занимавате с това? — попита Бък.

— Десет години. — Очите на Рей светнаха. — Петнайсет, откакто се спуснах за пръв път. — Той се наведе напред заговорнически. — Един приятел ме нави да тръгна на уроци по гмуркане с леководолазен апарат. След като си получих разрешителното, отидох с него на Диамантените плитчини. Захапах въдицата още с първото спускане.

— Сега прекарва всяка свободна минута в гмуркане, в планове за гмуркане или в разговори за последното си гмуркане. — Марла се разсмя сърдечно и очите ѝ, наситено зелени като на Тейт, блеснаха. — Така че аз се научих да управлявам яхта.

— Аз пък търся съкровища повече от четирийсет години. — Бък загребва последните парчета от картофената си салата. Не беше се хранил толкова добре от месец и повече. — В кръвта ми е. Баща ми беше същият. Преобърнали сме цялото крайбрежие на Флорида преди

ония скръндзи от правителството да провалят улова. Аз, баща ми и брат ми — Ласитърови.

— Ами да, разбира се. — Рей се плесна по коляното. — Чел съм за вас. Баща ви е Големия Мат Ласитър. Открил е „Ел Диаболо“ край Раковидния риф през шейсет и четвърта.

— Шейсет и трета — поправи го с широка усмивка Бък. — Открил и него, и съкровището в търбуха му. Злато, скъпоценности, сребърни кюлчета — все неща, за които човек може само да мечтае. Лично съм държал в ръката си златната верижка с драконова фигурка на нея. Истински златен дракон, мама му стара — каза той, после млъкна и се изчерви. — Простете, госпожо.

— Няма нищо. — Очарована от разказа му, Марла набута в ръцете му още един сандвич. — Какво представляваше?

— Бедно ви е въображението. — Забравил притеснението си, Бък захапа шунката. — Имаше рубини вместо очи и изумруди по опашката. — И завърши с горчивина: — Струваше цяло състояние.

Уловен от магията, Рей отвори широко очи.

— Виждал съм го на снимка. Драконът от „Ел Диаболо“. И вие сте го извадили! Невероятно.

— Държавните служби ни притиснаха — продължи Бък. — С години се влачихме по съдилищата. Твърдяха, че трите мили ограничителна зона започвали от края на рифа, а не от брега. Изсмукаха ни кръвчицата преди да се свърши. В крайна сметка те спечелиха, а ние загубихме. Проклети пирати — каза той и довърши бирата си.

— Сигурно е било ужасно — промърмори Марла. — Да направиш такова нещо, да откриеш такова нещо и накрая да ти го вземат.

— Разбиха сърцето на стария. Така и не се гмурна повече. — Бък вдигна рамене. — Е, има и други потънали кораби. Други съкровища. — Стрелна преценяващо мъжа насреща си и реши да рискува. — Като „Санта Маргерит“ и „Изабела“

— Да, те са тук. — Рей спокойно издържа погледа му. — Сигурен съм в това.

— Може и така да е. — Матю вдигна сабята и я завъртя в ръцете си. — А може отливът да ги е завлякъл навътре в морето. Никъде не се споменава за оцелели. Само за два кораба, които се разбили в рифа.

Рей вдигна пръст.

— Да, но свидетели на корабокрушението твърдят, че са видели „Изабела“ и „Санта Маргерит“ да потъват. Оцелели от другите кораби са видели вълните да се надигат и да пробиват корпусите.

Матю вдигна очи към Рей и кимна.

— Може би.

— Матю си е циник по природа — отбеляза Бък. — Пази ме да не хвърча в облаците. Нека ти кажа нещо, Рей. — Той се наведе напред, бледосините му очи блестяха. — Направих си собствено проучване. Пет години с прекъсвания. Преди три години с момчето стояхме тук повече от шест месеца и прекарахме през ситен гребен района, най-вече двете мили между Сейнт Кристофър и Нейвис, и водите около полуострова. Намерихме това-онова, но тия два кораба не ги намерихме. Аз обаче знам, че са тук.

— Е. — Рей подръпна долната си устна, жест, който, както Тейт добре знаеше, бе знак, че обмисля нещо. — Аз мисля, че не сте търсили където трябва. С което не искам да кажа, че съм по-добре осведомен. Корабите са потеглили от Нейвис, но от онова, което успях да сглобя, излиза, че двата изгубили се и потрошени от урагана кораби са успели да се придвижат още на север и са се разбили точно след като са подминали носа на Сейнт Кристофър.

Бък изкриви устни.

— И моите сметки са такива. Но морето е голямо, Рей. — Той хвърли бърз поглед към Матю, който вдигна равнодушно рамене. — Имам четирийсет години опит зад гърба си, а Матю се гмурка откакто е проходил. Онова, което нямам, е финансова подкрепа.

Като човек, който преди ранното си пенсиониране се бе издигнал до поста на главен изпълнителен директор във водеща брокерска фирма, Рей знаеше кога му предлагат сделка.

— Значи си търсиш съдружник. Ще трябва да поговорим за това, Бък. Да обсъдим условията, процентите. — Рей се изправи и се усмихна широко. — Защо не отидем в кабинета ми?

— Е, в такъв случай — усмихна се Марла, когато Бък и съпругът ѝ се скриха в палубната каюта — мисля да поседна на сянка и да дремна над книгата си. Вие, деца, се забавлявайте самички.

Тя се отдалечи към раирания навес и се нагласи удобно с чаша изстуден чай и роман с меки корици.

— Аз най-добре да прескоча до нашето корито и да си почистя плячката. — Матю се пресегна за един голям найлонов плик. — Нещо против да взема това назаем? — И без да дочака отговор, напъха нещата си в него и вдигна кислородните бутилки. — Искаш ли да ми помогнеш?

— Не.

Той вдигна вежди.

— Реших, че може да ти е интересно как изглежда това без налепите по него. — Той размаха сабята и зачака да види дали любопитството ѝ ще надделее над раздразнението. Не му се наложи да чака дълго.

Мърморейки под носа си, тя сграбчи найлоновия плик, понесе го надолу по прикрепената от външната страна на корпуса стълбичка и скочи във водата.

Отблизо „Морския дявол“ изглеждаше още по-зле. С професионална прецизност Тейт прецени поклащането му по вълните и се прехвърли през парапета. До носа ѝ достигна лек мирис на риба.

Въжетата и другите принадлежности бяха в образцово състояние, но палубата се нуждаеше от мокър парцал почти толкова, колкото и от прясна боя. Прозорците на миниатюрната кабина на щурвала, където се полюляваше един хамак, бяха безобразно зацапани от солта и пушека. За сядане служеха още един хамак и две обърнати кофи.

— Не е „Кралица Мери“ — каза Матю, докато прибираше бутилките си, — но не е и „Титаник“. Няма фасон, но плава добре.

Той взе плика от нея и прибра непромокаемия си костюм в една голяма пластмасова кофа за боклук.

— Искаш ли нещо за пиене?

Без да бърза, Тейт отново огледа палубата.

— Да ти се намира нещо стерилизирано?

Той отвори рязко капака на една хладилна чанта и измъкна кутийка пепси. Тейт я хвана във въздуха и седна на една от кофите.

— Живеете на яхтата, така ли?

— Точно така.

Той влезе в кабината на щурвала, а Тейт протегна ръка и погали сабята, която бе оставил върху другата кофа.

Дали е красяла пояса на някой испански капитан с дантела по маншетите и безразсъдство в душата? Дали е убивал с нея пирати, или я е носил като допълнение към тоалета си? Навярно я е стискал с побелелите си от напрежение пръсти, докато вятърът и вълните са разбивали кораба му.

И оттогава никой не е усещал тежестта ѝ в ръката си.

Вдигна очи и видя Матю, който стоеше на вратата на кабината и я наблюдаваше. Страшно смутена, Тейт дръпна ръката си и небрежно отпи от пепсито.

— Имаме една сабя у дома — каза тя колкото може по-небрежно. — Шестнайсети век.

Пропусна да добави, че е само дръжката и че е пукната.

— Браво на вас.

Той взе сабята и се настани с нея направо върху палубата. Вече съжаляваше за спонтанно отправената покана. Колкото и да си повтаряше, че е прекалено малка, полза никаква. Особено с полепналата по тялото ѝ мокра тениска и с тия кадифени, едва докоснати от слънцето крака, които изобщо нямаха право да изглеждат толкова дълги. А пък гласът ѝ — наполовина уиски, наполовина ледена оранжада — не беше на дете, а на жена. Или поне така трябваше да бъде.

Тя се намръщи, наблюдавайки го как търпеливо почиства сабята. Не бе очаквала тези покрити с белези, груби на вид ръце да бъдат търпеливи.

— Защо си търсите съдружници?

Той не вдигна очи.

— Не съм казвал, че си търся.

— Но чичо ти...

— Това е работа на Бък. — Матю вдигна рамене. — Той се оправя с бизнеса.

Тя опря лакти на коленете си и обхвана брадичката си с длани.

— А ти с какво се оправяш?

Той най-последно погледна към нея и очите му, неспокойни, въпреки търпението на ръцете му, се сблъскаха с нейните.

— С търсенето.

Тя го разбра съвсем точно и в усмивката, огряла лицето ѝ, се четеше пламенност, която преодоля бариерата помежду им.

— Нали е прекрасно? Да си мечтаеш какво може да има там долу и че може ти да си щастливецът, който ще го намери. Къде я намери? — Когато той я погледна объркано, тя се ухили и посегна да докосне сребърния диск върху гърдите му. — Монетата.

— Първото нещо, което извадих — каза той. Искаше му се да не изглежда толкова изкусително свежа и дружелюбна. — В Калифорния. Известно време живяхме там. А ти защо се гмуркаш и търсиш съкровища, вместо да въртиш на пръста си някое колежанче?

Тейт тръсна глава и реши да го дава по-обиграно.

— Колежанчетата са лесни — провлече тя и се плъзна на палубата срещу него. — А аз обичам предизвикателствата.

Внезапният спазъм в стомаха му изпрати сигнал за опасност.

— По-полека, момиченце — промърмори той.

— На двайсет съм — заяви Тейт с пълната доза смразяващо самочувствие на разцъфващата женственост. Или поне щеше да бъде, поправи се тя, преди края на лятото. — А ти защо се гмуркаш и търсиш съкровища, вместо да си изкарваш някъде хляба?

Беше негов ред да се ухили.

— Защото много ме бива. Ако тебе те биваше повече, това щеше да е твое, а не мое.

Решила, че не си струва да удостоява с отговор последната му реплика, Тейт отпи от пепсито.

— Баща ти защо не е с вас? Да не се е отказал от гмуркането?

— Може и така да се каже. Умря.

— О, боже! Извинявай.

— Преди девет години — обясни Матю и продължи да почиства сабята. — Обработвахме останките на един кораб в австралийски води.

— Злополука при гмуркане?

— Не. На опитен гмуркач като него злополуки не се случват. — Той взе кутиятката, която тя бе оставила на палубата, и отпи. — Убиха го.

В първия момент Тейт не реагира. Матю го каза толкова прозаично, че думата „убийство“ не предизвика обичайния отклик в съзнанието й.

— Мили боже, как...

— Не знам със сигурност. — Нито пък знаеше защо й бе казал. — Спусна се жив, извадихме го мъртъв. Подай ми оня парцал.

— Но...

— Това беше краят — каза той и сам се пресегна за парцала. — Няма полза да се ровиш в миналото.

Прииска й се да хване изпъстрената му с белези ръка, но прецени, че той по-скоро ще откъсне нейната от китката, отколкото да й позволи.

— Звучи странно от устата на един търсач на съкровища.

— Бебчо, брой се само онова, което миналото ти поднася в настоящия момент. А това тук никак не е за изхвърляне.

Объркана, тя сведе поглед към дръжката на сабята, която Матю търкаше усилено. Постепенно започна да съзира блясъка.

— Сребро — промърмори Тейт. — Сребърна е! Знак за висок сан. Знаех си!

— Хубаво парче.

Забравила за всичко друго, тя се наведе по-близо и плъзна пръсти по блестящата повърхност.

— Мисля, че е от осемнайсети век.

Очите му се усмихнаха.

— Сериозно?

— Основната ми специалност е морска археология. — Тя отметна нетърпеливо бретона си. — Може да е била на капитана.

— Или на който и да било друг от офицерите — студено отбеляза Матю. — Но при всички случаи за известно време ще ми осигури бирата и скаридите.

Зашеметена, тя се дръпна рязко назад.

— Смяташ да я продадеш? Просто така ще я продадеш? За пари?

— Определено няма да я продам за мидени черупки.

— Не ти ли се иска да разбереш откъде е дошла, на кого е била?

— Не особено. — Той обърна почистения участък от дръжката към слънцето и се загледа в ярките отблясъци. — В Сейнт Бартс има един търговец на антики, който ще ми даде добри пари за нея.

— Това е ужасно. Това е... — Тя разрови мозъка си за най-голямата възможна обида. — Невежество! — И се изправи. — Да я продадеш по този начин! Като нищо може да е принадлежала на капитана на „Изабела“ или на „Санта Маргерит“. Като нищо може да се окаже, че има историческа стойност. Мястото й може би е в музей.

„Аматьори“ — помисли си Матю с отвращение.

— Мястото ѝ е там, където аз реша. — Той се изправи грациозно.
— Аз я намерих.

Сърцето ѝ прескочи от ужас, когато си представи сабята забутана в прашен антикварен магазин, или още по-лошо — в ръцете на някой небрежен турист, който ще я закачи на стената в бунгалото си.

— Ще ти дам сто долара за нея.

Той се ухили широко.

— Дори от стопената дръжка ще взема повече, пиленце.

Само при мисълта за това Тейт пребледня.

— Не би го направил. Не би могъл... — Но той само наклони глава към едното си рамо и Тейт прехапа устни. Стереосистемата, с която смяташе да обзаведе стаята си в колежа, можеше да почака. — Тогава двеста. Само толкова съм спестила.

— Ще си пробвам късмета в Сейнт Бартс.

Кръвта се върна с тласък в страните ѝ.

— Ти си един отвратителен опортюнист.

— Права си. Ти пък си идеалистка — усмихна се Матю и я погледна. Тя стоеше пред него със стиснати юмруци и пламтящи очи. Над рамото ѝ улови някакво раздвижване по палубата на „Приключение“. — А за добро или за лошо, Червенушке, изглежда, че с теб сме партньори.

— Само през трупа ми!

Той я хвана за раменете. Стресната, за секунда тя си помисли, че смята да я хвърли зад борда, но той само я обърна с лице към нейната яхта.

Стомахът ѝ се сви. Баща ѝ и Бък Ласитър си стискаха ръцете.

[1] Вид малка риба, живееща в топлите води на Атлантическия океан, нашарена с вертикални черни линии. — Б.пр. ↑

[2] Островна държава в източно Карибско море, състояща се от три острова: Сейнт Кристофър, Нейвис и Ангуила, със столица гр. Бастер и население 50 000 души. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Искрящият заник се ливна в златно и розово по небето и се разтопи в морската шир. Само няколко минути по-късно величавата гледка преля в здрач, както става в тропиците. Над спокойната вода се разнесе скърцането и пукането на преносимото радио на борда на „Морския дявол“, което далеч не отдаваше дължимото на живия регеритъм. Миришеше на пържена риба, но от това отвратителното настроение на Тейт не се подобри.

— Не мога да разбера за какъв дявол са ни потрябвали съдружници.

Тейт опря лакти на тясната маса в камбуза и стрелна сърдито гърба на майка си.

— Баща ти направо се е влюбил в Бък. — Марла поръси тигана със счукаан розмарин. — Ще му се отрази добре да има край себе си мъж на своята възраст.

— Нали ние сме тук — измърмори навъсено Тейт.

— Така е. — Марла й хвърли усмивка през рамо. — Но мъжете се нуждаят от мъжка компания, слънчице. Просто от време на време имат нужда да плюят и да се оригват.

Тейт изсумтя при мисълта, че безупречно възпитаният й баща може да извърши някое от споменатите действия.

— Въпросът е, че не знаем абсолютно нищо за тях. Така де, появяват се отнякъде в нашата територия и точка. — Все още я болеше за сабята. — Татко проучва с месеци корабите. Защо да се доверяваме на тия Ласитърови?

— Защото са Ласитърови — каза Рей от вратата на камбуза. Наведе се и звучно целуна Тейт по главата. — Нашето момиче е много подозрително, Марла. — Той намигна на жена си, после, понеже бе негов ред да дежури по кухня, започна да нарежда масата. — Това е хубаво, от една страна. Не е много умно да вярваш на всичко, което виждат очите ти и чуват ушите ти. Но понякога трябва да следваш вътрешното си чувство. А моето ми казва, че Ласитърови са точно

хората, които са ни необходими, за да доведем до успешен край малкото си приключение.

— От къде на къде? — Тейт подпря брадичка на свития си юмрук. — Матю Ласитър е един арогантен и тъп...

— Млад човек — довърши Рей със закачливо блеснали очи. — Марла, това нещо мирише божествено.

Той плъзна ръце около кръста ѝ и зарови нос във врата ѝ. Тя ухаеше на плажно масло и „Шанел“.

— Тогава да седнем и да видим как е на вкус.

Тейт обаче не смяташе темата за приключена.

— Знаеш ли какво се кани да направи със сабята, татко? Да я продаде на някакъв си антиквар.

Рей седна и сви устни.

— Повечето търсачи продават намереното, слънчице. Така си изкарват хляба.

— Добре де. — Тя механично пое голямата чиния, която ѝ подаде Марла, и си отсипа. — Но първо трябва да се датира и да се направи оценка. Дори не го интересува каква е и на кого е принадлежала. За него тя е просто вещ, която да изтъргува срещу каса бира.

— Срамота — въздъхна Марла, докато Рей ѝ наливаше вино. — Знам как се чувстваш, слънчице. Хората от семейство Тейт винаги са уважавали историята.

— Както и тези от семейство Бомон — вметна съпругът ѝ. — Типично по южняшки. Имаш известно основание, Тейт — размаха вилицата си Рей. — И аз те разбирам. Но разбирам и гледната точка на Матю. Бърза възвръщаемост, бърза отплата за положения труд. Ако дядо му бе избрал този път, щеше да си отиде като богат човек. Вместо това той предпочел да разгласи откритието си и се оказал с празни ръце.

— Има компромисни варианти — настоя Тейт.

— Не за всички. Но аз твърдо вярвам, че с Бък сме го намерили. Ако открием „Изабела“ или „Санта Маргерит“ и те се окажат в забранената зона, ще подадем молба за наемен договор. Но дори да сме извън зоната, ще поделим намереното с правителството на Сейнт Кристофър-Нейвис, условие, с което Бък се съгласи доста неохотно. —

Рей вдигна чашата си и се загледа във виното. — Съгласи се, защото имаме нещо, от което се нуждае.

— И какво е то? — попита Тейт.

— Имаме необходимите средства да финансираме за известно време тази операция, независимо от резултата. А понеже решихме, че можеш да отложиш есенния си семестър, значи разполагаме и с достатъчно време. А ако се стигне дотам, сме в състояние да си позволим съоръженията, необходими за мащабна подводна операция.

— С две думи, те ни използват. — Окончателно вбесена, Тейт бутна чинията си настрана. — Аз така виждам нещата.

— В едно съдружие всяка половина трябва да има полза от другата.

Далеч неубедена, Тейт стана да си налее чаша прясно изцедена лимонада. На теория тя не беше против съдружието. Още от най-ранна възраст я бяха учили на ползата от работата в екип. Но точно този екип сериозно я безпокоеше.

— И какъв е техният принос в съдружието?

— Първо, те са професионалисти. А ние сме аматьори. — Рей размаха ръка, когато Тейт понечи да протестира. — Колкото и да си мечтая за обратното, аз никога не съм откривал потънал кораб, само съм изследвал останките, които някой друг е открил и опразнил преди мен. Е, на няколко пъти ни е излизал късметът. — Той хвана ръката на Марла и прокара палеца си по златния ѝ пръстен. — Изваждали сме дреболии, които другите са пропуснали. Откакто се гмурнах за пръв път, си мечтая да открия свой кораб.

— Така и ще стане — заяви с непоклатима вяра Марла.

— Може да е този път. — Тейт прокара ръка през косата си. Колкото и да обичаше родителите си, тяхната липса на практичност я изумяваше. — Татко, ами проучването, което направи, всичките онези архиви, товарителници, писма? Колко усилия хвърли върху данните за бурята, приливите и така нататък. Толкова труд си вложил в това!

— Вярно е — съгласи се той. — И точно затова имам интерес да работя с Бък. От него мога да науча много. Знаеш ли, че три години се е гмуркал в северната част на Атлантическия океан, на дълбочина сто и петдесет метра и повече? Ледена вода, тъмна вода. Вадил е неща, потънал до колене в тиня, сред коралови рифове, в гъмжащи от акули места. Представи си само!

„Той определено си го представя“ — помисли си Тейт, загледана в унесения му поглед и усмихнатите в мечтание устни. Въздъхна и постави ръка на рамото му.

— Татко, това че той има повече опит...

— Опит, който е трупан цял живот. — Той я потупа по ръката. — Това е неговият принос. Опитът, постоянството, усетът на търсач. И нещо толкова основно като работната ръка. Два екипа, Тейт, са по-ефикасни от един. — Той замълча. — Тейт, за мен е важно да знам, че разбираш решението ми. Ако не можеш да го приемеш, ще кажа на Бък, че сделката се разваля.

И щеше да загуби много, помисли си Тейт. Гордостта си, защото вече бе дал дума. И надеждата си, защото разчиташе на успех с новия екип.

— Разбирам го — каза тя, преглъщайки собственото си неодобрение. — И мога да го приема. Имам само още един въпрос.

— Питай — подкани я Рей.

— Откъде можем да сме сигурни, че когато техният екип е долу, няма да задържат за себе си онова, което намерят?

— Защото ще смесим екипите. — Той стана да разчисти масата. — Аз ще се гмуркам с Бък. Ти ще се гмуркаш с Матю.

— Чудесна идея, наистина! — Марла се засмя тихичко при ужасената физиономия, която изкриви лицето на дъщеря ѝ. — Кой иска кекс?

Утрото се разстла по водата в ивици от бронз и розово — огледален образ на небето отгоре. Въздухът бе свеж като роса и изкусително топъл. Високите отвесни скали на Сейнт Кристофър се пробуждаха за новия ден в одежди от зелено и кафяво. Още по на юг пресеченият конус на вулкана, който се издигаше над малкия остров Нейвис, бе забулен в облаци. По белите плажове не се мяркаше жива душа.

Тройка пеликани се плъзнаха по повърхността на морето, после се гмурнаха бързо като стрели и почти толкова безшумно, изхвърляйки високи фонтани, които се пръскаха в ситен дъждец. Сетне отново се показаха, плъзнаха се по водата и отново се гмурнаха в комична хармония. Малки вълни се застигаха мързеливо покрай корпуса.

Бавно и красиво светлината укрепна и превърна морето в равнина от сапфир.

Гледката не повдигна настроението на Тейт, която си обличаше водолазния костюм. Провери часовника си, компаса на китката, измервателните уреди на кислородните бутилки. Баща ѝ и Бък си пиеха кафето и си бъбреха на предната палуба. Тя прикрепил водолазния нож към прасеца си.

Край нея Матю се занимаваше със същото.

— И на мен тази история ми харесва толкова, колкото и на теб — промърмори той, после ѝ повдигна бутилките и ѝ помогна да ги закрепил.

— Оправи ми настроението.

Прикачиха си колани с тежести, поглеждайки се с взаимно недоверие.

— Просто се опитай да не изоставаш и не ми се пречкай. Ще се оправим.

— Сериозно? — Тя плю в маската си, изтърка добре визъора и го изплакна. — Не знам кой на кого ще се пречка.

Но залепи усмивка на лицето си, когато Бък и баща ѝ се приближиха с бавна стъпка към тях.

— Готови? — попита я Рей и лично провери ремъците ѝ, после погледна яркооранжевата пластмасова бутилка, служеща за ориентир, която подскачаше лекичко по тихата водна повърхност. — Внимавайте за посоката.

— Един румб западно от север — точно като Кари Грант. — Тейт го целуна по бузата и подуши одеколона му. — Бъди спокоен.

„Спокоен съм — каза си Рей. — Разбира се, че съм спокоен.“ Само че малкото му момиче рядко се спускаше без него.

— Забавлявайте се.

Бък пхна палци под ластика на шортите си. Краката му приличаха на къси и дебели дървесни стволоче, прещипнати от изпъкналите възли на коленете. Плешивото му теме бе покрито с омазнена шапка на „Доджърс“. Очите му се криеха зад тъмни очила с голям диоптър.

Тейт си помисли, че той прилича на зле облечен гном с наднормено тегло. По неясни причини външният му вид ѝ се стори затрогващ.

— Ще имам грижата да наглеждам племенника ти, Бък.

Той се ухили и смехът му прозвуча като посипващ се по камък чакъл.

— Само така, девойче. И успешен улов.

Тейт кимна и с прецизно кълбо назад се гмурна във водата. Реши да се държи като разумен човек и изчака партньора си. Щом го видя да разсича повърхността, се обърна и заплува към дъното.

Разперени като опашка на паун водорасли с окраската на люляков цвят се люшкаха грациозно, галени от течението. Стреснати от нахлуването им рибки се пръскаха на всички страни в разноцветни живи потоци. Ако баща ѝ беше с нея, тя можеше и да се помотае наоколо, наслаждавайки се на момента, на неизменно зашеметяващия преход от живота над повърхността към този под нея.

Можеше да отдели малко от времето си и да събере красиви раковини за майка си или дори да остане достатъчно дълго, за да изкуши някоя любопитна рибка да се плъзне към нея.

Но сега, когато Матю я гонеше по петите, чудесата на морското дъно отстъпваха пред силното чувство за съревнование.

„Дали пък да не го озорим малко?“ — помисли си Тейт и ритайки силно с крака, се плъзна на запад. С дълбочината водата захладна, но все още бе приятно топла. Беше жалко, че са далеч от пълните с изненади рифове и кораловите градини, но и тук имаше какво да зарадва сетивата — самата вода, танцът на водораслите, стрелкащите се риби.

Внимаваше за издутини или особени оттенъци по пясъка. Проклета да беше, ако пропуснеше нещо и го оставеше още веднъж да изплува триумфално на повърхността.

Протегна ръка към едно отчупено парче корал, разгледа го внимателно, после го захвърли. Матю се плъзна край нея и я изпревари. Макар да знаеше, че смяната на местата е основна процедура при гмуркане, Тейт не се успокои, докато не излезе отново начело.

Даваха си знаци само ако бе крайно наложително. Когато се разбираха да се разделят за малко, всеки покриваше периметъра си, без да изпуска другия от очи. „Колкото заради безопасността, толкова и от подозрение“ — помисли си Тейт.

В продължение на един час прегледаха педя по педя района, където бяха открили сабията. Нетърпеливото предвкушване, което бе водило Тейт в началото, започна да чезне, когато не откриха нищо повече. Докато разравяше една купчинка пясък, нещо проблесна между пръстите ѝ и сърцето ѝ заби като лудо. Вече си представяше някоя древна катарамa или чиния, когато с разочарование откри, че е изровила кутийка от кока-кола, произведена в двайсети век.

Разочарована, тя отново заплува на север. И внезапно попадна на подводна градина от ярко оцветени раковини и корали, сред които се стрелкаха ята риби в търсене на храна. Един красиво разклонен корал, твърде крехък, за да издържи на вълните в плиткото, се бе прострял нашироко и блестеше в рубинено, изумрудено и тъмножълто. Бе приютил десетки животинки, които пазеше, хранеше и които в крайна сметка хранеха него.

С истинска наслада Тейт се загледа в мекотелото със спираловидна тиквеножълта черупка, което пълзеше упорито по камъка пред нея. Риба-клоун се стрелна невъзмутимо през увенчаните с цикламено отровни пипала на една актиния. Трио ангелски риби^[1] я подминаха царствено в търсене на закуска.

„Като дете в сладкарница е“ — помисли си Матю, докато я наблюдаваше. С бавни движения Тейт се задържаше на едно място, а очите ѝ се стрелкаха в старанието си да не пропуснат нещо.

Искаше му се да приеме, че е глупачка и да не се занимава повече с нея, но подводният театър впечатляваше и него самия. Драма и комедия се преплитаха навсякъде около тях. Усърдни слънчехожълти зеленушки почистваха с предаността на придворни дами взискателната като кралица риба-спусък^[2]. Малко по-нататък дебнеща из засада змиорка излетя, бърза и смъртоносна, от прикритието си и на лапа един разсеян костур.

Вместо да извърна лице от разиграващата се пред очите ѝ трагедия, Тейт я проследи най-внимателно. А и трябваше да ѝ се признае, че е добър гмуркач, помисли си Матю. Силна, умела, разумна. Не ѝ харесваше, че работи с него, но изпълняваше задълженията си.

Знаеше, че повечето аматьори се разочароват, ако не открият още в първия час някоя монета или артефакт. А тя беше методична и, както изглежда, неуморна. Още две черти, които той ценеше високо в партньора си по екип.

Щом се налагаше да работят заедно най-малко два месеца, поне можеше да извлече най-доброто от ситуацията.

Той заплува към нея и в знак на примирие я тупна по рамото. Тейт се обърна — очите ѝ гледаха вяло през маската. Матю посочи зад тях и видя как същите тези очи блясват одобрително: зад тях плуваше отряд миниатюрни, поръсени със сребро лещанки. В следващия миг те промениха рязко посоката си, плъзнаха се в блещукаща вълна на петнайсетина сантиметра от протегнатите пръсти на Тейт и изчезнаха.

Тя все още се смееше, когато видя баракудата.

Беше на около метър от тях и се носеше неподвижно с озъбена усмивка и втречени очи. Този път бе неин ред да посочи. Когато видя, че е по-скоро впечатлена, отколкото уплашена, Матю възобнови огледа си.

От време на време Тейт хвърляше поглед назад, за да се увери, че движенията им не привличат вниманието на баракудата. Но тя се държеше кротко на разстояние. Когато малко по-късно погледна зад себе си, хищната риба бе изчезнала.

Забеляза конгломерата точно когато Матю постави ръката си върху него. Възмутена от собственото си невнимание, което според нея бе единствената причина да не го види първа, тя се премести с още няколко метра на север.

Дразнеше се от навика му да работи в нейната територия. За малко да го изпуснеше от очи и той буквално се оказваше под носа ѝ. С пренебрежителен жест тя се отдалечи, ритайки силно с крака. Проклетата да е, ако му позволи да си мисли, че тъпото му парче скала я интересува, колкото и обещаваща да изглеждаше покритата му с камъчета повърхност.

И точно тогава откри монетата.

Малкото петно тъмен пясък привлече вниманието ѝ. Разрови го повече по навик, с мисълта, че най-вероятно ще открие нечие ресто или ръждясала консервена кутия. Но почернелият диск лежеше само на два сантиметра под наноса. От момента, в който го изтръгна от леглото му, Тейт знаеше, че държи в ръцете си легенда.

„Испански дублон“ — помисли си тя, зашеметена от откритието. Мечтата на пиратите, плячката на морските разбойници.

Осъзнавайки, че е спряла да диша, опасна грешка за всеки гмуркач, тя си пое бавно дъх, докато търкаше с палец почернялата

монета. В ъгълчето на ъгловатия диск се появи мътният блясък на сребро.

Погледна предпазливо през рамото си да се увери, че Матю е зает и пхна монетата в ръкава на непромокаемия си костюм. После, изпълнена със самодоволство, започна да търси нови находки.

След като измервателните ѝ уреди и часовникът ѝ показаха, че времето им изтича, тя маркира местоположението си и се обърна към своя партньор. Той кимна и посочи с палец нагоре. Заплуваха на изток, бавно изкачвайки се към повърхността.

Торбата му за находки тежеше от конгломерат и той ѝ я посочи преди да махне с ръка към нейната, която висеше празна на кръста ѝ. Тя вдигна рамене, доколкото ѝ позволяваха бутилките, и разреже повърхността секунди преди него.

— Лош късмет, Червенушке.

Тя изтрая триумфалната му усмивка, докато плуваха към корабчето.

— Може би. — Тя сграбчи стълбата на „Приключение“ и метна плавниците си на палубата близо до мястото, където бе застанал баща ѝ. — А може би не.

— Как беше? — попита Рей, щом дъщеря му стъпи на палубата, и ѝ помогна да свали колана с тежестите и кислородните бутилки. После забеляза празната ѝ торба и се опита да прикрие разочарованието си. — Нищо свястно значи?

— Не бих казал — отбеляза Матю и подаде на Бък пълната си торба преди да се заеме с ципа на костюма си. От косата му капеше вода и образуваше локва в краката му. — Може да изскочи нещо свястно, след като го одялкаме оттук-оттам.

— Момчето има шесто чувство за тия неща.

Бък остави торбата на една от пейките. Вече го сърбяха ръцете да грабне чукчето и да обработи конгломерата.

— Аз ще се заема с него — предложи Марла. Тя носеше шапката си с цветя и жълта като канарче деколтирана рокля без ръкави, която открояваше още повече огнената ѝ коса. — Първо искам да направя няколко снимки обаче. Тейт, вие двамата с Матю си налейте по нещо студено и хапнете. Знам, че тия двамата изгарят от нетърпение да слязат долу и да си пробват късмета.

— Добре. — Тейт приглади назад мократа си коса. — А, и като говорим за късмет... — Тя дръпна ръкавите на костюма си и половин дузина монети се изсипаха с дрънчене на палубата. — И на мен ми се отвори малко.

— Мама му стара! — възкликна Матю и клекна. Теглото и формата му подсказаха какво е намерила. Докато другите говореха възбудено един през друг, той потърка една от монетите между пръстите си, вдигна глава и погледна хладно Тейт, която го наблюдаваше със самодоволна усмивка.

Не ѝ завиждаше за находката, но със сигурност му се повдигаше от факта, че го бе направила на глупак.

— Къде ги намери?

— Няколко метра северно от мястото, където ти си събираше камънаците. — Реши, че раздразнението, от което се присвиха очите му, почти компенсира номера със сабята. — Ти беше толкова зает, че не исках да те прекъсвам.

— Да бе.

— Испански. — Рей се взираше в монетите върху дланта си. — Хиляда седемстотин трийсет и трета. Може да са те. Датата съвпада.

— Може да са от други кораби — отвърна Матю. — Времето, течението, бурите — нищо не стои на едно място.

— Съвсем спокойно може да са и от „Изабела“ или „Санта Маргерит“. — Очите на Бък горяха трескаво. — С Рей ще преобърнем района, в който сте ги намерили. — Той се изправи и подаде на Тейт една от монетите. — Тези ще отидат в общия фонд, но мисля, че трябва да си задържиш една, лично за себе си. Съгласен ли си, Матю?

— Разбира се. — Той вдигна рамене и се обърна към хладилната кутия. — Не е кой знае какво.

— За мене е — промърмори Тейт, поемайки монетата от Бък. — За пръв път намирам монети. Испански дублони. — Тя се засмя, наведе се към Бък и импулсивно го целуна по бузата. — Какво чувство само!

Червендалестите му страни потъмняха. За него жените винаги си бяха оставали загадка, която предпочиташе да наблюдава от разстояние.

— Не го изпускай... това чувство. Понякога минава много време преди да го изпиташ отново. — Той плесна Рей по гърба. — Давай да

се обличаме, съдружничко.

След половин час вторият екип беше под водата. Марла бе разстлала една кърпа и усърдно дялкаше конгломерата. Тейт бе отложила обяда си и почистваше сребърните монети.

Матю седеше на палубата до тях и поглъщаше втория си сандвич с бекон, маруля и резенчета домати.

— Казвам ти, Марла, като нищо ще взема да те отвлека. Нямах равна на сандвичите.

— Всеки може да прави сандвичи. — Чукчето в ръцете ѝ иззвънтя в пълен контраст със захарния ѝ глас. — Някой път трябва да дойдеш на вечеря, Матю. Тогава ще разбереш какво се казва готвене.

Беше сигурен, че е чул как Тейт скръцна със зъби.

— С най-голямо удоволствие. Мога да прескоча до Сейнт Кристофър, ако трябва някакви провизии.

— Много мило. — Беше се преоблякла в работни панталонки и широка риза, която вече се бе просмукала с пот. Въпреки това пак успяваше да изглежда като южняшка красавица, планираща парти. — Не бих отказала малко прясно мляко. За бисквитите.

— Бисквити? Марла, за домашно приготвени бисквити бих доплувал от острова с все кравата.

Думите му бяха незабавно възнаградени със заразителния ѝ смях.

— Три-четири литра ще ми стигнат. Е, не е забил барабанът — махна му да седне тя, когато го видя, че се кани да става. — Има време. Хапни си спокойно и се попечи.

— Стига си се мъчил да очароваш майка ми — изсумтя Тейт.

Матю се премести по-близо до нея.

— Майка ти ми харесва. Взела си косата ѝ — промърмори той. — И очите. — Взе си още един сандвич и го захапа. — Жалко, че не си се метнала на нея и в друго отношение.

— Леките кости също са ми от нея — каза Тейт и се усмихна: по-скоро се озъби.

Матю я огледа лениво.

— Мдаа... има нещо такова.

Изведнъж Тейт се почувства неудобно и се дръпна с няколко сантиметра.

— Много си близо — оплака се тя. — Същото правиш и когато сме под водата.

— Ето, отхапи си. — Той почти натика сандвича в устата ѝ. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да приеме. — Реших, че ти си ми талисманчето.

Тя преглътна хапката, макар че ѝ идеше да се задави.

— Би ли повторил?

— Направо ме убиваш с тоя южняшки акцент — отбеляза той. — Лее се като медец и само ти намеква за леда отдолу. Ти си ми талисманчето — повтори той. — Защото беше наблизко, когато намерих сабята.

— Ти беше наблизко, когато аз я намерих.

— Както и да е. Има две неща, към които никога не се обръщам с гръб. Мъж с алчни очи и жена с огън в нейните. — Той отново ѝ предложи сандвича. — И с късмет. Добър или лош.

— Бих казала, че е по-умно да бягаш от лошия късмет.

— По-добре е да го погледнеш в очите. Така се разминава по-бързо. Моето семейство има голям опит с лошия късмет. — Той сви рамене и сам довърши сандвича. — Имам чувството, че ти ми носиш добър.

— Аз открих монетите.

— Може пък и аз да съм ти на късмет.

— Попаднах на нещо — мелодично подвикна Марла. — Елате да видите.

Матю се изправи и след кратко колебание ѝ подаде ръка. Не помалко нащрек, Тейт я пое и го остави да я издърпа на крака.

— Пирони — каза Марла и попи потта по лицето си с носната си кърпа. — Изглеждат стари. А това... — Тя вдигна някакво малко кръгче от купчинката натрошен конгломерат. — Прилича на копче. Медно или бронзово може би.

Матю изсумтя и коленичи край нея. Имаше два железни шипа, куп керамични чирепи, отчупено парче метал, което можеше да е било част от катарамата или фуркет. Но вниманието му бе привлечено най-вече от пироните.

Марла беше права. Стари бяха. Той вдигна един и го повъртя из пръстите си, представяйки си как преди много векове е бил забит в дъски, обречени на бурите и морските червеи.

— Пиринч — доволно обяви Тейт, докато почистваше ръждата с натопено в разтворител парче плат. — Копче е. Има нещо гравирано... цвете. Мъничка роза. Сигурно е било от роклята на някоя пътничка.

Стана ѝ тъжно. Жената, за разлика от копчето, не бе оцеляла.

— Възможно е. — Матю най-сетне благоволи да хвърли един поглед на копчето. — Вероятно сме попаднали на отскок.

Тейт се пресегна за слънчевите си очила и скри кръвнишкия си поглед зад стъклата им.

— Какво е отскок?

— Отскокът си е отскок. Вероятно сме попаднали на мястото, където някой кораб се е ударил и е отскочил, докато са го влачили вълните. Останките му са някъде другаде. — Той вдигна очи и погледът му обходи морето чак до хоризонта. — Някъде другаде — повтори той.

Но Тейт поклати глава.

— Няма да ме обезсърчиш след това, което намерихме. Не сме се върнали с празни ръце, Матю. Всичко това само от едно гмуркане. Монети, пирони...

— Счупени грънци и пиринчено копче. — Матю захвърли пирона, който държеше, върху купчинката. — Дребна работа, Червенушке. Дори за един аматьор.

Тя се протегна и сграбчи монетата, която висеше на гърдите му.

— Където има едно, там има и сто. Баща ми смята, че е твърде вероятно да открием нещо голямо. Същото мисля и аз.

Всеки момент щеше да се разтрепери от яд, забеляза Матю. Брадичката вирната, остра като шиповете в краката им, очите ѝ — твърди и пламнали.

Боже, само да не беше колежанка!

Съвсем съзнателно той вдигна ръка и небрежно я потупа по бузата.

— Е, поне ще си имаме занимавка. По-често обаче е вярно другото. Че където има едно, там няма две. — Той изтупа ръце и се изправи. — Аз ще разчистя вместо тебе, Марла.

— Ти си бил голям веселяк, господин Ласитър. — Тейт, подръпна тениската си. Не ѝ бе ясно защо, но от начина, по който я бе погледнал, макар и само за секунда, ѝ бе станало горещо. — Ще

поплувам малко — промърмори тя, после отиде до парапета и се хвърли във водата.

— Истински бащичко ми е тя — каза с кротка усмивка Марла. — Убедена, че упоритият труд и доброто сърце се възнаграждават. За такива като тях животът е по-труден, отколкото за нас, които знаем, че тези неща невинаги са достатъчни. — Тя потупа Матю по ръката. — Аз ще разчистя, Матю. Имам си своя система. Ти иди за млякото.

[1] Ярко оцветени остроглави рибки със сплеснато тяло, които обитават крайбрежните тропически води. — Б.пр. ↑

[2] Риби със силно сплеснато тяло, обитаващи главно тропическите води, които имат предно разположена гръбна перка с три остри шипа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Тейт смяташе, че песимистите са страхливци. Струваше й се, че използват песимизма си като извинение никога да не се сблъскат с разочарованието.

Ставаше дори по-лошо, когато песимизмът вземеше превес.

За две седмици двусменно гмуркане от сутрин до здрач не откриха нищо, освен още няколко парчета ръждясал метал. Повтаряше си, че не е загубила надежда и влагаше в работата си неоправдано старание и ентузиазъм.

Придоби навика вечер да стои с часове над копията на картите, които баща й бе съставил по време на проучванията си. Колкото по-кавалерски се държеше Матю, толкова по-непоколебимо ставаше решението й да му докаже, че греши. Искаше кораба и го искаше страстно. Дори само за да натрие носа на Матю.

Трябваше все пак да признае, че тези няколко седмици не бяха напълно изгубени. Времето се бе задържало прекрасно, а морското дъно бе по-живописно от всякога. Часовете за разтоварване, които прекарваше на острова по настояване на майка си, бяха изпълнени с обиколки из магазинчетата за сувенири, с екскурзии из природата и с пикници на плажа. Време се изгуби и стари църкви с надеждата да открие още някоя следа, водеща към коработопиенето от 1733 година.

Но най-голямо удоволствие й доставяше да наблюдава баща си и Бък. Те представляваха странна двойка — единият нисък, набит и плешив като бiliarдна топка, другият аристократично слаб, с грива от посребряваща руса коса.

Баща й говореше с бавния, сладостно провлачен акцент на крайбрежните части на Каролина, докато говорът на Бък бе щедро подлютен с ругатни, изречени с характерната за един янки бързина. Въпреки това те си паснаха като стари приятели, събрали се след дълга раздяла.

Почти не минаваше гмуркане, без да изплуват на повърхността, кикотещи се като момчета, които току-що са направили нещо

неприлично. И изглежда, всеки от тях имаше в запас някоя история, която да разкаже на другия.

За Тейт бе истинска наслада да гледа как приятелството им бързо разцъфтява и укрепва. На сушата баща ѝ се движеше в средата на бизнесмени, една костюмирана рота, която бе символ на успеха, умереното благосъстояние и непоклатимите южняшки ценности.

Тук го гледаше как се припича на слънцето, споделяйки с Бък бирата си и мечтите си за потънали съкровища.

Марла непрекъснато ги щракаше с фотоапарата или включваше вездесъщата си видеокамера и им подвикваше, наричайки ги стари морски вълци.

Днес, докато се приготвяше за сутрешното си гмуркане, Тейт ги наблюдаваше как си пият кафето, нагъват кроасани и спорят за бейзбол.

— Бък е пълен невежа по отношение на бейзбола — отбеляза Матю. — Изчете сума ти нещо, само и само да може да се опъне на Рей.

Тейт седна на палубата и нахлузи плавниците си.

— Мисля, че това е хубаво.

— Не съм казал, че не е.

— Ти никога не казваш, че нещо е хубаво.

Той седна до нея.

— Добре де, хубаво е. Компанията на баща ти се отразява добре на Бък. Последните няколко години бяха трудни за него. Не съм го виждал да се забавлява така от... от много отдавна.

Тейт въздъхна. Искреното раздразнение ѝ се удаваше все по-трудно.

— Знам, че те е грижа за него.

— Разбира се, че ме е грижа. Винаги е бил до мен, когато съм имал нужда от нещо. Бих направил всичко за Бък. — Матю притисна маската си с ръка. — Хайде стига приказки! Да тръгваме. — И се гмурна във водата.

Вместо да се почувства обидена, тя се ухили и го последва.

Тръгнаха по маркировката на дъното. Бавно и постоянно бяха премествали изследвания периметър на север. Всеки път, когато си пробваха късмета на ново място, Тейт чувстваше как я облива

живителната вълна на очакването. Всеки път, когато се спускаха на дъното, си казваше, че този може да е големият ден.

Чувстваше водата приятно хладна по лицето и непокрытите си от костюма ръце, а начинът, по който струеше през косата ѝ, докато се спускаха, ѝ доставяше истинско удоволствие.

Рибите бяха свикнали с присъствието им. Все по-често се случваше някой любознателен морски костур или ангелска риба да надникнат през маската ѝ. Бе започнала да носи със себе си найлоново пликче, пълно със солети или хлебни трохи, и отделяше по няколко минути в началото на всяко гмуркане да ги храни и да им се порадва как се въртят безредно около нея.

Баракудата, която бяха кръстили Зъбльо, неизменно се появяваше да им каже по едно „здрости“ и ги наблюдаваше предпазливо от разстояние. Бе твърде мързелива за талисман, но поне им беше вярна.

Тейт и Матю си бяха изработили лесни за съблюдаване правила. Работеха така, че да се виждат, но рядко пресичаха невидимата линия, която по мълчаливо споразумение разделяше териториите им. Колорита на морското дъно обаче наблюдаваха заедно. Сигнал с ръка или потупване по кислородните бутилки насочваха вниманието на другия към поредната дружина рибки или към някой заровил се в тинята скат.

Скоро Тейт реши, че ѝ е по-лесно да изтърпява присъствието му сред принудителното мълчание на морето, отколкото над него. От време на време тишината бе нарушавана от приглушения рев на някоя туристическа яхта отгоре. Веднъж дори бе чула зловещото ехо от нечие портативно радио, гърмящо с дрезгавия гърлен глас на Тина Търнър, която искаше да узнае какво общо има любовта.

Тананикайки си наум, Тейт се отправи към едно странно коралово образувание. Появата ѝ стресна един костур, който я изгледа зверски преди да се плъзне встрани. Развеселена, тя погледна през рамо. Матю плуваше на запад, но все още бе в полезрението ѝ. Тя се стрелна на север към меките червени и кафяви тонове на образуванието.

Беше над него, когато осъзна, че това не е корал, а купчина камъни. От мундщука ѝ изригнаха мехурчета. Ако беше над водата, а не под нея, сигурно щеше да забръщолеви несвързано.

Камъни за баласт. Без съмнение трябваше да са камъни за баласт. От проучванията си знаеше, че цветът им означава галеон — шхуните бяха използвали трошливи светлосиви камъни. Баласт на галеон — повтаряше си тя замечтано, изгубила чувство за реалността. Галеон, който е бил изгубен, забравен. И който сега бе намерен.

Един от потъналите през 1733 кораби беше тук. И тя го бе открила.

От гърлото ѝ излезе вик, но единственият резултат бе струя мехурчета, които запречиха гледката ѝ. Идвайки на себе си, тя издърпа ножа си от канията и почука силно по металната повърхност на бутилките си.

Обърна се и на няколко метра встрани видя силуета на партньора си. Стори ѝ се, че ѝ дава някакъв сигнал и още веднъж почука нетърпеливо по бутилките.

Ела тук, по дяволите!

Почука трети път, влагайки цялата настоятелност, която можеше да се изстиска от еднообразния звук. С удовлетворение, което започваше да прилича повече на самодоволство, го видя как най-послед се насочва към нея.

„Бесней си колкото искаш, тежкар такъв — помисли си тя. — И се пригответи да сведеш смилено глава.“

Знаеше точно в кой момент е осъзнал какво представляват камъните — подсказаха ѝ едва доловимото нарушение в ритъма на движенията му и нетърпението, което последва. Тя не успя да се съдържи, ухили му се и се завъртя в бледо подобие на пирует.

Зад прозорчето на маската очите му бяха кобалтовосини, напрегнати, с израз на безразсъдство, от което сърцето ѝ заби като лудо в гърдите. Той направи още един кръг около купчината камъни, видимо доволен. Когато ѝ протегна ръка, Тейт отговори с кратко приятелско ръкостискане. Мислеше, че ще се отправят към повърхността, за да кажат на останалите за откритието ѝ, но той я затегли в посоката, откъдето беше дошъл.

Тя се дръпна, поклати глава и вдигна палец. Матю посочи на запад. Тейт завъртя нетърпеливо очи, махна назад към купа баласт и се отблъсна към повърхността.

Матю я сграбчи за глезена и Тейт остана шокирана от свойския начин, по който ръцете му се движеха нагоре по краката ѝ, докато я

дърпаше обратно към дъното. Тя се замисли дали да не му се изплъзне, но той вече я бе хванал за ръката и я влачеше след себе си.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го последва и да си мисли за всички отвратителни неща, които ще му каже веднага щом ѝ се отвори възможност да проговори.

После ги видя и зина от изумление. Нагласи мундщука си, спомни си, че трябва да диша, и се втренчи в оръдията.

Бяха корозирали, покрити с пластове отлагания и полузаровени в пясъка. Но бяха тук, големите оръдия, които бяха красили испанската флота, бяха я защитавали от пиратите и враговете на краля. Като нищо би се разплакала от радост.

Вместо това тя непохватно грабна Матю в прегръдките си и го завъртя в някакъв танц, който трябваше да изразява триумфа им. Водата се завихри около тях, ято сребристи рибки се пръсна във всички посоки като рой блестящи остриета. Маските им се блъснаха и тя се изкикоти сред струя мехурчета, но не го пусна, докато не изминаха десетте метра, които ги деляха от повърхността.

Щом се показаха над водата, Тейт вдигна маската на челото си и изплю нетърпеливо мундщука.

— Матю, видя го, нали? Наистина е там!

— Така изглежда.

— Намерихме го! След повече от двеста и петдесет години ние сме първите!

Той се усмихна широко; краката му докосваха нейните, докато двамата бавно се придвижваха към корабчето.

— Недокоснат. И целият е наш, Червенушке.

— Направо не мога да повярвам. Съвсем различно е. Досега винаги е имало някой друг преди нас, ние само се размотавахме и събирахме каквото са пропуснали или зарязали. Но сега... — Тя се засмя. — О, боже! Страхотно е! Даже страховито.

Засмя се отново и се хвърли на врата му като почти потопа и двамата, после, без да се замисля, притисна устни към неговите и го целуна възторжено.

Устните ѝ бяха мокри, студени и щедро надарени с извивки. Шокът от съприкосновението им с неговите изтри всички мисли от главата му за период от цели три удара на сърцето. Само смътно

съзнаваше, че хапе устните ѝ, че плъзга жаден език в устата ѝ, че превръща невинната целувка в нещо гладно и алчно.

Усети я как затаява дъх и как устните ѝ поддават под неговите. Сетне я чу да въздъхва, тихо и накъсано.

Грешка. Думата проблесна в главата му като неонов надпис. Но сега тя вливаше цялото си сърце в целувката, с отдаване, което бе колкото неустойимо, толкова и неочаквано.

Тя усети вкуса на сол, на море и на мъж и се зачуди дали някой някога е вкусвал букет от толкова могъщи аромати. Окъпаната от слънце златна светлина, блестящият ѝ танц по повърхността на океана, водата — хладна и мека, и томителна. Стори ѝ се, че сърцето ѝ е спряло, но това едва ли имаше значение. Нищо друго нямаше значение в този странен и прекрасен свят, освен вкуса на устата му.

Сетне се оказа сама и потъваща — портата към омайния свят се бе затръшнала пред лицето ѝ. Инстинктивно зарита с крака, за да задържи главата си над водата, и примигна, вперила в Матю големите си замечтани очи.

— Губим време — тросна ѝ се той и се прокле наум.

Когато тя притисна устните си една към друга, сякаш да улови избягалата целувка, той прехапа своите, потискайки напирания стон.

— Какво?

— Престани. На твоята възраст повечето момичета имат достатъчно опит с целувките.

Стоманената нотка в гласа му и обидният намек в думите му разпръснаха мъглата пред очите ѝ.

— Разбира се, че имам. Искях просто да те поздравя за откритието. — Подобно поздравление обаче не би оставило усещането за празнота, което тежеше под лъжичката ѝ.

— По-добре си го спести. Трябва да кажем на другите и да поставим маркировка.

— Хубаво. — Тя се насочи към корабчето с бърз и прецизен кроул. — Само дето не разбирам защо се ядоса толкова.

— Няма как да разбереш — измърмори Матю и заплува след нея.

Нямаше да му даде да развали най-вълнуващия ден в живота ѝ, реши Тейт и се покатери на борда.

Марла седеше под сенника и си лакираше ноктите. Едната ѝ ръка вече бе увенчана с яркорозово. Тя вдигна очи и се усмихна.

— Подранихте, слънчице. Очаквахме ви чак след час и нещо.

— Къде са татко и Бък?

— В лоцманската кабина са, пак се занимават с оная стара карта.

— Усмивката ѝ започна да вехне по краищата. — Нещо не е наред. Матю! — Тя скочи от стола си с разширени от паника очи. Тайният ѝ, макар и никога неизречен на глас, страх от акули я стисна за гърлото. — Пострадал ли е? Какво стана?

— Няма му нищо. — Тейт разкопча колана с тежестите си. — Идва след мен. — Тя чу плавниците му да се удрят в палубата, но не се обърна да му помогне. Вместо това си пое дълбоко въздух. — Нищо лошо не е станало, мамо. Напротив. Всичко е чудесно. Намерихме го.

Марла бе притичала до парапета да се увери, че Матю е в безопасност. Когато видя, че е цял и невредим, сърцето ѝ започна да възвръща нормалния си ритъм.

— Какво сте намерили, слънчице?

— Кораба. — Тейт прокара ръка по лицето си, зашеметена от факта, че пръстите ѝ треперят. Ушите ѝ бучаха, нещо трептеше като пеперуда в гърдите ѝ. — Единият от двата. Намерихме го.

— Боже господи! — Бък стоеше на вратата на палубната кабина. Червендалестото му лице бе пребледняло, очите му зад дебелия лещи гледаха зашеметено. — Кой? — с усилие изрече той. — Кой от двата намерихте, момко?

— Не знам. — Матю изхлузи бутилките от раменете си. Сърцето му препускаше лудо, но на него му бе пределно ясно, че това се дължи колкото на възможността да са открили потънало съкровище, толкова и на факта, че за малко не бе излапал Тейт. — Но корабът е долу, Бък. Намерихме баласт, баласт и оръдия от галеон. — Той отмести очи от Бък и погледна Рей, който го зяпаше с широко отворени очи. — Предишният участък е бил отскок, както и предполагах. Но този наистина изглежда обещаващо.

— Къде... — Гласът на Рей за миг секна. — Къде точно се намирахте, Тейт?

Тя отвори уста, после пак я затвори, осъзнавайки, че е била прекалено развълнувана, за да отбележи местоположението. Страните ѝ пламнаха.

Матю погледна към нея и ѝ отправи лека триумфална усмивка, преди да даде на Рей координатите.

— Ще ни трябват обозначаващи шамандури. Ако се пригответе, ще ви покажа за какво става дума.

Рей погледна Бък и зашеметеното му изражение започна да се прояснява. После с крясък се хвърли към него, сграбчи го и двамата мъже се запрегръщаха, олюлявайки се като стари пияници.

Трябваше да съставят план. Тейт бе онази, която след продължилото цяла вечер шумно празненство предложи да се вслушат в гласа на разума. Изваждането на останките и запазването им изискваше определена система. Претенциите им трябваше да бъдат конкретно и законно предявени. А находките прецизно каталогизирани.

Имаха нужда от добра подводна камера, с която да направят запис на обекта и на местоположението на всяка находка, която открият, както и няколко големи тетрадки, които да служат за каталог.

— Навремето — подхвана Бък, докато отваряше поредната бира, — човек като намерел потънал кораб, всичко вътре си било негово. Поне докато съумявал да държи настрана разбойниците и разните други, дето все имат претенции за чуждото. Трябвало е да бъдеш потаен, да знаеш да си затваряш устата и да не те е страх да се бориш за своето си.

И размаха бутилката.

— А сега има правила и правилца! Сульо и пульо иска парче от онова, дето си го намерил със собствените си ръце и с малко помощ от Господа. Има и много, дето повече ги е еня за някакви си проядени от червеите дъски, отколкото за цял товар сребро.

— Доброто състояние на потъналия кораб е важно от историческа гледна точка, Бък. — Рей подхвана бирата и разсъжденията си. — Историческата му стойност, нашата отговорност към миналото, а и към бъдещето също.

— Дрън-дрън. — Бък запали една от десетте цигари, които си позволяваше на ден. — Навремето така ги вдигахме във въздуха, че хвърчаха дъски до небето, ако нямаше друг начин да стигнем до съкровището. Не казвам, че е било много умно. — Той издиша голямо кълбо цигарен дим и очите му се замъглиха от спомена. — Но пък беше дяволски забавно.

— Нямаме никакво право да разрушаваме нещо само за да се доберем до друго нещо — промърмори Тейт.

Бък я погледна през масата и се ухили.

— Ти само почакай да вкусиш от златната треска, моето момиче. Нещо ти става. Виждаш проблясък сред пясъка — лъскав и ярък, не като на среброто. Може да е монета, ланец, медальон, някоя дрънкулка, която отдавна умрял мъж е подарил на отдавна умрялата си жена. И ето го, стои си в ръката ти, същото, каквото е било в деня, когато са го направили. И единственото, за което можеш да мислиш, е откъде да намериш още.

Тя го гледаше, обзета от любопитство.

— Ти затова ли продължаваш да се гмуркаш? Ако откриеш всички съкровища, които крият „Изабела“ и „Санта Маргерит“, ако ги откриеш и станеш богат, пак ли ще се гмуркаш за още?

— Ще се гмуркам, докато съм жив. Само това мога. И само това ми трябва да мога. Баща ти беше същият — добави той, като се обърна към Матю. — Без значение дали е попаднал на истинско съкровище, или е изплувал само с някое гюле, той трябваше да се върне долу. Спря го смъртта. Само тя можеше да го направи. — Гласът му предрезгавя и той сведе очи към бирата си. — Той искаше „Изабела“. Прекара последните месеци от живота си, пресмятайки как, къде и кога. Сега ние ще приберем реколтата ѝ вместо него. Проклятието на Анжелик.

— Какво? — Веждите на Рей се събраха в една линия. — „Проклятието на Анжелик“?

— Уби брат ми — неясно изрече Бък. — Заклинанието на проклетата вещица.

Усетил признаците, Матю се наведе напред и изтръгна почти празната бутилка от пръстите на чичо си.

— Уби го човек, Бък. Човек от плът и кръв. Не някакво проклятие или заклинание. — Той стана, вдигна Бък на крака и обясни: — След малко ще запrikaзва и за духа на Черната брада.

— Видях го — изфъфли Бък с глуповата усмивка на лицето. Очилата му се плъзнаха по носа и той се взираше късогледо над тях. — Реших, че съм го видял. Край брега на Окракоук. Спомняш ли си, Матю?

— Спомням си. Чака ни дълъг ден, Бък. По-добре да се връщаме на яхтата.

— Трябва ли ти помощ? — Рей се изправи и откри, с изненада и известно огорчение, че краката му не са съвсем стабилни.

— Ще се оправя. Ще го метна на надуваемата лодка и ще гребя до „Морския дявол“. Благодаря за вечерята, Марла. Такова пържено пиле не бях опитвал през живота си. Да си готова с изгрева, малката — обърна се той към Тейт. — Тепърва започва сериозната работа.

— Ще съм готова. — Въпреки че не я бе молил за помощ, тя отиде от другата страна на Бък и праметна ръката му през раменете си. — Хайде, Бък, време е за лягане.

— Ти си едно много сладко хлапе — каза той и с пианска дружелюбност я притисна непохватно към себе си. — Нали така, Матю?

— Направо захарче. Първо аз ще сляза по стълбата, Бък. Ако паднеш, може и да те оставя да се удавиш.

— На куково лято — изкикоти се Бък и се подпря на Тейт, след като Матю се прехвърли на стълбата от другата страна на парапета. — Това момче би излязло срещу цял отбор акули заради мен. Ласитърови се държат един за друг.

— Знам. — Внимателно, олюлявайки се под тежестта на Бък, тя му помогна да се прехвърли през парапета. — Дръж се здраво. — Бък се олюляваше в началото на стълбата, а Матю ругаеше в края ѝ и всичко това се стори на Тейт толкова абсурдно, че тя се разхили неудържимо. — Дръж се, Бък.

— Не се коси, моме. Още не е направена лодката, в която да не мога да се кача.

— Дяволите да го вземат, ще ни преобърнеш. Бък, идиот такъв! — Гумената лодка се наклони опасно и Матю блъсна Бък на дъното ѝ. Водата се плисна вътре и измокри и двамата.

— Остави ведрата на мен, Матю — изкикоти се добродушно Бък и започна да изгребва водата с шепи.

— Просто не мърдай. — Матю хвана греблата и погледна нагоре към домакините, които му се хилеха. — Трябваше да го накарам да се прибере с плуване.

— Лека нощ, Рей — изфъфли Бък и замаха жизнерадостно, докато Матю залягаше над греблата. — Утре ще има златни дублони. Злато, сребро и лъскави бижута. Нов кораб, Матю — обърна се той към племенника си и брадичката му се удари в гърдите. — Бях

сигурен, че все някога ще го намерим. Тез, Бомоновите, ни донесоха късмет.

След като закрепил греблата и завързал лодката, Матю подозрително измери с очи чичо си и попита:

— Ще се справиш ли със стълбата, Бък?

— Естествено, че ще се справя със стълбата. Аз съм роден моряк, ако искаш да знаеш. — Краката на въпросния моряк се огънаха, същото направи и малката лодка, когато той залитна към борда на „Морския дявол“.

Повече благодарение на късмета си, отколкото по силата на някакъв предварителен план, той сграбчи една от стъпките и се издърпа нагоре преди да е успял да преобърне надуваемата лодка. Подгизнал до коленете, Матю се качи след него на палубата. Бък се клатушкаше и махаше ентусиазирано на семейство Бомон.

— Ей, на „Приключение“! Добре сме!

— Да видим дали ще твърдиш същото сутринта — промърмори Матю и го повлече към миниатюрната каюта.

— Добри хора са това, Матю. В началото си мислех само да им използваме оборудването, да ги залъжем нещо и да отмъкнем лъвския пай от плячката. Слизаме през нощта, заделяме си най-добрите находки и готово, фасулска работа. Пък и те едва ли ще усетят разликата.

— Сигурно — съгласи се Матю, докато събуваше мокрите панталони на чичо си. — И на мен ми мина през ума. В повечето случаи аматьорите си заслужават да ги издоиш.

— А ние бая сме издоили — весело каза Бък. — Обаче стария Рей не мога го издоя, и туйто. Приятелче е. Не съм имал такъв приятел откак умря татко ти. Пък да не забравяме и хубавата му женичка и хубавата му дъщеричка... Неее! — Той поклати глава с известно съжаление. — С такива хора не ща да се правя на пират.

Матю изсумтя в потвърждение на думите му и преценяващо огледа хамака. Горещо се надяваше, че няма да му се налага да вдига Бък, за да го сложи в него.

— Трябва да си легнеш.

— Дааа... Смятам да играя честно с Рей. — Бък успя да се покатери в хамака, макар той да се люлееше застрашително. — Трябва

да им кажем за „Проклятието на Анжелик“. Често съм си мислил, ама не съм казвал на друг освен на тебе.

— Не се тревожи за това.

— Може пък, ако не им кажа, да не ги застигне. Не ща да им се случи нещо.

— Нищо няма да им се случи. — Матю свали ципа на дънките си и ги събу.

— Помниш ли оная рисунка, дето ти я показах? Всичкото онова злато, рубините, диамантите. Как може нещо толкова красиво да носи нещастие?

— Не може. — Матю съблече ризата си и я метна върху дънките, свали очилата от носа на Бък и ги сложи настрана. — Заспивай, Бък.

— Повече от двеста години, откак са изгорили оная вещица, а хората продължават да умират. Като Джеймс.

Матю стисна зъби и очите му станаха студени.

— Не колието уби баща ми. Човек го уби. Уби го Сайлъс Вандайк.

— Вандайк — повтори сънливо Бък. — Така и не се доказа.

— Стига ми, че аз го знам.

— Проклятието беше. Проклятието на вещицата. Но ние ще я бием, Матю. Ние двамата с тебе ще я бием — промърмори Бък и захърка.

„По дяволите проклятието“ — помисли си Матю. Щеше да намери амулета. Щеше да върви по стъпките на баща си, докато не го намери. А когато това станеше, щеше да отмъсти на копелето, което уби Джеймс Ласитър.

Само по бельо той прекрачи прага на кабината и се озова в уханната осеяна със звезди нощ. Луната висеше на небето като разсечена на две сребърна монета. Той се настани под нея в собствения си хамак, достатъчно далеч от кабината, така че обичайното хъркане на чичо му достигаше до него само като глухо бучене.

Съществуваше такова колие — верижка от масивни златни халки и медальон, гравирани с имената на обречени любовници и инкрустирани с рубини и диаманти. Беше виждал рисунките, бе чел оскъдната документация, изровена от баща му.

Знаеше легендата така, както човек знае приказките, с които са го приспивали като дете. За жената, изгорена на клада, осъдена за

магьосничество и убийство. За предсмъртната ѝ клетва, че всеки, който се облагодетелства от смъртта ѝ, ще плати със собствения си живот.

За гибелта и отчаянието, които бяха следвали пътя на колието в продължение на два века. За алчността и похотта, които бяха подтиквали мъжете към убийство, а жените към предателство.

Би могъл дори да повярва в легендата, но за него тя означаваше само едно — че алчността и похотта са довели до гибелта и отчаянието. Безценните бижута не се нуждаеха от проклятие, за да подтикват хората към убийство.

В това беше сигурен. Знаеше го, и то твърде добре. „Проклятието на Анжелик“ бе причината за смъртта на баща му.

Но го бе планирал и извършил човек.

Сайлс Вандайк. Стига да поискаше, бе в състояние да извика във въображението си лицето му, гласа, фигурата, дори миризмата му. Помнеше всичко, без значение че бяха изминали години.

И знаеше, както го бе знаел и в ония белязани от мъка и чувство за безпомощност дни на своето юношество, че все някога ще намери амулета и ще го използва срещу Вандайк.

За отмъщение.

Макар тъмните и изпълнени с насилие мисли все още да владееха съзнанието му, когато се унесе, централна фигура в съня му бе Тейт.

Плуваше в невъзможно прозрачни води, без тежести и водолазен костюм, хлъзгав и бърз като риба. Все по-дълбоко и по-дълбоко, където слънцето не успява да проникне. Ветрилата от водорасли се полюляваха, зъбати многоцветни кълбета блещукаха като скъпоценни камъни и разнасяха ярко оцветени рибки в джобовете си.

Още по-дълбоко и цветовете — червените, оранжевите и жълтите — избледняха до студено, студено синьо. И все пак нямаше натиск, нямаше нужда от изравняване на налягането, нямаше страхове. Само неудържимо усещане за свобода, което постепенно улягаше в пълно и абсолютно доволство.

Би могъл да остане завинаги тук, в този лишен от звуци свят, без тревоги и кислородни бутилки, които да тежат на раменете му.

Там. Там долу под него лежеше излязъл като от детска приказка потънал кораб. Мачтата, корпусът, развените от течението окъсани

платна. Полегнал на една страна в ложе от пясък, невредим и ясен до невъзможност образ. Той виждаше оръдията, все още насочени към врагове от стари времена. И щурвала, очакващ призрака на своя капитан.

Зарадван, той се запуска към него през водовъртежи от риби; покрай октопод, който накъдри пипала и, издут като балон, изчезна встрани; под сянката на гигантски скат, който затанцува над главата му.

Направи кръг около палубата на испанския галеон и прочете гордия надпис — „Изабела“. Марсът проскърца над него като дърво на вятъра.

И тогава я видя. Като истинска русалка, тя кръжеше близо до него и едновременно твърде далеч, усмихваше се с усмивката на сирена и му махаше с прекрасните си нежни ръце. Косата ѝ бе дълга — не пламтящо калпаче, а дълга; копринените въжета от огън се вееха и се извиваха като змиорки около раменете и голите ѝ гърди. Кожата ѝ бе като перла, бяла и лъскава.

А очите ѝ същите — зелени и весели.

Сякаш пометен от прилив, той нямаше избор, освен да отиде при нея.

Ръцете ѝ го обгърнаха като сатенени вериги. Устните ѝ се разтвориха за него, сладки като мед. Докосна я и сякаш цял живот бе чакал само това. Усещането за кожата ѝ, плъзгаща се под пръстите му, трепета на мускулите, когато я обзе възбудата. Барабанныят напев на пулса във вените.

Усети вкуса на въздишката ѝ в устата си. После хлъзгавата и великолепна горещина, когато се плъзва в нея, когато нозете ѝ се увиха около тялото му, а нейното се изви назад да го поеме дълбоко...

Всичко е само неясни тихи движения, само усещане, което няма край. Те се понасят без посока през водата, съединени в безмълвно съвкупление, което го оставя слаб, замаян и блажено щастлив. После усещането, че цял се излива в нея.

Сетне тя го целува, нежно, дълбоко и толкова сладко... Когато отново вижда лицето ѝ, тя се усмихва. Той протяга ръце, но тя клати глава и побягва. Той плува след нея и двамата лудуват като деца, гонейки се из потъналия кораб.

Тя го завежда при една ракла, отваря със смях капака ѝ и пред очите му се разкрива планина от злато. Тя потапя ръка и монетите

преливат през ръба. Блясъкът е като от слънчев лъч, а сред златото лъскат скъпоценни камъни с невероятен размер. Диаманти колкото юмрук, изумруди по-големи от очите ѝ, вирчета от сапфири и рубини. Цветовете им заслепяват сред студеното сиво на света наоколо.

Той прокарва ръка през раклата, изсипва дъжд от диаманти върху косата ѝ и тя се разсвива.

Сетне той намира амулета, тежката златна верижка, кръвта и сълзите, вградени в медальона. Усеща топлината му, сякаш е жив. Никога през живота си не е виждал нещо толкова красиво, толкова неустойимо.

Той го вдига, поглежда към Тейт през примката на ланеца, после го слага на врата ѝ. Тя се смее, целува го, после нежно стисва медальона в ръката си.

Внезапно от него изригва пламък, копие от яростна жега и блясък, което го отхвърля назад като удар с юмрук. Ужасен, той гледа как алчният огън, все по-голям и по-жарък, я обвива в дреха от пламък. Виждат се само очите ѝ, агонизиращи в ужас и мъка.

Не може да стигне до нея. Бори се с всички сили, но водата, която ги е галила кротко, сега се вихри и бучи обезумяло. Торнадо издига пясъчен стълб и го ослепява. Чува трясъка на цепещата се мачта, рева на развилнялото се дъно, което изригва през леглото от пясък и тиня и разкъсва корпуса на кораба като оръдеен залп.

През трясъка дочува писъци — нейните. И своите собствени...

После всичко изчезна: пламъците, морето, корабът, амулетът. Тейт. Отгоре беше небето с разполовения диск на луната и пръснатите звезди. Морето бе тихо и мастиленочерно, шушнещо едва доловимо край корпуса на яхтата.

Беше сам на палубата на „Морския дявол“, потънал в пот и останал без дъх.

ГЛАВА 4

Тейт направи повече от двайсет снимки на баласта и оръдията, докато с Матю оглеждаха терена. Той й угаждаше, позирайки пред дулото на ръждясал топ, или сам взимаше апарата и я снимаше сред камъните и търпеливите риби. С общи усилия закрепиха едно покрито с налепи гюле върху подемника и го пратиха горе при втория екип.

Последва подръпване на въжето и работата започна.

Управлението на въздушен смукач изискваше сръчност, търпение и съгласуваност на действията. Беше прост уред, кажи-речи само една тръба, десет сантиметра в диаметър и около три метра дълга. Тръбата всмукваше вода, пясък и твърди предмети. За търсача на съкровища смукачът бе също толкова крайно необходим, колкото чукът за дърводелеца. Ако се използваше прекалено бързо или с твърде много смукателна сила, можеше да унищожи находките. Ако се използваше невнимателно, тръбата се задръстваше с конгломерат, раковини и корали.

Докато Матю работеше със смукача, Тейт преглеждаше и събираше съдържанието, което бълваше от върха на тръбата. И за двамата това беше тежка и отегчителна работа. Пясък и дребни отломки се завихряха в мръсен облак по течението, замъглявайки гледката. Трябваше да имаш силно око и безкрайно търпение, за да се ровиш сред изсмуканото и да товариш намереното в кофи, които по-късно да бъдат изтеглени на повърхността.

Матю продължаваше да прави пробни дупки с еднообразен, почти приспивен ритъм. Големи скатове подлагаха гръб под изходното отверстие на тръбата, явно наслаждавайки се на безплатния масаж, осигурен им от пясъка и дребните камъчета. От време на време Тейт се заплесваше, представяйки си как от тръбата плисва поток от блестящи златни монети като при джакпот от игрален автомат.

Като оставим фантазиите настрана, онова, с което Тейт пълнеше кофите, бяха изкривени пирони, парчета конгломерат и чирепи от счупени съдове. Всяко едно от тези неща я очароваше не по-малко от купчина златни кюлчета. Заниманията й през последната година в

колежа бяха засилили още повече любовта ѝ към историята и към отломките от предишни култури, погребани от капризното море.

Дългосрочните ѝ амбиции и цели бяха пределно ясни. Щеше да учи и да се дипломира, поглъщайки цялото знание, което можеха да ѝ дадат книгите, лекциите и най-вече практиката. Един ден щеше да се включи в редовете на учените, които плават сред океаните и изследват дълбочините в търсене и анализиране на реликви.

Името ѝ щеше да тежи, а находките ѝ, от дублони до железни шипове, щяха да бъдат включени в учебниците.

А накрая щеше да има и музей на името на Бомон, пълен с извадени от морето артефакти.

От време на време се улавяше, че е изостанала, и вместо да следва плътно смукача, се е спряла да помечтае над някоя счупена чаша. Какво ли е имало вътре последния път, когато някой е пил от нея?

Когато поряза пръста си на един остър ръб, го прие философски. Малката капка кръв изчезна в завихрената от смукача вода.

Матю ѝ направи знак през мътния облак. В дупката, на около трийсетина сантиметра, тя видя кръстосани като саби железни шипове. Между калцираните им върхове бе заклещена голяма калаена чиния.

Десетте метра вода над главата ѝ не попречиха на Тейт да изрази радостта си. Тя стисна ръката на Матю и му изпрати целувка. После добросъвестно откачи фотоапарата от колана си и документира находката. Знаеше, че снимките са жизненоважни за научните открития. Сигурно би отделила няколко минути да я разгледа, наслаждавайки ѝ се ненаучно, но Матю вече се бе преместил и се канеше да изкопае поредната дупка.

Имаше още. При всяко преместване на смукача попадаха на ново откритие. Лъжици, циментирани в буца корал, купа, която, макар и с липсваща третинка, накара сърцето на Тейт да заблъска като лудо в гърдите ѝ.

Времето и умората престанаха да съществуват. Хилядна публика наблюдаваше напредъка им, множество дребни рибки претърсваха надупчената околност за бездомни червейчета. Ако на някоя ѝ излезеше късмета, стотици други се спускаха да търсят храна в шарена скорострелна вихрушка.

Спазващ обичайната дистанция, Зъбльо висеше като статуя във водата и ги наблюдаваше, ухилен одобрително.

Матю се оправяше със смукача като истински майстор. Пробваше тук, после се преместваше по-нататък с движения толкова деликатни, че сякаш отделяше пясъка зрънце по зрънце. Помиташе облаците от тиня с лек замах на смукача. Забележеше ли някой по-голям предмет в пясъка, отдръпваше бързо тръбата и внимателно го заобикаляше.

Поразена, Тейт забеляза един крехък порцеланов съд — купа с изрисувани по краищата нежни розови пъпки.

Ако зависеше от него, той не би се занимавал с купата на първо време, защото знаеше, че когато нещо толкова чупливо е попаднало в циментиращите прегръдки на корала, и най-лекото докосване може да го разбие на парчета.

Но очите ѝ бяха толкова големи от учудване, така светнали от радост. Искаше му се да ѝ даде купата, да види лицето ѝ, когато я вземе в ръце. Той отвърна на сигнала ѝ и се зае с досадната и изискваща много време задача по отстраняване на полепналия пясък. Когато резултатът го задоволи, ѝ подаде тръбата, обхвана буцата корал, уловила в прегръдките си порцелановия съд, и я изкърти от мястото ѝ.

Костваше му малко обелена кожа, но когато ѝ подаде купата, ожуленото и драскотините бяха забравени. Очите ѝ светнаха, после се напълниха със сълзи толкова неочаквано, че и двамата се стреснаха. Смутен, Матю взе тръбата и вдигна палец към повърхността. Отвори вентила на смукача, освобождавайки ураган от мехурчета, после заедно заплуваха нагоре в широката струя от въздух.

Тейт не каза нищо, не можеше. Благодарна на непредразполагащото към разговори присъствие на смукача и последната кофа с конгломерат, тя доплува до борда на „Приключение“. Широко усмихнатото лице на баща ѝ се показва над парапета.

— Вие определено не ни оставяте със скръстени ръце! — Бе повишил глас да надвика рева на компресора и трепна, когато Бък го изключи. — Имаме си десетки артефакти, Тейт. — Той изтегли кофата, която тя му подаде. — Лъжици, вилици, медни монети, копчета... — Думите му заглъхнаха, когато Тейт му подаде купата. — Мили боже! Порцелан! Невредим. Марла! Марла, ела да видиш това чудо.

Рей с благоговение пое купата от ръцете на Тейт. Докато двамата с Матю се качат на борда, Марла вече седеше на палубата, заобиколена от отломки, държеше изрисуваната с цветчета купа в скута си, а видеокамерата лежеше на дъските до нея.

— Добро парче — отбеляза Бък. Колкото и неизразителни да бяха думите му, вълнението ясно се четеше в гласа му.

— Тейт я хареса. — Матю погледна към нея. Тя стоеше, все още в непромокаемия си костюм, а сълзите, които десет метра по-надолу бяха заплашвали да потекат от очите ѝ, сега се лееха свободно.

— Има толкова много неща — успя да изрече Тейт. — Не можеш да си представиш, татко. Под пясъка. Всичките тези години са стояли под пясъка. И после ги намираш. Нещо такова например. — Тя изтри очи с опакото на ръката си, седна до Марла, събра целия си кураж и нежно прокара пръст по ръба на купата. — Нито едно нащърбяване. Преживяла е ураган и повече от двеста и петдесет години под водата и още е в идеално състояние.

Тя се изправи. Пръстите ѝ бяха като вдървени, докато дърпаше ципа на водолазния си костюм.

— Има и една голяма чиния, калаена. Приклещена е между два железни шипа, прилича на скулптура. Трябва само да си затвориш очите и я виждаш отрупана с храна по средата на масата. Нищо от нещата, които съм учила, не може да се сравни с това да го направиш сам, да го видиш с очите си.

— Мисля, че сме попаднали на камбуза — каза Матю. — Има много дървени прибори, кани за вино, счупени съдини. — Той с благодарност пое чашата студен сок, която му подаде Рей. — Прокопах доста пробни дупки в район от десетина квадратни метра. Вие двамата може да се преместите няколко градуса по на север.

— Давай да се приготвяме.

Бък вече се намъкваше в костюма си. Матю нехайно се приближи до него уж да си налее още сок и тихо каза:

— Видях една акула да обикаля наоколо. — Бе всеизвестен факт, че Марла пребледнява и се паникьосва само при мисълта за акули. — Не ни обърна внимание, но не е лошо да вземете шокови палки.

Рей хвърли поглед към жена си, която почтително документираше последните съкровища на видеолента.

— По-добре да играем на сигурно — съгласи се той. — Тейт! Би ли презаредила апарата вместо мен.

Двайсет минути по-късно компресорът отново работеше. Тейт и Марла седяха на голямата разтегателна маса в палубната каюта и вписваха в каталога всеки предмет, който бяха донесли от потъналия кораб.

— „Санта Маргерит“ е. — Тейт взе една лъжица и я огледа. — Открихме знака ѝ върху едно от оръдията. Намерихме нашия испански галеон, мамо.

— Мечтата на баща ти.

— И своята.

— И моята — съгласи се Марла с ленива усмивка. — В началото се включих заради плаването. Такова хубаво, интересно хоби, мислех си. Ваканциите ни бяха истински приключения, пък и определено бе някакво разнообразие на фона на досадните ни професии.

Тейт вдигна очи и леко смръщи вежди.

— Не знаех, че смяташ работата си за досадна.

— Е, да си правна секретарка не е лошо, докато не започнеш да си задаваш въпроса защо не си била достатъчно съобразителна сама да се занимаваш с право. — Тя сви рамене. — Аз, Тейт, слънчицето ми, бях възпитана, че жените не се бъркат в света на мъжете, най-много тихичко да обират трохите след тях. Баба ти беше много старомодна жена. От мен се очакваше да работя нещо приемливо, докато не си намеря подходящ съпруг. — Тя се засмя и сложи настрани една калаена чаша, на която липсваше дръжката. — Поне ми провървя в частта със съпруга. Много ми провървя.

Това също бе нещо ново.

— Искала ли си да учиш право?

— Никога не ми беше хрумвало — призна си Марла. — Поне докато не наближих четирийсетте. Опасна възраст за една жена. Не усетих никакво разочарование, когато баща ти реши да се пенсионира. Направих същото и си мислех, че съм напълно щастлива да го следвам, докато си играе на потънали съкровища. Сега като гледам тези неща... — Тя взе една сребърна монета. — Карат ме да осъзная, че вършим нещо важно. Ценно по свой си начин. Никога не съм предполагала, че отново ще направя нещо голямо.

— Отново?

Марла вдигна очи и се усмихна.

— Първото голямо нещо, което направих, бе, че те родих. Това тук е чудесно и е много вълнуващо. Но ти винаги ще си останеш най-голямото съкровище за мен и баща ти.

— Ти винаги си ме карала да мисля, че мога да направя всичко. Че мога да бъда каквато си поискам.

— И ти можеш. — Марла погледна над рамото ѝ. — Матю, ела при нас.

— Не искам да ви прекъсвам. — Той се чувстваше не на място в семейния кръг на други хора.

— Стига глупости. — Марла вече бе скочила на крака. — Бас държа, че ти се пие кафе. В камбуза има прясно сварено. Двете с Тейт слагаме някакъв ред в съкровището ни.

Матю огледа разпръснатите по масата предмети.

— Мисля, че ще ни трябва повече място.

Марла донесе кафето и се засмя.

— Обичам оптимистично настроените мъже.

— Реалистично настроените — поправи я Тейт и потупа с ръка мястото до себе си, приканвайки го да седне. — Моят партньор по гмуркане е твърде далеч от оптимизма.

Без да е сигурен дали намира думите ѝ за забавни, или за обидни, Матю седна до нея и отпи от кафето.

— Не съм убеден.

— Аз пък съм. — Тейт се наведе над купата със соленки, които майка ѝ бе сложила на масата. — Бък е мечтателят в семейството. Ти си като живота — слънце, море, пясък. — Тя загриза една соленка и се облегна назад. — Без истински отговорности, без истински връзки. Не очакваш да намериш някой покрит с раковини сандък, пълен със златни дублони, но знаеш как да получиш добра цена за всяка дрънкулка, която се случи на пътя ти. Колкото да си осигуриш скаридите и бирата.

— Тейт! — Марла поклати глава, потискайки смеха си. — Не се дръж грубо.

— Ами! Тъкмо е налучкала вярната посока. — Матю също захапа една соленка. — Остави я да довърши.

— Не те е страх от тежката работа, защото винаги остава достатъчно време да дремнеш в хамака. Да не забравяме силните

усещания на гмуркането, на откритията, както и паричната стойност на някоя дребна плячка. За истинската стойност въобще не става въпрос. — Тя му подаде една сребърна лъжица. — Ти си реалист, Матю. Затова щом казваш, че ще ни трябва повече място, аз ти вярвам.

— Чудесно. — Той осъзна, че откъдето и да ги погледне, думите ѝ са си чиста обида и хвърли лъжицата на масата. — Смятам, че можем да използваме „Морския дявол“ за склад. — Тейт кривна брадичка и вирна нос и той ѝ се изсмя подигравателно. — Двамата с Бък можем да спим тук, на палубата. Ще използваме „Приключение“ за работна база. Оттук ще се гмуркаме, тук ще обработваме конгломерата и артефактите, после ще ги пренасяме на „Морския дявол“.

— Това изглежда доста разумно — съгласи се Марла. — В крайна сметка, щом имаме две яhti, защо да не ги използваме по най-добрия начин?

— Добре. Ако татко и Бък са съгласни, аз нямам нищо против. А междувременно, Матю, можеш да ми помогнеш да внесем още една порция конгломерат от палубата.

— Слушам. Благодаря за кафето, Марла.

— Ооо, пак заповядай, миличък.

— Ще трябва да прескоча до Сейнт Кристофър по-късно — поде Тейт, докато излизаха. — Да дам филма за проявяване. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Може би.

Тя долови ледените нотки в гласа му и потисна усмивката си.

— Матю. — Тя докосна ръката му. — Знаеш ли защо според мен се сработваме толкова добре на дъното?

— Не. — Той се обърна. Кожата ѝ все още имаше оня невъзможен алабастров цвят въпреки седмиците прекарани в открито море. Усещаше миризмата на крема, който използваше, за да я предпази, и на парфюма от сол и морски въздух, задържал се в косите ѝ. — Но ти със сигурност ще ми кажеш.

— Според мен, защото ти си реалист, а аз съм идеалистка. Ти си безразсъден, аз съм предпазлива. Противоречащи си черти, както в самите нас, така и помежду ни. По някакъв начин се допълваме един друг.

— Ти наистина обичаш да анализираш нещата, нали, Червенушке?

— Май да. — С надеждата, че той не си дава сметка колко кураж ѝ е необходим, Тейт пристъпи по-близо. — От доста време например анализирам защо се ядоса, след като ме целуна.

— Не бях ядосан — поправи я той. — И не аз, а ти ме целуна.

— Аз само започнах целувката. — Решена да стигне до края, тя продължи да го гледа в очите. — Ти я промени, после се вбеси, защото беше изненадан. Беше изненадан от онова, което почувства. Аз също бях изненадана. — Тя вдигна ръце и разпери пръсти върху гърдите му. — Чудя се дали пак ще се изненадаме.

Искаше му се, повече от всичко досега му се искаше да се впие в тези неопитни устни и да грабне онова, което му предлагаха толкова нетърпеливо. Алчното желание да я вкуси го помете като мощна вълна и вля в ръцете му неочаквана грубост, когато я сграбчи за китките.

— Навлизаш в бурни води, Тейт.

— Но не съм сама. — Тя вече не се боеше. Всъщност дори не ѝ бе нервно. — Знам какво правя.

— Там е работата, че не знаеш. — Той я отблъсна, без да осъзнава, че все още стиска китките ѝ. — Мислиш си, че няма да има последствия, но грешиш. Ако не внимаваеш къде стъпваш, ще си платиш скъпо и прескъпо.

Изкусителна тръпка пробяга по гръбнака ѝ.

— Не ме е страх да бъда с тебе. Искам да бъда с теб.

Стомашните му мускули се свиха на топка.

— Лесно е да се каже, когато майка ти е в камбуза. От друга страна, може пък да си по-умна, отколкото изглеждаш.

Окончателно вбесен, той пусна ръцете ѝ и тръгна напред.

Заклучението, което се подразбираше, я накара да се изчерви. Беше го дразнила, осъзна със закъснение тя. Бе му се надсмивала. Да види дали може. Заради нуждата да разбере дали и той чувства поне част от привличането, което тя чувстваше към него. Засрамена и разкаяна, тя забърза след него.

— Матю, извинявай. Аз наистина...

Но той вече се бе хвърлил с плясък във водата и плуваше към „Морския дявол“. Тейт шумно издиша. Дяволите да го вземат, можеше поне да изслуша извиненията ѝ. Тя се гмурна след него.

Когато се качи на палубата, той тъкмо отваряше с пукот една кутийка бира.

— Върви си вкъщи, моето момиче, преди да съм те хвърлил зад борда.

— Вече се извиних. — Тя махна мократа коса от очите си. — Беше нечестно и глупаво от моя страна и се извинявам.

— Хубаво. — Бързият кроул и студената бира не му помагаха особено да си начеше крастата. С надеждата пренебрежението да свърши по-добра работа, той се просна в хамака си. — Върви си при мама.

— Не искам да ми се сърдиш. — Твърдо решена да изкупи грешката си, тя пристъпи към хамака. — Просто се опитвах да... Просто те пробвах дали...

Той остави отворената бира на палубата.

— Пробвала си ме значи — повтори той, после я нападна преди тя да има време да си поеме дъх, за да ахне от изненада, и я преметна върху себе си на хамака. Той се залюля бясно, когато Тейт сграбчи краищата му от страх, че ще падне. Очите ѝ се ококориха невярващо, когато ръцете на Матю стиснаха дупето ѝ.

— Матю!

Той я потупа рязко и не особено любящо, после я изблъска от люлката. Тейт се приземи върху оная част от тялото си, която той току-що бе проучил.

— Е, вече сме квит — заяви той и се пресегна за бирата си.

Първоначалният ѝ импулс бе да скочи и да му издере очите. Само твърдата ѝ убеденост, че последиците ще бъдат катастрофални или най-малкото унизителни, я спря да го направи. Освен това се промъкваше и мрачната мисъл, че си е получила заслуженото.

— Добре де — изправи се тя, спокойно и с достойнство. — Квит сме.

Бе очаквал да се нахвърли върху него. Най-малкото да се разциври. Самият факт, че стои край него хладна и спокойна, запали в очите му искра на възхищение.

— Голяма работа си ти, Червенушке.

— Приятели? — попита тя и му подаде ръка.

— Е, поне партньори.

„Предотвратихме кризата — помисли си тя. — Поне временно.“

— Какво ще кажеш за малко разнообразие? Гмуркане с шнорхел?
— Може. В кабината на щурвала има два шнорхела и маски.
— Ей сега ще ги донеса — каза тя, но се върна със скицник в ръка. — Какво е това?
— Копринена вратовръзка. На какво ти прилича?
Подминавайки сарказма му, тя седна до него на хамака.
— Ти ли си правил тази скица на „Санта Маргерит“?
— Аха.
— Доста е добра.
— Истински Пикасо съм.
— Казах „доста добра“. Би било страхотно да я видим такава.
Тези цифри някакви размери ли са?

Той въздъхна отново, проклинайки наум всички аматьори.

— Ако искаш да придобиеш някаква що-годе вярна представа какъв периметър покрива потъналият кораб, трябва да направиш някоя и друга сметка. Днес попаднахме на камбуза. — Той преметна крака през ръба на люлката и седна до нея. — Офицерските каюти, пътническите каюти — запремества пръста си по скицата. — Товарният трюм. Най-добре е да си го представиш сякаш го гледаш през очите на чайка. — За да ѝ покаже, той откъсна един лист и начерта груба координатна мрежа. — Това е морското дъно. Ето тук намерихме баласта.

— Значи оръдията са ей там.

— Точно така. — С няколко бързи и умели движения на молива той ги скицира. — Сега пробиваме пробни дупки от тук до тук. Целта ни е да се придвижим към средната част на кораба, където е основният товар.

Рамото ѝ се блъсна в неговото, когато тя се наведе да разгледа скицата.

— Но ние искаме да извадим целия кораб, нали така?

Той ѝ хвърли един бърз поглед, после продължи да рисува.

— Това може да отнеме месеци, години дори.

— Е, да, обаче самият кораб е не по-малко важен от товара си. Трябва да изкопаем и запазим всичко без изключение.

Както той виждаше нещата, корабът бе куп безполезна дървения. Но нищо не му струваше да ѝ угоди.

— Скоро ще започне сезонът на ураганите. Може и да ни се размине, обаче засега най-важното е да открием основния товар. След това можеш да си позволиш да се занимаваш с останалото колкото ти душа иска.

Що се отнася до него, той щеше да вземе дела си и да напусне съдружието. Със злато в джобовете щеше да може да завърши бащините си проучвания относно „Изабела“.

И да намери „Проклятието на Анжелик“. И Вандайк.

— Е, това не е лишено от логика. — Тейт вдигна глава и се стресна от ледения блясък в очите му. — За какво мислиш? — Беше глупаво, разбира се, но за миг ѝ се стори, че мислите му включват нечие убийство.

Той се отърси и се върна в настоящето. Най-важното бе тук и сега.

— За нищо. Разбира се, че не е лишено от логика — продължи той. — Няма да мине много време и слухът, че сме открили нещо, ще плъзне навсякъде. И ще ни доведе компания.

— Репортери?

Матю изсумтя.

— Те ще са ни най-малката грижа. Говоря ти за морски браконieri.

— Но ние имаме законно основание да... — започна Тейт, но млъкна, когато той се изсмя.

— Законите не значат нищо, Червенушке, особено когато си имаш работа с късмета на Ласитърови. Ще ни се наложи не само да работим, но и да спим на смени — продължи той. — Започнем ли да вадим злато, ловците ще го подушат от Австралия до Червено море. Повярвай ми.

— Вярвам ти. — И тъкмо защото му вярваше, тя скочи и отиде за шнорхелите. — Хайде да видим докъде са стигнали татко и Бък. После искам да дам филма за проявяване.

Докато се приготви да отиде на острова, Тейт бе събрала цял списък от поръчки в добавка към филмчето.

— Трябваше да се сетя, че мама ще ме прати до бакалията.

Матю я последва със скок в резервната лодка на „Приключение“ и запали двигателя.

— Не е кой знае какво.

Тейт нагласи слънчевите си очила.

— Не си видял списъка ѝ. Виж! — Тя махна с ръка на запад, където ято делфини скачаха на фона на залязващото слънце. — Веднъж плувах с един. Бяхме в Коралово море и няколко следваха яхтата. Бях на дванайсет. — Тя се засмя, наблюдавайки ги как се отдалечават. — Усещането беше невероятно. Имат толкова мили очи.

Тейт се изправи, когато Матю намали скоростта. Прецени разстоянието до кея, застана стабилно и хвърли въжето.

Привързаха лодката и тръгнаха през тясната плажна ивица.

— Матю, ако попаднем на основния товар и забогатееш, какво ще правиш?

— Ще харча. Ще се забавлявам.

— За какво ще харчиш и как ще се забавляваш?

— За разни неща. — Той раздвижи рамене, но вече бе разбрал, че общите приказки не я задоволяват. — За яхта. Ще си построя моя собствена яхта веднага щом се сдобия с достатъчно време и средства. Може да си купя и местенце на някой остров като този.

Минаваха покрай гости на близкия хотел, които лениво се припичаха на лъчите на залязващото слънце. Сервитьори в цветни ризи и бели панталонки се разминаваха по пясъка, разносяйки подноси с напитки.

— Никога не съм бил богат — каза той, по-скоро на себе си. — Едва ли е много трудно да свикнеш с богатството, с живот като този. Луксозни хотели, луксозни дрехи, да имаш достатъчно пари, за да си плащаш за бездействието.

— Но пак би се гмуркал, нали?

— Естествено.

— И аз също. — Тя несъзнателно го хвана за ръка, докато се разхождаха из уханните градини на хотела. — Червено море, Големия бариерен риф, Северния Атлантически океан, Японско море. Толкова места, които можеш да видиш. Веднъж да завърша колежа и ще ги обиколя всичките.

— Морска археология, така ли беше?

— Точно така.

Той я погледна. Яркото калпаче на косата ѝ бе разрошено от солта и вятъра. Носеше широки като торба ленени панталони, тениска и квадратни очила с черна рамка.

— Не приличаш много на учен.

— Науката изисква ум и въображение, а не добър външен вид или усет към модата.

— За късмет на модата.

Без да се обижда, тя вдигна рамене. Въпреки пристъпите на отчаяние, които от време на време обземаха майка ѝ, Тейт никога не се замисляше за дрехите или стила си на обличане.

— Какво значение има, щом разполагаш с добър водолазен костюм? Не ми е нужен гардероб, за да вадя потънали кораби от морското дъно, а точно това смятам да правя през остатъка от живота си. Само си представи — да ти плащат, за да търсиш съкровища и да изследваш и проучваш артефакти. — Тя поклати глава при тази чудесна мисъл. — Толкова неща можеш да научиш!

— Аз самият никога не съм имал високо мнение за училището. — Разбира се, те се бяха местили толкова често, че никога не бе имал шанса да промени отношението си. — По-скоро съм фен на онова, което можеш да научиш от практиката.

— На мен определено ми се събира достатъчно практика.

Взеха такси до града, където Тейт трябваше да остави филмчето. За нейна приятна изненада, Матю като че ли нямаше нищо против желанието ѝ да обикаля магазините и да се заплесва по разни дреболии. Загуби част от времето си, въздишайки над тънък златен медальон с перла, полюляваща се на верижката. Дрехите служеха за защита от атмосферните условия, но дрънкулките си бяха една чудесна, безобидна слабост.

— Не съм предполагал, че си падаш по такива неща — отбеляза той, облягайки се на щанда до нея. — Не съм те виждал да носиш бижута.

— Преди носех един пръстен с малък рубин, който мама и татко ми подариха за Коледа, когато бях на шестнайсет. Загубих го при гмуркане. Направо се поболях, така че престанах да нося бижута във водата. — Тя откъсна очи от нежния медальон и подръпна сребърната монета на Матю. — Може да взема монетата, която ми даде Бък, и да я нося за късмет.

— На мен ми върши работа. Искаш ли да си вземем нещо за пиене, или предпочиташ друго?

Тя се облиза замислено.

— Сладолед.

— Сладолед — прецени предложението ѝ той. — Добре.

Хапвайки ту от своята кофичка, ту от тази на другия, те се разхождаха по булеварда, после се впуснаха в изследване на тесните улички. Тейт бе очарована, когато Матю откъсна един сметановобял хибискус и нехайно го нагласи зад ухото ѝ. Докато купуваха продуктите от списъка на Марла, той я накара да се превива от смях, разказвайки ѝ историята за Бък и призрака на Черната брада.

— Бяхме край Окракоук, на рождения ден на Бък. Петдесетият. Мисълта, че зад гърба му е останал половин век, толкова го бе съкрушила, че вече бе преполовил бутилка уиски. Аз му помогнах да я довърши.

— Не се и съмнявам. — Тейт избра една връзка недоузрели банани и я сложи при другите неща в кошницата.

— Беше се отворил на темата „ако еди-какво си, можело еди-какво си“, сещаш се какво имам предвид. Можело да намерим кораба, ако сме го били търсили още един месец. Ако сме били пристигнали там първи, можело да ударим основния товар. Ако времето се било задържало, можело да станем богати. И къде от уискито, къде от досадните му приказки, съм заспал направо на палубата. Този пъпеш не е зрял, вземи този. — Той смени пъпешите и сам избра гроздето. — Както и да е, следващото нещо, което си спомням, е, че двигателят реве, а яхтата завива рязко на северозапад със скорост от поне дванайсет възела. Бък стои на щурвала и крещи нещо за пирати. Изкара ми ангелите. Скачам аз, обаче се спънах и така си ударих главата в парапета, че видях звезди посред бял ден. Едва не паднах зад борда, когато зави надясно. Той ми крещи да ида при него, аз го псувам и се опитвам да се задържа на краката си, а той върти яхтата в невероятни посоки. Очите му толкова изцъклени, че аха да паднат на палубата. Знаеш, че не вижда на повече от метър без очилата. Обаче сочи напред и с цяло гърло реди куплет след куплет: „Тринайсет души в ковчега на мъртвеца, и бутилка ром...“.

Хората започнаха да се обръщат към Тейт, която се смееше със сълзи.

— „И бутилка ром“! Не, не може да бъде!

— Може, и още как. Едва не ни обърна, докато танцуваше жига и пееше „йо-хо-хо“. — Споменът предизвика и собствената му усмивка. — Едва успях да му взема щурвала от ръцете. „Призракът, Матю! Призракът на Черната брада! Не го ли виждаш?“ Казах му, че и той няма да вижда нищо като му избода очите. Той обаче продължи да се кълне, че бил там, на десет градуса от носа. Където, разбира се, нямаше нищо друго освен рядка мъгла. Но според Бък това било отрязаната глава на пирата, от чиято брада се виел пушек. Твърдеше, че това било знак и че ако сме се гмурнали на това място идния ден, сме щели да намерим съкровището на Черната брада, същото, за което всички смятат, че е заровено на сушата.

Тейт плати за покупките и Матю взе торбите.

— И на следващата сутрин ти си се гмурнал — каза тя. — Защото Бък те е помолил.

— Заради това и защото ако не го бях направил, щеше да ми натяква и досега. Не намерихме абсолютно нищо, но поне Бък се примири с факта, че е навършил петдесет.

Докато стигнат до плажа, вече бе паднал здрач. Матю натовари торбите на лодката и когато се обърна, видя, че Тейт е навила крачолите си и е нагазила във водата.

Последните слънчеви лъчи позлатяваха косата ѝ, кожата ѝ. Гледката внезапно и болезнено го върна към съня му и му припомни колко разгорещена бе изглеждала тя във водата. И колко сладка бе на вкус.

— Толкова е красиво тук — промърмори тя. — Сякаш не съществува нищо друго. Как е възможно да има толкова беди по света, когато съществуват места като това тук? И дни като този?

Той си нямаше и представа — Тейт бе убедена в това — че това е най-романтичният ден в живота ѝ. Заради такива дребни неща — цвете в косите ѝ, ръка, която да държи, докато се разхожда по плажа.

— Може би не трябва да си тръгваме. Никога. — Със звънтящ от смях глас, тя се обърна. — Може би трябва просто да останем и...

Думите ѝ заглъхнаха, буца сви гърлото ѝ от начина, по който я гледаше. Очите му бяха толкова тъмни, толкова напрегнати, така

неочаквано съсредоточени в нея. Само в нея.

Тя не се замисли, не се поколеба, а пристъпи към него. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и се сключиха на тила му. Още дузина неистови удара на сърцето очите му се впираха в нейните, после Матю я дръпна към себе си и подпали кръвта ѝ.

Да, бяха я целували и преди. Но можеше да усети разликата между момчето и мъжа. Сега бе в ръцете на мъж, мъж бе този, който изсмукваше силите ѝ. Мъж бе този, когото тя искаше. Притисна се нетърпеливо към него и устните ѝ обсипаха лицето му с обезумели целувки, докато не намериха отново неговите, улавяйки жаркото им стенание.

Беше толкова тънка, толкова жадна, толкова нетърпелива да приеме всяко негово искане. Разтапяше се като восък при всяка милувка на ръцете му, а устата ѝ алчно се бе впила в неговата. Всеки стон и всяко скимтене, които страстта надигаше в гърлото ѝ, го прерязваха като с нож — нож, който проправяше път на нови желания.

— Тейт. — Гласът му бе дрезгав, на крачка от отчаянието. — Не можем да го направим.

— Можем. Правим го. — Господи, не можеше да диша! — Целуни ме пак. Бързо!

Устата му смаза нейната. Вкусът ѝ сякаш взриви нещо в него. Бе болезнен, мъчителен до степен на агония, като горещина след вледеняващ студ.

— Това е истинска лудост — промърмори той с устни, долепени до нейните. — Побъркал съм се.

— И аз. Искам те, Матю. Боже, как само те искам.

Това вече му дойде много. Той се дръпна рязко назад и я сграбчи с несигурни ръце за раменете.

— Виж какво, Тейт... Какво ти е толкова смешно, по дяволите?

— И ти ме искаш. — Тя вдигна ръка и нежно погали бузата му, което за малко не сложи край на решителността му. — За известно време си мислех, че не е така. И от това ме болеше, защото те искам толкова много. В началото дори не те харесвах, но те исках въпреки всичко.

— Господи. — Той опря чело в нейното. Полагаше неимоверни усилия да се овладее. — Не каза ли, че ти си предпазливата от двама ни?

— Отнася ли се до теб, не съм. — Обладана от чувство на любов и доверие, тя се сгуши в рамото му. — Никога, щом се отнася до теб. Още когато ме целуна за пръв път, разбрах, че ти си онзи, когото съм чакала досега.

Нямаше компас, нито знаеше посоките, но бе твърдо убеден, че се налага спешно да промени курса.

— Тейт, нека караме по-полека, а? Не си готова за онова, което имам наум. Повярвай ми.

— Искаш да ме любиш. — Брадичката ѝ се вирна предизвикателно. Съвсем неочаквано през очите на Тейт го погледна истинска жена и погледът ѝ бе по женски тайнствен. — Не съм дете, Матю.

— Тогава аз не съм готов. И не съм склонен да направя нещо, което ще нарани родителите ти. Винаги са се държали честно с мен и с Бък.

„Гордост — помисли си тя. — Гордост, лоялност и почтеност.“ Нищо чудно, че го обичаше. Устните ѝ кривнаха в усмивка.

— Добре. Ще караме полека. Но каквото и да става, е само между нас двамата, Матю. Каквото и да решим, каквото и да поискаме. — Тя се наведе към него и допря устни до неговите. — Ще почакам.

ГЛАВА 5

Застигнаха ги бури и през следващите два дни гмуркането стана невъзможно. След като първата вълна на нетърпение отмина, Тейт се настани удобно на палубата на „Приключение“ и се зае да почисти и впише в каталога находките от „Санта Маргерит“, които баща ѝ и Бък бяха донесли при последното си гмуркане.

Дъждът барабанеше по насмоления брезент, опънат над главата ѝ. Островите бяха изчезнали в мъглата, останало бе само неспокойното море и гневните небеса над него. Светът им се бе свил до водата наоколо и взаимната им компания.

В палубната каюта течеше истински маратон по покер. Гласове, прекъсвани от смях и ругатни, долитаха до Тейт през монотонния тропот на дъжда. Тя почистваше патината от един грубо изработен сребърен кръст и знаеше, че никога през живота си не е била пощастлива.

С по една голяма чаша кафе във всяка ръка, Матю се шмугна под брезента.

— Искаш ли помощ?

— Може. — Стигаше ѝ само да го погледне и сърцето ѝ със салто се качваше в гърлото. — Да не би да свършихте с покера?

— Не, но ми свърши късметът. — Той седна до нея и ѝ подаде едната чаша. — Бък извади флош и моят фул отиде по дяволите.

— Така и не можах да запомня кое какво бие. Повече ме бива на джин. — Тя вдигна кръста. — Може да го е носил корабният готвач. Трябва здравата да го е удрял в гърдите, докато е месел тесто за курабии.

— Аха. — Той плъзна пръсти по среброто. Кръстчето бе грозно, направено по-скоро от ковач, отколкото от бижутер. Нито пък тежеше достатъчно. Стойността му бе твърде ниска, за да задържи вниманието на Матю. — Какво друго имаш тук?

— Тези такелажни макари. Гледай, по тях още има следи от въжетата. Само си представи! — Тя благоговейно завъртя почернелия

метал из ръцете си. — Как са се борили да спасят кораба. Вятърът вие, платната плющят разкъсани.

Тя впери поглед в мъглата зад борда и картината оживя пред очите ѝ.

— Моряците впиват отчаяно ръце във въжета и мачти, когато галеонът се килва на една страна. Пътниците са ужасени. Майките притискат децата си, а корабът се люлее и все повече се накланя. И сега ние намираме онова, което е останало от тях.

Тя остави макарите и с две ръце вдигна една глинена лула.

— Някой моряк я е държал в джоба си и след края на вахтата е заставал на палубата, запалвал е лулата и е пушел, наслаждавайки се на кратката си почивка. А тази халба сигурно е била пълна с ейл.

— Жалко, че ѝ липсва дръжката. — Той я вдигна и я огледа от всички страни. Не искаше да признае, че картината, която Тейт бе нарисувала с думи, го е развълнувала. — Намалява стойността ѝ.

— Не е възможно да мислиш само за пари.

Той се ухили.

— Възможно е и още как, Червенушке. За тебе драмата, за мене сухото.

— Но...

Той пресече възражението, открадвайки си една бърза целувка.

— Много си сладка, когато се възмущаваш.

— Наистина ли? — Беше достатъчно млада и влюбена, за да се почувства поласкана от думите му. Взе чашата си и отпи от кафето, наблюдавайки го над ръба. — Не ми се вярва да си чак такъв сребролюбец, за какъвто се представяш.

— Повярвай. Нямам нищо против историята, стига да мога да изкарам нещо от нея. Като изключим това, остава само някой и друг мъртвец. — Той вдигна очи, без да забележи нацупената ѝ физиономия. — Дъждът намалява. Утре ще се гмурнем.

— Май не можеш да си намериш място.

— Има нещо такова. Това висене на палубата е истинска бея, да не говорим за майка ти, която непрекъснато ми тика чинии под носа. Като нищо ще взема да свикна. — Той прокара ръка през косата си. — Това е друг свят. Вие сте друг свят.

— Не сме толкова различни, Матю — промърмори тя и вирна устни към неговите. — Може би просто достатъчно различни.

Почувства как в пръстите му се вля напрежение, после бавно се оттегли. Не бе видяла достатъчно от света, от неговия свят, помисли си той, за да усети разликата. Ако той беше добър човек, истински добър човек, нямаше да я докосва сега, нямаше да води и двамата към нещо, което неминуемо щеше да се окаже грешка.

— Тейт...

Тормозеше се на тънката граница между желанието си да я притегли и по-разумното решение да я отблъсне, когато Бък мушна глава под брезента.

— Хей, Матю, ти... — Челюстта му увисна, когато Тейт и Матю рязко се отделиха един от друг. Неизбръснатите му бузи пламнаха в червено. — Ъъъ, извинявам се. Ъъъ, Матю... — Докато Бък се чудеше какво да каже, Тейт преспокойно взе химикалката си и вписа глинената лула в каталога.

— Здравсти, Бък. — Тейт му отправи една широка и непринудена усмивка, докато двамата мъже се измерваха неуверено с очи. — Разбрах, че ти било провървяло.

— Аха. Аз, ъъ... — Той натика ръце в джобовете си и запристъпва от крак на крак. — Дъждът отслабва — обяви той. — Мисля двамата с Матю да натоварим тия работи и да ги складираме на „Морския дявол“.

— Тъкмо свършвах с каталога. — Тейт добросъвестно сложи капачето на химикалката. — Ще ви помогна.

— Не, не, ние ще се оправим. — Бък измъкна ръката си от джоба, само колкото да побутне очилата на носа си, и пак я пъкна обратно. — Пък и трябва да почовъркаме това-онова по мотора. Майка ти май спомена, че си била дежурна по кухня тая вечер.

— Права е — каза с въздишка Тейт. — Аз по-добре да вървя. — Тя се изправи и пъкна тетрадката под мишницата си. — Ще се видим на вечеря.

Мъжете почти не проговориха, докато опаковаха и пренасяха находките на лодката. Предположението на Матю, че може би ще се наложи да наемат някое помещение или гараж като допълнителен склад, бе посрещнато с изсумтяване и кратко вдигане на раменете. Бък изчака да се отправят към „Морския дявол“, преди да избухне.

— Ти да не си се побъркал бе, момче?

Матю побутна леко кормилото.

— Няма нужда да ми четеш конско, Бък.

— Ако трябва да ти чета конско, за да ти стигна до мозъка, точно това смятам да направя. — Бък се изправи с плавно движение, когато Матю угаси мотора. — Толкова ли не ти стига акълът, че се забъркваш с това младо девойче?

— Не съм се забъркал с нея — каза през зъби Матю и привърза надуваемата лодка към носа на яхтата. — Не в тоя смисъл.

— Слава богу. — Бък сръчно метна първата брезентова торба на рамо и се хвана за стълбата. — Нямаш работа да си играеш игрички с Тейт, момко. Тя не е момиче за една нощ.

— Знам каква е. — Матю нарами втората торба. — И знам каква не е.

— Гледай да не го забравиш тогава. — Бък занесе брезентовата торба в кабината на щурвала и внимателно я разтвори. — Семейство Бомон са добри хора, Матю, почтени хора.

— За разлика от мен.

Изненадан от горчивината в гласа му, Бък вдигна очи.

— Никога не съм казвал, че не си добър или почтен, момко. Но ние не сме като тях. Никога не сме били. Ти може и да си мислиш, че няма нищо да се позанасяш малко с Тейт преди да продължим нататък, но момичетата като нея очакват разни неща.

Той извади цигара, запали я и присвил очи от дима, погледна племенника си.

— Сега ще ми кажеш, че смяташ да й дадеш, каквото очаква.

Матю извади една бира от кашончето и пи дълго, отмивайки част от яда, полепнал по гърлото му.

— Не, няма да ти кажа това. Но няма и да я нараня.

„Няма да искаш“ — помисли си Бък.

— Сменяй курса, момко. По улиците е пълно с женски, ако толкова те е засърбяло. — Видя как гневът запали огън в очите на Матю и спокойно издържа погледа му. — Казвам ти го, щото няма кой друг. Един мъж хване ли се с неподходяща жена, и двамата отиват по дяволите.

Полагайки усилия да запази спокойствие, Матю остави настрани преполовената бутилка.

— Като майка ми и баща ми.

— Точно така — каза Бък, но сега гласът му отново беше омекнал. — Вярно, само да се погледнат и прескачаха искри като при фойерверки. Забъркаха се преди някой от двамата да се замисли поне малко. Накрая и двамата пострадаха.

— Не мисля, че тя е пострадала особено — озъби му се Матю. — Изоставила го е, нали така? Както и мен. И така и не се върна. Никога не е погледнала назад, доколкото аз знам.

— Не може да понесе нашия живот. Ако питаш мен, повечето жени не могат. Няма смисъл да ги виним за това.

Но Матю можеше.

— Аз не съм като баща ми. Тейт не е като майка ми. И точка.

— Ще ти кажа аз къде е точката. — Бък го погледна загрижено и ядно загаси цигарата си. — Онова момиче отсреща е тук да си направи веселото за няколко месеца. Ти си привлекателен мъж, така че е съвсем естествено да бъдеш част от приятното ѝ прекарване. Но когато лятото свърши, тя ще се върне в колежа, ще си намери лъскава работа и лъскав съпруг. А ти ще останеш на сухо. Ако забравиш това и се възползваш от звездите в очите ѝ, и двамата ще пострадате.

— Въобще не ти е хрумвало, че може и да съм достатъчно добър за нея, нали?

— Няма жена, за която да не си достатъчно добър — поправи го Бък. — По-добър си от повечето. Но да си подходящ за някого е друга работа.

— Казва гласът на опита.

— Може и да не знам много за жените. Но на теб ти познавам и кътните зъби. — Надявайки се да успокои бурните води, той сложи ръка върху скованото рамо на Матю. — Имаме шанс да направим големия удар, Матю. Мъжете като нас цял живот го търсят и само малцина го намират. Ние го намерихме. Остава ни само да го вземем. С твоя дял можеш да направиш много за себе си. След това ще имаш достатъчно време за жени.

— Аха. — Матю пак взе бирата си. — Фасулска работа.

— Така те искам. — Облекчен, Бък го шляпна силно по рамото. — Дай да погледнем двигателя.

— Ей сега идвам.

Останал сам, Матю се втренчи в бутилката и не отмести поглед, докато не овладя забилия нокти в плътта му порив да я разбие на

парчета. Бък не му бе казал нищо, което той да не си бе казал сам. И далеч не толкова меко.

Той беше трето поколение търсач на съкровища с наследство от лош късмет, който го бе преследвал като чистокръвна хрътка през целия му живот. Бе преживявал от уменията си и от малкото случайно промъкнал се добър късмет. Нямаше друг близък човек освен Бък, нито друго имущество освен онова, което можеше да вдигне на гърба си.

Беше скитник — нито повече, нито по-малко. Дори да намереше скритото десет метра по-долу съкровище, това щеше да направи скитничеството му по-приятно, но нямаше да му сложи край.

Бък беше прав. Матю Ласитър, без постоянен адрес и с по-малко от четиристотин долара, пъхнати в една кутия от пури, нямаше право да мисли за Тейт Бомон.

В главата на Тейт се въртяха други мисли. С объркване бе открила, че от няколко дни единственото време, което прекарва насаме с Матю, са часовете под водата. А тук разговорите и физическият контакт бяха твърде ограничени.

Щеше да сложи край на това, обеща си Тейт, докато пресяваше изсмуканото от помпата. И щеше да го направи днес. В края на краищата нали навършваше двайсет години.

Внимателно се ровеше из пироните, шиповете и раковините, наострила очи за ценните неща, които се сипеха от тръбата. Дребни корабни принадлежности, един секстант, малка пиринчена кутийка с капаче на панти, сребърна монета, врасла в буца корал. Дървено разпятие, октант и една прекрасна порцеланова чашка, счупена на две съвършено еднакви половинки.

Всичко това тя събра в кофата, без да обръща внимание на отломките, които се сипеха по гърба ѝ, нито на дребните порязвания по ръката си.

Някакъв златен проблясък се стрелна край нея. Сърцето ѝ подскочи, докато очите ѝ шареха из мътния облак, търсейки издайническото сияние. Най-после пак забеляза кратък слаб проблясък, втурна се напред и зарови ръце в пясъка, подплашвайки скатовете, които изхвърчаха възмутено от пясъчните си убежища.

В главата ѝ се редяха ярки картини на съкровища, дублони, бижута с огромна стойност и стар произход. Но когато ръката ѝ се затвори върху малкото златно изделие, очите ѝ се премрежиха от сълзи.

Не беше монета или отдавна заровено под вълните бижу. Не беше безценен артефакт, но въпреки това беше безценно. Тя вдигна златния медальон с единична перла.

Когато се обърна назад, видя, че Матю е насочил смукача настрани и я наблюдава. После изписа с пръст във водата три букви. Ч Р Д. Честит рожден ден. С клокочещ в гърлото ѝ смях, тя заплува към него. Без да се смущава от кислородните бутилки и другите принадлежности, хвана ръката му и я притисна към бузата си.

Той я остави там за секунда, после категорично ѝ махна да се връща към работата си.

Смукачът отново се заби в пясъка. Пренебрегвайки струята, която се сипеше от тръбата, Тейт нави медальона около китката си и внимателно направи клуп, така че да не падне. После се върна към работата си, а любовта прърхаше като пеперуда в сърцето ѝ.

Матю съсредоточи вниманието си върху близкия към сушата край на купчината баласт. Търпеливо връзваше тръбата в пясъка, чертаейки все по-широки кръгове с полегнали стени. Трийсет сантиметра надолу, после шейсет, докато Тейт усърдно пробираще засмуканото от тръбата. Пасаж от риби-спусък се стрелна досами тях. Матю вдигна очи и видя през мътния облак ухилената усмивка на баракудата.

Подчинявайки се на внезапен импулс, той се премести. Никога не се бе смятал за суеверен. Като човек на морето той следваше знаците и живееше според познанията си. Зъбатата риба ден след ден висеше кажи-речи на същото място. Нямаше да загуби нищо, ако използваше талисмана им като жалон.

Тейт вдигна любопитно очи и го видя как изоставя вече започнатата дупка и изтегля смукача с два метра на север. После мислите ѝ лениво се насочиха към калейдоскопа от рибки, които се вихреха сред мътната вода, отпразнили се на лов за морските червеи, които тръбата бе разпръснала по дъното.

Нещо изтрака по бутилките ѝ и тя добросъвестно поднови досадната си работа. Първият златен проблясък едва не ѝ убягна. Тя се

взря в пясъчното легло през размътената вода. Ярките проблясъци бяха пръснати като току-що разпукнали се цветя. Заше метена, тя посегна надолу и изрови един дублон. Отдавна умрелият испански крал зяпна насреща ѝ.

Монетата падна от безчувствените ѝ пръсти. Обладана от внезапна треска, тя се хвърли да събира останалите — пъхаше ги под ръкавите на водолазния си костюм, тикаше ги без ред в кесията на кръста си, без да обръща внимание на твърдите предмети, които извираха с плътната струя пясък от наконечника на тръбата. Конгломератът се сипеше като дъжд, но тя бе забравила за него, носът ѝ бе забит в пясъка, а очите ѝ шареха по морското дъно.

Пет монети, после десет. Двайсет и повече. Дъхът ѝ изригна в струя безумен смях. Не ѝ достигаше въздух. Когато вдигна глава, видя Матю да ѝ се хили насреща, очите му светеха тъмни и диви. Зад маската лицето ѝ беше бяло като изсушени на слънцето кости.

Бяха попаднали на основния товар.

Той ѝ махна. Като в сън, Тейт преплува до него и треперещата ѝ ръка посегна към неговата. Пясъкът се сригваше на вадички в пробната дупка, но тя видя искрите, които изскачаха от съвършено запазената кристална чаша, видя блясъка на монетите и медальоните. И безбройните калцирани форми на различни артефакти. И почернелия ручей от пясък, който за всеки търсач означаваше река от сребро.

Зад тях се възправяше голямата купчина баласт. А отдолу ги чакаше голямата печалба — галеонът „Санта Маргерит“ и цялото му съкровище.

Ушите ѝ бучаха, когато се наведе и ръката ѝ се затвори върху една дебела златна верижка. Издърпа я бавно. На нея висеше тежък кръст, покрит с морски полипи. И с изумруд.

Очите ѝ се премрежиха, когато го вдигна към Матю. С неочаквана церемониалност тя внимателно сложи верижката на врата му. Непринуденото великодушие на жеста го развълнува. Как му се искаше да я притисне до гърдите си. Вместо това само вдигна палец нагоре, затвори вентила на смукача и я последва към повърхността.

Тейт не беше в състояние да говори. Дори сега трябваше да впрегне всичките си сили само за да си поеме дъх и след това да го изпусне от дробовете си. Трепереше като лист, когато се изтегли на палубата. Нечии силни ръце я повдигнаха.

— Добре ли си, миличка? — Набразденото от тревога лице на Бък се надвеси над нея. — Рей, Рей, ела тук. Нещо става с Тейт.

— Нищо ми няма — успя да изрече тя и жадно си пое въздух.

— Стой и не мърдай. — Суетейки се като квачка, той разхлаби маската ѝ и едва не се разтресе от облекчение, когато чу Матю да се прехвърля с дрънчене през борда. — Какво стана долу? — попита той, без да се обръща.

— Нищо особено. — Матю остави колана си да се свлече на палубата.

— Нищо особено друг път. Момичето е бяло като платно. Рей, донеси малко бренди.

Но Рей и Марла вече тичаха към тях. Гласовете им звъннаха като далечно жужене в главата на Тейт. Нечии ръце я опипваха, търсейки наранявания. Когато най-после си пое дъх, тя започна да се киска неудържимо.

— Добре съм. — Наложил се да затисне устата си с две ръце, за да удържи новия изблик от истеричен смях. — Добре съм. И двамата сме добре, нали, Матю?

— И още как — съгласил се той. — Малко вълнение, това е всичко.

— Хайде, слънчице, дай да те измъкнем от тоя костюм. — С известно раздражение майка ѝ стрелна поглед към Матю. — И какво по-точно беше вълнението? Тейт трепери цялата.

— Ще ви обясня. — Тейт изпръхтя иззад ръцете си. — Трябва да стана. Бихте ли ме оставили да стана?

Сълзи се затъркаляха една след друга по бузите ѝ, докато се опитваше да овладее смеха си. Рязко отмести ръцете, които я задържаха, и се изправи със залитане. Задъхвайки се от сподавения смях, тя обърна чантичката си и с треперещи ръце свали ципа на костюма си.

Монетите се изсипаха по палубата като златен дъжд.

— Мама му стара! — изграчи Бък и седна тежко.

— Намерихме основния товар. — Тейт отметна глава и извика към слънцето: — Намерихме основния товар!

Сграбчи баща си и го завъртя в лудешки танц, после го пусна и сграбчи майка си. Залепи звучна целувка по голата глава на Бък, който продължаваше да седи на палубата и да зяпа монетите в краката си.

Гласовете им ромоняха край нея, когато тя се извъртя и се хвърли в обятията на Матю. Докато той успее да възстанови равновесието си, устата ѝ вече се бе впила в неговата.

Ръцете му се стрелнаха към раменете ѝ. Знаеше, че трябва да я отблъсне и да се преструва, че целувката ѝ е резултат от моментното вълнение. Но го връхлетя поток от безпомощност и ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, срещнаха се и я обгърнаха.

Така че тя бе тази, която се отдръпна; очите ѝ все така светеха, лицето ѝ бе порозовяло и жадно.

— Помислих, че ще припадна. Когато погледнах надолу и видях монетите, цялата ми кръв се отдръпна от главата. Единственият път, когато съм се чувствала така, бе, когато ме целуна.

— Бива ни като екип. — Той я погали по косата.

— Страхотни сме като екип. — Тя сграбчи ръката му и го затегли към Бък и Рей, които вече навличаха водолазните си костюми. — Трябваше да го видиш, татко. Матю размахваше тръбата като пръчка за откриване на вода.

С грейнало лице, тя им разказа всичко до най-дребните подробности, докато им помагаше да закрепят кислородните си бутилки. Единствено Матю забеляза, че Марла се е умълчала, а топлите ѝ очи са засенчени от тревога.

— Ще слеза с вас да направя снимки — обяви Тейт и метна на гърба си нови кислородни бутилки. — Трябва да документираме всичко. Корицата на „Нешънъл Джеографик“ ще е наша преди да се усетим.

— Недей още да биеш барабана. — Бък седна на ръба и изплакна маската си. — Трябва да го запазим в тайна колкото се може по-дълго. — Той се огледа сякаш очакваше дузина лодки да се появят всеки момент и да щурмуват яхтата. — Открития като това са едно на милион и има мнозина, които биха дали мило и драго да се докопат до някое парче.

Тейт само се ухили.

— Изяж се от яд, Жак Кусто — каза тя и се гмурна с кълбо във водата.

— Сложи шампанското да се изстудява — извика Рей на жена си. — Довечера имаме двоен празник. Тейт си заслужи най-страхотния

купон за рождения си ден. — Той отправи широка усмивка към Бък. — Готов ли си, съдружник?

— Винаги готов, господинчо.

Спуснаха смучака и изчезнаха под водата.

Матю сипа гориво в компресора и измърмори едно „благодаря“, когато Марла му донесе висока заледена чаша с лимонада.

— Вълнуващ ден — отбеляза тя.

— Аха. Не се случва често.

— Така е. Преди двайсет години на този ден си мислех, че никога няма да съм по-щастлива. — Тя седна на един шезлонг и кривна широкополата си шапка да заслони очите си от слънцето. — Но през следващите години имах много щастливи мигове. Тейт ни е голямата радост, още от раждането си. Тя е умна, пламенна, щедра.

— И ти искаш да стоя настрана от нея — довърши той.

— Не съм сигурна. — Марла въздъхна и почука с пръст по чашата си. — Не съм сляпа, Матю. Виждам искрите, които прескачат между вас. То си е естествено. И двамата сте здрави и привлекателни, работите и живеете един до друг.

Той свали верижката с кръста от врата си и прокара палец по тревистозелените скъпоценни камъни. „Като очите на Тейт“ — помисли си Матю и остави медальона настрана.

— Нищо не се е случило.

— Оценявам факта, че ми казваш това. Но ако не съм дала на Тейт основите, които да ѝ подсказват какви решения да вземе сама, значи съм се провалила като родител. А мисля, че не съм. — Тя се усмихна замислено. — Това обаче не ми пречи да се притеснявам. Толкова неща ѝ предстоят. Като всяка майка, аз искам Тейт да се възползва пълноценно от възможностите, които ѝ се предлагат. Когато им дойде времето. Това, за което те моля, е да бъдеш внимателен с нея. Ако тя е влюбена в теб...

— Не сме говорили за това — бързо каза Матю.

При други обстоятелства Марла можеше и да се усмихне на паниката в гласа му.

— Ако тя е влюбена в теб — повтори Марла, — това ще блокира всичко останало. Тейт мисли със сърцето си. О, тя си мисли, че е практична, разумна. И действително е такава. Докато не се пробудят чувствата ѝ. Така че бъди внимателен с нея.

Сега тя наистина се усмихна и се изправи.

— Ще ти приготвя нещо за обяд. — Сложи ръка на рамото му, надигна се на пръсти и го целуна по бузата. — Попечи се на слънцето, миличък, и се порадвай на своя момент на триумф.

ГЛАВА 6

Само за няколко дни морското дъно заприлича на решето. „Санта Маргерит“ щедро разкриваше тайните си. Впрягайки в работа както смукача, така и простите оръдия в лицето на лопатата за въглища и голите си ръце, екипът изкопаваше импозантното наред с посредственото. Проядена от червеите дървена купа, ослепителна златна верижка, счупени лули и лъжици, пищно инкрустиран с перли кръст. Всички те бяха изтръгнати от пясъчния трезор, в който бяха почивали повече от два века, и бяха изтеглени в кофи на слънцето.

От време на време някоя спортна яхта минаваше наблизо и поздравяваше „Приключение“. Ако се случеше Тейт да е на борда, тя се облягаше на парапета и повеждаше лек разговор с пасажерите. Нямаше начин да се прикрие мътният облак от смукача, който избиваше на повърхността. Слухът за подводните разкопки набираще сила, въпреки че те всячески се стремяха да омаловажат напредъка си. С всеки следващ ден работеха все по-бързо и упорито, притеснени от засилващата се вероятност да се появят конкуриращи ги търсачи на съкровища.

— Законното право не струва и пукната пара за някои от тия смрадливи пирати — й каза Бък, докато затваряше ципа на водолазния костюм върху изпъкналото си шкембе. — Трябва да си нащрек и да не се даваш. — Той й намигна и й подаде очилата си. — И да си потаен. Ще го изкопаем този товар, Тейт, ще я изпразним до дъно „Маргаритката“.

— И още как. — Тя му подаде маската. — Вече намерихме повече, отколкото някога съм си представяла.

— Почвай да си представяш по-големи работи тогава. — Той й се ухили и плю в маската си. — Полезно е човек да има в отбора си млади хора като тебе и Матю. Изглежда, че можете да работите и по двайсет часа на ден, ако се наложи. Ти си добър гмуркач, момиче. И добър ловец.

— Благодаря.

— Не познавам много жени, дето да се оправят с тия неща.

Тя вдигна високо вежди, докато Бък плакнеше маската си.

— Сериозно?

— Хич не почвай да ми разправяш за ония работи с равноправието. Просто ти посочвам един факт. Много момичета обичат да се гмуркат, ама опре ли до копане, не стават за нищо. А ти ставаш.

Тя обмисли чутото, после му се усмихна.

— Ще го приема като комплимент.

— Така и трябва. Вие сте най-добрият екип, с който съм работил. — Той се приготви да се гмурне и плесна Рей по рамото. — След стария и брат ми. Е, след като я изпразним, ще се наложи да убия тоз господинчо, разбира се. — Бък се ухили и нагласи маската на лицето си. — Смятам да го пребия до смърт със собствените му плавници.

— Взел съм ти мерника, Бък. — Рей се плъзна през ръба. — Вече съм решил, че ще те удуша със спасителния пояс. Съкровището е мое! — Той се изсмя зловещо. — Мое е, чуваш ли? Само мое. — Въртейки бясно очи, Рей захапа мундщука и се гмурна.

— По петите ти съм, господинчо. Ще го намушкам с лопатата за въглища — обеща Бък и се плъосна във водата.

— Тия двамата не са добре — реши Тейт. — Държат се като момченца, избягали от училище. — Тя се обърна към Матю и се ухили. — Никога не съм виждала татко толкова весел.

— И Бък не се отпуска така, освен ако не е погълнал четвъртинка уиски.

— Не е само заради съкровището. — Тя протегна ръка, приканвайки го да дойде при нея до парапета.

— Така изглежда. — Загледан към хоризонта, Матю преплете пръстите си с нейните. — Но и то помага.

Тя сведе глава на рамото му и се засмя.

— Не пречи. Но и без него щяха да се залепят един за друг. Както и ние. — Тя обърна глава и плъзна устни по брадичката му. — Щяхме да се намерим, Матю. Така ни е било писано.

— Както ни е било писано да намерим „Санта Маргерит“.

— Не. — Тя се завъртя и се намести в прегръдката му. — Ето така.

Устните ѝ бяха топли и меки. Неустойими. Той чувстваше как потъва в тях, бавно, в безтегловност, докато не се потопи изцяло в

изкушението, което Тейт олицетворяваше. Тя сякаш го обгръщаше отвсякъде, вкус и аромат така единствени по рода си, че би ги разпознал, би разпознал нея, дори ако беше сляп, глух и нем.

Никоя друга жена не бе успявала да го разтрепери така, да върже на хлъзгави възли душата му само с една своя целувка. Искаше я толкова отчаяно, че изпадаше в ужас.

И когато тя се отдръпна със замечтани очи и усмихнати устни, той разбра, че нуждата, отчаянието и ужаса му са известни само на него.

— Какво има? — Тейт постави ръка на бузата му. — Изглеждаш толкова сериозен.

— Не. Няма нищо. — „Стегни се, Ласитър. Тя не е готова за онова, което се мъти в главата ти.“ Той се усмихна с усилие. — Просто си мислех, че е твърде жалко.

— Кое?

— Че след като Бък се погрижи за Рей, аз ще трябва да се отърва от тебе.

— О! — Подхващайки закачката, тя килна глава. — И как точно смяташ да го направиш?

— Мисля просто да те удуша. — Той обхвана гърлото ѝ с ръка. — После ще те хвърля през борда. Обаче ще пощадим Марла. Ще я оковем до печката. Един мъж трябва да се храни.

— Много практично си го измислил. Естествено, планът ти ще заработи само ако аз не те докопам първа. — Тя смръщи престорено вежди, заби пръсти в ребрата му и започна да го гъделичка.

От смях коленете му се подгънаха безпомощно. Понечи да я сграбчи, но тя вече се бе изскубнала. Докато си поеме отново дъх, Тейт беше отдысно на палубната каюта.

— Ще играем грубо, така ли?

Той хукна по левия борт да ѝ пресече пътя. Почти бе стигнал до носа, когато видя Тейт. И кофата. Преди да успее да се наведе, тя лисна студената морска вода. Докато той кашляше, мокър до кости, Тейт изчакваше на позиция. Но когато започна да мига със зачервени от солената вода очи, тя прецени изражението им и с вик предприе пълно отстъпление.

Единствената ѝ грешка бе, че захвърли кофата.

Марла излезе от палубната каюта, където бе почиствала монети, и налетя право на Тейт.

— Мили боже! Война ли има?

— Мамо! — Замаяна от смях, Тейт се сви зад майка си, точно когато Матю се показва иззад каютата, въоръжен с пълна кофа вода.

— По-добре стой настрана, Марла. Защото ще хвърчи перушина.

Задъхвайки се от смях, Тейт обви ръце около кръста на майка си, безскрупулно използвайки я за щит.

— Никъде няма да ходи.

— Хайде стига, деца. — Марла потупа Тейт по ръката. — Дръжте се прилично.

— Тя започна — заяви Матю. Не бе в състояние да изтрие ухилената усмивка от лицето си. От години не се бе чувствал така свободен, така неразумен. — Хайде, страхливке. Покажи се и си вземи лекарството.

— Как ли пък не — изсмя се пренебрежително и самодоволно Тейт. — Губиш, Ласитър. Не би го направил, докато мама е помежду ни.

Той присви очи и погледна смръщено кофата. Когато отново вдигна глава, Тейт пърхаше с мигли срещу него.

— Съжалявам, Марла — каза той и лисна кофата.

Женски писъци проглушиха ушите му, докато тичаше към парапета за нови амуниции.

Беше мръсна битка, пълна със засади и репресивни мерки. А тъй като Марла се хвърли във войната с неочакван ентусиазъм, Матю се оказа превъзходен, както по въоръжение, така и тактически.

Той постъпи по мъжки. Хвърли се зад борда.

— Добър мерник имаш, мамо — успя да изрече Тейт преди да се срина, останала без сили, с гръб към парапета.

— Е. — Марла пооправи с ръце разрошената си коса. — Направих необходимото. — Бе загубила шапката си по време на бойните действия, а блузата и панталонките ѝ бяха подгизнали и висяха безформено. Въпреки това тя бе самото изтънчено южняшко гостоприемство, когато надникна над парапета към Матю, който я следеше подозрително от водата.

— Предаваш ли се, янки?

— Да, госпожо. Направо ми разказахте играта.

— В такъв случай заповядай на борда, миличък. Тъкмо се канех да приготвя вкусни скариди в палачинково тесто, когато ме прекъснахте.

Той заплува към стълбата, хвърляйки предпазлив поглед към Тейт.

— Примирие?

— Примирие — съгласи се тя и му подаде ръка. Когато той я пое, Тейт присви очи. — Хич не си го и помисляй, Ласитър.

Беше си го помислил. Идеята да я преметне във водата имаше своите достойнства. Но нямаше да бъде толкова забавно, при положение че тя бе предугадила намерението му. Отмъщението можеше да почака. Той се прехвърли с лекота на палубата и отмахна мократа коса от очите си.

— Поне се разхладохме.

— Не можех да си представя, че ще изсипеш кофата върху майка ми.

Той се ухили и седна върху един от спасителните пояси.

— Понякога се налага и невинните да пострадат. Тя е страхотна, да знаеш. Късметлийка си.

— Аха. — Тейт се настани до него и изпъна крака. Не помнеше някога да е била толкова доволна. — Никога не си споменавал за своята майка.

— Не я помня добре. Махна се, когато бях още дете.

— Махна се?

— Загуби интерес — каза той, вдигайки рамене. — По онова време бяхме във Флорида и татко и Бък се занимаваха със строеж и ремонт на лодки, но не им вървеше особено. Помня, че се караха много. Един ден тя ме изпрати при съседите. Каза, че имала да свърши някои неща в центъра и не искала да ѝ се пречкам в краката. Така и не се върна.

— Ужасно. Съжалявам.

— Оправихме се и без нея. — След толкова много години болката беше отминала, с изключение на редките спазми, които го сполетяваха най-неочаквано. — След като татко умря, намерих документите за развод и едно писмо с дата няколко години след като си беше заминала. Не е поискала настояничество или права на посещение. Искала е просто свободата си. И я е получила.

— Не си я виждал? — За Тейт бе необяснимо как една майка, която и да е майка, може с лека ръка да изостави собственото си дете, детето, което е носила, прегръщала и което е расло пред очите ѝ. — Нито веднъж оттогава?

— Нито веднъж. Тя си имаше своя живот, ние си имаме нашия. Не се задържахме дълго на едно място. Нагоре по крайбрежието, Калифорния, островите. Справяхме се добре. Повече от добре понякога. Наеха ни за подводни разкопки край Мейн и баща ми се хвана с Вандайк.

— Кой е той?

— Сайлс Вандайк. Човекът, който го уби.

— Но... — Тя изпъна гръб, лицето ѝ пребледня и се напрегна. — Ако знаеш кой...

— Знам — тихо каза Матю. — Бяха съдружници за около година. Е, може би не точно съдружници, защото баща ми работеше за него. Вандайк се захванал с гмуркането като хоби, но с течение на времето се бе запалил по търсенето на потънали съкровища, поне така предполагам. Той е от ония магнати, които си мислят, че могат да купят всичко, което поискат. Така гледаше и на съкровищата. Като на нещо, което можеш да купиш. Търсеше едно колие. Амулет. Смяташе, че го е проследил до един кораб, потънал при Големия бариерен риф. Не беше кой знае какъв гмуркач, но имаше много пари, страшно много пари.

— И е наел баща ти?

— По онова време Ласитърови още имаха добра репутация. Баща ми беше най-добрият, а Вандайк искаше най-доброто. Баща ми го обучи, показва му всичко и сам се запали по легендата. „Проклятието на Анжелик“.

— Какво означава това? — настоя Тейт. — Бък говореше за него.

— Колие. — Матю се изправи, отиде до хладилната кутия и извади две кутийки пепси. — Предполага се, че е принадлежало на вещица, която е била екзекутирана през шестнайсети век някъде във Франция. Злато, рубини, диаманти. Безценно е. Но онова, което привлече интереса на Вандайк, бе силата, която колието уж притежавало. Той дори твърдеше, че семейството му имало някакви роднински връзки с вещицата. — Той седна на мястото си и ѝ подаде

студената кутийка. — Всичко това са глупости, разбира се, но хората са убивали и за по-малко.

— За каква сила става дума?

— Магия — каза той и се подсмихна презрително. — Амулетът е омагьосан. Който го притежава и може да го контролира, ще се сдобие с нечувани богатства и власт — каквото му пожелае сърцето. Ако обаче амулетът го контролира, ще загуби най-ценното си нещо. Както вече казах — добави той и надигна кутийката, — пълни глупости. Но Вандайк е луд на тема контрол.

— Невероятно — каза тя и реши при първа възможност да научи нещо повече за легендата. — Не бях чувала тази история.

— Има много писмени документи. По нещо оттук-оттам. Колието се появявало от време на време, причинявало куп поразии, според някои, и си градяло репутация.

— Като диаманта „Надежда“?

— Да, ако си падаш по такива неща. — Той я изгледа. — Като теб, ако не се лъжа.

— Интересно е — каза тя с известно възмущение. — Вандайк намери ли го?

— Не. Той мислеше, че баща ми го е намерил. Внуши си, че баща ми крие нещо от него. Беше прав. — Матю отпи от студената напитка. — Бък ми каза, че баща ми намерил някакви документи, които го карали да смята, че колието било продадено на някакъв богат испански търговец ли, аристократ ли, нещо такова. Той прекарваше много време в проучвания, амулетът направо му беше влязъл под кожата. Решил, че колието е на „Изабела“, но не казал на никого освен на Бък.

— Защото не е имал доверие на Вандайк.

— Беше му много и малкото доверие, което му имаше. — Споменът проблесна като меч в очите на Матю. — Чух ги да се карат за колието вечерта преди последното гмуркане. Вандайк обвини баща ми, че го крие. Той все още вярваше, че амулетът е на кораба, който разкопаваха. Баща ми направо му се изсмя. Каза му, че е луд за връзване. На следващия ден беше мъртъв.

— Никога не си ми казвал как е умрял.

— Удави се. Казаха, че било заради кислородните бутилки, че екипировката му не била правилно свързана. Това беше мръсна лъжа.

Аз отговарях за екипировката. Нямаше й нищо, когато я проверих същата сутрин. Вандайк я е повредил. И докато е бил на двайсет и пет метра под водата, баща ми е поемал твърде много азот.

— Азотна наркоза. Екстазът на дълбините — промърмори Тейт.

— Да. Вандайк твърдеше, че се опитал да го върне на повърхността, когато разбрал, че нещо не е наред, но баща ми се съпротивлявал. Каза, че имало борба. Според версията на Вандайк, той тръгнал нагоре да доведе помощ, но баща ми продължил да го дърпа към дъното. Аз се гмурнах веднага щом копелето се появи със скалъпената си история, но баща ми вече беше мъртъв.

— Може да е било злополука, Матю. Просто ужасна злополука.

— Не беше злополука. Не беше и „Проклятието на Анжелик“, както предпочита да мисли Бък. Беше убийство. Видях лицето на онова копеле, когато изплувах с баща ми на ръце... — Напрегнатите му пръсти смачкаха кутийката. — Усмиваше се.

— О, Матю! — В желанието си да го успокои, тя се гушна в него. — Колко ужасно трябва да е било за теб.

— Някой ден ще намеря „Изабела“, ще намеря и колието. Вандайк ще дойде да ме търси. Аз ще го чакам.

Тя потрепери.

— Недей. Недей да мислиш за това.

— Не го правя много често. — Той обгърна с ръка раменете ѝ. — Както казах, миналото си е минало. И денят е прекалено хубав, за да мисля за него. Може би няма да е зле да си дадем малко почивка към края на седмицата. Да вземем под наем водни ски или да се пробваме с парапланер.

— Парапланер. — Тя вдигна очи към небето, успокоена от нормалния тон на гласа му. — Летял ли си някога с парапланер?

— Естествено. След гмуркането под вода най-страхотното нещо е летенето над нея.

— Навита съм, ако и ти си навит. Но ако ще уговаряме останалата част от екипажа за почивен ден, по-добре да се хващаме на работа. Взимай си чука, Ласитър. Обратно в редовете на окованите каторжници.

Току-що бяха започнали да се трудят над поредния конгломерат, когато вляво от яхтата се чу вик. Тейт избърса ръце и отиде до парапета.

— Матю! — извика тя с изтънял глас. — Ела. Мамо! Донеси камерата. Леле боже! Побързай.

— За бога, Тейт, пържа скариди. — Раздразнена, Марла се появи на палубата с видеокамерата в ръка. — Нямам време да правя филми.

Тейт, стиснала като в менгеме ръката на Матю, се обърна и се ухили малоумно.

— Мисля, че този ще искаш да го направиш.

Марла застана от другата страна на Тейт и тримата погледнаха над парапета.

Бък и Рей се поклащаха във водата, с лица, грейнали в маниашки усмивки. Всеки бе стиснал едната страна на кофа, в която проблясваха мокри златни дублони.

— Боже господи! — най-послед си пое дъх Матю. — Това нещо пълно ли е?

— Догоре — извика Рей. — А долу има още две като тази.

— Не си виждал такова нещо, момко. Богати сме като крале! — Вода се стичаше по лицето на Бък, от очите му също. — Лежат си там с хиляди, с хиляди... Просто си лежат. Ще изтеглиш ли кофата, или искаш да ти ги подхвърляме един по един?

Рей изрева от смях и двамата с Бък се плеснаха един друг по главите. Десетки монети се заизсипваха от кофата като изпуснати риби.

— Чакайте, чакайте, трябва да ви увековеча. — Марла се засуети, изруга и избухна в смях. — Мама му стара, не мога да намеря копчето за запис.

— Дай на мен. — Тейт грабна камерата и я насочи. — Стойте мирно и се усмихвайте!

— Тия ще се удавят взаимно. — Матю сграбчи въжето и издърпа кофата. — Боже, колко тежи това чудо! Я ми помогнете.

Марла изсумтя и едва не се катурна през парапета, но продължи да дърпа заедно с Матю, докато Тейт ликуващо записваше сцената.

— Ще сляза долу с подводната камера. — Изпълнена с благоговение, тя бръкна в кофата, която Матю сложи на палубата. — Боже, кой би предположил? Ръката ми е до лакътя в дублони.

— Нали ти казах да си представяш по-големи работи, момиче — извика Бък. — Марла, извади си най-хубавата рокля, защото довечера ще ходим на танци.

— Това е моята жена, приятел.

— Не и след като те убия, господинчо. Отивам да извадя още една кофа.

— Само ако стигнеш там преди мене.

Тейт скочи и хукна към костюма си.

— Слизам с подводната камера. Искам да заснема това, пък и да им помогна.

— Идвам с теб. Марла! — Матю щракна с пръсти пред оцъклените ѝ очи. — Марла, струва ми се, че скаридите ти изгоряха.

— Ох. О, боже! — все още стискайки шепа дублони, тя се втурна към камбуза.

— Ясно ли ти е какво означава това? — попита Тейт, докато се бореше с костюма си.

— Означава, че забогатяхме. — Матю я грабна, повдигна я във въздуха и я завъртя бясно.

— Само си помисли за екипировката, която можем да си купим. Сонар, магнитометър, по-голяма яхта... — Тя му лепна една влажна целувка преди да се изхлузи от ръцете му. — Две по-големи яhti. Аз ще си взема компютър за каталога.

— Може би трябва да си купим и малка подводница.

— Става. Сложи я в списъка. Един брой малка подводница със съответните съоръжения, с които да разкопаваме бездната при следващата ни експедиция.

Той закопча колана с тежестите.

— А къде останаха лъскавите дрехи, колите, бижутата?

— Не са приоритет, но ще имам едно наум. Мамо! Слизаме да помогнем на татко и Бък.

— Вижте дали не можете да ми уловите и малко скариди. — Марла подаде глава и им показва голяма чиния, пълна с нещо черно. — Тези не стават за ядене.

— Марла, ще ти купя цял траулер със скариди и още един с бира. — Матю импулсивно обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна право в устата. — Обичам те.

— Това можеше и на мен да го кажеш — промърмори под носа си Тейт и скочи във водата. Краката ѝ първи се врязаха в повърхността, после тя се обърна с пестеливо движение и заплува. Следвайки въжето, премина през мътния облак и излезе на чисто.

Бък и Рей се движеха по дъното, пощейки тинята, а втората пълна със злато кофа стоеше до тях. Тейт им направи снимка, хващайки момента, в който Бък подаваше на баща ѝ един почернял калъп, който всъщност бе голямо сребърно кюлче.

Пасаж от рибки обикаляше около тях като жива въртележка, докато разравяха пясъка. Медальони, монети, правоъгълни блокчета потъмняло сребро. Рей намери кинжал, целият покрит с налепи. Разперил ръце и подвил крак в поза за дуел, той закачливо размаха кинжала към Бък, който веднага вдигна едно кюлче и тръгна да се отбранява.

До нея Матю поклати глава и завъртя пръст до слепоочието си.

„Да — помисли си Тейт, — луди са. И това е страхотно!“

Тя се отдалечи малко, търсейки нов ъгъл за снимките си. Искаше да ги хване на фона на малката пирамида от кюлчета, после пред странната скулптура от монети и ордени, струпани до пълната кофа.

„Пази се, «Нешънъл Джеографик» — помисли си ликуващо тя, — идвам!“ Музеят „Бомон“ току-що бе намерил крайъгълния си камък.

Тя взе кинжала, който ѝ подаде баща ѝ, извади водолазния си нож и нежно застърга с него по дръжката. Очите ѝ се ококориха при вида на проблясващия рубин. Като истински средновековен разбойник, тя го затъкна в колана си.

Бък обясни със сигнали, че двамата с Матю ще изнесат следващия товар. Рей се направи, че отваря бутилка шампанско и вдига наздравица, което бе посрещнато с единодушно одобрение. След като направиха по едно бодро кръгче с палец и показалец, Бък и Матю се отправиха към повърхността с пълна кофа помежду си.

Тейт направи знак на баща си да ѝ позира, вдигнал единия си крак, както си беше с плавника, върху купчината кюлчета и му направи няколко снимки, докато той се пъчеше, ухилен до уши.

Точно тогава забеляза спокойствието.

Странно, помисли си разсеяно тя. Всички риби бяха изчезнали. Дори Зъбльо се бе измел нанякъде. Нищо не помръдваше и всичко изглеждаше някак зловещо.

Тейт погледна нагоре през размътената вода и видя силуетите на Матю и Бък, понесли златния си товар към повърхността.

И тогава започна кошмарът.

Стана толкова бързо, толкова безшумно, че съзнанието ѝ отказа да го приеме. Първо бяха само фигурите на двамата мъже, плуващи през мътната вода, която слънцето пробиваше с мъка, създавайки тънки, мъгливи поточета. После сянката връхлетя сякаш от нищото.

Някой изпищя. По-късно баща ѝ щеше да ѝ каже, че звукът е излязъл от собствената ѝ уста и го е предупредил. Но докато той дойде на себе си, Тейт вече загребваше бясно нагоре.

Акулата беше дълга повече от три метра. Тейт с ужас видя, че челюстта ѝ зее отворена, готова да сграбчи плячката. Видя и момента, в който двамата осъзнаха опасността, и изпищя отново, защото знаеше, че е прекалено късно.

Мъжете се разделиха рязко, сякаш някой ги тласна встрани. Златните монети се сипнаха през водата като ослепителен дъжд. Ужасът заби нокти в гърлото ѝ, когато видя как акулата сключва зловещата си челюст около Бък и го разтърсва, както кучето разтърсва плъх. От силата на нападението маската и мундщукът му се откъснаха, докато акулата го влачеше през окървавената вода. По някакъв начин ножът се бе оказал в ръката ѝ.

Акулата се гмурна, като продължаваше да мята глава, когато Матю заби ножа си в плътта ѝ близо до мозъка, в който неуспешно се бе прицелил. Отчаяният удар остави зейнала рана, но обезумялата от вкуса на кръв риба се хвърли върху нападателя си, без да изпуска плячката от уста.

С оголени зъби, Матю мушкаше и сечеше. Бък беше мъртъв. Знаеше, че Бък е мъртъв. И единственото му желание бе да убива. Черните стъклени очи на акулата се втренчиха в него, после се обърнаха прицелени. Тялото на Бък се понесе свободно сред завихрените кървави потоци, а рибата се извърна, търсейки новата плячка и лишеното си от мисъл отмъщение. Матю събра силите си и се приготви да убие или да бъде убит. А Тейт изскочи от зловещата мътилка като истински ангел отмъстител, с древния кинжал в едната ръка и с водолазния си нож в другата.

Бе решил, че вече е стигнал горната граница на страха си. Но той се удвои, почти го парализира, когато акулата се обърна и се хвърли към Тейт. Заслепен от ужас, той зарита през пелената от кръв и се блъсна с всичка сила в ранената акула с надеждата да забави

напредването ѝ. И със сила, родена от лудата паника, заби до дъно ножа си в гърба ѝ.

И започна да се моли, както никога не бе предполагал, че ще може.

Натискаше безмилостно ножа, докато акулата се мятеше и въртеше обезумяла. Видя, че и острието на Тейт е намерило целта си. Беше разпорила корема на акулата.

Матю измъкна ножа си от трупа и забеляза Рей, който плуваше с мъка към тях, с оголен нож в едната ръка, теглейки безжизненото тяло на Бък с другата. Матю повлече Тейт към повърхността, опасявайки се от онова, което кървавата вода можеше да привлече.

— Качвай се в яхтата — нареди той. Но лицето ѝ беше бяло като тебешир, очите ѝ започваха да се подбелват. Той ѝ удари шамар, после още един, докато погледът ѝ не се фокусира. — Качвай се в лодката, дяволите да те вземат! Вдигай котвата. Бързо!

Тя кимна, изскимтя и се хвърли напред. Тейт стигна яхтата и се закатери по стълбата. Ръцете ѝ се плъзгаха, а бе забравила да свали и плавниците си. Не ѝ стигаше дъх да извика. Майка ѝ бе включила радиото и Мадона закачливо твърдеше, че била точно като девственица.

Бутилките ѝ изтракаха на дъските и звукът докара Марла откъм дясната палуба. Само след секунда тя вече бе клекнала до Тейт.

— Мамо! Акула! — Тейт се превъртя, застана на ръце и колене и се закашля, плюейки вода. — Бък. О, господи!

— Нищо ти няма, нали? — Гласът на Марла бе писклив и изтънял. — Ох, детенцето ми, нищо ти няма, нали?

— Бък. Болница. Трябва да отиде в болница. Вдигай котвата. Бързо.

— А баща ти?

— Той е добре. Побързай. Свържи се по радиото с острова.

Марла хукна към каютата, а Тейт се изправи с усилие и захвърли колана си, извъръщайки очи от кръвта по ръцете си. Застана права, олюля се и прехапа жестоко устната си с надеждата да не припадне. Затича се към парапета, захвърляйки в движение кислородните си бутилки.

— Жив е. — Рей се улови за стълбата. Двамата с Матю крепяха помежду си тялото на Бък. — Помогни ни да го качим на борда. —

Очите му, пълни с ужас и болка, срещнаха нейните. — Дръж се, дечко.

Докато прехвърляха безжизненото тяло на Бък на борда, Тейт разбра какво бе имал предвид баща ѝ. Акулата бе отхапала крака му под коляното.

Жлъч опари гърлото ѝ. Тя преглътна решително и стисна зъби, чакайки гаденето и замаяността да отминат. Чу как майка ѝ ахна, но когато се обърна, някак бавно и мудно, Марла вече се бе втурнала към тях.

— Трябват ни одеяла, Тейт. И пешкири. Много пешкири. Побързай. И аптекката. Рей, вече се обадох по радиото. Ще ни чакат при Фригейт Бей. По-добре поеми щурвала. — Тя смъкна блузата си и остана по хубавия си бял дантелен сутиен. Без да мигне, тя използва тънкия лен да спре кръвта, изтичаща от онова, което бе останало от крака на Бък.

— Добро момиче — промърмори тя, когато Тейт се върна с куп пешкири в ръце. — Матю, омотай ги около раната. Натискай здраво. — Гласът ѝ бе убийствено спокоен и достатъчно твърд, за да го накара да вдигне рязко глава. — Някой трябва силно да натиска крака му, разбери. Няма да го оставим да умре от кръвоизлива.

— Не е мъртъв — каза безизразно Матю, когато тя хвана ръцете му и ги притисна към пешкирите, които беше увила около раната.

На палубата вече се събираше смразяваща сърцето локва кръв.

— Не, не е мъртъв. И няма да умре. Ще ни трябва турникет. — Очите ѝ се насълзиха, когато забеляза, че Бък все още е с левия си плавник, но ръцете ѝ действаха бързо и ефикасно. Не трепнаха нито веднъж, докато тя пристягаше турникета на кървавия чукан, останал от десния му крак.

— Трябва да го затоплим — каза спокойно тя. — След няколко минути ще е в болницата. Още няколко минути само.

Тейт покри Бък с одеяло, коленичи на окървавената палуба и хвана ръката му. После посегна към ръката на Матю.

Продължи да държи ръцете им, докато яхтата летеше към сушата.

ГЛАВА 7

Матю седеше пред спешното отделение и се опитваше да не мисли за момента на злополуката. Но отново и отново се озоваваше обратно в кървавата вихрушка, втренчен в безизразните очи на акулата, в зловещия наниз от зъби, връзващи се в плътта на Бък.

Знаеше, че ще вижда това стотици, хиляди пъти в съня си — заслепяващите го потоци мехурчета, изригнали с писъците им; човекът и рибата, които се мятат в странен синхрон; острието на собствения си нож, което се забива и сече отчаяно.

Всеки път, когато сцената се завърташе в съзнанието му, онова, което бе продължило секунди, се проточваше грозно, всяко едно движение траеше часове, забавено до степен да изпъкнат и най-дребните детайли. Всичко бе пред очите му — от първия удар, когато Бък го бе изблъскал от пътя на акулата, чак до трескавото суетене и глъчката в спешното отделение.

Той бавно вдигна ръката си и я сви в юмрук. Спомни си как пръстите на Бък се бяха склусили около нея, как я бяха стиснали здраво, докато се бяха надбягвали с времето на път за острова. В онзи момент бе разбрал, че Бък е жив. И от това му стана някак още по-зле, защото не бе в състояние да убеди сам себе си, че чичо му ще остане жив достатъчно дълго.

Изглежда, морето изпитваше удоволствие да му отнема хората, които обича.

„Проклятието на Анжелик“ — помисли си той и го заля вълна от скръб и вина. Може би Бък беше прав. Проклетото колие си лежеше на дъното и чакаше поредната жертва. Търсенето му вече го бе лишило от двама от хората, които бе обичал.

Нямаше да го лиши от още един.

Той разтвори юмрука си и силно разтърка лицето си — като човек, който се събужда от дълъг сън. Хрумна му, че сигурно полудява, щом му минават подобни мисли. Баща му бе убит от човек, а Бък от акула. Да обвинява за смъртта им някакъв амулет, който дори не е

виждал, не бе нищо друго освен жалък опит да оправдае собствената си неспособност да ги спаси.

Колкото и кървави да бяха старинното колие и легендите, свързани с него, той не можеше да припише вината на никого и на нищо, освен на самия себе си. Ако беше по-бърз, Бък нямаше да загуби крака си. Ако беше по-прозорлив, баща му нямаше да загине.

Щяха да бъдат живи и здрави като него. Щеше да носи този товар до края на живота си.

Той подпря чело на коленете си и се опита да изчисти съзнанието си от всякакви мисли. Знаеше, че семейство Бомон са в чакалнята. Бяха му предложили утеха, подкрепа, съпричастие. А той бе усетил, че трябва да избяга. Тихото им съчувствие едва не го бе убило.

Вече знаеше, че ако Бък има и най-малкия шанс да оцелее, то това се дължи не на него, а на бързите, спокойни и решителни действия на Марла в момента на най-голямата криза. Не друг, а именно тя бе поела контрола, дори дотам да се сети да грабне някакви дрехи от корабчето.

Той дори не бе успял да попълни формулярите в болницата, а само ги бе гледал втренчено, докато Марла не ги взе от него и не ги попълни сама, разпитвайки го с тих глас за необходимата информация.

Откритието, че на практика е безполезен, го бе уплашило.

— Матю. — Тейт клекна пред него, взе ръцете му и пхна в тях чаша кафе. — Ела при нас и седни.

Той поклати глава, надигна чашата и отпи. Видя, че лицето ѝ все още е бледо и изопнато от шока, а очите зачервени. Но ръката, която постави на свитото му коляно, не трепереше.

За момент съзнанието му се сви от ужас при яркия спомен как Тейт лети стремително през водата, право към разтворената паст на акулата.

— Остави ме, Тейт.

Вместо да го послуша, тя седна до него и го прегърна през раменете.

— Той ще се оправи, Матю. Сигурна съм.

— Какво, да не си станала и гадателка, освен всичко останало?

Гласът му беше студен и рязък. Въпреки че я заболя, тя склони глава на рамото му.

— Важно е да вярваш. По-лесно е, когато вярваш.

Тя грешеше. Боли, когато вярваш. И понеже беше така, той се отдръпна рязко от нея и се изправи.

— Отивам да се разтъпча.

— Ще дойда с теб.

— Не те искам — нахвърли се той върху нея, оставил целия страх, цялата вина и скръб да се прелеят в ярост. — Не те искам близо до мен, ясно ли е?

Стомахът ѝ се сви, сълзи жилнаха очите ѝ, но тя не отстъпи.

— Няма да те оставя сам, Матю. По-добре свиквай с тази мисъл.

— Не те искам — повтори той, стисна я за гърлото и я блъсна в стената, изплашвайки я до смърт. — Не ми трябваш. Защо не се върнеш при добричкото си мило семейство и не се изметете всичките оттук?

— Защото Бък не ни е безразличен. — Макар че успя да преглътне сълзите си, те личаха в гласа ѝ. — Нито пък ти.

— Вие не знаете нищо за нас. — Нещо крещеше в него да го пусне навън. За да го скрие дори от себе си, той я блъсна отново. Лицето му, само на сантиметри от нейното, бе сурово, студено и безмилостно. — За теб това е просто повод да си направиш веселото, няколко месеца на слънце в игра на потънали съкровища. И ти излезе късметът. Не знаеш какво е да се гмуркаш месец след месец, година след година и да няма с какво да се похвалиш. Да умреш, без да си постигнал нищо.

Дъхът ѝ излизаше на пресекулки, независимо какви усилия полагаше да се овладее.

— Той няма да умре.

— Той вече е мъртъв. — Яростта угасна в очите му като изключена лампа и ги остави празни и пusti. — Беше мъртъв още щом ме изблъска от пътя ѝ. Проклетият идиот ме изблъска от пътя ѝ!

Ето го, най-лошото от всичко, най-после навън, кънтящо в стерилния болничен въздух. Той му обърна гръб, скри лицето си в длани, но не можа да избяга.

— Той ме изблъска от пътя ѝ, застана пред мен. За какво си мислеше, по дяволите? За какво си мислеше ти? — попита Матю и пак се обърна към нея, докато безпомощният гняв го връхлиташе с подновени сили като силно насрещно течение. — Да се приближиш по този начин! Толкова ли не знаеш? Опита ли веднъж кръв, акулата

напада всичко, което ѝ се изпречи. Трябваше да тръгнеш към яхтата. С толкова много кръв във водата имаме късмет, че не привлякохме още дузина гладни акули. За какво, по дяволите, си мислеше?

— За теб — тихо каза тя и застина на мястото си, притисната с гръб към стената. — Предполагам, че и двамата с Бък сме си мислили за теб. Нямахме да мога да понеса, ако ти се беше случило нещо, Матю. Нямахме да го преживея. Аз те обичам.

Изумен, той се втренчи в нея. Никой, никой през целия му живот не му бе казвал тези три думи.

— Значи си глупачка — успя да каже той и прокара несигурни пръсти през косата си.

— Може би. — Устните ѝ трепереха. Дори когато ги стисна здраво, те продължиха да трепкат от силата на бушуващите ѝ чувства. — Май и ти не си по-умен. Не заряза Бък. Мислеше, че е мъртъв и можеше да избягаш, докато акулата е заета с него. Но не го направи. Защо ти не тръгна към яхтата, Матю?

Той само поклати глава. Когато тя пристъпи напред и го прегърна, той зарови лице в косата ѝ.

— Тейт.

— Няма нищо — промърмори тя и загали успокоително вдървения му гръб. — Всичко ще се оправи. Само се дръж за мен.

— Аз нося лош късмет.

— Глупости. Просто сега си уморен. И измъчен. Ела при нас и седни. Ще чакаме заедно.

Те бяха до него. Часовете се точеха в онова подобно на сън състояние, толкова типично за болниците. Хора идваха и си отиваха. Меките подметки на сестрите шляпаха по теракотения под, носеше се уханье на кафе и острият дъх на антисептик, който така и не успяваше да заличи изцяло вездесъщия мирис на болест. От време на време се чуваше тихото свистене на отварящите се и затварящи врати на асансьора.

Сетне меко и нежно дъждът затропа по прозорците.

Тейт дремеше, подпряла глава на рамото на Матю. Събуди се и застана нащрек в момента, в който тялото му се стегна от напрежение. Инстинктивно посегна към ръката му и вдигна очи към лекаря.

Той влезе тихо — изненадващо млад човек с изпито от умора лице. Кожата му, с цвета на полиран абанос, изглеждаше като нагъната черна коприна.

— Господин Ласитър. — Въпреки очевидната умора гласът му бе мелодичен като вечерен дъжд.

— Да? — Матю се стегна, готов да изслуша съболезнованията на лекаря, и се изправи с усилие.

— Аз съм доктор Фарж. Чичо ви излезе от операционната. Седнете, моля.

— Какво искате да кажете с това, че е излязъл от операционната?

— Той издържа операцията. — Фарж приседна на ръба на масичката и почака Матю да се настани. — Състоянието му е критично. Знаете, че е загубил много кръв. Повече от три литра. Ако беше изгубил още съвсем малко или ако го бяхте докарали десет минути по-късно, нямаше да има никакъв шанс. Както и да е, сърцето му е много силно. Оптимисти сме.

От надеждата болеше много. Матю просто кимна.

— Значи ще живее?

— С всеки час шансовете му се увеличават.

— А тези шансове са?

Фарж измери човека пред себе си. При някои любезността не действаше утешително.

— Има четиридесет процента вероятност да преживее нощта. Ако това стане, шансовете му ще се увеличат. Разбира се, ще е необходимо допълнително лечение, след като се стабилизира и състоянието му се подобри. Когато това стане, мога да ви препоръчам няколко специалисти, които са си спечелили име в лечението на пациенти с ампутирани крайници.

— В съзнание ли е? — тихо попита Марла.

— Не. За известно време ще остане в реанимацията, после ще го прехвърлим в интензивното отделение. Не мисля, че ще дойде в съзнание през следващите няколко часа. Бих предложил да оставите при сестрите някакъв номер, на който можем да се свържем с вас. Ще ви уведоим веднага щом настъпи някаква промяна.

— Аз оставам — каза Матю. — Искам да го видя.

— Ще можете да го видите веднага щом го преместим в интензивното. Но за малко.

— Ще се настаним в хотел. — Рей се изправи и постави ръка на рамото на Матю. — Ще чакаме тук на смени.

— Аз няма да си тръгна.

— Матю. — Рей го стисна леко. — Трябва да действаме като един отбор. — Той погледна дъщеря си и разчете онова, което казваха очите ѝ. — Двамата с Марла ще намерим хотел и ще уредим всичко. После ще се върнем, за да можете с Тейт да си починете няколко часа.

Множество тръбички се извиваха като змии от неподвижното тяло в леглото. Апарати бибипкаха и жужаха. Иззад тънката завеса до Матю долитаха тихите разговори на сестрите, забързаните им стъпки, докато се движеха наоколо, заети с грижата за човешкия живот.

Но в тази тясна и сумрачна стая той беше сам с Бък. Насили се да погледне към долния край на чаршафа, към странния му релеф. „Ще трябва да свикна с това — помисли си той. — И двамата ще трябва да свикнем.“

Ако Бък оцелееше.

Точно сега не изглеждаше жив — с отпуснатото си лице и с тялото си, така чуждо под непривично изпънатия чаршаф. Бък спеше неспокойно, припомни си Матю, винаги дърпаше и изритваше чаршафите си, хъркаше толкова силно, че мазилката падаше от стените.

А сега беше неподвижен и тих като покойник в ковчег.

Матю хвана широката му, нашарена с белези ръка — жест, който би смутил и двама им, ако Бък беше в съзнание. Задържа я, изучавайки лицето, което бе смятал, че познава добре като своето собствено.

Беше ли забелязвал някога колко дебели са веждите му, или колко сиво се е прокраднало в тях? И откога бръчките около очите му се преплитаха така? Не бе ли странно, че това негово чело, което се преливаше в продълговатия му като яйце череп, бе толкова гладко? Като на момиче.

„Боже — помисли си Матю и стисна силно очи. — Крака му го няма!“

Съпротивлявайки се на паниката, той се наведе напред. Звукът от дишането на Бък му подеждат донякъде ободрително.

— Онова, което направи, беше дяволски глупаво. Беше грешка, че застана пред мен. Може да си сметнал, че ще се пребориш с акулата, но май не си толкова бърз, колкото беше преди. Сега сигурно смяташ, че съм ти длъжник. Е, ще трябва да живееш, за да си прибереш дълга.

Той стисна по-силно ръката му.

— Чуваш ли ме, Бък? Трябва да живееш, за да си прибереш дълга. Ритнеш ли топа, ти губиш, а на всичкото отгоре с Бомонови ще си поделим твоя дял от „Маргерит“. Първият ти голям удар, Бък, и ако не се измъкнеш от тая каша, няма да похарчиш и стотинка от него.

Една сестра дръпна завесата, подсказвайки му любезно, че времето му изтича.

— Голям срам ще е, ако не успееш да се порадваш на славата и богатството, които винаги си искал, Бък. Помисли си добре. Сега ме изхвърлят оттук, но пак ще дойда.

Тейт крачеше по коридора, отчасти да успокои нервите си, отчасти за да не заспи права. Щом видя Матю да излиза, забърза към него.

— Събуди ли се поне за малко?

— Не.

Тя взе ръката му, борейки се със собствените си сълзи.

— Докторът ни предупреди, че ще бъде така. Предполагам, че всички сме се надявали да грешим. Мама и татко са тук да поемат смяната. — Когато той понечи да поклати глава, Тейт нетърпеливо стисна пръстите му. — Матю, чуй ме. Това засяга всички ни. Освен това мисля, че Бък тепърва ще има нужда от всички ни, тогава защо да не започнем отсега? Двамата с теб отиваме в хотела. Ще хапнем и ще поспим няколко часа.

Докато говореше, Тейт го водеше по коридора и след като отправи окуражителна усмивка на родителите си, го побутна към асансьора.

— Просто ще си помагаме, Матю. Така се прави в подобни случаи.

— Все трябва да има нещо, с което да помогна и аз.

— Ти и сега помагаш — нежно каза тя. — Скоро ще се върнем. Просто ти е нужна малко почивка. Както и на мене.

Той я погледна. Кожата ѝ беше толкова бледа, та му се стори, че протегне ли ръка, пръстите му ще минат право през нея. Тъмни сенки

от изтощение обграждаха очите ѝ. Не беше помислил за нея, осъзна той. Нито му беше хрумнало, че тя може да се нуждае от подкрепата му.

— Трябва да поспиш.

— Не бих се отказала от няколко часа сън. — Хванала го за ръката, тя влезе в асансьора и натисна бутона за фоайето. — После ще се върнем. Тогава ще можеш да постоиш при Бък, докато се събуди.

— Даа. — Матю се взираше отнесено в отброяващите етажите цифри. — Докато се събуди.

Отвън вятърът се надпреварваше с дъжда и свистеше между листата на палмите. Таксито подскачаше по тесните пусти улици, гумите му пръскаха вода от локвите. Сякаш караха през нечий чужд сън — тъмнината, сгушилите се непознати сгради, препускащи в ярката светлина на фаровете, монотонното скърцане на чистачките по предното стъкло.

Докато Тейт слизаше от таксито, Матю измъкна няколко местни банкноти от портфейла си. Само за няколко секунди дъждът намокри косата ѝ и тя залепна за главата ѝ.

— Татко ми даде ключовете от стаите — започна тя. — Не е „Риц“ — тя се опита да се усмихне, докато прекосяваха миниатюрното фоайе, претъпкано с плетени столове и пищни саксийни растения, — но е близо до болницата. На втория етаж сме.

Тръгнаха по стълбите. Тейт нервно подрънкваше с ключовете.

— Това е твоята стая. Татко каза, че ние сме в съседната стая. — Тя сведе очи към ключовете, сравнявайки номерата им. — Матю, може ли да вляза при теб? Не искам да оставам сама. — Тя срещна погледа му. — Знам, че е глупаво, но...

— Няма нищо. Хайде. — Той взе ключа от нея и отключи вратата.

В стаята имаше легло с ярка покривка на оранжеви и червени цветя и малък гардероб. Абажурът на лампата беше изкривен. Марла му бе донесла несесер с принадлежности от корабчето и го бе оставила в долния край на леглото. Матю запали лампата. Светлината ѝ бе жълта. Дъждът тропаше яростно по прозореца.

— Не е кой знае какво — промърмори Тейт. Не можа да устои и се протегна да оправи абажура, сякаш този малък жест можеше да направи стаята по-весела.

— Не е на каквото си свикнала, предполагам. — Матю влезе в банята и ѝ донесе един тънък пешкир с размерите на голяма носна кърпа. — Изсуши си косата.

— Благодаря. Знам, че трябва да поспиш. Май е по-добре да си тръгвам.

Той приседна на ръба на леглото и почна да събува обувките си.

— Можеш да спиш тук, ако искаш. Няма за какво да се притесняваш.

— Не бих се притеснявала.

— А би трябвало. — Той се изправи с въздишка, взе пешкира и започна да търка косата си. — Но няма да ти се наложи. Събуй си обувките и лягай.

— Ти ще легнеш при мен?

Той ѝ хвърли един поглед, когато тя седна и се зае уморено с връзките на маратонките си. Знаеше, че може да я има — едно докосване, една дума щяха да са достатъчни. Можеше да се потопи в нея, да избяга от целия този ужас. Тя щеше да е мека, нетърпелива и сладка.

И той щеше да се намрази.

Без да каже нищо, той свали покривката на леглото, изтегна се на чаршафа и ѝ протегна ръка. Без капка колебание тя легна до него и се гушна в тялото му, използвайки рамото му вместо възглавница.

Една алчна топка желание се бе свила ниско в корема му. После Тейт отпусна ръка на гърдите му и желанието се уталожи до тъпа болка. Той обърна лице към ухаещата ѝ на дъжд коса и откри една смущаваща смесица от утеха и страдание.

В безопасност, приспана от доверието, тя затвори очи.

— Всичко ще се оправи. Знам, че ще се оправи. Обичам те, Матю.

И се предаде на съня с готовността на дете. Матю се заслуша в дъжда и зачака утрото.

Акулата се стрелна през водата като хлъзгав сив куршум, с оголени зъби и жадна за кръв. Водата се вихреше почервеняла, давеше я, докато се опитваше да избяга. Тя пищеше, отваряйки уста да поеме несъществуващия въздух. Челюстите се отвориха, противно широки.

Сетне се затвори на върху нея, носейки болка, която бе прекалено мъчителна, за да се назове с някакво име.

Събуди се със замръзнал в гърлото вик. Сви се на топка, измъквайки се опипом от кошмара. „Намирам се в стаята на Матю — напомни си тя. — В безопасност е. Той е в безопасност.“

„И съм сама.“

Вдигна глава и видя мътната слънчева светлина, която тъкмо се сипваше по прозореца. Първата мисъл, която роди изпадналото ѝ в паника съзнание, бе, че са съобщили на Матю, че Бък е починал, и че той се е върнал в болницата без нея. После осъзна, че онова, което бе взела за дъжд, всъщност е шумът от душа в банята.

Бурята беше свършила и Матю бе тук.

Тя въздъхна с облекчение и попипа разрошената си коса. Добре че не е бил в стаята по време на кошмара ѝ. Вече му се бе струпало толкова много. Не би искала да добавя още. Щеше да бъде смела и да му даде нужната подкрепа.

Когато вратата на банята се отвори, Тейт вече бе нагласила усмивка на лицето си. Въпреки тревогите сърцето ѝ прескочи, когато го видя — мокър от душа, с голи гърди и небрежно разкопчани дънки.

— Събуди ли се? — Матю пхна палци в предните си джобове и се опита да не мисли за това как изглежда тя, седнала с увити около коленете ръце в средата на леглото. — Мислех, че ще поспиш повече.

— Наспах се. — Почувствала внезапно смущение, тя навлажни устните си. — Дъждът е спрял.

— Забелязах. — Точно както бе забелязал колко големи, меки и будни бяха станали очите ѝ. — Мисля да се връщам в болницата.

— Дватама ще се върнем в болницата — поправи го тя. — Само да си взема един душ и да се преоблека. — Тя вече се измъкваше от леглото и посегна за ключа. — Мама каза, че до хотела имало кафене. След десет минути те чакам там.

— Тейт... — Той се поколеба, когато тя спря на вратата и се обърна към него. Какво можеше да каже? Как можеше да го каже? — Нищо. Десет минути.

След трийсет вече бяха в болницата. Рей и Марла едновременно станаха от пейката пред интензивното отделение, където бяха застъпили на смяна.

„Изглеждат... измачкани“ — помисли си Матю. Винаги го бе впечатлявал фактът, че независимо от обстоятелствата, семейство Бомон успяваха да изглеждат идеално спретнати и вчесани. Сега дрехите им висяха измачкани. Лицето на Рей бе засенчено от наболата през нощта брада. През всичките седмици, в които бяха работили заедно, той никога не бе виждал Рей необръснат. По причина, която не бе в състояние да определи, този дребен факт завладя вниманието му. Рей не се беше обръснал.

— Не ни казват много — започна Рей. — Освен че е прекарал спокойно нощта.

— Позволяват ни да влезем при него за няколко минути на всеки час. — Марла хвана ръката на Матю и я стисна. — Можеш ли да поспиш, миличък?

— Аха. — Матю прочисти гърлото си. „Не си е сресала косата — помисли си глупаво той. — Рей не се е обръснал, Марла не си е сресала косата.“ — Искам и двамата да знаете колко високо оценявам...

— Обиждаш ни! — Марла съзнателно вложи упрек в гласа си. — Матю Ласитър, този учтив тон и тези учтиви думи запази за непознати, на които се чувстваш задължен. Не за приятели, които те обичат.

Не познаваше никой друг, който да е способен да го засрами и развълнува едновременно.

— Искан да кажа, че се радвам, задето сте тук.

— Според мен цветът му е по-добър. — Рей праметна ръка през раменете на жена си и я притисна кратко и топло. — Нали, Марла?

— Прав си. Сестрата каза, че доктор Фарж скоро щял да мине при него.

— Ние с Матю поемаме оттук нататък. Вие двамата заминавайте да закусите и да поспите малко.

Рей се вгледа в лицето на дъщеря си, прецени, че отново е във форма, и кимна.

— Точно това ще направим. Обадете се в хотела, ако има някаква промяна. В противен случай ще се върнем по обяд.

Когато останаха сами, Тейт взе ръката на Матю в своята.

— Хайде да отидем да го видим.

„Цветът му май наистина е по-добър“ — помисли си Матю малко по-късно, застанал до леглото на чичо си. Лицето му беше все така

изпито, но ужасният сивкав оттенък на кожата му беше изчезнал.

— Шансовете му се подобряват непрекъснато — напомни му Тейт и погали ръката на Бък. — Той издържа операцията, Матю, издържа и нощта.

Бледият светлик на надеждата беше по-болезнен от отчаянието.

— Той е корав човек. Виждаш ли този белег? — Матю проследи с пръст неравната линия, спускаща се по ръката на Бък под лакътя. — Баракуда. Юкатан. Аз работех със смукача, а Бък и рибата се сблъскаха в мътилката. Отиде и се заши сам. След час беше във водата. На хълбока си има един истински красавец от...

— Матю. — Гласът на Тейт трепереше. — Матю, той ми стисна ръката.

— Какво?

— Той ми стисна ръката. Виж. Виж му пръстите.

Те бавно се свиха около нейните. Матю почувства как кожата му изстива, а после пламва в огън. Той вдигна очи към лицето на чичо си. Клепачите на Бък потрепваха.

— Мисля, че идва в съзнание.

Една сълза се събра в ъгълчето на окото ѝ и тя стисна в отговор ръката на Бък.

— Говори му, Матю.

— Бък. — Матю се наведе по-близо, а сърцето му препускаше бясно в гърдите. — По дяволите, Бък, знам, че ме чуваш. Няма да си губя времето да си приказвам сам.

Клепачите на Бък трепнаха отново.

— Мамка му.

— Мамка му. — Тейт заплака тихичко. — Чу ли това, Матю? Той каза „мамка му“.

— Не бих се учудил. — Матю сграбчи ръката на Бък, бореше се с парещите в гърлото му сълзи. — Хайде, захаросан задник такъв! Събуди се!

— Буден съм. Господи! — Бък отвори очи и не различи нищо в мъглата. Някакви сенки плуваха и трептяха над него. Имаше чувството, че се носи нанякъде, и това съвсем не му беше неприятно. Зрението му се избистри достатъчно, за да различи лицето на Матю. — Какво става, дяволите го взели? Мислех, че съм умрял.

— Значи ставаме двама.

— Не те докопа, нали? — Думите се сливаха въпреки усилията на Бък да задвижи правилно езика си. — Не те докопа оная мръсница?

— Да. — Вината се стовари върху Матю като студена стомана. — Да, не ме докопа. Беше тигрова, повече от три метра — каза той, осъзнал, че Бък би искал да знае. — Убихме я, Тейт и аз. Сега е храна за рибите.

— Добре. — Бък отново затвори очи. — Страшно мразя акули.

— Ще ида да кажа на сестрата — обади се тихо Тейт.

— Страшно ги мразя — повтори Бък. — Грозни гадини. Сигурно е била самичка, но се погрижи да имаме достатъчно бухалки и шокови палки.

Той отново отвори очи и постепенно ги фокусира върху апаратите и тръбичките. Смръщи чело.

— Не сме на яхтата, а?

Сърцето на Матю затуптя в гърлото му.

— Да. В болница си.

— Мразя болниците. Проклети доктори. Момко, знаеш, че мразя болниците.

— Знам. — Матю насочи усилията си да успокои паниката, прокрадваща се в очите на Бък. За собствените си чувства щеше да се тревожи по-късно. — Трябваше да те докараме, Бък. Акулата...

— За няколко шева...

Матю видя как спомените нахлуват в главата на чичо му.

— Спокойно, Бък. Трябва да го приемеш спокойно.

— Докопа ме. — Усещанията и спомените се връщаха стремително, едно връз друго, като лоши деца в улично сбиване. Шокът, болката, страхът и паническият ужас, който възтържествува над останалите.

Спомни си агонията, чувството за безпомощност, дошло с усещането как го мятат и разкъсват, как се дави в собствената си кръв, как собствената му кръв заслепява очите му. Последният му спомен бе за черните, пълни с омраза очи, които се прибелват от студено удоволствие.

— Тя ме докопа, тая мръсница... — Гласът на Бък се скърши, докато той се бореше с Матю в желанието си да седне в леглото. — Какво? Какво ми направи, момко?

— Успокой се. Трябва да се успокоиш. — Матю притисна Бък към леглото. Беше съвсем лесно. — Ако правиш така пак ще те приспят.

— Кажу ми. — Паниката се стрелкаше бясно в очите му. Той сграбчи ризата на Матю. Хватката му беше толкова немошна, че младият мъж можеше да се отърси от нея с едно движение на раменете. Но сърце не му даваше да го направи. — Кажвай какво ми направи оная мръсница!

Помежду им никога не бе имало лъжа. Матю взе ръцете на Бък в своите и го погледна право в очите.

— Отхапа ти крака, Бък. Проклетницата ти отхапа крака.

ГЛАВА 8

— Престани да се самообвиняваш.

Тейт прекъсна неспокойните си обиколки из коридора и седна до Матю на скамейката пред интензивното отделение. Беше изминал един ден откак Бък бе дошъл в съзнание. Колкото по-добри изглеждаха шансовете му за възстановяване, толкова по-дълбоко потъваше Матю в депресията си.

— Нямам подръка друг, когото да обвиня.

— Понякога стават неща, за които никой не е виновен, Матю...

— „Бъди търпелива“ — отправи си мълчаливо предупреждение Тейт. Проявите на собствения ѝ темперамент нямаше да му помогнат. — Онова, което се случи, е ужасно, трагично. Ти не можеше да го предотвратиш. Нито пък можеш да го промениш сега. Единственото, което можеш да направиш, единственото, което всички ние можем да направим, е да помогнем на Бък да се справи.

— Той изгуби крака си, Тейт. И всеки път, когато ме погледне, и двамата знаем, че аз трябваше да бъда на негово място.

— Да, ама не беше ти. — Мисълта за това, което можеше да се случи, я преследваше безмилостно. — И да си мислиш какво е трябвало да бъде е глупаво. — Изморена от непрестанните уговорки, изцедена от старанието да бъде силна и да го подкрепя, тя прокара ръка през косата си. — Сега той е уплашен, освен това е разгневен и потиснат. Но не те обвинява.

— Така ли мислиш? — вдигна глава Матю. Мъката и горчивината се бореха за надмощие в очите му.

— Да, така мисля. Защото не е толкова плиткоумен и самовлюбен като теб. — Тя скочи от скамейката. — Отивам при него. А ти си стой тук и се търкаляй в самосъжалението си на спокойствие.

Вдигнала високо глава, тя се понесе грациозно по коридора и влезе през вратите на интензивното. Но щом се скри от погледа му, спря и почака, докато се успокои. Нагласи слънчева усмивка на лицето си и дръпна завесата пред леглото на Бък.

Очите му се отвориха. Зад дебелиите лещи на очилата погледът му бе празен.

— Здравсти. — Тя се приближи бодро и го целуна по бузата, сякаш той я бе поздравил с намигане и приятелски жест. — Чух, че след ден-два ще те местят в обикновена стая. С телевизор и по-хубави сестри.

— Така казаха. — Той присви очи, когато болката в липсващия крак го прониза. — Помислих, че двамата с момчето сте се върнали на яхтата.

— Не, Матю е отвън. Искаш ли да го повикам?

Бък поклати глава и започна да дипли чаршафа между пръстите си.

— Рей беше тук.

— Да, знам.

— Каза, че в Чикаго имало някакъв специалист, при когото трябвало да отида, като ме изпишат.

— Аха. Казват, че правел истински чудеса.

— Никакви чудеса не могат да ми върнат крака.

— Затова пък ще ти сложат по-добър. — Тейт знаеше, че гласът ѝ звучи прекалено жизнерадостно, но не бе в състояние да го контролира. — Гледал ли си онзи сериал, Бък? С кибернетичния човек? Обожавах го, когато бях малка. Ти ще си Кибернетичния Бък.

Тъглчето на устата му се изви в кратка усмивка.

— Да бе. Ето ме и мен, Кибернетичния Бък, царя на сакатковците.

— Тръгвам си, ако ще говориш така.

Той вдигна рамене. Беше твърде уморен, за да се препира. И твърде уморен, за да се самосъжалява.

— И по-добре. Отдавна трябваше да си се върнала на яхтата. Съкровището трябва да се извади преди да го е надушил някой друг.

— Не бива да се тревожиш за това. Находката е законно регистрирана.

— Какво ли пък знаеш ти! — сопна ѝ се той. — Това ви е лошото на вас аматьорите. Вече се е разчуло. Особено след това. Нападенията на акули винаги се разчуват, ако пък са в туристически зони — съвсем. Ще се появят всеки момент. — Пръстите му забарабаниха в бърз ритъм

по дюшека. — Скрили сте изваденото досега, нали? На някое хубаво и сигурно място?

— Ами... — От два дни не се бе сещала за съкровището. И се съмняваше някой да се е сетил. — Разбира се. — От лъжата ѝ приседна и тя преглътна с усилие. — Разбира се, Бък, не се тревожи.

— Трябва да слезете и да качите останалото, възможно най-бързо. Дали казах на Рей? — Клепачите му потрепнаха и той с усилие отвори очи. — Казах ли му? От тъпите лекарства главата ми е като пълна с памук. Трябва да го качите. Всичкото това злато. Като кръвта за акулите. — Той се изсмя и главата му се килна назад върху възглавницата. — Като кръвта за акулите. И това ако не е простотия! Намерих съкровище, само дето ми струваше един крак. Качвайте го и го скрийте някъде, момиче. Чуваш ли?

— Добре, Бък. — Тейт нежно го погали по челото. — Аз ще се погрижа за съкровището. Сега си почивай.

— Не слизай сама.

— Няма, няма, разбира се — промърмори тя и внимателно свали очилата му.

— Проклятието на Анжелик. Тя не иска никой да спечели. Внимавай.

— Ще внимавам. Почини си сега.

Когато се увери, че е заспал, тя тихичко излезе. Матю го нямаше на скамейката, не беше и в коридора. Тейт погледна часовника си. Родителите ѝ щяха да дойдат след по-малко от час.

Тя се поколеба, после решително тръгна към асансьора. Сама щеше да се погрижи за всичко.

Почувства се у дома веднага щом стъпи на борда на „Приключение“. Някой, вероятно майка ѝ, бе измил палубата. Нямаше и следа от кръв, а екипировката беше прибрана.

Вместо да се мъчи да си припомня какво бяха оставили на яхтата преди инцидента с Бък, тя влезе в палубната каюта да вземе тетрадката си.

И веднага разбра, че нещо не е както трябва.

Цареше пълен ред. Възглавничките бяха подредени, масата избърсана до блясък. Камбузът зад трапезарията блестеше от чистота. Нямаше и находки, внимателно струпани в средата ѝ, нито пък приготвени за почистване и каталогизиране върху кухненския плот.

След като първоначалният спазъм на тревога отпусна стомаха ѝ, тя си каза, че най-вероятно родителите ѝ са направили онова, което бе дошла да направи самата тя. Събрали са находките и са ги преместили в хотела. Или на „Морския дявол“.

Логично беше, нали така. Всичко да бъде на едно място. Нали така?

Погледна към брега, чудейки се дали да не се върне и да ги потърси. Но тревогата на Бък започна да обхваща и нея. Щеше да прескочи до „Морския дявол“ и да провери. Разстоянието бе малко — нямаше да ѝ е трудно да се справи без чужда помощ.

По-спокойна след взетото решение, тя отиде на мостика и вдигна котвата. Един час. Нямаше да ѝ трябва повече за едно бързо отиване и връщане. После щеше да може да каже на Бък, че всичко е наред.

Докато насочваше яхтата в открито море, напрежението ѝ се разпръсна. Животът винаги изглежда толкова прост, когато имаш палуба под краката си. Чайките прехвърчаха в бърз полет и се препираха над главата ѝ, а синята шир на морето я зовеше. Докато вятърът галеше лицето ѝ, а щурвалът потрепваше в ръцете ѝ, Тейт се зачуди дали би открила този удивителен свят, ако родителите ѝ бяха други. Дали пак би чувствала съблазнта, ако бе получила традиционното възпитание, лишено от разказите за морета и съкровища на заспиване?

В този момент, докато морето трептеше наоколо ѝ, Тейт бе сигурна в това. „Съдбата — помисли си — е търпелива. Може да чака.“

Тя бе намерила своята, може би по-рано от повечето хора. Вече можеше да види как животът ѝ с Матю се разстила пред нея. Заедно щяха да обикалят световните океани, да разбулват тайните, скрити в подземията им. „Партньори — мислеше си замечтано тя, — партньори във всяко отношение.“

С времето той щеше да разбере, че онова, което правят, има и друга стойност освен паричната. Щяха да основат музей, да помогнат на хиляди хора да почувстват пулса на историята и вълнението от срещата с нея.

Някой ден щяха да имат деца, да създадат семейство и тя щеше да напише книга за приключенията им. Той щеше да осъзнае, че няма нещо, което да не могат да направят, когато са заедно.

Също като съдбата, Тейт щеше да чака търпеливо.

Още се усмихваше на мечтите си, когато забеляза „Морския дявол“. Усмивката ѝ избледня в недоумение. Вляво от него бе закотвена лъскава бяла яхта.

Беше истинска красавица — трийсет метра лукс и блясък. На палубата се мяркаха някакви хора. Мъж в униформа с поднос с чаши в ръце, жена, лениво припичаща се на слънцето и очевидно гола, моряк, който лъскаше украсата по фордека. Множеството прозорци на палубната кабина и мостика отразяваха слънцето на ивици бяла светлина.

При други обстоятелства Тейт би се възхитила на прекрасния ѝ, донякъде женствен силует, на празничното многоцветие от раирани чадъри и сенници. Но издайническата мътилка по повърхността на водата вече бе привлякла вниманието ѝ.

Долу имаше някой и той работеше със смукач.

Почти тресейки се от гняв, Тейт уби скоростта и насочи „Приключение“ вдясно от „Морски дявол“. После пусна котвата с бързи и пестеливи движения.

Вече можеше да го подуши — ясната миризма на развалени яйца, която бе истински парфюм за търсача на съкровища. Газовете, които изпуска всеки потънал кораб. Без колебание Тейт изхлузи маратонките си, хвърли се във водата и заплува към „Морския дявол“.

Разтърсвайки глава, за да отметне мокрите кичури от лицето си, тя се качи на палубата. Парчетата брезент, които двамата с Матю бяха използвали да покрият находките от „Санта Маргерит“, си бяха на мястото. Но един поглед ѝ стигаше, за да прецени, че голяма част от изваденото липсва.

Не беше по-различно и в каютата. Изумруденият кръст, кофата, пълна с монети, крехкият порцелан, калаената купа, която тя и майка ѝ бяха почистили толкова внимателно. Нямаше ги. Скърцайки със зъби, Тейт извърна глава и погледна към яхтата.

Въоръжена с гнева си и с чувството, че правото е на нейна страна, тя пак скочи във водата. А когато се изкачваше по стълбата към лъскавата махагонова палуба на яхтата, вече ръмжеше, оголила зъби.

Една блондинка със слънчеви очила, слушалки и миниатюрно долнище на бански костюм се бе излегнала на мек тапициран шезлонг.

Тейт се отправи към нея с маршова стъпка, сграбчи я за рамото и я раздруса яко.

— Кой е главният тук?

— *Qu'est-que c'est?*^[1] — Блондинката се прозина широко, смъкна на носа си очилата с огромни стъкла и огледа Тейт с отежчените си сини очи. — *Qui le diable es-tu?*^[2]

— Коя, по дяволите, си *tu*? — ядно изстреля в отговор Тейт на отличен френски. — И какво точно си мислиш, че правиш с моя кораб?

Блондинката сви сметановите си рамене и свали слушалките от главата си.

— Американка — раздразнено установи тя на лош английски. — Вие американците сте толкова досадни. *Allez*. Дръпни се. Цялата ме измокри.

— След минута ще се молиш само да съм те измокрила, Фифи.

— Ивет. — С развеселена котешка усмивка блондинката извади дълга кафява цигара от пакета до лакътя си и я запали с тънка златна запалка. — О, какъв шум! — Тя се протегна и още повече заприлича на котка. — Цял ден и половината нощ.

Тейт стисна зъби. Шумът, от който се оплакваше Ивет, идваше от компресора, задвижващ смукача.

— Имаме разрешително за „Санта Маргерит“. Вие нямате право да я разработвате.

— Маргерит? *C'est qui, cette*^[3] Маргерит? — Тя издуха ароматна струйка дим. — Аз съм единствената жена тук. — Тя вдигна вежда и измери Тейт от глава до пети. — Единствената — повтори тя. После погледът ѝ се измести към нещо зад Тейт и се оживи. — *Mon cher*^[4], имаме си компания.

— Виждам.

Тейт се обърна и видя един строен мъж в идеално изгладени светлобежови риза и панталон и раирана вратовръзка в убити пастелни тонове. Върху косата му с цвят на калай се мъдреше елегантно килната панамена шапка. Злато проблясваше закачливо на фона на потъмнялата му от слънцето кожа по врата и китката. Лицето му, гладко като на момче, светеше от здраве и добро настроение. Дългият тесен нос, изписаните посребрени вежди и тънките извити устни го правеха поразително красив. В бистрите му сини очи проблясваше интерес.

Първото впечатление на Тейт говореше за пари и добро възпитание. Той се усмихна и протегна ръка толкова очарователно, че тя едва не я пое, преди да си спомни защо е тук.

— Това вашата яхта ли е?

— Всъщност да. Добре дошла на борда на „Триумф“. Твърде рядко ни посещават водни нимфи. Андре! — извика той. Гласът му бе с едва доловим европейски акцент. — Донеси кърпа за дамата. Тя е доста мокра.

— Не ви искам кърпата, по дяволите! Искам да извадите гмуркачите си. Онзи кораб е мой.

— Така ли? Колко странно. Защо не седнете, госпожице...

— Няма да сядам, крадлив пират такъв!

Той примигна, но усмивката му не трепна дори за миг.

— Изглежда, ме бъркате с някой друг. Убеден съм, че можем да разрешим това малко недоразумение като цивилизовани хора. А! — Той взе кърпата от униформения стюард. — Ще ни трябва шампанско, Андре. Три чаши.

— Нещата ще станат твърде нецивилизовани — предупреди го Тейт, — ако не изключите този компресор.

— Шумът наистина не улеснява разговора ни. — Той кимна на стюарда и седна. — Моля ви, седнете.

Колкото по-дълго ѝ говореше с този спокоен, любезен глас, колкото повече се усмихваше с непринудената си очарователна усмивка, толкова по-глупава и недодялана се чувстваше Тейт. Реши да направи малък компромис с достойнството си и седна вдървено на един от шезлонгите. „Ще бъде хладна, логична, решителна и не помалко учтива от него“ — зарече се тя.

— Взели сте лична собственост от яхтите ми — започна Тейт.

Той вдигна едната си вежда и извърна глава, оглеждайки „Морския дявол“.

— Това изстрадало нещо е ваше?

— Принадлежи на съдружниците ми — промърмори Тейт. Край „Триумф“ „Морския дявол“ приличаше на гемия за въглища втора ръка. — Известен брой неща липсват от „Морския дявол“ и „Приключение“. И...

— Мило мое момиче. — Той скръсти ръце и се усмихна благо. Квадратен диамант с размерите на голям зар ѝ намигна от кутретото му.

— Приличам ли ви на човек, който има нужда да краде?

Тя не каза нищо, докато стюардът отваряше шампанското, чиято тапа се отдели от гърлото на бутилката със силно екливо изпукване. Гласът ѝ бе сладък като лекия бриз.

— Не крадат само онези, които имат нужда. На някои хора просто им харесва да го правят.

Очите му светнаха от задоволство.

— Не само привлекателна, но и умна. Впечатляващи качества за толкова млада дама.

Ивет измърмори нещо пренебрежително на френски, но той само се засмя и я потупа по ръката.

— *Ma belle*^[5], покрий се, моля те. Притесняваш гостенката ни.

Докато нацупената Ивет си слагаше символичното електриковосиньо горнище, той предложи на Тейт кристална чаша с шампанско. Преди да усети хитрата му маневра, тя вече беше обвила пръсти около изящното столче.

— Слушайте...

— С най-голямо удоволствие — съгласи се той и въздъхна, когато компресорът внезапно замлъкна. — А, така е по-добре. Та казахте, че ви е изчезнала някаква собственост?

— Много добре знаете за какво говоря. Артефакти от „Санта Маргерит“. Разработваме кораба от седмици. Разполагаме със законно разрешително.

Той изучаваше лицето ѝ с явен интерес. Винаги му бе доставяло удоволствие да наблюдава смели и жизнени хора, особено когато победата е вече в ръцете му. Беше му жал за онези, които не можеха да оценят красотата на предизвикателството в една бизнес сделка и на триумфа при победата.

— Предполагам, че е възможно да е станало някакво объркване. Споменахте за разрешително... — Той сви устни, после отпи от шампанското си. — Тук сме в свободни води. Правителството често оспорва подобни неща, затова и се свързах с тях преди няколко месеца да ги уведомя за планове си да копая тук. — Той отпи отново. — Твърде жалко, че не сте били известени. Естествено, когато пристигнах, разбрах, че някой е работил в района. Но по онова време тук нямаше никого.

„Преди няколко месеца друг път“ — помисли си Тейт, но се насили да говори спокойно.

— Имахме злополука. Един от екипа ни е в болница.

— О, колко неприятно. Търсенето на съкровища крие много опасности. На мен ми е хоби вече от доста години. Като цяло късметът ми не е за изхвърляне.

— „Морския дявол“ беше оставен тук — продължи Тейт. — Маркерите ни бяха тук. Според правилата на улова...

— Склонен съм да си затворя очите за неуместността на думите ви.

— *Ти* си склонен? — Спокойствието да върви по дяволите, реши тя. — Не зачиташ разрешителното ни, крадеш находки и записки...

— Не знам нищо за изчезналата ви собственост — прекъсна я той. Гласът му се стегна, сякаш говореше на някой незначителен свой подчинен. — Предлагам да се свържете с властите на Сейнт Кристофър или Нейвис във връзка с това.

— Със сигурност ще го направя.

— Разумна постъпка. — Той извади бутилката от сребърната кофичка и доля своята чаша, както и тази на Ивет.

— Не обичате ли шампанско?

Тейт рязко остави чашата си.

— Няма да ти се размине току-така. Ние намерихме „Маргерит“, ние я разработихме. Един от екипа ни едва не загина. Няма да вдигнеш платната и да отнесеш нашето.

— Собствеността при такива случаи е мъглява материя. — Той замълча за момент, изучавайки виното в чашата си. А именно собствеността е солта на живота. — Може, разбира се, да оспорите правото ми, но се боя, че ще останете разочаровани от резултата. Имам репутацията на победител. — Той й се усмихна широко и прокара пръст по лъскавата ръка на Ивет. — Така — каза той и се изправи. — Навярно бихте искали да поразгледате „Триумф“. Тя е моята гордост. Притежава някои уникални качества.

— Хич не ми пука, дори да си направил носа й от чисто злато! — Собственото й самообладание я изненада, когато се изправи и го изгледа от глава до пети. — Лъскавите яхти и европейският акцент не променят факта, че си най-обикновен пират.

— Сър. — Стюардът учтиво прочисти гърлото си. — Търсят ви на носа.

— Идвам след секунда, Андре.

— Да, господин Вандайк.

— Вандайк — повтори Тейт и стомахът ѝ се сви. — Сайлъс Вандайк?

— Славата ми ме предхожда. — Той изглеждаше само доволен от факта, че тя е чувала за него. — Какъв пропуск от моя страна да не се представя, госпожице...

— Бомон. Тейт Бомон. Знам кой си, Вандайк, и знам какво си направил.

— Това наистина ме ласкае. — Той вдигна чашата си в наздравица и после я изпи до дъно. — Но аз всъщност съм направил много неща.

— Матю ми каза за тебе. Матю Ласитър.

— А, да, Матю. Сигурен съм, че е говорил за мен, и то не твърде мило. И тъй като вече го е направил, вие вероятно знаете, че съществува един определен предмет, който ме интересува.

— „Проклятието на Анжелик“. — Дланите ѝ може и да бяха потни, но това не ѝ попречи да вирне брадичка. — След като вече си убил заради него, кражбата едва ли би представлявала някаква пречка.

— А, значи младият Матю ви е напълнил главата с глупости — каза любезно той. — Разбираемо е, че момчето изпитва нужда да обвини някого за злополуката с баща си, особено като се има предвид, че е възможно именно собствената му немарливост да я е причинила.

— Матю не е немарлив — сопна му се тя.

— Тогава беше много млад и едва ли можем да го виним. Можех да им предложа някаква финансова помощ навремето, но се боя, че с него не можеше да се разговаря. — Той сви леко рамене. — Както казах, госпожице Бомон, търсенето на съкровища крие много опасности. Стават и злополуки. Едно нещо обаче трябва да е съвсем ясно на всички ни. Ако амулетът се намира на „Маргерит“, той е мой. Както и всичко останало. — Блясъкът в очите му бе станал още по-ярък, толкова благ, че те побиваха тръпки. — А аз винаги взимам онова, което е мое, и го пазя добре. Нали така, *ma belle*?

Ивет прокара ръка по гладкото си бедро.

— Без изключения.

— Значи още не си го намерил. — Тейт тръгна към парапета. — Тепърва ще видим кой държи правата върху „Санта Маргерит“.

— Без съмнение. — Вандайк завъртя празната чаша в ръцете си. — А, госпожице Бомон, нали няма да забравите да предадете на Ласитърови моите поздрави. И съболезнования.

Докато скачаше във водата, Тейт го чу как се смее.

— Сайлс. — Ивет запали още една цигара и се разположи удобно в шезлонга си. — За какво беше цялото това досадно дърдорене на тъпия ви американски?

— Тя досадна ли ти се стори? — С доволна усмивка той наблюдаваше Тейт, докато тя плуваше със силни движения обратно към „Приключение“. — А на мен не. Стори ми се очарователна — млада, смела до глупост и така сладостно наивна. В моя кръг рядко се натъквам на подобни качества.

— Така значи. — Ивет издуха струя цигарен дим и се навъси. — Намираш кльощавото й тяло и момчешката подстрижка за привлекателни?

Тъй като бе в добро настроение, Сайлс приседна на ръба на шезлонга и се зае да я успокоява.

— Тя е още дете. А аз се интересувам от жени. — Той докосна с устни нацупената уста на Ивет. — Ти си тази, която ме омайва — промърмори той, пресегна се зад гърба й и дръпна връзките на горнището й. — Тъкмо затова си тук, *ma chere amie*.

И щеше да стои тук, помисли си той, похлупил с ръка една от великолепните й гърди. Докато не започнеше да го отегчава.

Загладил перушината на Ивет, Вандайк се изправи и с усмивка на уста проследи Тейт, която насочваше „Приключение“ към Сейнт Кристофър.

„Има нещо в младостта“ — помисли си той. Нещо, което дори неговите пари и умения в бизнеса не можеха да купят. Имаше чувството, че би минало много, много време преди някой със свежестта на Тейт да стане отегчителен.

Той закрачи към носа, тананикайки си едва доловимо. Гмуркачите му бяха разстлали последния товар върху парче брезент. Сърцето му запя. Всичко това — корозирало, калцирано или блестящо, бе негово. Успех. Печалба за бъдещи инвестиции. Фактът, че бе принадлежало на Ласитърови, само го правеше още по-вълнуващо.

Никой не проговори, когато Вандайк коленичи и започна да прехвърля пляката с покритите си с бижута идеално поддържани ръце. А мисълта, че той е вадил съкровища от дълбините на морето, докато братът на Джеймс Ласитър се е борил за живота си, го изпълваше с още по-голямо задоволство.

„Това само доказва истинността на легендата, нали така“ — помисли си разсеяно той, докато разглеждаше една монета. „Проклятието на Анжелик“ помиташе всички, всички, които го търсеха. Освен него.

Защото той бе склонен да почака, да изчака благоприятния момент, да използва находчивостта си. Отново и отново, деловият му усет му бе казвал да забрави за него, да съкрати загубите си, които се бяха оказали значителни. И все пак амулетът се бе загнездил упорито там, в задните ниши на ума му.

Ако не го намереше, ако не го направеше свой, това би означавало провал. А провалът бе неприемлив. Дори когато се отнасяше до едно хоби. Можеше да оправдае времето и парите. Имаше предостатъчно и от двете. А освен това помнеше как му се бе присмял Джеймс Ласитър и как се бе опитал да го преметне в сделката.

Ако „Проклятието на Анжелик“ го преследваше в мислите му, то за това си имаше причина. То му принадлежеше.

Той вдигна очи. Гмуркачите му чакаха. Хората от екипажа го гледаха мълчаливо, готови да изпълнят всяка негова заповед. Тези неща, помисли си Вандайк със задоволство, парите можеха да купят.

— Продължавайте с разкопаването. — Той се изправи и заизтупва коленете на идеално изгладените си панталони. — Искам въоръжена охрана. Петима на палубата, петима при потъналия кораб. Да се действа дискретно, но твърдо при всяко вмешателство. — Доволен, той погледна към морето. — Да не се наранява момичето, ако случайно се върне. Тя представлява интерес за мен. Пайпър, ела. — Той повика с пръст морския си археолог.

И закрачи бързо към предната каюта и влезе в кабинета си. Пайпър вървеше по петите му като вярно куче.

Като всичко останало на яхтата, кабинетът на Вандайк бе едновременно стилин и удобен за работа. Стените бяха покрити с лъскава ламперия от палисандър, подът блестеше, прясно полиран с

горещ восък. Бюрото, здраво закрепено, беше антика от деветнадесети век, която някога бе красяла дома на английски лорд.

Вместо типичния корабен декор той бе предпочел уюта на господарското имение, допълнен с картина на Гейнсбъро и тежки брокатени завеси. Поради тропическия климат малката мраморна камина бе приютила едно избуяло ананасово дръвче вместо пукащи в огъня цепеници. Столовете бяха тапицирани с мека кожа в бургундово и ловджийско зелено. Различни антики и безценни артефакти бяха изложени с вкус, който бе само на крачка от показността.

В реверанс към двадесетото столетие и практичността, кабинетът му бе обзаведен с пълния набор от най-добрите електронни устройства.

Като работлив човек, Вандайк бе затрупал бюрото си с карти, корабни дневници и копия от документи и товарителници, които го насочваха в търсенето на съкровища. Хоби или бизнес, знанието беше равносилно на контрол.

Вандайк седна зад бюрото си и изчака няколко секунди. Пайпър нямаше да седне, докато не му кажеха. Тази дребна, но живителна демонстрация на властта му беше приятна. Готов да прояви благоволение, Вандайк махна към един от столовете.

— Свърши ли с прехвърлянето на дискета на тетрадките, които ти дадох?

— Да, сър. — Дебелите лещи на очилата увеличаваха кучешката преданост в кафявите очи на Пайпър. Той имаше брилянтен ум, който Вандайк уважаваше. Както и пристрастеност към кокаина и залаганията, което Вандайк презираше и използваше.

— Откри ли нещо за амулета?

— Не, сър. — Пайпър скръсти вечно треперещите си ръце, после ги отпусна отново. — Обаче, който и да се е занимавал с каталогизирането, е свършил първокласна работа. Всичко, до последния железен шип, е записано и датирано. Снимките са чудесни, а бележките и обяснителните скици са кратки и ясни.

Не бяха намерили амулета. Бе го знаел, разбира се, в сърцето си, в червата си. Но предпочиташе да се опре на по-осезаеми източници.

— И това е нещо. Запази онова, което може да бъде полезно, а останалото унищожи. — Обмисляйки нещо, Вандайк подръпна меката част на ухото си. — До десет утре сутринта искам пълен отчет за

днешния улов. Осъзнавам, че това ще те държи зает през по-голямата част от нощта. — Той отключи чекмеджето и извади малко шишенце с бял прах. Необходимостта надделя над отвращението, когато видя отчаяната благодарност, изписана по лицето на Пайпър. — Използвай го разумно, Пайпър. И дискретно.

— Да, господин Вандайк. — Шишенцето изчезна в размъкнатия джоб на Пайпър. — Ще имате всичко на сутринта.

— Знам, че мога да разчитам на теб, Пайпър. Това е всичко засега.

Останал сам, Вандайк се облегна назад. Очите му пробягаха по документите на бюрото и той въздъхна. Не бе невъзможно Ласитърови просто да са попаднали на недокоснат потънал кораб и откритието им да няма нищо общо с амулета. Годините, в които се бе отдавал на хобито си, дългото търсене, го бяха научили да уважава в пълна мяра късмета.

Ако случаят беше такъв, просто щеше да вземе онова, което те бяха намерили, и щеше да го прибави към собственото си богатство.

Но ако амулетът се намираще на „Санта Маргерит“, той скоро щеше да стане негов. Щеше да разработи всеки сантиметър от кораба и дъното наоколо му, докато не се убеди със сигурност.

Джеймс беше открил нещо. Вандайк забарабани по устните си с изкусно оформените си нокти. Нещо, което бе отказал да сподели с него. И как го дразнеше това и досега! След цялото това време търсенето около бреговете на Австралия и Нова Зеландия бе ударило на камък. Част от документацията липсваше. Вандайк беше сигурен в това.

Джеймс бе знаел нещо, но дали бе имал времето или желанието да го сподели с онзи глупак брат си или със сина си?

Вероятно не. Вероятно бе умрял, запазвайки тайната само за себе си. Той мразеше чувството на несигурност, мразеше усещането, че решението му може да не е било правилно. Гневът, с който го изпълваха тези мисли, нищожният шанс да е сбъркал в преценката си за човека, го накараха да стисне юмруци.

Очите му потъмняха от яд, красивите му устни изтъняха и затрепериха, докато той се бореше с гневното си избухване, както друг мъж би се борил с див звяр, ухапал гърлото му. Разпозна симптомите

— лудото блъскане на сърцето, кръвта, пулсираща в главата му, зад очите му, бученето в ушите.

Пристъпите на ярост го обхващаха все по-често, както когато бе момче и някой откажеше да изпълни желанието му.

Но това бе преди да се научи да използва силата на волята си, преди да е овладял силата си да манипулира и побеждава. Страховитите, ожесточени вълни на черна ярост го заляха, примамвайки го да затропа с крака, да пищи, да счупи нещо. Каквото и да е. Ах, колко мразеше да осуetyават плановете му, как ненавиждаше мисълта, че не той контролира нещата!

Въпреки това нямаше да се предаде на безполезните емоции, типични за слабаците. Независимо от обстоятелствата, щеше да се овладее, да запази хладнокръвие и ясна мисъл. Неовладените емоции правеха хората уязвими, подлъгваха ги към глупави грешки. Беше жизненоважно да помни това.

И да помни как майка му бе загубила тази битка и бе прекарала последните години от живота си в подгизнали от собствените ѝ лиги копирени ризи, заключена в стаята си.

Тялото му потрепна в последното усилие да отблъсне яростта. Той си пое дълбоко въздух, оправи вратовръзката си и разтри скованите си ръце.

Възможно бе, помисли си той, окончателно възвърнал спокойствието си, да е проявил известно нетърпение по отношение на Джеймс Ласитър. Грешка, която нямаше да повтори с останалите. Годините на търсене го бяха направили по-силен, бяха увеличили мъдростта и знанията му. Бяха му помогнали да осъзнае още по-добре стойността на наградата, силата, която идваше с притежанието ѝ.

Амулетът го чакаше, точно както той чакаше него, напомни си той, и видя, че ръцете му отново са напълно спокойни. Нито той, нито „Проклятието на Анжелик“ щяха да търпят натрапници. Но натрапниците можеха да бъдат от полза преди да се озоват изхвърлени на боклука.

„Времето ще покаже“ — помисли си Вандайк и затвори очи. Нямаше такова море, океан или езеро, където Ласитърви да плават, без той да знае за това.

Един ден те щяха да го заведат до „Проклятието на Анжелик“, до единственото съкровище, което все още му убягваше.

-
- [1] Какво става? (фр.). — Б.пр. ↑
 - [2] Коя си ти, по дяволите? (фр.). — Б.пр. ↑
 - [3] Коя е тя, тази (фр.). — Б.пр. ↑
 - [4] Скъпи (фр.). — Б.пр. ↑
 - [5] Хубавице моя (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Останала без дъх и пребледняла от гняв, Тейт нахълта в болницата. Видя родителите си и Матю да си говорят в края на коридора и едва се сдържа да не извика. Тръгна към тях в бърз тръс, който накара майка ѝ да се обърне и да я зяпне в недоумение.

— За бога, Тейт, изглеждаш така, сякаш си плувала с дрехите!

— Знам. Задават се големи неприятности. Там има една яхта. Разкопават. Не можах да ги спра.

— Спри за малко — нареди ѝ Рей и сложи ръце на раменете ѝ. — Къде си била?

— Ходих до мястото на разкопките. Там има една яхта, направо страхотна, луксозна, с всички екстри. Първокласно оборудване. Разработват „Маргерит“. Видях мътилката от смукача. — Тя млъкна за секунда, колкото да си поеме дъх. — Трябва да отидем там. Били са на борда на „Приключение“ и „Морския дявол“. Каталогите ми ги няма, както и голяма част от находките. Знам, че ги е взел. Той ще отрече, но аз го знам.

— Кой?

Тейт отмести очи от баща си и погледна Матю.

— Вандайк. Сайлъс Вандайк.

Матю я сграбчи за ръката и рязко я обърна към себе си.

— Откъде знаеш?

— Стюардът му се обърна към него по име. — Страхът, който бе усетила на борда на „Триумф“, беше нищо в сравнение с ужаса, който изпита при убийствения гняв, пламнал в очите на мъжа, когото обичаше. — Знаеше за теб. Знаеше и какво се е случило с Бък. Каза... Матю! — Тревога изтъни гласа ѝ, когато той тръгна с бързи стъпки по коридора. — Чакай! — Успя да го настигне и се изправи пред него. — Какво смяташ да правиш?

— Онова, което отдавна трябваше да направя. — Очите му бяха студени, безизразни и плашещи. — Да го убия.

— Овладей се. — Макар гласът на Рей да бе спокоен, хватката му върху ръката на Матю бе изненадващо силна. Тейт познаваше този му

тон и скришно въздъхна с облекчение. Нищо или почти нищо не минаваше пред баща ѝ, когато беше в подобно настроение. Дори и убийственият гняв. — Трябва да действаме внимателно. И разумно — продължи той. — Залогът е твърде голям.

— Този път това копеле няма да се измъкне.

— Хайде да излезем. Марла, двете с Тейт изчакайте тук. Ние с Матю ще имаме грижата за това.

— Няма да чакам тук.

— Някоя от нас няма да чака тук — присъедини се към дъщеря си Марла. — Ние сме екип, Рей. Отиде ли един, отиват всички.

— Нямам време за семейни спорове — каза Матю и се отърси от ръката на Рей. — Тръгвам. Ти си стой тук и се препирай с женорята си колкото искаш.

— Ти, невеж...

— Тейт! — Марла си пое дъх, обуздавайки собствените си чувства. — Нека обмислим ситуацията. — Тя отправи към Матю поглед, който би разтопил стомана. Когато отново заговори, южняшката сладост в гласа ѝ се бе скрила под дебел слой лед. — За едно нещо си прав, Матю. Губим време.

И се понесе към асансьора и натисна бутона за надолу.

— Идиотщина! — беше всичко, което каза Тейт.

Когато се качиха на борда на „Приключение“, Тейт застана до майка си край парапета. Рей и Матю бяха на мостика и сигурно обсъждаха стратегията. Обидата изгаряше вътрешностите ѝ.

По-изплашена, отколкото ѝ се искаше да признае, Марла се обърна към дъщеря си.

— Какво впечатление ти направи този човек? Този Вандайк?

— Хлъзгав е. — Това беше първото определение, което ѝ дойде наум. — Има нещо отблъскващо под повърхностния му блясък. Освен това е умен. Знаеше, че не мога да направя нищо, и това определено му доставяше удоволствие.

— Уплаши ли те?

— Предложи ми шампанско и обиколка на яхтата. Като сърдечен домакин на скъп гост. Държа се съвсем разумно, прекалено разумно, ако питаш мен. — Тейт стисна парапета. — Да, уплаши ме.

Напомняше ми на римски император, който си хапва захаросано грозде, докато лъвовете разкъсват християните на парчета. Подобно представление би му харесало.

Марла потисна тръпките, които плъзнаха от основата на гръбнака ѝ. Дъщеря ѝ бе жива и здрава и стоеше до нея, напомни си тя. Все пак постави ръката си върху ръката на Тейт — като един вид презастраховка.

— Вярваш ли, че е убил бащата на Матю?

— Матю вярва. Ето. — Тя вдигна ръка и посочи. — Ето я яхтата му.

Матю също гледаше „Триумф“. Беше нова и по-люксовна от яхтата, която бяха използвали край Австралия. Доколкото можеше да види, на палубата нямаше никого.

— Отивам там, Рей.

— Нека караме по-полека, а?

— С Вандайк „по-полека“ не върши работа.

— Нека най-напред ги поздравим.

Рей насочи корабчето между „Триумф“ и „Морския дявол“ и угаси двигателите.

— Накарай жените да влязат в каютите и ги дръж там — каза Матю и взе един водолазен нож.

— А ти какво ще правиш? — настоя Рей. — Ще стиснеш това между зъбите си и ще се прехвърлиш отсреща, залюлявайки се на някое въже? Мисли с главата си, момче! — С надеждата, че унищожителният му тон е подействал, той излезе на палубата и извика: — Ей, на „Триумф“!

— Там имаше една жена — обади се Тейт. Косъмчетата по ръцете и врата ѝ настръхнаха неприятно, когато Матю дойде при тях. — И екипаж — моряци, стюарди. И водолази.

В момента обаче „Триумф“ приличаше на призракен кораб, потънала в тишина, с изключение на плющенето на сенниците и пляска на вълните в корпуса.

— Отивам там — отново каза Матю.

И в същия момент Вандайк излезе на палубата.

— Здравейте — долетя над водата. — Прекрасен ден да излезеш в морето, нали?

— Сайлъс Вандайк?

Сякаш позираше за снимка, Вандайк се облегна на парапета и скръсти ръце.

— Всъщност да. Какво мога да направя за вас?

— Аз съм Реймънд Бомон.

— А, да, разбира се. — С галантен жест Вандайк докосна ръба на панамената си шапка. — Вече се запознах с очарователната ви дъщеря. Радвам се да ви видя отново, Тейт. А вие трябва да сте госпожа Бомон. — Той се поклони леко на Марла. — Сега разбирам откъде идва свежата и интригуваща красота на Тейт. А това е младият Матю Ласитър, нали така? Колко интересно да се срещнем тук.

— Знаех, че си убиец, Вандайк — извика Матю. — Но не знаех, че си паднал дотам да се занимаваш с пиратство.

— Не си се променил. — Зъбите на Вандайк проблеснаха. — Това ме радва. Би било жалко да се изгладят всички тези остри ръбове. Бих ви поканил на борда, но в момента сме доста заети. Навярно ще можем да си организираме едно малко гости за вечеря някъде през седмицата.

Матю понечи да си отвори устата, но Рей постави ръка на рамото му и пръстите му го стиснаха като менгеме.

— Първи сме получили разрешително за „Санта Маргерит“. Ние я открихме и я разработвахме в продължение на няколко седмици. Необходимите документи са уредени с правителството на Сейнт Кристофър.

— Боя се, че становищата ни се различават. — С грациозно движение Сайлс извади тънка сребърна табакера от джоба си и си избра цигара. — Обърнете се за проверка при властите, ако смятате, че е необходимо. Разбира се, ние се намираме извън наблюдавана зона. Когато пристигнах, тук нямаше никого. Само това празно корито.

— Съдружникът ми пострада тежко преди няколко дни. Трябваше временно да отложим разкопките.

— А! — Вандайк запали цигарата си и дръпна замислено. — Чух за злополуката с бедния Бък. Колко тежко трябва да е за него, за всички вас. Моля, приемерте съчувствието ми. Въпреки това остава фактът, че аз съм тук, а вие не.

— Взел си неща от яхтите ни! — извика Тейт.

— Това е абсурдно обвинение. Обвинение, което ще ви бъде особено трудно да докажете. Разбира се, може да опитате. — Той

млъкна, загледан с възхищение в двойка пеликани, които се спускаха в елегантен танц към морето и после се стрелваха обратно във висините. — Търсенето на съкровища е обезсърчаващо занятие, не мислите ли? — подхвана добросърдечно той. — А често може направо да ти разбие сърцето. Непременно предай сърдечните ми поздрави на чичо си, Матю. Надявам се лошият късмет, който се предава в семейството ти, да свърши с вас.

— Майната ти! — Матю тръгна да се прехвърля през парапета и Тейт го хвана да го спре. С едно движение той се отърси от ръцете ѝ, но Рей го блъсна обратно на палубата и промълви:

— Горната палуба! Носа и кърмата.

Двама мъже бяха пристъпили напред, всеки с пушка в ръце.

— Смятам, че собствеността трябва да се пази добре — обясни Вандайк. — Човек в моето положение бързо се научава, че сигурността не е просто лукс, а жизненоважен елемент на бизнеса. Реймънд, сигурен съм, че си разумен човек, достатъчно разумен да не позволиш Матю да пострада заради няколко дрънкулки. — Напълно доволен от ситуацията, той дръпна от цигарата си тъкмо когато пеликаните разплискаха игриво водата между яхтите. — Бих бил съкрушен, ако някой заблуден куршум удари теб или едно от безценните бижута, застанали от двете ти страни. — Усмивката му стана още по-широка. — Матю може да ти каже, че се случват и злополуки, трагични злополуки.

Побелелите пръсти на Матю стискаха парапета. Цялото му същество крещеше да си опита късмета, да се гмурне във водата...

— Вкарай ги вътре.

— Ако той те застреля, какво ще стане с Бък?

Матю тръсна глава. Кръвта бушуваше във вените му.

— Трябват ми само десет секунди. Десет секунди, мамка му — и един нож в гърлото на Вандайк!

— Какво ще стане с Бък? — настоя Рей.

— Не ме увещавай.

— Не те увещавам, заповядвам ти! — Страхът и яростта помогнаха на Рей да надвие Матю и да го откъсне от парапета. — Не си струва да рискуваш живота си за това. И със сигурност не си струва да рискуваш живота на жена ми и дъщеря ми. Върви на щурвала, Матю. Връщаме се в Сейнт Кристофър.

Дори от мисълта за оттегляне му се повдигаше. Само ако беше сам... Но не беше. Без да каже дума, той се обърна и тръгна към мостика.

— Много мъдро, Реймънд — отбеляза Вандайк с нещо близко до възхищение в гласа. — Много мъдро. Боя се, че момчето е доста невъздържано, не е зряло и разумно като нас двамата. За мен беше удоволствие да се запозная с всички ви. Госпожо Бомон, Тейт. — Той отново докосна ръба на шапката си. — Желая ви попътен вятър.

— Божичко, Рей! — ахна Марла, докато яхтата завиваше. — Те щяха да ни убият.

С чувството, че е бил лишен от мъжеството и силата си, Рей я погали по косата, загледан в елегантната фигура на Вандайк, която се смаляваше с увеличаване на разстоянието.

— Ще уведоим властите — каза тихо той.

Тейт ги остави и изтича към мостика. Матю се бе вкопчил в щурвала, въпреки че курсът вече бе определен.

— Нищо не можехме да направим — започна тя. Нещо в стойката му я предупреди, че ще сбърка, ако го докосне в този момент. След като той не каза нищо, Тейт се приближи до него, стиснала ръце. — Щеше да им нареди да те застрелят, Матю. Наистина щеше. Ще уведоим властите веднага щом пристигнем на острова.

— И каква полза ще има от това според теб? — Освен горчивина в тона му имаше и нещо друго. Нещо, което не й приличаше на срам. — Парица е царица, нали знаеш.

— Изпълнихме всички изисквания, всички документи — настоя тя. — В архивите...

Огънят в очите му я преряза като нож.

— Не говори глупости. Няма да има нищо в архива. Нищо, което той не иска да е там. Корабът е негов. Ще го оголи до скелето. И аз го оставих. Стоях си там, точно както преди девет години, и не направих нищо.

— Нищо не можеше да направиш. — Пренебрегвайки собствените си инстинкти, тя сложи ръка на гърба му. — Матю...

— Остави ме на мира.

— Стига, Матю...

— Остави ме на мира, по дяволите!

Наранена и безпомощна, тя го послуша.

Вечерта тя седеше сама в стаята си. Сигурно това имаха предвид, когато говореха за шок вследствие на тежки бойни условия. Денят се бе превърнал в серия от жестоки удари и бе завършил с онова, което потресеният ѝ баща им бе съобщил — че в архива няма копие от молбата им. Не бе останала и следа от документите, които бяха попълнили толкова усърдно, а чиновникът, обслужил Рей, му бе казал в очите, че никога не го е виждал.

Вече нямаше никакво съмнение, че Сайлърс Вандайк е победил. Отново.

Всичко, което бяха направили, целият им труд, страданията на Бък, се оказаха напразни. За пръв път в живота си Тейт се сблъскваше с факта, че да си прав и да постъпваш правилно невинаги се брои.

Мислеше си за красивите неща, които бе държала в ръцете си. Изумруденият кръст, порцелановата купа, всички пропити с история дреболии, които бе изтръгнала от пясъчното ложе и бе извадила на белия свят.

Никога вече нямаше да ги докосне, да ги изучава, да ги види как ѝ намигат зад стъклото на витрините в някой музей. Нямаше да го има дискретния надпис, обявяващ ги като част от колекцията „Бомон-Ласитър“. Нямаше да види името на баща си в „Нешънъл Джеографик“, нито да се наслаждава на своите собствени снимки, публикувани върху лъскавите страници на списанието.

Бяха загубили.

И я обхващаше срам, като осъзнаваше колко силно бе желала славата. Беше си представяла как се връща в колежа и колко впечатлени ще бъдат преподавателите ѝ, как пътят към дипломата ѝ е послан с червената пътека на триумфа.

Или как отплават двамата с Матю, понесени от течението на общата им победа по пътя към следващия успех.

Сега не бе останало нищо, освен горчивото поражение.

Твърде неспокойна, за да остане в стаята си, тя излезе навън. Реши да се разходи по плажа. Да се опита да проясни мислите си и да стигне до някакво решение за бъдещето.

Точно там го намери, застанал с лице към морето. Бе избрал същото място, където преди време двамата бяха слезли на острова.

Където тя го бе погледнала, бе видяла, че я гледа, и бе разбрала, че го обича.

Сърцето ѝ спря от състрадание, после се върна към нормалния си ритъм. Защото тя вече знаеше какво да направи.

Отиде до него и спря. Бризът решише косите ѝ.

— Толкова съжалявам, Матю.

— Не е нещо ново. Лошият късмет ми е обичаен спътник.

— Става въпрос за измама и кражба. А не за лош късмет.

— Винаги става въпрос за късмет. Ако моят беше по-добър, щях да се добера до Вандайк сам.

— И какво щеше да направиш? Да блъснеш яхтата му, да се прехвърлиш на борда ѝ и да надвиеш въоръжения му екипаж с голи ръце?

Вече нямаше значение какви глупости му говори.

— Поне щях да съм направил нещо.

— Щяха да те застрелят — каза тя. — И да направиш услуга на всички ни. Бък има нужда от теб, Матю. Аз имам нужда от теб.

Той приведе рамене. Лош аргумент. Не му изнасяше да бъде необходим.

— Аз ще се погрижа за Бък.

— Всички ще се погрижим за него. Има и други потънали кораби, Матю. Стоят и чакат. Когато той се оправи, ще ги намерим. — Усетила необходимостта от нова вълна на надежда, тя хвана ръцете му. — Дори може отново да се гмурка, стига да поиска. Говорих с доктор Фарж. Постигат невероятни неща с протезите. Следващата седмица ще можем да го закараме в Чикаго. Тамошните специалисти ще го изправят на крака за нула време.

— Точно така. — Остава му само да измисли как да плати за пътя до Чикаго, за специалиста и за терапията.

— Изпишат ли го от болницата, ще отидем някъде, където е топло и където ще може да се възстанови. Така ще имаме време да направим предварителните проучвания за друг потънал кораб. За „Изабела“, ако все още иска нея. Ако ти все още я искаш.

— В колежа няма да ти остава време да проучваш потънали кораби.

— Няма да се върна в колежа.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Няма да се върна. — Доволна от решението си, тя го прегърна през врата. — Не знам защо въобще съм си мислила, че ми е потрябвал. Всичко необходимо мога да го науча от практиката. Какво значение има една диплома?

— Това са пълни глупости, Тейт. — Той вдигна ръце да се освободи от прегръдката ѝ, но тя се притисна към него.

— Нищо подобно. Съвсем логично е. Ще остана с тебе и Бък в Чикаго, докато не решим накъде ще тръгнем след това. После тръгваме. — Тя докосна устните му със своите. — Където и да е. Стига да сме заедно. Само си представи, Матю, да плаваме с „Морския дявол“, където и когато ни душа поиска.

— Аха. — От факта, че си го представяше, при това с лекота, му се подкосиха краката.

— Мама и татко ще дойдат при нас, когато намерим друг кораб. А ние ще намерим, и то по-хубав от „Маргерит“. Вандайк няма да ни победи, Матю, освен ако ние не му се дадем.

— Той вече го направи.

— Не е вярно. — Затворила очи, тя притисна бузата си към неговата. — Защото ние сме тук и защото сме заедно. И всичко е пред нас. Той иска амулета, но още не го е намерил. И аз знам, просто знам, че никога няма да го намери. А независимо дали ние ще го намерим, или не, вече имаме повече, отколкото той може да има някога.

— Мечти.

— И какво ако е така? — Тя се отдръпна усмихната. — Нима търсенето на съкровища е нещо друго? Сега поне можем да мечтаем заедно. Не ми пука дори никога да не намерим друг кораб. Нека Вандайк вземе всичко, до последния дублон. Ти си онова, което искам.

И това не бяха празни приказки. От тази увереност главата му се замая, нуждата и вината го изпълниха с ужас. Трябваше само да щракне с пръсти и тя щеше да го последва до края на света. Щеше да зареже всичко, което имаше или би могла да има някога.

И не след дълго щеше да го намрази почти толкова, колкото той сам се мразеше.

— Май не си се замисляла какво може да искам аз. — Гласът му бе студен. Той вдигна брадичката ѝ и я целуна небрежно.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Слушай, Червенушке, тук нещата се сговниха тотално. Вложих много труд и сега всичко се изплъзва между пръстите ми. Това е достатъчно гадно, но не е най-лошото. Вече съм вързан с един инвалид. Какво те кара да мислиш, че искам да се вържа и с теб?

Болката беше толкова внезапна, толкова остра, че тя почти не я усети.

— Не го мислиш наистина. Още си разстроен.

— Това няма нищо общо. Ако ти и твоето идеално семейство не ми се мотаехте в краката, нямаше да стоя тук с празни ръце. Но не, Рей непременно трябваше да го направи по законния ред! Как мислиш ни е надушил Вандайк, а?

Цветът се отцеди от страните ѝ.

— Не можеш да обвиняваш него.

— Не мога друг път. — Той пхна ръце в джобовете си. — Двамата с Бък бяхме подхванали друг вид операция. Обаче зеленото беше у вас. Сега нямаме нищо. Единственото, което ми остана след няколко месеца работа, е един куц чичо.

— Как можеш да кажеш такова ужасно нещо?

— Просто посочвам един факт — поправи я той и остави без внимание отвращението, което се наслагваше като гноен налеп по гърлото му. — Ще го настаня някъде. Това поне му дължа. Но ти и аз, Червенушке, това е друга работа, макар и не по-малко вонлива. Да си убиваме времето за няколко седмици, малко странично забавление, колкото да разчупим еднообразието, е едно. И наистина беше забавно. Но да ми се увесиш на врата и то сега, когато съдружието ни отиде по дяволите, е съвсем друга работа. Противоречи на стила ми.

Тя се почувства така, сякаш някой бе изстъргал вътрешностите ѝ с едно-единствено движение. Той я гледаше, устните му бяха саркастично извити, в очите му пробягваше хладна усмивка.

— Ти си влюбен в мен — настоя тя.

— Пак мечтаеш. Е, ако толкова държиш да си измислиш някакво романтично приключение с мен в главната роля, добре. Но не очаквай да отплаваме със залеза.

Не беше достатъчно. Трябваше да го направи още по-лошо за нея. Само думите нямаше да я отблъснат от него, нямаше да я спасят от него. Отвратен от себе си, той я хвана с две ръце за дупето и я притисна интимно към себе си.

— Нямах нищо против да се включа в играта, захарче. Какво ти, направо си беше голям кеф. Както се сговниха нещата, защо да не се опитаме да си вдигнем малко духа, а? Да сложим края с едно готино чукане.

И впи уста в нейната. В целувката не трябваше да има и следа от мекота и нежност. Трябваше да е алчна, изискваща и достатъчно изкусна. И беше. Когато Тейт започна да се дърпа, той плъзна ръка под блузката ѝ и я стисна за гърдата.

— Недей! — „Това е грешно — помисли си обезумяла Тейт. — Не би трябвало да е така. Не може така!“ — Боли ме.

— Хайде стига, маце. — Господи, кожата ѝ бе като сатен. Искаше му се да я гали, да я опитва до безкрай, да я люби. А вместо това я нараняваше, съзнавайки, че каквито и белези да останат по нея, ще избледнеят много по-скоро от онези, които оставяше по самия себе си. — Знаеш, че и двамата го искаме.

— Не! — изхълца тя, издра го и го отблъсна от себе си. После прегърна раменете си в плах опит да се защити. — Не ме докосвай.

— Само закачки значи, а? — Той се насили да срещне обезумелите ѝ очи. — Само приказки, а другото да го духам?

Тя едва го виждаше през сълзите, които изпълваха очите ѝ.

— Въобще не те е грижа за мен!

— Напротив. — Той въздъхна драматично. — Какво искаш да направя, за да ми легнеш? Поезия? Все ще си припомня нещо. Прекалено си срамежлива, за да го направиш на плажа, нали? Добре. Разполагам със стая, за която плаща твоят старец.

— Никой от нас не е означавал нещо за теб.

— Аз си поех моята част от сделката.

— Аз те обичах. Ние всички те харесвахме.

„Вече в минало време — помисли си той. — Не е трудно да убиеш любовта.“

— Голяма работа! Съдружието се разпадна. Ти и твоите родители се връщате към хубавичкия си подреден живот. Аз продължавам по моя си начин. Питам те за последно — искаш ли да се повъргаляме в леглото междувременно, или да си потърся нещо друго?

Част от съзнанието ѝ се учудваше от факта, че все още може да стои тук, да говори, когато той бе изтръгнал сърцето от гърдите ѝ.

— Никога вече не искам да те видя. Стой далеч от мен и семейството ми. Не искам да разберат какво копеле си!

— Нямах проблем. Тичай при мама, чедо. Имам си работа.

Каза си, че няма да тича, че ще си тръгне бавно, с вдигната глава. Но след първите няколко крачки направи точно това. Избяга, а разбитото ѝ сърце кървеше.

Когато тя се скри от погледа му, Матю седна на пясъка. Главата му се цепеше и той я подпря на свитите си колене. Изглежда, току-що бе извършил първата героична постъпка в живота си, като бе спасил нейния.

И докато болката пулсираше във вените му, стигна до заключението, че не е роден да бъде герой.

ГЛАВА 10

— Не мога да си представя къде може да е Матю — каза Марла.
— Не е в стила му да пропусне посещението си при Бък. И особено днес, когато го местят от интензивното.

Тейт сви рамене. Дори това ѝ причиняваше болка, установи тя. Бе прекарала безсънна нощ, оплаквайки разбитото си сърце, докато не ѝ бе останала и една сълза. В крайна сметка бе измъкнала гордостта си от руините и сега се държеше отчаяно за нея.

— Сигурно си е намерил по-интересен начин да прекара деня.

— Хм, той не би постъпил така. — Марла погледна към Рей, който тъкмо излизаше от стаята на Бък.

— Свиква с обстановката. — Бодрата усмивка не можеше да заличи тревогата в очите му. — Малко е уморен и май не му е до посетители. Матю дойде ли вече?

— Не. — Марла погледна към асансьора, сякаш можеше да накара вратите му да се отворят само с усилие на волята си и Матю да излезе от него. — Рей, ти каза ли му за Сайлс Вандайк и за съкровището?

— Сърце не ми даде. — Рей приседна уморено на скамейката. Последните десет минути с Бък бяха изцедили силите му. — Май едва сега започва да осъзнава какво се е случило с крака му. Мъчат го гняв и горчивина. Говорих му какво ли не, но нищо не помага. Как можех да му кажа, че всичко, за което се трудихме, е изчезнало?

— Това може да почака. — Марла седна до него. Знаеше, че не могат да направят нищо повече. — Не започвай да се обвиняваш, Рей.

— Не мога да спра да мисля за това — промърмори той. — В един момент направо летим. Чувстваме се като крале. Като Мидас, който превръща в злато всичко, до което се докосне. После дойдоха страхът и ужасът. Можех ли да направя нещо, Марла, да действам по-бързо? Не знам. Докато се обърнеш и... Проклятието на Анжелик. — Рей вдигна ръце, после ги остави да паднат. — Бък все това повтаря.

— Беше злополука — настоя Марла, макар да я побиха тръпки.
— Няма нищо общо с разни проклетия и легенди. И ти много добре го

знаеш, Рей.

— Знам само, че Бък изгуби крака си и че мечтата, която почти бяхме сграбчили, се превърна в кошмар. Нищо не можем да направим. Това му е най-лошото. Нищо не можем да направим.

— Имаш нужда от почивка. — Марла се изправи и хвана ръцете му. — Всички имаме нужда от почивка. Връщаме се в хотела и няколко часа няма да мислим за всичко това. На сутринта ще направим, каквото има да се прави.

— Може и да си права.

— Вие двамата тръгвайте. — Тейт пхна ръце в джобовете си. Идеята да стои в стаята си през остатъка от следобеда далеч не я блазнеше. — Мисля да се поразходя. Или да поседя на плажа.

— Звучи добре. — Марла обгърна раменете ѝ, докато вървяха към асансьора. — Попечи се. Малко разнообразие ще дойде добре на всички ни.

— Разбира се. — Тейт успя да се усмихне. Влязоха в асансьора. Но знаеше, че още дълго, много дълго време нищо не би могло да ѝ подобри настроението.

Когато Марла и Рей се отправиха към хотела, а Тейт към плажа, Матю седна в кабинета на доктор Фарж. Вече бе задвижил няколко от решенията, които бе взел през нощта. Решения, от които се нуждаеха всички.

— Ще ви помоля да се свържете с лекаря, за когото споменахте, онзи в Чикаго — започна Матю. — Трябва да знам дали ще се погрижи за Бък.

— Разбира се, господин Ласитър.

— Ще ви бъда много благодарен. Освен това искам да знам какво дължа тук, както и какво ще ми струва преместването му.

— Чичо ви няма медицинска осигуровка, така ли?

— Няма. — Матю се стегна да поеме новия товар върху плещите си. Беше толкова унижително да дължиш повече, отколкото си в състояние да платиш. Съмняваше се, че някой би отпуснал с лека ръка заем на един търсач на съкровища. — Ще ви дам каквото имам в момента. Утре ще разполагам с още — от продажбата на „Морския дявол“ и по-голямата част от екипировката. За останалото ще трябва да ми изготвите някакъв разплащателен график. Аз вече се обадох тук-там. Получих няколко предложения за работа. Ще се справя.

Фарж се облегна в стола си и потри нос.

— Сигурен съм, че ще можем да уредим нещо. Във вашата страна има програми...

— Няма да допусна Бък да мине на социални помощи — прекъсна го Матю яростно. — Поне докато съм в състояние да работя. Вие просто направете сметката. Аз ще се оправям с останалото.

— Както желаете, господин Ласитър. За щастие чичо ви е силен човек. Не се съмнявам, че ще се възстанови физически. Всъщност дори би могъл да се гмурка отново. Ако поиска. Но емоционалното и душевното му възстановяване ще отнеме дори повече време от физическото. Ще се нуждае от подкрепата ви. На вас ще ви е необходима помощ да...

— Ще се оправя с това — повтори Матю и се изправи. Не мислеше, че точно сега е в състояние да слуша за психиатри и социални работници. — Така както аз виждам нещата, вие спасихте живота му. Задължен съм ви. Оттук нататък аз поемам нещата.

— Това е голям товар за сам човек, господин Ласитър.

— Такъв ни бил късметът, нали така? — каза хладно Матю. — За добро или зло, най-вече за зло, той има само мен.

Това бе личната му сметка, мислеше си Матю. Чичо му нямаше други близки хора освен него. А Ласитъррови, каквито и други грехове да имаха, винаги си плащаха дълговете.

Е, може и да пропускаха някоя и друга дребна сметка, когато времената бяха лоши. А и не бе тайна, че е остригал не един и двама туристи, надувайки цената и възрастта на някоя керамична лула или счупен бокал. Ако човек е достатъчно глупав, за да плати майка си и баща си за нащърбена стомна само защото някой непознат твърди, че е от личния таен склад на Жан Лафит, значи си е получил заслуженото.

Но имаше неща, които бяха въпрос на чест и не можеха да се подминат току-така. Каквото и да му струваше, той носеше отговорност за Бък.

Съкровището го нямаше. „Морския дявол“ вече бе минало. Бяха му останали само дрехите, водолазният му костюм, плавниците, маската и кислородните бутилки.

Вече бе приключил сделките, и то на печалба. Пробутването му се удаваше, помисли си той с усмивка. Парите в джоба му щяха да ги отведат в Чикаго.

След това... е, след това, каквото сабя покаже.

Той бутна вратата на стаята и с облекчение видя, че чичо му е сам.

— Чудех се дали ще се появиш — намръщи се Бък и преглътна горчивите сълзи, които пареха в очите му. — Поне можеше да си край мен, докато ме бодяха, ръчкаха и разкарваха насам-натам из това дяволско място.

— Хубава стая. — Матю погледна завесата, която отделяше Бък от пациента в съседното легло.

— Боклучарник. Нямам намерение да оставам тук.

— Няма да е за дълго. Заминаваме за Чикаго.

— И какво ще правя в Чикаго, по дяволите?

— Ще се видиш с лекаря, който ще те снабди с нов крак.

— Нов крак друг път. — Крака го нямаше, останала бе само постоянната болка, която да му напомня, че някога е стоял на краката си като нормален човек. — Парче пластмаса с панти.

— Винаги можем да ти вържем дървен. — Матю издърпа един съгваем стол и се настани до леглото. Не помнеше кога е спал за последен път. Само още няколко часа, и после ще се изключи за следващите осем, обеща си той. — Мислех, че Бомонов може да се навъртат наоколо.

— Рей идва. — Бък се намръщи и подръпна чаршафа си. — Пратих го да си ходи. Не ща да му гледам тъжната физиономия. Къде се дяна тая проклета сестра? — Бък зашари с ръка, търсейки бутон за повикване. — Когато не ти трябват, само се мотаят наоколо. Дупчат те с разни игли. Искам си хапчетата — изръмжа той веднага щом сестрата влезе. — Боли ме.

— След като се нахраните, господин Ласитър — търпеливо му отвърна тя. — Обядът ви пристига след няколко минути.

— Не ви ща помията, мама му стара.

Колкото по-усърдно се мъчеше да го успокои сестрата, толкова по-силно викаше той, докато най-накрая тя не излезе вбесена.

— Страшен начин да печелиш приятели, Бък — отбеляза Матю. — Ако бях на твое място, щях да съм по-внимателен с жена, която

може да се върне с десетсантиметрова игла, насочена към задника ми.

— Но не си на мое място, нали? Имаш си два крака.

— Да. — Вината прояде нащърбена дупка в стомаха му. — Имам два крака.

— Голяма полза ще имам от съкровището, няма що — промърмори Бък. — Най-накрая се сдобих с всичките пари, които може да иска човек, ама крака не могат ми върна. Какво да правя? Да си купя някоя суперяхта, проклета да е, и да я управлявам от инвалидния стол? Всичко е от „Проклятието на Анжелик“. Пустата му вещица дава с едната ръка, а с другата ти взема най-скъпото.

— Не намерихме амулета.

— Там долу е. Там долу е, да знаеш. — Очите на Бък засвяткаха с горчивина и омраза. — Дори не беше така добър да ме убие. По-добре да го беше направил. А сега съм инвалид. Един богат инвалид.

— Можеш да си останеш инвалид, ако искаш — уморено каза Матю. — Това зависи от теб. Но няма да си богат. Вандайк се погрижи за това.

— За какво говориш, по дяволите? — Руменината, с която гневът бе покрил страните му, се отцеди като вода. — От къде на къде Вандайк?

„Направи го сега — заповяда си Матю. — Всичко наведнъж.“

— Присвои си разрешителното ни. И взе всичко.

— Това си е нашият кораб. С Рей даже го регистрирахме.

— Ако щеш вярвай, но единствените документи, които се намериха, са тези на Вандайк. Просто е трябвало да подкупи няколко чиновници.

Да загуби всичко сега бе немислимо. Без дела си от съкровището щеше да е не само инвалид, но и безпомощен просяк.

— Трябва да го спреш.

— Как? — Матю скочи и притисна с ръце раменете на Бък, за да го задържи в леглото. — Води си пълен екипаж. Въоръжен. Работят по двайсет и четири часа на денонощие. Гарантирам ти, че вече е извозил всичко, което е извадил от кораба, както и онова, което е отмъкнал от „Морския дявол“ и „Приключение“.

— И ти ще го оставиш да се измъкне? Ей така? — Пришпорен от отчаянието, Бък сграбчи Матю за ризата. — Просто ще си заминеш и

ще обърнеш гръб на онова, което си е наше? Аз платих с крака си за него!

— Знам какво ти струваше. И, да, ще му обърна гръб. Нямам намерение да ме застрелят заради един потънал кораб.

— Не съм и сънувал, че ще се окажеш страхливец. — Бък го пусна и обърна глава на другата страна. — Ако не бях заседнал тук...

„Ако не беше заседнал тук — помисли си Матю, — нямаше да ми се налага да се оттеглям.“

— Май ще е най-добре да се потрудиш да станеш на крака и да излезеш оттук, така че да се справиш с Вандайк по своя си начин. А междувременно командвам аз и в най-скоро време заминаваме за Чикаго.

— И как ще стигнем там, по дяволите? Нямаме нищо. — Той несъзнателно посегна към мястото, където трябваше да е кракът му. — По-малко от нищо.

— „Морския дявол“, екипировката и другите дреболии ни донесоха няколко хилядарки.

Блед като платно, Бък се обърна към него.

— Продад си яхтата? Какво право имаш ти да я продаваш? „Морския дявол“ беше мой, момче!

— Половината от него беше моя — каза Матю и сви рамене. — Като продадох моята, и твоята отиде с нея. Правя каквото трябва.

— Бягаш — каза Бък и отново обърна глава настрани. — Разпродаваш и бягаш...

— Точно така. А сега ще резервирам билети за самолета до Чикаго.

— Няма да ходя в Чикаго.

— Ще ходиш където ти кажа аз. Така стоят нещата.

— Е, аз пък ти казвам да вървиш по дяволите.

— Стига да минем през Чикаго на път за там — каза Матю, стана и излезе.

Личната му сметка се оказа много по-солена, отколкото си бе представял. Бе преглътнал гордостта си и от това гърлото му бе останало сухо и възпалено. Поля го със студена бира, докато чакаше Рей във фойето на хотела.

Бе стигнал дъното. Странно, но само преди няколко месеца не бе имал на практика нищо. Една яхта, която не бе в първа младост, малко пари в тенекиената кутия, никакви неотложни планове, никакви спешни проблеми. Като погледнеше назад, му се струваше, че е бил доста щастлив.

После, съвсем внезапно, бе придобил много. Жена, която го обичаше, слава и богатство, които го чакаха зад ъгъла. Успехът, онзи успех, в чието съществуване никога не бе вярвал напълно, за кратко бе негов. Отмъщението, за което бе мечтал девет години, се бе оказало на една ръка разстояние.

Сега бе загубил всичко това — жената, богатството, дори дреболиите, които някога бе смятал за достатъчни. Толкова трудно е да загубиш, след като си спечелил.

— Матю.

Рей седна на високото столче до него.

— Благодаря, че слезе.

— Няма нищо. Ще пия една бира — каза той на бармана. — Още една за теб, Матю?

— Аха, защо не? — Това бе само началото на планираната от него дълга нощ на безпаметно пиянство.

— Последните няколко дни така и не се видяхме — започна Рей, после чукна бутилката си в тази на Матю. — Мислех, че ще се засечем в болницата. Въпреки че не бяхме там толкова често, колкото би ни се искало. На Бък не му е до компания.

— Така е. — Матю надигна бутилката и остави изстудената бира да се излива в гърлото му. — Дори и с мен не иска да говори.

— Съжалявам, Матю. Не е прав да си го изкарва на тебе. Ти нищо не можеше да направиш.

— Не знам кое приема по-тежко — крака или „Маргерит“. — Матю помръдна рамото си. — Май няма значение.

— Той пак ще се гмурка — заяви Рей и прокара пръст по влагата, кондензирана по бутилката. — Доктор Фарж каза, че физическото му възстановяване се движи по-бързо от предвиденото.

— Това е едно от нещата, за които исках да говоря с теб. — Нямаше как да го отлага повече. Би предпочел първо да се напие до безсъзнание, но това малко удоволствие щеше да почака. — Разрешиха да го преместя в Чикаго. Утре.

— Утре? — Разкъсван между радостта и тревогата, Рей тропна бирата си на бара. — Толкова скоро? Не знаех, че вече си уредил нещата.

— Фарж каза, че нямало смисъл да отлагаме повече. Достатъчно силен бил да издържи пътуването, а и колкото по-скоро го поеме специалистът, толкова по-добре.

— Това е страхотно, Матю! Наистина. Ще се обаждаш, нали? Бихме искали да знаем как вървят нещата. Двамата с Марла ще дойдем веднага щом сметнеш, че е готов да ни види.

— Ти си... ти си най-добрият приятел, който е имал някога — внимателно каза Матю. — За него ще означава много, ако дойдеш да го видиш, когато ти се отвори възможност. Знам, че сега е доста трудно да се говори с него, но...

— Не се притеснявай за това — каза тихо Рей. — Когато човек е имал достатъчно късмет да си спечели такъв приятел, той не го зарязва само защото времената са тежки. Ще дойдем, Матю. Тейт най-накрая реши да се върне в колежа през септември. Но съм сигурен, че с удоволствие ще дойде с нас още през първата ваканция.

— Връща се в колежа през септември? — промърмори Матю.

— Да, двамата с Марла сме доволни, че в крайна сметка реши да не отлага. Толкова е разстроена от цялата тази история, че не виждам какво би ѝ се отразило по-добре от връщането към предишните ѝ занимания. А и не спи добре. Тейт е твърде млада, за да се сблъсква с онова, с което се сблъскахме през последните дни. За нея, ще е най-добре да се съсредоточи върху учението.

— Прав си.

— Не искам да си пъхам носа, Матю... Но имам чувството, че двамата с Тейт сте се посдърпали или нещо такова.

— Нищо особено. — Матю направи знак на бармана, че иска още една бира. — Ще се оправи.

— Не се и съмнявам. Тейт е разумно момиче със силна воля. — Рей се намръщи, забил поглед в мокрите кръгчета, които бутилката му бе оставила по плота на бара. Преплитаци се кръгове. — Матю, аз не съм сляп. Знам, че двамата бяхте започнали нещо.

— Прекарвахме си добре заедно — прекъсна го Матю. — Нищо сериозно. — Той погледна Рей и отговори на незададения въпрос, като повтори: — Нищо сериозно.

Рей кимна с облекчение.

— Надявах се, че мога да имам доверие на чувството ви за отговорност. Знам, че Тейт вече не е дете, но един баща не може да не се тревожи.

— И не би искал тя да се хване с някой като мен.

Рей го погледна и с известна изненада видя студения присмех в очите му.

— Не е вярно, Матю. Бих съжалявал, ако на този етап от живота си Тейт се хване сериозно с когото и да било. При определени условия тя е способна да се откаже от всичко, което се е надявала да постигне в живота. Радвам се, че не го прави.

— Хубаво. Страхотно.

Рей въздъхна дълбоко. Нещо, за което дори не бе помислял, бе изскочило на бял свят и го бе цапнало в лицето.

— Ако знаеше, че си влюбен в нея, Тейт нямаше да се върне в Северна Каролина.

— Не знам за какво говориш. Казах ти, че просто си прекарвахме добре. — Но съчувствието в очите на Рей го накара да се извърне настрана и да скрие лице в дланите си. — По дяволите! Какво трябваше да направя? Да й кажа да си събира багажа и да тръгва с мен?

— Можел си и това да направиш — тихо каза Рей.

— Не мога да й предложа нищо, освен беднотия и лош късмет. След като отведа Бък в Чикаго, заминавам за Нова Скотия. Намерих си работа на един кораб, занимаващ се с дънни разкопки. Условията са лоши, но плащат добре.

— Матю...

Но той поклати глава.

— Работата е там, Рей, че няма да е достатъчно, за парите ти говоря. Особено в началото. Тук мога да закърпя нещата. Но върнем ли се в Щатите при лъскавите доктори и луксозното лечение, работата ще е съвсем друга. Фарж се погрижи да ни дадат отсрочка. Бък им е нещо като експеримент — добави той с горчива усмивка. — Говорят за социална осигуровка и медицинска помощ ли, грижа ли, някаква такава простотия. Но дори с това... — Той преглътна поредната глътка бира заедно с гордостта си. — Трябват ми пари, Рей. Няма кого

другиго да помоля, а и трябва да кажа, че не ми се струва редно да моля точно теб, но...

— Бък ми е съдружник, Матю. И приятел освен това.

— Беше ти съдружник — поправи го Матю. — Както и да е, трябва ми десет хиляди.

— Добре.

Мекият тон се вряза като нож в гърлото на гордостта му.

— Не се съгласявай толкова бързо. По дяволите!

— Щеше ли да ти помогне, ако те бях накарал да ми се молиш? Ако поставях условия и срокове?

— Не знам. — Матю стисна бутилката, съпротивлявайки се бясно на импулса да я захвърли и да я чуе как се пръска. Като гордостта му. — Ще ми трябва малко време преди да ти ги върна. Но ще ти ги върна — каза през зъби той преди Рей да отвори уста. — Трябват ми достатъчно, за да приемат Бък за операцията, терапията и протезата. А след това ще му трябва и място, където да живее. Но имам работа и когато тя свърши, ще си намеря друга.

— Знам, че ще ми върнеш парите, Матю, също както ти знаеш, че не ми пука дали ще ми ги върнеш.

— На мен ми пука.

— Да, това го разбирам. Ще ти напиша чек, при условие че ме държиш в течение за състоянието на Бък.

— Ще приема чека. При условие че го запазиш между двама ни. Само между нас двамата, Рей. Всичко.

— С други думи не искаш Бък да разбере. И не искаш Тейт да разбере.

— Точно така.

— Нагърбваш се с тежък товар, Матю.

— Може би. Но така искам.

— Добре тогава. — Ако това бе единственото, което можеше да направи, то щеше да го направи така, както го молеха. — Ще ти оставя чека на рецепцията.

— Благодаря, Рей. — Матю му подаде ръка. — За всичко. В по-голямата си част това бе едно страхотно лято.

— Така е. Ще има и други лета, Матю. Други кораби. Може да дойде денят, в който пак ще се гмуркаме заедно. „Изабела“ все още е там долу.

— С „Проклятието на Анжелик“. — Матю поклати глава. — Не, благодаря. Тя иска прекалено много, Рей. Така, както виждам нещата сега, по-скоро бих я оставил на рибите.

— Времето ще покаже. Грижи се за себе си, Матю.

— Аха. Кажи... кажи на Марла, че ще ми липсват гозбите ѝ.

— И ти ще ѝ липсваш. Както и на всички ни. А Тейт? Има ли нещо, което искаш да ѝ кажа?

Имаше твърде много неща, които да ѝ каже. И нищо, което да ѝ каже. Матю само поклати глава.

Останал сам на бара, той бутна бирата настрани и каза на бармана:

— Уиски. И дай бутилката.

Беше последната му нощ на острова. Не се сещаше дори за едно основание да я прекара трезвен.

ВТОРА ЧАСТ НАСТОЯЩЕ

*„Сега и тук — чрез тези цялото ни бъдеще
се гмурва в миналото.“*

Джеймс Джойс

ГЛАВА 11

На борда на „Номад“ имаше двайсет и седем членен екипаж. Тейт бе доволна, че и тя е в него. Бе й отнело пет години напрегната целогодишна работа и учение, докато вземе магистърската си степен по морска археология. Приятелите и семейството ѝ се тревожеха и често ѝ бяха казвали да намали темпото. Но дипломата бе единствената цел, която чувстваше, че е в състояние да постигне.

Беше я получила. И в последвалите три години се бе възползвала от нея. Сега, чрез връзката ѝ с Посейдоновия институт и назначението ѝ на борда на „Номад“ по линия на проекта „Морско проучване“, бе направила следващата стъпка към защитата на доктората си и към спечелването на репутация.

И най-важното бе, че се занимаваше с онова, което обичаше.

Тази експедиция имаше както научна цел, така и намерението да извлече материална печалба. За Тейт това бе верният и единствено логичен ред на приоритетите.

Каютите на екипажа не блестяха с нищо, но лабораториите и екипировката бяха истинско произведение на изкуството. Старият товарен кораб бе щателно преоборудван за дълбоководни проучвания и разкопки. Може и да бе бавен и грозноват в сравнение с останалите кораби, но Тейт отдавна се бе убедила, че привлекателната външност е нищо в сравнение със същинското съдържание.

Едно лято на наивни мечти я бе научило на това, както и на други неща.

Екипажът на „Номад“ бе първокласен. Ръководеха го водещи учени и техници в областта на океанските проучвания.

И тя беше една от тях.

За по-хубав ден не можеше и да се мечтае. Водата на Тихия океан блестеше като син скъпоценен камък. А отдолу, на дълбочина, където светлината на слънцето не проникваше никога, а човек не би посмял да отиде, лежеше „Джъстин“ със своето съкровище.

Седнала в шезлонга си, Тейт нагласи лаптопа на коленете си и се зае да довърши писмото до родителите си.

„Ще я намерим. Корабът ни е оборудван с най-добрата екипировка, която съм виждала. Дарт и Бауърс нямат търпение да пуснат робота си в действие. Кръстихме го «Шонси». Не знам защо. Но разчитаме много на малкия приятел. Докато не намерим «Джъстин» и не започнем разкопките, задълженията ми са леки. Всички се включват в общата работа, но точно сега имаме много свободно време. А храната, мамо, е направо невероятна. Очакваме днес да получим доставка по въздуха. Успях да очаровам готвача достатъчно, за да ми даде няколко рецепти, но ще трябва да намалиш количеството на продуктите, защото тук се готви за почти трийсет души.

Вече ще стане месец, откакто сме в открито море, и естествено се появиха първите разпавии. Критикуваме се един друг, караме се и се сдобряваме като истинско семейство. Имам си дори влюбени. Мисля, че ви казах за Лорейн Рос, химичката, с която сме в една каюта. Помощник-готвачът Джордж здраво си е паднал по нея. Много са сладки. Другите флиртове според мен са повече за убиване на времето и ще заглъхнат от само себе си, щом започне истинската работа.

Засега времето е на наша страна. Чудя се как ли е у дома. Предполагам, че азалиите ще цъфнат до няколко седмици, както и магнолиите. Липсват ми, както и вие. Знам, че скоро се отправяте на пътешествието до Ямайка, така че се надявам да получите това писмо преди да сте вдигнали котва. Навярно ще успеем да съгласуваме разписанията си през есента.

Ако всичко мине добре, дисертацията ми ще е готова дотогава. С най-голямо удоволствие бих се гмурнала няколко пъти у дома.

А сега трябва да свършвам. Хейдън е решил да прегледа отново картите, а аз съм сигурна, че малко помощ няма да му е излишна. Няма да идват за пощата преди края на седмицата, така че писмото ми няма да тръгне преди това. Да не забравите да пишете! Писмата тук са като истинско злато. Обичам ви.

Не бе споменала скуката, помисли си Тейт, докато носеше лаптопа към каютата, която делеше с Лорейн. Или самотата, която те върхлиташе без предупреждение, когато си заобиколен от ширнала се във всички посоки вода. Знаеше, че мнозина от екипажа са започнали да губят надежда. Времето, парите и енергията, вложени в тази експедиция, бяха значителни. Ако се проваляха, щяха да изгубят спонсорите си, дела си от съкровището, както и, най-важното, своя шанс да влязат в историята.

Влезе в тясната каюта и автоматично се зае да събира нахвърляните по пода тениски, шорти и чорапи. Лорейн може и да бе превъзходен учен, но извън лабораторията беше разхвърляна като ученичка в горните класове. Тейт натрупа дрехите върху неоправената койка на Лорейн, сбърчила нос от тежкия парфюм, който се усещаше във въздуха.

Лорейн очевидно твърдо бе решила да побърка бедния Джордж.

Все още не преставаше да се чуди и да се забавлява от факта, че двете с Лорейн бяха успели да станат приятелки. Едва ли имаше други две по-различни жени на света. Колкото Тейт бе прибрана и прецизна, толкова Лорейн бе небрежна и разхвърляна. Тейт бе целенасочена, Лорейн — непростимо мързелива. През годините след завършването на колежа Тейт бе имала само една сериозна връзка, която бе приключила с приятелски чувства, а Лорейн бе минала през два неприятни развода и безброй краткотрайни връзки.

Съквартирантката ѝ бе миниатюрна, подобна на фея жена с много извивки по тялото и ореол от златна коса. Не би запалила и Бунзенова горелка, без преди това да се е гримирала по всички правила на изкуството и ако не носи подходящите аксесоари.

Тейт беше висока, слаба и едва в последно време бе оставила правата си червена коса да израсте до раменете. Рядко си правеше труда да се гримира и бе принудена да се съгласи с твърдението на Лорейн, че е оперирана от чувство за мода.

Преди да излезе от каютата не си и помисли да се огледа в огромното огледало, което Лорейн бе закачила на вратата.

Тръгна наляво към металните стълби, които щяха да я изведат на горната палуба. Трополенето и хрипливите звуци, които се чуваха отгоре, я накараха да се усмихне.

— Хей, Дарт!

— Кажи. — Дарт рязко спря и се обърна. Приличаше на санбернар с наднормено тегло. Тъмнорусата му коса висеше над простодушните му кафяви очи. Усмихнеше ли се, към обичайната му двойна брадичка се прибавяше още една. — Как е?

— Бавно. Тъкмо се качвам да видя дали Хейдън ще иска помощ.

— Мисля, че е там, заровен до шия в бумагите си. — Дарт отново отметна косата си. — Бауърс тъкмо ме смени при Епицентъра, обаче след няколко минути се връщам.

Интересът на Тейт се събуди веднага.

— Нещо интересно на екрана?

— Не е „Джъстин“. Но Лиц е горе и получава оргазъм след оргазъм. — Дарт сви рамене. Ставаше дума за морския им биолог. — Бая интересни животинки има, слезеш ли под хиляда метра. Някакви раци направо му взеха акъла.

— Това му е работата — каза Тейт, макар напълно да разбираше Дарт. Никой не обичаше студения и взискателен Франк Лиц.

— Това не го прави по-малък гадняр.

— Аха.

Тейт тръгна към работното помещение на доктор Хейдън Дийл. Два от компютрите жужаха. Дългата маса, прикрепена към пода, бе покрита с разтворени книги, бележки, копия от корабни дневници и товарителници и карти, затиснати при ъглите с още книги.

Наведен над тях, взирайки се през очила с черни рогови рамки, Хейдън се бе заел с нови пресмятания. Тейт знаеше, че той е изключителен учен. Беше чела статиите му, бе ръкопляскала на лекциите му, бе гледала многократно документалните му филми. А това, че бе добър човек, съвсем го издигаше в очите й.

Беше четирийсетинагодишен. Тъмнокестенявата му коса бе прошарена със сиво и се завиваше по краищата. Очите му зад очилата бяха с цвета на пчелен мед и най-често гледаха разсеяно. Тънки бръчици излизаха от ъгълчетата на очите, други пресичаха челото му — резултат от дългите години самоусъвършенстване. Беше висок,

плещест и съвсем мъничко непохватен. Както обикновено, ризата му беше измачкана.

Тейт си помисли, че прилича малко на приближаващ средната възраст Кларк Кент^[1].

— Хейдън?

Той изсумтя. Тъй като това бе повече, отколкото бе очаквала, Тейт седна срещу него, сложи ръце на масата и почака, докато той не спря да си мърмори сам.

— Хейдън? — каза отново.

— Какво? — Примигвайки като бухал, той вдигна глава, усмихна се и лицето му стана ненатрапчиво чаровно. — Здравсти. Не те чух да влизаш. Пресмятам наново отклонението. Мисля, че сме встрани, Тейт.

— Така ли? И колко?

— Тук и малкото е много. Реших да започна отначало. — Сякаш подготвяйки се за някоя от широко посещаваните си лекции, той подравни листовите пред себе си. — Параходът със странични колела „Джъстин“ е напуснал Сан Франциско сутринта на осми юни 1857 година на път за Еквадор. На борда му е имало сто деветдесет и осем пътници и шестдесет и един членен екипаж. В добавка към личните вещи на пътниците той е превозвал и двацет милиона долара в злато. Кюлчета и монети.

— Добри времена са били тогава в Калифорния — промърмори Тейт. Беше чела товарителниците. Дори за човек, прекарал по-голямата част от живота си да изучава съкровищата и да се гмурка в търсене на такива, съдържанието им я бе смаяло.

— Минал е по този маршрут — продължи Хейдън и натисна няколко клавиша на компютърната клавиатура, които извикаха графиката, отразяваща пътя на обречения параход на юг през Тихия океан. — Акостирал е в пристанището на Гуадалахара, където са слезли едни пътници и са се качили други. Напуснал е пристанището на деветнайсети юни с двеста и двацет пътници на борда.

Той се разрови из копия от вестникарски изрезки.

„Джъстин“ бил хубав кораб и настроението било празнично — цитира той. — Времето било тихо и горещо, а небето ясно като кристал.

— Прекалено тихо — каза Тейт, представяйки си съвсем ясно настроението и надеждата. Елегантно облечени мъже и жени се

разхождат лениво по палубата. Децата се смеят и вероятно се взират в морето за подскачащи делфини или за фонтана на някой кит.

„Един от оцелелите отбелязва блестящия, почти невъзможно красив залез на дваисет и първи юни вечерта — продължи Хейдън. — Въздухът бил неподвижен и много тежък. Било горещо. Повечето го сравняват с горещините по екватора.“

— Но в такъв случай капитанът е трябвало да знае какво ги очаква.

— Би трябвало. — Хейдън сви рамене. — Нито той, нито дневникът му са преживели корабокрушението. Но няколко часа след този прекрасен залез дошли ветровете. А след тях и вълните. Според посоката и скоростта им, корабът се е озовал тук. — Той придвижи компютърния образ на „Джъстин“ в югозападна посока. — Следва да предположим, че капитанът би го насочил към суша, по всяка вероятност към Коста Рика, където да изчакат преминаването на бурята. Но с петнайсетметрови вълни, които блъскат кораба му, шансовете им са били нищожни.

— През цялата нощ и през целия следващ ден са се борили с бурята — добави Тейт. — Пътниците са ужасени, децата плачат. Било е трудно да различиш деня от нощта, дори да чуеш собствените си молитви. Ако си бил достатъчно смел или достатъчно уплашен, за да гледаш, си щял да видиш единствено стени от вода.

— През нощта на дваисет и седми „Джъстин“ вече се разпадала — продължи Хейдън. — Нямало надежда да я спасят, нито да стигнат с нея до сушата. Сложили жените, децата и ранените в спасителните лодки.

— Мъжете целуват за сбогом жените си — тихо каза Тейт. — Бащи прегръщат децата си за последен път. И всички знаят, че трябва да стане чудо, за да се спаси някой от тях.

— Спасили се само петнайсет. — Хейдън се почеса по бузата. — Една от спасителните лодки надхитрила урагана. Ако не бе станало така, нямаше да разполагаме дори и с малкото данни за местонахождението на кораба. — Той вдигна глава и се стресна, забелязал сълзите в очите на Тейт. — Случило се е преди много време, Тейт.

— Знам. — Тя примигна, преглъщайки сълзите си. — Само дето е толкова лесно да го видиш, да си представиш какво са преживели,

какво са чувствали...

— За теб е лесно. — Той се протегна през масата и непохватно потупа ръката ѝ. — Точно затова си толкова добър учен. Всички знаем как да изчислим цифрите и фактите. Но на много от нас ни липсва въображение.

Искаше му се да има кърпичка, която да ѝ предложи. Или още по-добре, да има смелостта да избърше самотната сълза, която се плъзгаше по бузата ѝ. Вместо това Хейдън прочисти гърлото си и се върна към изчисленията.

— Смятам да предложа да се преместим с десет градуса на юг-югозапад.

— Така ли? И защо?

Доволен, че е попитала, Хейдън се зае да ѝ обяснява.

Тейт стана и се премести зад него, за да вижда през рамото му екраните и нетърпеливо надрасканите бележки. От време на време поставяше ръка на рамото му или се привеждаше да види по-добре или да зададе някой въпрос.

Всеки път, когато го направеше, сърцето на Хейдън прескачаше един удар. Наричаше се глупак, дори застаряващ глупак, но това никак не влияеше на пулса му.

Усещаше мириса ѝ. Всеки път, когато тя се засмееше с ниския си небрежно сексапилен смях, главата му се замайваше. Обичаше всичко в нея — ума ѝ, сърцето ѝ, а когато си позволяваше да пофантазира, и приказно кръшното ѝ тяло. Гласът ѝ бе като мед.

— Чу ли?

Как можеше да чуе нещо друго освен гласа ѝ, след като изцяло се бе потопил в звука му?

— Какво?

— Не чуваш ли? — Тя посочи нагоре, откъдето идваше звукът на самолетни двигатели. — Сигурно носят храната. Ставай, Хейдън. Да идем горе на слънце и да позяпаме.

— Ама аз още не съм приключил с...

— Хайде де. — Засмяна, тя го сграбчи за ръката и го дръпна да стане. — Заврял се тук като някаква къртица. Няколко минути на палубата няма да ти навредят.

Разбира се, той тръгна с нея. Чувстваше се като молец, следващ пеперуда. Краката ѝ бяха страхотни. Знаеше, че не бива да ги зяпа така,

но невероятният оттенък на алабастр го зашеметяваше. Да не говорим за омайващото петънце, скрито в сгъвката на дясното ѝ коляно.

Искаше му се да го докосне с устни. Само от мисълта да го направи и че действието му може да бъде посрещнато благосклонно, му се зави свят.

Наруга идиотизма си и си напомни, че ги делят тринайсет години. Носеше отговорност за нея и за експедицията.

Тя бе на борда на „Номад“ благодарение на препоръката, дошла директно от „Трайдънт“, чрез Посейдоновия филиал. Той се бе съгласил с радост. В края на краищата допреди няколко години тя бе неговата най-добра и най-обещаваща студентка.

Как си играеше слънцето с косата ѝ — сякаш разпръскваше златна роса през червен пламък.

— Още един! — извика Тейт и заръкопляска заедно с другите от екипажа, когато поредният пакет се плъосна зад кърмата.

— Довечера ни чака кралска трапеза. — Лорейн, чието сочно дребно тяло бе напъхано във впитата блузка без гръб и тесни шорти, се облегна на парапета. На долната палуба няколко моряци вече се качваха в надуваема лодка. — Да не забравите нещо, момчета! Дала съм поръчка за малко „Фюм Блан“, Тейт — намигна тя, после се обърна и запримигва с позлатените си ресници към Хейдън. — Докторе, къде се бяхте скрили вие двамката?

— Хейдън проверява някои изчисления. — Тейт се наведе над парапета и загледа лодката, която се бе отправила да прибере провизиите. — Надявам се, че не са забравили за шоколада.

— Ядеш сладки работи само защото си депресирана.

— А пък ти завиждаш, защото ти се лепят директно на задника.

Лорейн нацупи устни.

— Задникът ми си е страхотен. — Тя прокара пръст по въпросната част от анатомията си и надолу по бедрото и хвърли лукав поглед към Хейдън. — Нали така, докторе?

— Остави Хейдън на мира — започна Тейт и изписка, защото някой я сграбчи изотзад.

— Край на първи рунд. — Бауърс, жилав и мускулест, я вдигна на ръце. Докато останалите ръкопляскаха, той се втурна към едно от монтираните въжета. — Време за плуване, кексче медено!

— Ще те убия, Бауърс! — Тя знаеше много добре, че любимото занимание на специалиста им по роботика и компютри са закачките. Все още заливайки се от смях, тя направи немощен опит да се освободи. — Този път не се шегувам.

— Луда е по мен. — Той уви въжето около мускулестата си ръка. — По-добре се дръж здраво, моме кукурузена.

— Как става така, че все с мен се захващаш?

— Щото сме страхотна двойка. Дръж въжето. Аз Тарзан, ти Джейн!

Тейт се хвана за въжето и задържа дъх. Докато тарзанският крясък на Бауърс звънтеше в ушите ѝ, тя се отблъсна заедно с него в празното пространство. Изкрещя от удоволствие. Безкрайната шир на морето се наклони под нея и когато въжето стигна върха на параболата си, Тейт се пусна. Въздухът изсвистя покрай нея, морето се втурна насреща ѝ. Чу как Бауърс кряка като луд секунда преди да се вреже във водата.

Бе освежително хладна. Остави я да я обгърне изцяло, преди да зарита с крака към повърхността.

— Само 8,4 от японския съдия, Бомон, но те са си придиличиви по природа — намигна ѝ Бауърс, после заслони очи. — О, боже всемогъщи, задава се Дарт! Всички въвн от басейна!

От парапета Хейдън гледаше как Тейт и помощниците му лудуват като деца в междучасие. Почувства се стар и тронав.

— Хайде, докторе. — Лорейн му отправи една от флиртаджийските си усмивки. — Защо да не се топнем и ние?

— Лош плувец съм.

— Ами сложи си пояс, а още по-добре, може да използваш Дарт вместо дюшек.

Това го накара да се усмихне. В момента Дарт се плацикаше в Тихия океан като издута коркова тапа.

— По-добре само да погледам.

С все същата усмивка Лорейн сви голите си рамене.

— Както искаш.

На повече от три хиляди мили от мястото, където Тейт лудуваше в кристалната прегръдка на Тихия океан, Матю трепереше в ледените

води на Северния Атлантически океан.

Фактът, че оглавяваше екипа по изваждане, не гъделичкаше гордостта му. С годините си бе пробил път нагоре в компанията „Фрик Салвидж“, залавяйки се с всяка задача, която носеше някакви пари. Сега отговаряше за подводните разкопки и прибираще десет процента от нетната печалба.

Освен това мразеше работата си и в червата.

Нищо не бе по-противно за гордостта на един търсач от това да е в екипажа на голям и грозен кораб, чиято задача е да вади метални останки от дъното на морето. Нито злато, нито съкровища щяха да открият на борда на „Уверен“. Плавателният съд от времето на Втората световна война бе покрит с вледенената кал на Северния Атлантически океан и нямаше друга стойност освен стойността на метала, от който беше направен.

Често, когато чувстваше пръстите си като ледени шушулки, а устата му посиняваше от студ, той си спомняше за дните, когато се бе гмуркал колкото за печалба, толкова и за удоволствие.

В топли огледални води, сред пъстри като скъпоценни камъни рибки. Помнеше чувството, изпълвало го при особения проблясък на златото или при вида на почернял сребърен диск.

Но търсенето на потънали съкровища бе удоволствие, а той имаше да плаща дългове. Лекарите, адвокати, центрове за рехабилитация. Боже, колкото повече работеше, толкова повече дължеше. Ако преди десет години някой му бе казал, че животът му ще се превърне в омагьосан кръг от работа и плащане на сметки, щеше да му се изсмее в лицето.

Вместо това бе открил, че животът се смее в неговото.

Сигнализира на екипа си през мътилката. Беше време да започнат с бавното си издигане към повърхността. Проклетият грозник „Уверен“ лежеше на едната си страна, вече наполовина оголен от резачките на екипажа. Матю спря на първото място за почивка и се загледа в кораба, сипвайки сол в собствените си рани.

Някога бе мечтал за галеони и бойни кораби. Капери, пръскащи се по шеговите от злато и сребро. И още по-лошо, бе намерил един. И го бе изгубил. Както и всичко останало.

А сега не бе много повече от боклукчия, който събира старо желязо. Тук морето беше като пещера — тъмно, враждебно, почти

безцветно, студено като рибешка кръв. Човек така и не успяваше да се почувства човешки в тези води, нямаше го усещането за свобода и безтегловност, което чувстваше гмуркачът в живите морета, само отчужденост и враждебност в среда, където няма какво друго да видиш освен същества, които изяждат и на свой ред биват изяждани.

Едно необмислено движение пропусна ледена струйка надолу по врата му, което му напомни, че независимо дали му харесва, или не, все пак е човек.

Той се придвижи до следващото място за почивка, като си напомняше да не бърза. Колкото и студена да бе водата, колкото и досадно да бе гмуркането, това бе царството на биологията и физиката. Веднъж, преди пет години, пред очите му един небрежен водолаз бе припаднал на палубата и бе умрял в мъки, защото бе решил да пропусне местата за почивка. Такова преживяване не влизаше в плановите на Матю.

Щом се качиха на борда, той посегна към горещото кафе, което му предложи един от помощниците по кухня. Когато зъбите му спряха да тракат, даде нарежданията си на следващия екип. Имаше твърдото намерение да каже на Фрик, че хората му ще получат премии за това пътуване, та каквото ще да става.

Доставяше му истинско удоволствие, че е взел страха на онова стиснато копеле Фрик. Достатъчно, за да бръкне по-дълбоко в джобовете си.

— Дойде пощата. — Помощникът, мършав френски канадец, когото знаеха само с името Лару, пое бутилките на Матю. — Оставих твоята в каютата ти. — Той се ухили, излагайки на показ лъскавия си златен преден зъб. — Едно писмо, много сметки. А аз получих шест писма, от шест любими. Може да ти дам едно. От Марсела. Не е много хубава, но те чука, докато ослепееш, оглушееш и онемееш. А, искаш ли?

Матю свали плътно прилепващата качулка на костюма си. Мразовитият въздух погали студено ушите му.

— Аз сам си избирам жените.

— Какво чакаш тогава? Трябват ти на тебе едно-две хубави чукания, Матю. Лару забелязва тези неща.

Матю зарея поглед към студеното сиво море.

— Тук жените са малко кът.

— Ти ела с мен в Квебек, Матю. Ще ти покажа къде да намериш хубаво пиене и хубаво чукане.

— По-добре спри да мислиш за секс, Лару. Както върви, ще висим тук още цял месец.

— Щом не ми остава нищо освен мисленето, смятам да си го задържа — извика Лару, докато Матю се отдалечаваше. И като се ухили под мустак, извади безценната си кесийка за тютюн и си сви една от любимите си дебели, отвратително смърдящи цигари. На момчето му трябваше опека, мъдростта на по-възрастен мъж и едно добро чукане.

Онова, от което се нуждаеше Матю, бяха кат топли дрехи и още една доза кафе. Първото намери в каютата си. Навлякъл дънки и пуловер, той прехвърли пощенските пликове, затиснати под един камък върху малката масичка, която му служеше за бюро.

Сметки, разбира се. Медицински, наемът на апартамента на Бък във Флорида, адвокатът, когото Матю бе ангажирал да уреди сметките, след като Бък бе потрошил един бар във Форт Лодърдейл, последният отчет от последния рехабилитационен център, в който бе вкарал чичо си с надеждата да го откаже от пиенето.

Самотното писмо му донесе все пак някаква радост.

„Рей и Марла“ — помисли си той и седна с остатъка от кафето си, предвкушвайки удоволствието. Веднъж на месец, в дъжд и пек, където и да бе той, те го намираха с писмата си.

Не бяха го разочаровали нито веднъж за осем години.

Както обикновено го чакаше приказливо писмо от няколко страници. Завъртяният женствен почерк на Марла изпъкваше до нетърпеливите драсканици, които Рей бе добавял във вид на бележки и послания в полето. Преди около пет години се бяха преместили близо до Северна Каролина и си бяха построили вила в селски стил откъм проливната страна на остров Хатерас. Марла изпъстряше писмата си с описания на Рей, който се мотаел безцелно из къщата, и със своя късмет, добър или лош, в градинарските постижения. Помежду това се вплитаха и подробности от морските им приключения. Пътуванията им до Гърция, Мексико, Червено море, както и гмурканията, които си организираха от време на време покрай бреговете на двете Каролини.

И, разбира се, пишеха за Тейт.

Матю знаеше, че тя наближава трийсетте, че работи по доктората си, че се присъединява към различни експедиции. Въпреки това си я представяше такава, каквато я помнеше от онова отдавна отминало лято. Млада, свежа и пълна с обещания. Сетеше ли се за нея през годините, усещаше едно смътно потрепване в сърдечната област, което го караше да се усмихва с носталгия. В съзнанието му Тейт и дните им заедно бяха придобили някакъв мътен блясък със златиста отсянка. Почти прекалено свършен на фона на действителността.

Отдавна бе престанал да мечтае за нея.

Чакаха го дългове за изплащане, както и планове за осъществяване, макар и все още в неясното бъдеще.

Матю с наслада попиваше всяка дума на всяка страница. Очакваната покана да ги посети докосна някаква струна в душата му, струна, която го изпълни с копнеж и горчивина едновременно. Преди три години бе насилил Бък да отидат. Четиридневната визита далеч не се бе оказала успешна.

И все пак той още си спомняше колко добре се бе чувствал, зареял поглед във ведрите води на пролива през ветрилата на боровете и дафиновите дръвчета, докато гозбите на Марла галеха обонянието му, а Рей говореше за следващия потънал кораб и за следващия голям удар, който им предстоял. Докато Бък не успя да стигне до Окраоук, вмъквайки се гратис на ферибота, и не се напи като свиня.

Нямаше никакъв смисъл да ходи там пак. Да унижава себе си и да поставя семейство Бомон в неудобно положение. Стигаха и писмата.

Когато отгърна на последната страница, рачешкият почерк на Рей рязко и болезнено върна Тейт и онова лято в Карибите в центъра на вниманието му.

„Матю, тревожи ме нещо, което не съм споделил с Марла. Ще го направя, но първо исках да разбера какво мислиш ти. Знаеш, че Тейт е в Тихия океан и работи за проект «Морско проучване». Беше много развълнувана от назначението си. Както и ние. Но преди няколко дни проучвах едни акции за стар мой клиент. Смятах сам да инвестирам в «Морско проучване», нещо като личен

принос към успеха на Тейт. Открих, че компанията е разклонение на «Трайдънт», която от своя страна е част от корпорация «Вандайк». Нашият Вандайк. Очевидно е, че имах основания да се разтревожа. Нямам представа дали Тейт знае. Дълбоко се съмнявам. Вероятно няма защо да се тревожа. Не мога да допусна, че Сайлърс Вандайк би се заинтересувал лично от един от морските си археолози. Едва ли въобще си я спомня, а и да я помни, не мисля, че това би имало значение за него. Въпреки това мисълта, че тя е толкова далеч и че е дори косвено свързана с него, не ми дава мира. Още не съм решил дали трябва да се свържа с Тейт и да ѝ кажа какво съм научил, или да оставя нещата както са. Много бих искал да разбера ти какво мислиш по въпроса.

И бих искал да го разбера лично, Матю, ако имаш някаква възможност да отскочиш до Хатерас. Има и нещо друго, за което държа да поговорим. Само преди няколко седмици направих невероятно откритие — нещо, което търся вече осем години. Искам да ти го покажа. Когато това стане, се надявам да споделиш вълнението ми. Матю, връщам се да търся «Изабела». Имам нужда от теб и Бък. Моля те, ела на Хатерас и хвърли едно око на откритието ми преди да отхвърлиш идеята.

Тя е наша, Матю. Винаги е била наша. И е време да си я вземем.

С обич, Рей“

Божичко! Матю се върна в началото на страницата и я прочете втори път. Рей Бомон знаеше как да пуска бомби. В няколко кратки параграфа бе навързал динамит, чиито експлозии започваха с Тейт, минаваха през Вандайк и свършваха с „Изабела“.

Да се върне? Обзет от внезапна ярост, Матю удари писмото в масата. Проклет да е, ако се върне и извади от прахта най-големия си и потресаващ провал. Този бе животът му, нали? Такъв, какъвто бе. Не му трябваха стари призраци, които да го примамват към блясъка на златото.

Вече не бе търсач на потънали съкровища. Той скочи от стола и закричи из тясната каюта. Нито искаше, нито му бе притрябвало да бъде. Някои хора живееха от мечти. Някога и той бе такъв... И не възнамеряваше отново да бъде.

Пари му трябваха на него, пари и време. Когато и двете неща се озовяха в джоба му, щеше да довърши онова, което бе започнато преди половин живот над мъртвото тяло на баща му. Щеше да намери Вандайк и да го убие.

А колкото до Тейт, тя не беше негова грижа. Някога ѝ бе направил голяма услуга, спомни си Матю и се намръщи, загледан в писмото на масата. Най-голямата услуга в живота ѝ. Ако е оплескала нещата, забърквайки се в някоя от мръсните игри на Вандайк, сама да се оправя. Вече е голяма жена, нали така? С първокласно висше образование и куп лъскави степени. Всичко това дължеше на него, мама му стара, и никой нямаше правото да го кара да се чувства отговорен за нея.

Но тя бе пред очите му, такава, каквато бе тогава — изпълнена с благоговение пред всяка сребърна монетка, усмихната в прегръдките му, храбро изправена пред акулата с водолазния нож в ръка.

Той изруга отново, изруга злобно. После още веднъж, тихо. Заряза писмото и чашата с кафе на масата и тръгна към каютата, където бе инсталирана радиостанцията. Трябваше да се обади на няколко места.

Тейт влезе в помещението, което екипажът бе нарекъл „Епицентър“. Беше претъпкано с компютри, клавиатури, монитори. Сонарният циферблат просветваше в зелено с движението на стрелката. Дистанционните за камерите, които правеха стереоснимки, бяха поставени на леснодостъпни места.

В момента обаче помещението се използваше повече като клуб за подрастващи, отколкото като научна лаборатория.

Дарт и Бауърс се бяха заврели в един ъгъл и се бореха със сукката, като мъчеха компютъра с един от поредните варианти на „Смъртоносна битка“^[2].

Беше късно, почти полунощ, и тя отдавна трябваше да е в каютата си, сладко заспала или заета с работа по дисертацията си. Но

така и не можа да си намери място, а Лорейн бе в отвратително настроение. Каютата ѝ се бе сторила твърде малка за двете.

Тейт награби шепа от бонбоните на Дарт и седна да погледа участъка от морско дъно, който се виждаше на монитора.

„Толкова е тъмно — лениво си помисли тя. — И студено.“ Миниатюрни светещи рибки си търсеха храна. Движеха се бавно, заобиколени от фосфоресциращи точки, които приличаха на звезди. Мекият гладък утаечен слой на морската равнина не предлагаше нищо интересно. И все пак живот имаше. Тя видя един морски червей, съвсем малко по-сложен от примитивно стомахче, да се плъзва в обсега на камерата. Огромните очи на една цистосома я накараха да се усмихне.

„По свой си начин това също е една приказна страна“ — помисли си Тейт. В никакъв случай не бе пустинята, за каквато я бяха смятали не един и двама океанографи навремето. И със сигурност не бе бунището, за каквото някои индустриални компании предпочитаха да я смятат. Вярно, че бе лишена от цветове, но тези чудновато прозрачни пулсиращи рибки и животинки я превръщаха в царство на тайнствата.

В безвремието и вечността ѝ Тейт намираще някакво успокоение. Мониторът я унасяше като късна прожекция на стар филм, докато тя почти не задряма на стола.

После заприимигва, докато подсъзнанието ѝ се мъчеше да предаде на очите ѝ онова, което ставаше пред тях.

Корал, раци. Те колонизираха всичко, което им паднеше. И в момента бяха заети точно с това. Дърво е, осъзна тя и се наведе напред. Корпус на кораб, покрит с обитателите на големите морски дълбочини.

— Бауърс!

— Ей сега, Тейт, първо трябва да довърша това момче.

— Бауърс, ела!

— Какво си се разбързала толкова? — Сбърчил чело, той се завъртя със стола си към нея. — Никой няма да ти избяга. Мама му стара! — Втренчен в монитора, той плъзна стола си напред и занатиска необходимите копчета, които да спрат движението на камерата.

С изключение на бибипкащите звуци, издавани от компютрите, в помещението цареше тишина, докато тримата се взираха в екрана.

— Може да е тя. — Гласът на Тейт бе изтънял от вълнение.

— Възможно е — отвърна Бауърс и се хвана на работа. — Заеми се с дигиталните, Дарт. Тейт, сигнализирай на мостика да дадат пълен стоп.

Следващите секунди минаха в мълчание. Докато лентите се въртяха, Бауърс приближи подвижния обектив и го нагласи на бавен обход.

Потъналият кораб гъмжеше от живот. Тейт си помисли, че Лиц и останалите биолози на борда скоро ще запеят благодарствени химни. Стиснала здраво зъби, тя задържа дъх. После го изпусна шумно.

— Оле, господи, гледайте! Виждате ли го?

Дарт отговори с нервно кикотене.

— Това е колелото. Вижте я само тая сладурана, лежи си там и ни чака да я намерим. Това е параход със странични колела, Бауърс! Това е проклетата прекрасна „Джъстин“!

Бауърс спря камерата.

— Деца — каза той и се изправи със залитане. — Мисля, че в момент като този трябва да кажа нещо дълбокомислено. — Той сложи ръка на сърцето си. — Успяхме, мамка му!

С дивашки крясък той сграбчи Тейт и я повлече в главоломно буги. От смях и вълнение очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Давайте да будим кораба — реши тя и хукна навън.

Първо притича до собствената си каюта да събуди сърдитата Лорейн.

— Слизай в Епицентъра, веднага!

— Какво? Потъваме ли? Изчезвай, Тейт. Тъкмо ме съблазняваше Харисън Форд.

— Той ще почака. Слизай долу. — За да подсили подчинението на Лорейн, тя издърпа чаршафа от свитото ѝ на кълбо голо тяло. — Само си метни нещо преди това, за бога!

Остави Лорейн да я ругае и хукна по коридора към каютата на Хейдън.

— Хейдън? — борейки се да удържи напирещото в гърлото ѝ истерично кикотене, тя затропа по вратата му. — Хайде, Хейдън, тревога първа степен, всички на палубата, вадете инструкциите!

— Какво става? — Без очилата си, с широко отворени като на сова очи, със стърчаща коса и благоприлично увито около кръста одеяло, той примигна срещу Тейт. — Пострадал ли е някой?

— Не, всички са направо върха. — В този момент тя бе съвсем сигурна, че той е най-сладкия мъж, когото е виждала. И следвайки импулса си, обви ръце около врата му, като почти го събори, и го целуна — О, Хейдън, нямам търпение да...

Първоначалният шок, когато устата му се впи жадно в нейната, я свари напълно неподготвена. Знаеше кога мъжките устни целуват със страст, познаваше нуждата, която караше мъжките ръце да треперят.

Заради двама им, тя се отпусна и нежно постави ръка на бузата му, изчаквайки целувката да прегори.

— Хейдън...

— Извинявай. — Ужасен, той се отдръпна вдървено. — Хвана ме неподготвен, Тейт. Не трябваше да правя това.

— Няма нищо. — Тя се усмихна и сложи ръце на раменете му. — Наистина няма нищо, Хейдън. Мисля, че и двамата бяхме неподготвени, освен това беше хубаво.

— Като колеги... — започна той, ужасен да не започне да заеква. — Като твой ръководител, аз нямам право да се възползвам.

Тя потисна въздишката си.

— Хейдън, беше само една целувка. И аз те целунах първа. Надявам се, че няма да ме уволниш заради това.

— Не, разбира се, че не. Само исках да кажа, че...

— Искаше да кажеш, че ти се е приискало да ме целунеш, че го направи и че беше хубаво. — Тя го погали по бузата. — Дай да не откачаме заради това. Още повече че имаме далеч по-добър повод да откачим. Искаш ли да знаеш защо едва не разбих вратата ти, измъкнах те от леглото и се хвърлих на врата ти?

— Ами аз... — Той побутна очилата, които не носеше и се ръчна в носа. — Да.

— Хейдън, открихме „Джъстин“. А сега се дръж — предупреди го тя, — защото пак ще те целуна.

[1] Измислен герой от комикси и филми. Той е съвсем обикновен и безинтересен човек, който работи като репортер за малък вестник, но тайно се подвизава като Супермен. — Б.пр. ↑

[2] Mortal Combat — известна компютърна игра, по която са направени и няколко игрални филма. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Дроидът свърши работата. И точно в това беше проблемът. Седмица след началото на изкопните работи по „Джъстин“ Тейт с изненада усети, че я мъчи неясно чувство на неудовлетворение.

Бяха се оправдали всичките им надежди. „Джъстин“ беше истинско съкровище. Златни монети, златни кюлчета — някои от тях по трийсет килограма едното. Истинско изобилие от артефакти бе изнасяно ежедневно на повърхността. Дроидът се трудеше усилено, копаеше, издигаше и местеше плячката, докато Бауърс и Дарт го командваха от Епицентъра.

От време на време Тейт прекъсваше собствената си работа, заставаше пред екрана и наблюдаваше как машината вдига тежък товар с механичните си ръце или нежно захваща с щипците си някоя морска гъба, която биолозите щяха да изследват.

Експедицията бе пожънала пълен успех.

Тейт страдаше от дълбоко чувство на завист към един грозен метален робот.

На работното си място в каютата на носа тя правеше снимки, преглеждаше и каталогизираше различни вещи, типични за живота от средата на деветнайсети век. Брошка-камея, парчета от фаянсови съдове, лъжици, калаена мастилница, прояден от червеите дървен детски пумпал. И, разбира се, монетите. Сребърни и златни монети лежаха натрупани на купчини върху работната ѝ маса. Благодарение на труда на Лорейн в лабораторията всички те блестяха, сякаш току-що излезли от монетния двор.

Тейт взе една златна петдоларова монета, красив малък диск с щемпел от 1857 година, годината, в която бе потънала „Джъстин“. През колко ли ръце бе минала? Не много, навярно. Може би е стояла в чантичката на някоя дама или в джоба на някой джентълмен. Може би с нея са платили за бутилка вино или за кубинска пура. За нова шапка. А може и никога да не е била използвана, а да са я пазили за някое дребно подаръче в края на пътуването.

Сега лежеше в ръката ѝ, малка част от толкова много изгубени съкровища и отново намерени.

— Хубава е, нали? — каза Лорейн от вратата. Носеше поднос с артефакти, току-що почистени в лабораторията ѝ.

— Аха. — Тейт остави монетата и я включи в компютърния каталог. — Има работа за цяла година.

— Това звучи като истинско щастие от устата ти. — Лорейн наклони глава. — Учените би трябвало да са доволни, когато са затрупани с работа.

— Аз съм доволна. — Тейт усърдно включи брошката в каталога и я сложи в един поднос отстрани. — Защо да не съм? Участвам в едно от най-вълнуващите открития в кариерата си, част съм от високоуважаван научен екип. Разполагам с най-доброто възможно оборудване и с по-добри от средните битови условия. — Тя взе детската играчка. — Трябва да съм полудяла, та да не съм доволна.

— Тогава ми кажи какво толкова те е подлудило?

Нацупила устни, Тейт завъртя пумпала.

— Ти никога не си се гмуркала. Трудно е да се обясни на човек, който никога не е слизал долу, който не го е виждал с очите си.

Лорейн седна и подпря крака на ръба на масата. Цветна татуировка на еднорог се виеше по вътрешната част на глезена ѝ.

— Имам малко време. Защо не опиташ?

— Това не е никакво търсене на съкровища — започна Тейт. Гласът ѝ трепереше от раздразнение, насочено изцяло към самата нея. — Само компютри, машини, роботика и... по свой начин е чудесно. Очевидно е, че без това оборудване никога нямаше да намерим „Джъстин“, нито да я разработим. — Нова вълна на раздразнение я накара да стане и да отиде до илюминатора, който ѝ предлагаше единствената и твърде мизерна гледка към морето. — Никой не би могъл да я изтръгне от дъното и да я изучи без машините. Налягането и температурата правят невъзможно гмуркането на тази дълбочина. Проста биология и елементарна физика. Знам, че е така. Но, по дяволите, Лорейн, искам да сляза долу! Искам да я докосна. Искам да разровя пясъка със собствените си ръце и да намеря някой предмет от вчерашния ден на човечеството. Дроидът на Бауърс е единственият, който се забавлява.

— Да бе, и все се перчи по този повод.

— Знам, че звучи глупаво. — И тъй като наистина звучеше така, тя успя да се усмихне, когато се обърна към Лорейн. — Но да се гмуркаш край потънал кораб, да си там, до него, е наистина страхотно. А всичко това е толкова стерилно. Не предполагах, че ще се чувствам така, но всеки път, когато идвам тук да си върша работата, си спомням как беше преди. Първото ми гмуркане, първият потънал кораб, управлението на смукача, ваденето на конгломерат. Всичките рибки, коралите, тинята и пясъкът. Работата, Лорейн, елементарното физическо усилие. Чувстваш се сякаш си част от всичко. — Тя разпери ръце, после ги свали безжизнено. — Това тук изглежда толкова студено, толкова насилствено и безлично...

— И толкова научно? — вметна Лорейн.

— Наука без лично участие, за мен поне. Помня как намерих първата си сребърна монета. Испанска. Работехме по един кораб, който бяхме открили в Карибите. — Тя въздъхна и седна отново. — Бях на дваисет. За мен това бе едно пълно със събития лято. Открихме испански галеон, после го загубихме. Влюбих се и ми разбиха сърцето. Оттогава не съм била толкова силно обвързана с нещо или с някого. Не съм искала да бъда.

— Заради кораба или заради мъжа?

— И заради двете. В рамките на няколко седмици изживях пълно щастие и дълбока мъка. Трудно изпитание, когато си на дваисет. Същата есен се върнах в колежа с ясно поставени цели. Да си взема дипломата и да бъда най-добрата в моята област. Да се занимавам точно с това, с което се занимавам сега, и да спазвам разумна, професионална дистанция. И ето ме сега, осем години по-късно, седя и се чудя дали не съм допуснала ужасна грешка.

Лорейн вдигна високо едната си вежда.

— Не ти допада работата?

— Обичам работата си. Просто ми е трудно като гледам как машините вършат най-хубавата част от нея. И ме държат на въпросната разумна, професионална дистанция.

— На мен не ми звучи като кой знае каква криза, Тейт. Струва ми се, че просто трябва да си вземеш бутилките и да се позабавляваш. — Тя заразглежда ноктите си, които явно бе лакирала съвсем скоро. — Ако това е твоето определение за приятно прекарване. Кога за последен път си била в отпуска?

— Ами, я да видим... — Тейт се облегна назад и затвори очи. — Трябва да е било преди около осем години, ако не броим няколкото уикенда и Коледите, които съм прекарвала у дома.

— Тези не се броят — категорично заяви Лорейн. — Рецептата на доктор Лорейн е съвсем проста. Страдаш от пристъп на меланхолия. Като свършим тук, си взимаш един месец отпуска, отиваш някъде, където има много палми, и по цял ден си приказваш с рибите. — Лорейн внезапно разви жив интерес към маникюра си, втренчила очи в кораловорозовия лак. — А ако ти се прииска компания, Хейдън ще подскочи при възможността да дойде с теб.

— Хейдън?

— Ако използваме техническата терминология, човекът направо е луд по тебе.

— Хейдън?

— Да, Хейдън. — Лорейн се отблъсна назад, така че стъпалата ѝ тупнаха с плясък на пода. — За бога, Тейт, глуха ли си, сляпа ли си, не знам! Той е лапнал по теб от седмици.

— Виж... — започна Тейт. — Ние сме приятели, Лорейн, колеги. — После си спомни как я бе целунал в нощта, когато бяха открили „Джъстин“. — По дяволите!

— Той е страхотен мъж.

— Такъв е, разбира се. — Смаяна, Тейт прокара ръка през косата си. — Просто никога не съм го възприемала по този начин.

— Той обаче те възприема точно по този начин.

— Не е хубаво — промърмори Тейт. — Не е хубаво да се забъркваш с човек, с когото работите заедно. Знам го.

— Изборът си е твой — небрежно отвърна Лорейн. — Само си помислих, че е крайно време някой да даде едно рамо на човека и да те уведоми. Освен това трябва да те уведомя, че някакви представители на „Морско проучване“ и „Посейдон“ ще идват да огледат находките и да извозят част от тях. И ще водят филмов екип.

— Филмов екип. — Тейт автоматично запрати проблема с Хейдън в задните стаички на ума си. — Мислех, че видеоматериалите са наша грижа.

— Ще използват и нашите. Ще снимат документален филм за нас, така че не забравяй червилото и спиралата.

— Кога трябва да пристигнат?

— Тръгнали са.

Тейт взе дървения пумпал, обхвана го собственически с ръце и заяви:

— Няма да вземат нищо, което не съм прегледала и включила в каталога.

— Гледай да им го кажеш. — Лорейн тръгна към вратата. — Но не забравяй, че ние сме просто наемен помощен персонал.

„Наемен помощен персонал“ — помисли си Тейт и внимателно остави пумпала. Може би в това беше цялата работа. Незнайно как се бе превърнала от независима жена, търсеща приключения, в компетентна пчеличка, която се труди за лишена от лице корпорация.

Но пък нали именно това ѝ даваше възможност да работи. Учените от край време са били просяци. И все пак...

Много „и все пак“ имаше в живота ѝ, осъзна Тейт. Трябваше да отдели известно време и да реши кои от тях наистина имат значение.

Матю реши, че си е изгубил ума. Беше напуснал работата си. Работа, която мразеше, но работа, която му бе помагала да плаща сметките и да заделя малко настрани, колкото да спаси от окончателна смърт една-две малки свои мечти. Без тази работа яхтата, която бе строил парче по парче през годините, никога нямаше да бъде завършена; чичо му щеше да живее от социални помощи, а самият той щеше да е голям късметлия, ако след половин година му останеха достатъчно дребни да си поръча и един свестен обяд.

Не само бе напуснал работата си, а и се бе оказал принуден да вземе Лару със себе си. Човекът просто си бе събрал багажа и бе отплавал с него, без някой да го е молил въобще. Както Матю виждаше нещата, сега бе вързан с двама зависими от него хора, които прекарваха по-голямата част от времето си да се карат помежду си и да му изтъкват собствените му недостатъци.

И ето го сега, седи пред една каравана в южната част на Флорида и се чуди в кой точно момент си е изгубил ума.

Писмото от семейство Бомон бе поставило началото. И онова, което пишеше в него за Тейт, за Вандайк и естествено, за „Изабела“. Бе върнало към живот твърде много спомени, твърде много провали и

твърде много надежда. Преди да си позволи да помисли за последствията, вече си бе опаковал нещата.

Сега, когато мостовете зад него горяха, разполагаше с много време за мислене. Какво, за бога, щеше да прави с Бък? Пиянството му отново бе излязло извън контрол.

„Голяма изненада, няма що“ — помисли си Матю. Всяка година се връщаше във Флорида да прекара едномесечния си отпуск в опити да го изтръгне от алкохолната зависимост. И всяка година се връщаше обратно в морето, терзан от чувство за вина, съжаление и тъга, защото усилията му се бяха оказали напразни.

Дори сега до ушите му стигаше гласът на Бък, извисен в пиянска горчивина. Въпреки дъжда, който упорито се изливаше от небето, Матю остана навън, под ръждясалия пробит навес.

— Каква е тая помия? — питаше Бък, тракайки из миниатюрната кухничка.

Лару не си направи труда да вдигне глава от книгата, която четеше.

— Чорба от риба с много подправки. Семейна рецепта.

— Помия — повтори Бък. — Френска помия. — Небръснат, облечен в дрехите, с които беше спал, Бък отвори с трясък вратата на барчето в търсене на пълна бутилка. — Не я ща да ми умирисва къщата.

В отговор Лару обърна страницата.

— Къде ми е уискито, мамка му? — Бък напъха ръката си в шкафа, при което събори и разпиля малкото продукти в него. — Имах си една бутилка тук, дяволите да я вземат.

— Аз предпочитам божолето — отбеляза Лару. — На стайна температура. — Той чу мрежестата врата да се отваря и отбеляза докъде е стигнал с романа на Фокнър, който четеше. Вечерното шоу щеше да започне всеки момент.

— Крадеш ми уискито, а, шибано канадско говедо?

Лару тъкмо се бе озъбил, когато Матю влезе в караваната.

— Няма уиски. Изхвърлих го.

Притеснен повече от загубата на сутрешната си дажба алкохол, отколкото от протезата, Бък се обърна към него.

— Нямах право да ми взимаш бутилката.

„Кой е този човек — помисли си Матю, — този непознат?“ Дори Бък да бе някъде там, зад подпухналото, небръснато лице и зачервените помътнели очи, Матю вече не го виждаше.

— Със или без право — спокойно каза той, — го изхвърлих. Опитай с малко кафе.

В отговор Бък грабна каничката от печката и я запрати в стената.

— Е, кафето отпада. — Усетил порива да свие ръцете си в юмруци, Матю ги пхна в джобовете. — Ако искаш да пиеш, ще трябва да го правиш някъде на друго място. Нямам намерение да те гледам как сам се убиваш.

— К'вото правя си е моя работа — промърмори Бък, стъпвайки по натрошеното стъкло и разлятото кафе.

— Не и докато аз съм тук.

— Ти пък кога ли си тук! — Бък се подхлъзна, но успя да се задържи на крака. Лицето му почервения от унижение. Всяка стъпка му напомняше за загубата. — Появяваш се тук, когато ти скимне, и изчезваш пак така. Нямах работа да ми казваш какво да правя в собствената си къща, момче.

— Къщата е моя — тихо каза Матю. — А единственото, което ти правиш в нея, е да умираш.

Можеше да избегне удара. Вместо това философски прие юмрука на Бък, който се заби в челюстта му. Някаква извратена част на съзнанието му остана доволна, че чичо му все още може да удря добре.

Докато Бък го гледаше втренчено, Матю избърса с ръка кръвта по устната си.

— Излизам — каза той и прекрачи прага.

— Върви си, махай се! — Бък се дотътри до вратата и завика след него през барабанящия по покрива дъжд. — В това най те бива. И хич не се връщай, чу ли? Тук на никого не си притрябвал. На никого!

Лару изчака, докато Бък се довлече до спалнята, после се изправи и тръгна да изключи котлона, на който вреше чорбата. Взе своето яке и това на Матю и се измъкна от караваната.

Бяха във Флорида само от три дни, но той знаеше съвсем точно къде ще отиде Матю. Нагласи козирката на кепето си, така че дъждът да не го шиба в лицето, и се запъти към яхтклуба.

Беше полупразен, а вратата на бетонния гараж, който Матю бе наел до края на месеца, зееше отворена. Откри го вътре, седнал при

носа на почти готовата яхта.

Беше двукорпусна, широка почти колкото и дълга. Първия път, когато я зърна след пристигането им, Лару бе силно впечатлен. Хубава бе. Е, нищо изискано, но изглеждаше яка и стабилна. Точно каквото Лару харесваше и в яхтите, и в жените.

Матю бе проектирал палубната секция напречно на най-горната част на корпусите, така че да остава над водата и в бурно море. Всеки от двата носа имаше вътрешна извивка, която създаваше известно омекотяване и осигуряваше не само по-плавно, но и по-бързо движение. Разполагаше с голяма трюмна и жилищна площ. Но според Лару най-гениалното в проекта бяха двайсетте квадратни метра открита предна палуба.

„Място за съкровище“ — помисли си Лару.

Липсваха й единствено довършителните работи. Боята и лакировката, мостовото оборудване, навигационните уреди. Както и подходящо име.

Той се качи на палубата, впечатлен за пореден път от острата, силна линия на носовете. „Направо ще пори водата — размечта се той. — Ще лети!“

— Е, кога ще го довършиш това нещо, а?

— Сега имам достатъчно време, както виждаш. — Матю си представи парапета. Мед и тиково дърво. — Само пари ми трябва.

— Аз имам много пари. — Замислен, Лару извади кожената си кесийка и се зае с бавното и според него приятно занимание по свиването на поредната цигара. — За какво друго ги харча, освен за жени? А те не са толкова скъпи, колкото си мислят повечето мъже. Така че може аз да ти дам парите да я довършиш, пък ти ще ми дадеш част от яхтата.

Матю се изсмя горчиво.

— И коя част искаш?

Лару внимателно навиваше хартията около тютюна.

— Лодката, дето я строи един мъж, е добро място за мрачни размишления. Едно ми кажи, Матю, защо го остави да те удари?

— А защо не?

— На мен ми се струва, че ще му се отрази добре, ако ти го удариш.

— Правилно. Направо върха. На мен ще ми се отрази страшно добре да съборя един...

— Инвалид? — меко довърши Лару. — Не, ти никога няма да го оставиш да забрави, че вече не е какъвто е бил.

Вбесен от внезапната болка, Матю скочи.

— От къде на къде ще ми говориш така, да те вземат дяволите! Какво знаеш ти за това? Направих всичко възможно за него.

— Вярно, направил си. — Лару запали клечка кибрит и я остави да пращи на милиметри от края на грижливо свитата цигара. — Плащаш за покрива над главата му, за храната в стомаха му, за уискито, с което се убива. На него му коства само гордостта.

— И какво да направя, по дяволите, да го изхвърля на улицата?

Лару вдигна рамене.

— Не искаш от него да бъде мъж и той не е мъж.

— Изчезвай.

— Аз мисля, че ти си привързан към вината си, Матю. Тя не ти дава да правиш онова, което искаш, и може би да се провалиш в него. — Той само се ухили, когато Матю го сграбчи за ризата. — Виж, с мен се отнасяш като с мъж. — Той вирна брадичка, без да е съвсем сигурен, че в следващата секунда няма да бъде счупена. — Можеш да ме удариш. И аз ще те ударя. Когато приключим, ще се споразумеем за яхтата.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Отвратен, Матю го отблъсна. — Не ми трябва компания, не ми трябва и още един партньор.

— Напротив, трябва ти. Освен това ти ми харесваш, Матю. — Лару седна и внимателно изтръска пепелта от цигарата в дланта си. — Ето как аз виждам нещата. Ти ще се върнеш да търсиш кораба, за който си ми казвал. Може да тръгнеш след онзи Вандайк, когото мразиш толкова много. Може дори да се върнеш за жената, която искаш. Аз идвам, защото нямам нищо против да бъда богат. Обичам да гледам добрата борба, а и имам слабост към романтиката.

— Ти си задник, Лару. Един господ знае защо въобще ти казах за тая работа. — Матю вдигна ръце и потри лицето си. — Сигурно съм бил пиян.

— Не, ти никога не си позволяваш да се напиеш. Говореше си сам, *mon ami*. Аз просто се случих наблизо.

— Може да се върна за потъналия кораб. А ако имам късмет, пътищата ни с Вандайк може и да се пресекат. Но няма никаква жена.

— Винаги има жена. Ако не е една, ще е друга. — Лару сви кльощавите си рамене. — Аз не разбирам защо мъжете си губят ума по разни жени. Една си тръгва, друга идва. Но враг, виж, за това си заслужава да се потрудиш. Колкото до парите, ами, по-приятно е да си богат, отколкото беден. Значи довършваме твоята яхта и тръгваме да търсим богатство и отмъщение, какво ще кажеш?

Матю предпазливо го измери с поглед.

— Оборудването, което искам, не е евтино.

— Нищо свястно не е евтино.

— Може никога да не открием кораба. Дори да го открием, разработването му няма да е нито лесно, нито безопасно.

— Без опасности животът не е интересен. Забравил си го, Матю.

— Може и така да е — промърмори Матю. Усети как нещо се размърдва в него. Кръвта, която бе оставил да улегне и изстине през годините. Той протегна ръка на Лару. — Давай да довършваме яхтата.

След три дни в гаража се появи Бък. Намерил бе бутилка отнякъде. Киселата воня на уискито го обграждаше като облак.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че ще стигнеш с това корито?

Матю продължи все така нежно да изглажда с пясък тиковия материал за парапета.

— До Хатерас за начало. Ще работя с Бомонов.

— Проклети аматьори! — С не съвсем стабилна походка Бък се отправи към къщата. — За какъв дявол си построил тоя катамаран?

— Защото така искам.

— Единичният корпус на мене ми стигаше. Стигаше му и на баща ти.

— Това не е твоята яхта. Не е и неговата. Моята е.

От това болеше.

— Що за цвят е тоя, дето я боядисваш? Бебешко синьо, ега ти!

— Карибско синьо — поправи го Матю. — На мен ми харесва.

— Сигурно ще потъне още при първата буря. — Бък подсмръкна и устоя на желанието да погали един от корпусите. — Май двамата с Рей вече не ставате за друго освен за морски разходки.

Матю опита дървото, прокарвайки пръст по дължината му. Беше гладко като сатен.

— Ще търсим „Изабела“.

Тишината заискри като допрени оголени жици. Матю метна огладения парапет на рамо и се обърна. Бък се клатушкаше, сякаш беше в открито море.

— Хайде де!

— Рей е решил да тръгне. Открил е нещо, което иска да ми покаже. Веднага щом свърша тук, вдигам платна. Независимо на какво се е натъкнал Рей, тръгвам да я търся. Отдавна трябваше да го направя.

— Ти да не си се побъркал бе, момче? Знаеш ли какво ни струва този проклет кораб? Какво струва на мен?

Матю остави парапета настрана, готов за лакиране.

— Имам доста добра представа.

— Веднъж вече намери съкровище, нали? И го остави да си иде. Остави онова копеле Вандайк да ти го отмъкне. Загуби ми го, докато бях с единия крак в гроба. И сега си решил да се върнеш там и да ме зарежеш да изгния тука.

— Аз отивам. Какво ще правиш ти, си е твоя работа.

Пришпорен от паниката, Бък блъсна Матю в гърдите.

— Кой ще се грижи за нуждите ми тук? Ако се чупиш, парите ще свършат след месец. Длъжник си ми, момче. Аз ти спасих скапания живот. Аз изгубих крака си заради теб. Изгубих всичко заради теб.

Вината отново дойде, на вълни, които биха удавили и най-силния мъж. Но този път Матю поклати глава. Повече нямаше да потъва.

— Изплатих си дълга към теб, Бък. Осем години си скъсвах задника от работа, за да можеш ти да се напиваш до безсъзнание и да ме караш да плащам за всеки дъх, който си поемаш. Стига толкова. Тръгвам да търся нещо, което сам се бях убедил, че не мога да имам. И ще го намеря.

— Ще те убият, Матю. „Изабела“ и „Проклятието на Анжелик“. А ако те не успеят, ще го направи Вандайк. Тогава какво ще стане с мен?

— Точно каквото става и сега. Ще стоиш на два крака. За единия от които съм платил аз.

Този път не посрещна безропотно удара. Вместо това хвана юмрука на Бък сантиметри преди да го удари в лицето. И без да мисли,

блъсна чичо си назад и Бък се строполи върху кърмата на лодката.

— Направи го още веднъж и ще те пребия, без да ми пука за годините ти. — Матю разкрачи крака и се приготви да посрещне Бък, ако той го нападне повторно. — След десет дни отплавам за Хатерас заедно с Лару. Можеш да се стегнеш или можеш да вървиш по дяволите. Ти избираш. А сега се махай оттук. Имам работа.

Бък избърса устата си с треперееща ръка. Несъществуващият му крак запулсира — противен, хилещ се призрак, който така и не се бе отказал да го тормози. Със свито сърце, той забърза навън да си намери бутилка.

Останал сам, Матю вдигна друга част от парапета и се хвана на работа.

ГЛАВА 13

Що се отнасяше до Вандайк, Манзанило бе единственото място на света, където си заслужаваше човек да прекара първите дни на пролетта. Кацналата на скалите къща на западния мексикански бряг му предоставяше възможно най-живописната гледка към неспокойните води на Тихия океан. Нищо не му действаше така отпуснащо, както да стои пред остъклената стена и да гледа вълните, които се разбиваха и изригваха долу.

За него силата никога не губеше своето очарование.

Беше зодия Водолей и смяташе водата за своя стихия. Обичаше да я гледа, да я слуша, да я усеща с обонянието си. Макар да пътуваше много, както по бизнес, така и за удоволствие, никога не се задържаше за дълго далеч от стихията си.

Всичките му къщи бяха купени или построени в близост до някакъв воден басейн. Вилата му на Капри, плантацията на Фиджи, бунгалото на Мартиника. Дори и къщата му от червеникавокафяв камък в Ню Йорк имаше прекрасна гледка към Хъдзън. Но той питаше особена любов към мексиканското си убежище.

Не че това му пътуване бе пътуване за удоволствие. Работната етика на Вандайк бе също толкова подчинена на дисциплината, колкото и всичко в него. Наградите се печелеха — а той бе спечелил своята. Той вярваше в тежкия труд, в упражняването на тялото наред с упражняването на ума. Вярно бе, че беше наследил голяма част от богатството си, но той не си бе губил времето, нито бе намалил първоначалния си капитал. Напротив, бе го надграждал, упорито и умело, докато не утрои с лекота наследството, което беше получил.

Смяташе се за дискретен и достоен човек. Бе всичко друго, но не и един търсец популярност Тръмп. Вандайк преследваше личните и бизнес целите си тихо, звездата му светеше с фин, едва доловим блясък, който държеше името му далеч от пресата и заглавията на таблоидите.

Освен ако той не ги поръчваше. Публичността, когато бе от нужния вид, можеше да потули някоя сделка или да наклони везните в

правилната посока.

Никога не се беше женил, макар дълбоко да се възхищаваше на жените. Бракът бе договор, а отмяната на този тип договори твърде често завършваше с вадене на кирливите ризи, и то нерядко публично. В резултат на този договор често се появяваха наследници, а наследниците можеха да бъдат използвани злонамерено.

Вместо това той внимателно подбираше компаньонките си и се отнасяше към тях със същото уважение и любезност, с каквито се отнасяше към всеки от своите служители. А когато поредната жена спреше да го забавлява, тя биваше щедро отпращана.

Малко бяха онези, които се оплакваха.

Миниатюрната италианска благородничка, от която се бе отегчил наскоро, се бе оказала нещо като проблем. Леденопрозрачните диаманти, които ѝ бе предложил като прощален подарък, не бяха охладили горещия ѝ темперамент. На практика тя го бе заплашила. С известно съжаление той уреди да ѝ бъде даден урок. Но бе дал строги указания да не остават видими следи.

В края на краищата тя имаше хубаво лице, както и тяло, което му бе доставяло изключително удоволствие.

Струваше му се, че насилието, добре овладяното насилие, е инструмент, който никой преуспял мъж не може да си позволи да пренебрегне. В последните години го бе използвал често и, както си мислеше, доста успешно.

Странно, но то му носеше много по-голямо удоволствие, отколкото бе очаквал. Нещо като лесна чувствена печалба, реши той. Пред себе си би могъл да признае, че да плаща за него често смекчава пристъпите на черна ярост, които го измъчваха.

Толкова много мъже познаваше. Мъже, които като него контролираха огромни състояния и управляваха финансови империи, и които губеха проникателността си, като се примиряваха с един, после с втори провал и правеха твърде много компромиси. Или просто се изтощаваха до смърт в стремежа си да останат на върха. „Чувството за неудовлетвореност — помисли си той — гноясва, когато е потиснато. Мъдрият човек намира начин да се отпусне и винаги, винаги брои печалбата.“

Сега го чакаше работа, работа, която му доставяше удоволствие. В момента негов приоритет бе „Номад“ — и екипажът му, и неговата

изключителна находка.

Както бе наредил, докладите го чакаха на бюрото му. Сам бе подбрал екипа за своята експедиция, от учените и техническия персонал чак до последния кухненски помощник. Фактът, че инстинктите му за пореден път се бяха оказали на висота, му доставяше истинска радост. Не го бяха подвели. След края на експедицията щеше лично да се погрижи всеки член на екипажа на „Номад“ да получи заслужената премия.

Искрено се възхищаваше на учените, на логиката и дисциплината им, на въображението им. Беше изключително доволен от Франк Лиц, както в ролята му на биолог, така и в тази на шпионин. Лиц го държеше в течение на отношенията вътре в екипажа на „Номад“, до най-интимните подробности.

Да, Лиц определено бе добра находка, особено след разочарованието, което му бе поднесъл Пайпър. Младият археолог бе обещаващ. С изключение на онзи малък недостатък, който го бе направил немарлив.

Пристрастеността водеше до липса на ред. Самият той се бе отказал преди години от цигарите с единствената цел да докаже на себе си, че е в състояние да го направи. Вътрешната сила се равняваше на властта над околните. Жалко, че на Пайпър му липсваше вътрешна сила. Накрая Вандайк му бе дал непречистения кокаин, който го уби, без капка съжаление.

Всъщност се бе оказало доста вълнуващо. Един вид дисциплинарно уволнение.

Вандайк се облегна удобно и се зачете в докладите на Лиц и неговия екип от морски биолози за екосистемата, за растенията и животните, които бяха колонизирали останките на „Джъстин“. Гъби, златен корал, червеи. Вандайк се интересуваше от всичко.

Всичко можеше да се прибере и използва.

Със същото уважение и интерес той проучи докладите на геолозите, химиците, на представителите, които бе изпратил да наблюдават операцията и резултатите от нея.

Като дете, на което са дали лакомство, Вандайк остави доклада на археолозите за накрая. Той беше добре организиран, подробен и ясен като кристал. Всички подробности бяха налице, до последния фаянсов чиреп. Всеки артефакт бе описан, датиран и фотографиран,

всеки предмет каталогизиран според датата и часа на откриването му. Имаше препратки към доклада на химиците във връзка с обработката, тестването и почистването на всеки артефакт.

Изпълни го бащинска гордост, докато четеше чисто напечатаните страници. Беше страшно доволен от Тейт Бомон, дори я смяташе за свое протеже.

От нея щеше да се получи идеален заместник на нещастния Пайпър.

Решението му да наблюдава научния ѝ напредък през годините вероятно бе резултат на някакъв импулс. И импулсът се бе изплатил стократно. Как само се бе изправила срещу него на борда на „Триумф“. Умните ѝ очи горяха от праведен гняв, а това го изпълваше с възхищение. Смелостта е ценно качество, когато е придружена с подреден ум.

Тейт Бомон притежаваше и двете.

В професионално отношение тя бе надскочила първоначалните му очаквания. Беше се дипломирала трета в курса си, а първата си публикация бе направила още като второкурсничка. Дипломната ѝ работа беше истинско бижу. Щеше да защити доктората си години преди повечето от състудентите си.

Тя го вълнуваше.

Толкова го вълнуваше, че бе отворил няколко врати по пътя ѝ. Врати, които дори нейните умения и упоритост нямаше да успеят да ѝ открихнат. Възможността да участва в изследването с двуместната подводница край бреговете на Турция на дълбочини от двеста метра я бе издействал той. Макар че, като грижовен чичо, не се бе възползвал от това. Все още.

Личният ѝ живот също бе спечелил възхищението му. В началото бе останал разочарован от раздялата ѝ с Матю Ласитър. Една продължителна връзка щеше да подпомогне контрола му над Матю. И все пак бе останал доволен от очевидно добрия вкус на Тейт, който не ѝ бе позволил да се свърже с човек, който стои толкова по-долу от нея.

Беше се концентрирала над учението, над целите си, точно както би очаквал от собствената си дъщеря, ако имаше такава. На два пъти се бе впускала в романтични преживявания. Първия път бе по-скоро резултат на младежки бунт, според Вандайк. Младият мъж, с който бе излизала в първите седмици след завръщането си в колежа, едва ли бе

повече от експеримент, бе сигурен в това. И много скоро бе разкарала този мускулест, празноглав атлет.

На жена като Тейт ѝ подходяха мъже с интелект, стил, възпитание.

И наистина, след дипломирането си тя бе започнала връзка с един от състудентите си, човек, който споделяше много от собствените ѝ интереси. Връзката бе продължила почти десет месеца, причинявайки на Вандайк известна тревога. Но и на това бе сложен край, когато той бе уредил да предложат работа на младежа в океанографския институт в Гренландия.

За да осъществи напълно потенциала си, Тейт трябваше да ограничи нещата, които я разсейват, така както бе правил той през годините. Бракът и семейството щяха само да размият приоритетите ѝ.

Беше доволен, че работи за него. Смяташе да я задържи, засега в периферията. След време, ако продължеше да доказва стойността си, щеше да я изтегли в ядрото.

Жена с интелигентност и амбиции като нейните щеше да разбере колко голям е дългът ѝ към него и щеше да оцени онова, което той можеше да ѝ предложи за в бъдеще.

Един ден щяха да се срещнат отново и да работят рамо до рамо.

Той беше търпелив човек и можеше да я изчака. Както чакаше „Проклятието на Анжелик“. Инстинктите му нашепваха, че когато моментът нарее, едното ще го отведе при другото.

Тогава щеше да има всичко.

Вандайк хвърли поглед към факса, който бе започнал да жужи. Изправи се и си наля голяма чаша прясно изстискан портокалов сок. Ако разписанието му за деня не бе толкова натоварено, щеше да прибави и капка шампанско. Но малките удоволствия можеха да почакаат.

Взе факса и вдигна вежда. Беше последният доклад относно Ласитърови. Значи така — Матю е зарязал кораба и се е върнал при чичо си. Може би ще натика впиянчения глупак в поредния рехабилитационен център. Не преставаше да се учудва на факта, че Матю още не е зарязал стареца да се въргаля в собствения си бълвоч и не е духнал нанякъде.

„Семейна лоялност“ — помисли си той и поклати глава. Нещо, което Вандайк знаеше, че съществува, но самият той никога не бе

изпитвал. Ако собственият му баща не бе умрял съвсем навременно на петдесетгодишна възраст, Вандайк щеше да осъществи планове си по завземане на контрола над семейния бизнес. За щастие, нямаше братя и сестри, с които да си съперничи, а майка му бе изтляла тихо в една скъпа психиатрична клиника, когато той бе едва на тринайсет години.

Беше останал само той, помисли си Вандайк, докато отпиваше от охладения сок. И богатството му. Заслужаваше си да използва една малка част от него, за да държи под око Матю Ласитър.

„Семейна лоялност“ — помисли си отново той и се подсмихна. Ако случаят бе такъв, то бащата на Матю сигурно бе намерил начин да предаде своята тайна на сина си. Рано или късно, Матю щеше да бъде принуден да тръгне след „Проклятието на Анжелик“. А той, търпелив като паяк, щеше да го чака.

Времето се развали и разкопките бяха прекратени за четиридесет и осем часа. Бурните вълни повалиха половината екипаж въпреки таблетките против морска болест. Тейт и железният ѝ стомах преживяха бурята на работната маса с термос кафе отстрани.

Беше предоставила каютата на стенещата позеленяла Лорейн.

Рокендролните подскоци на кораба не ѝ попречиха да включи в каталога най-новите постъпления към съкровището.

— Бях сигурен, че ще те намеря тук.

Тя вдигна глава — пръстите ѝ спряха да шарят по клавиатурата — и се усмихна на Хейдън.

— Мислех, че си на легло. — Тя наклони глава. — Все още си малко блед, но си загубил оня интригуващ зеленикав оттенък. — Усмивката ѝ подлярски се разшири. — Искаш ли бисквитка?

— Какво самодоволство! — Той внимаваше да не погледне към чинията с бисквити на масата. — Чух, че Бауърс си прекарвал страхотно, като засипвал Дарт с все по-нови и нови рецепти за свинско.

— Хм, Бауърс, аз и още няколко колеги се насладихме на обилна закуска тази сутрин. — Тя се засмя. — Успокой се, Хейдън, няма да ти я описвам. Ще седнеш ли?

— Неудобно е за един ръководител на екип да губи достойнството си по този начин. — Той с благодарност се настани на съгъваемия стол. — Прекалено много време в класната стая и твърде малко на фронта, струва ми се.

— Добре се справяш. — Доволна, че има компания, тя обърна гръб на монитора. — Целият филмов екип е на легло. Хич не ми е приятно, че се радвам на нечие нещастие, но си е истинско облекчение да се спасиш от досадното им присъствие за няколко дни.

— Един документален филм ще повиши неимоверно интереса към този тип експедиции — посочи той. — Можем да използваме публичността и субсидиите.

— Знам. Рядко можеш да се ползваш от облагите на частно субсидирана експедиция, и то такава, която се изплаща толкова добре. Виж това, Хейдън. — Тя взе един златен часовник в комплект с луксозен ланец. — Красив е, нали? Виж само гравюрата на капака. Направо можеш да подушиш розите.

Тя нежно поглади с палец фино гравираните пролетни пъпки преди внимателно да отвори капачето.

„На Дейвид, моя любим съпруг, който накара времето да спре.

Елизабет.“

Въздишката излезе направо от сърцето ѝ.

— В списъка на пътниците фигурират имената на Дейвид и Елизабет Макгауън — каза тя с натежал глас. — И трите им невръстни деца. Тя и най-голямата ѝ дъщеря са оцелели. Загубила е сина си, другата си дъщеря и своя любим Дейвид. Времето е спряло за тях, и то завинаги. — Тя нежно затвори часовника. — Сигурно го е носил, когато корабът е потънал. Сигурно го е взел със себе си. Може дори да го е отворил и да е прочел посвещението за последен път, след като се е сбогувал с нея и с децата им. Повече никога не са се видели. Повече от сто години този символ на любовта ѝ към него е чакал някой да го намери. И да си спомни за тях.

— Действа смиряващо, когато ученикът надмине учителя си — каза Хейдън. — У теб има повече, отколкото аз някога съм имал —

добави той, когато Тейт го погледна изненадано. — Аз бих видял просто един часовник, стила на изработката, производителя. Бих си отбелязал посвещението, щастлив, че разполагам с дата, която да потвърди собствените ми изчисления за възрастта му. Можеше и да отбележа съществуването на Дейвид и Елизабет, и със сигурност щях да потърся имената им в списъка на пътниците. Но нямаше да ги видя. Нямаше да ги почувствам.

— Не е научно.

— Задачата на археологията е да изучава културата. Твърде често забравяме, че културата се създава от хора. Най-добрите от нас не го забравят. Най-добрите от нас му придават значение. — Той хвана ръката ѝ. — Като теб.

— Не знам какво да правя, когато се натъжа от нещо такова. — Тя обърна ръка, така че пръстите им се преплетоха. — Ако можех, щях да взема това, да издиря праправнуците им и да им кажа: *Вижте, това е част от Дейвид и Елизабет. Ето какви са били.* — Тя се чувства глупаво и остави часовника на масата. — Но не е мой. Вече дори не е техен. На „Морско проучване“ е.

— Без „Морско проучване“ никога нямаше да бъде намерен.

— Знам това. Наистина. — Тейт изпита нуждата да изясни собствените си мисли и се наведе по-близо до него. — Това, което правим тук, Хейдън, е важно. Начинът, по който го правим, е новаторски и високоефективен. Освен съкровището, което вадим на бял свят, има и знание, открития, теории. Правим „Джъстин“ и хората, които са загинали с нея, реални и им даваме втори живот.

— Но?

— Ето тук се препъвам. Къде ще отиде часовникът на Дейвид, Хейдън? И десетките други лични ценности, които хората са носили със себе си? Нямаме контрол върху това, защото колкото и важна да е работата ни, ние сме само едни наемни работници. Ние сме едни мравки, Хейдън, мравки в рамките на огромен конгломерат. „Морско проучване“ към „Посейдон“, „Посейдон“ към „Трайдънт“ и така нататък.

Устните му се извиха.

— Повечето от нас прекарват научната си кариера като мравки, Тейт.

— И това задоволява ли те?

— Предполагам, че да. Мога да върша работата, която обичам, да преподавам, да чета лекции, да публикувам в печата. Без тези конгломерати и трохите, отпуснати от обществената им съвест или усета им към данъчни отбивки, никога нямаше да мога да отделя време за подобна практическа работа и пак щях да балансирам на ръба на бедността.

Беше вярно, разбира се. Звучеше съвсем логично. И все пак...

— Но дали е достатъчно, Хейдън? Трябва ли да е достатъчно? Какво пропускаме като сме тук? Без рискове, без очакването на лова. Без право или контрол върху това, което правим, и онова, което откриваме? Не ни ли грози опасността да изгубим страстното увлечение, което в крайна сметка ни е издигнало дотук?

— Теб не те грози. — Сърцето му започваше да приема онова, което разумът му бе нашепвал през цялото време. Никога нямаше да бъде негова. Тя беше екзотично цвете, а той обикновена трудолюбива пчелица. — Ти никога няма да го загубиш, защото е в центъра на същността ти.

Като вид символично сбогуване с една глупава мечта, той вдигна ръката ѝ и притисна устни към нея.

— Хейдън...

Можеше да прочете в очите ѝ загрижеността, съжалението и симпатията, като последното го изпълни с болка.

— Не се притеснявай. Просто знак на възхищение между колеги. Имам подозрението, че общата ни работа няма да продължи още дълго.

— Не съм решила — побърза да каже тя.

— Мисля, че си.

— Имам своите отговорности тук. И съм ти задължена, задето ме препоръча за тази работа.

— Името ти вече беше включено в списъка — поправи я той. — Аз просто одобрих избора.

— Но аз си мислех... — Тя сбърчи чело.

— Вече си си спечелила репутация, Тейт.

— Оценявам думите ти, Хейдън, но... Вече съм била в списъка, казваш? Чий списък?

— На „Трайдънт“. Шефовете там са били впечатлени от служебната ти характеристика. Всъщност останах с впечатлението, че

има определен натиск да бъдеш включена от един от чичковците с парите. Не че не бях щастлив да се присъединя към препоръката.

— Разбирам. — По причини, които не би могла да назове, гърлото ѝ пресъхна. — Кой може да е този чичко паричко?

— Както сама каза, аз съм само една мравка. — Той сви рамене и се изправи. — Както и да е, ще ми е неприятно да те изгубя, ако решиш да се оттеглиш преди края на експедицията, но изборът си е твой.

— Нали ти казах, че не съм решила. — Факта, че е била набелязана, я изнервяше, но въпреки това, тя се усмихна на Хейдън. — Благодаря все пак.

Обърна се към монитора си и затрака по клавиатурата, присвила очи към екрана. „Трайдънт“, бе казал Хейдън. Значи засега щеше да пропусне „Посейдон“ и „Морско проучване“. За да откриеш източника на властта, на което и да е ниво, първо трябва да разбереш откъде идват парите.

— Здравейте, приятели и съседи. — Бауърс се появи с бодра стъпка, захапал едно пилешко бутче. — Обядът е готов, поне за някои. — Веждите му заиграха в очакване Тейт да оцени шегата му.

— Я ми помогни малко, Бауърс.

— Веднага, сладурано. Винаги на твоите услуги.

— Засега ще ми е достатъчно, ако направиш една-две от твоите компютърни магии. Искам да разбера кой финансира „Трайдънт“.

— Ще пишеш благодарствени писма, така ли? — Той остави обяда си настрана, изтри ръце в предницата на ризата си и се хвана на работа.

— Хм... доста нива има тук — промърмори след малко той. — Имаш късмет, че съм най-добрия. Свързана си с главния компютър, така че хората, които ни трябва, са някъде там. Винаги е така. Искаш борда на директорите или какво?

— Не — бавно каза тя. — Забрави за борда. Собственикът на „Номад“, Бауърс, този, който стои зад корпорацията. Чий е корабът?

— Не би трябвало да е трудно да открием собственика. Не и с тази дружелюбна технология. На „Морско проучване“ е, бейби. Чакай малко... има дарител. Боже, как обичам филантропите. Някакъв шмекер на име Вандайк.

Тейт се втренчи в екрана.

— Сайлърс Вандайк?

— Той е голяма работа. Сигурно си чувала за него. Финансира цял куп експедиции. Човекът заслужава една голяма, звучна целувка. — Усмивката му се стопи, когато погледна лицето на Тейт. — Какъв е проблемът?

— Аз съм проблемът. — Тя стисна зъби, борейки се с внезапната ярост. — Тук съм благодарение на същия този кучи син. Този... Няма значение, измита се.

— Измита се? — Бауърс се взираше озадачен в нея. — Къде се измита?

— Мисли си, че може да ме използва! — Почти заслепена от гняв, тя се втрени в артефактите, които лежаха в спретнати купчинки на масата ѝ. Часовникът на Дейвид и Елизабет. — Да върви по дяволите това копеле!

Матю затвори телефона и взе кафето си. Още един изгорен мост. Или може би, само може би, първите копки в основата на нов.

Утре сутринта отплаваше за Хатерас.

Ако не друго, това поне щеше да е добър тест за плавателните възможности на „Русалка“.

Яхтата беше завършена, боядисана, полирана и кръстена. През последните дни двамата с Лару на няколко пъти я бяха изпробвали на кратки разстояния. Бе се представила страхотно.

Матю се отпусна в стола. Бе приятно уморен. Може би най-сетне бе направил нещо истинско.

Дори и името ѝ имаше особено значение за него. Отново бе сънувал онзи сън — за Тейт в дълбокото тъмно море. Не му трябваше Фройд, за да му го обясни. През последните няколко седмици често бе говорил с Рей. Името на Тейт бе извадено от забвение, също като „Изабела“ и спомените от онова лято.

Естествено, това го бе навело на някои мисли, бе обърнало погледа му към миналото и сънят се бе върнал.

Тейт можеше и да си остане само един тъжен спомен, но сънят бе толкова жив, че той се бе почувствал задължен да кръсти яхтата на него. А косвено и на нея.

Чудеше се дали ще я види. Едва ли. Предаде се на сладката заслужена отмора и си каза, че в крайна сметка това няма значение.

Вратата се отвори с протяжен вой, после се затръшна. Влезе Лару с две кесии, пълни със сандвичи и пържени картопки.

— Обади ли се? — попита той.

— Аха. Казах на Рей, че потегляме утре сутринта. — Матю вдигна ръце над главата си, преплете пръсти и се протегна. — Времето изглежда добро. За три-четири дни би трябвало да стигнем при нормална скорост. Тъкмо ще я разработим.

— С нетърпение очаквам да се запозная с него и съпругата му. — Лару извади картонени чинии. — Не ти ли каза нещо повече за откритието си?

— Иска лично да го видя. — Внезапно изгладнял, Матю се зае с хамбургера. — Не смята да потегли към Карибите преди средата на април. Казах му, че това ни устройва.

Очите на Лару срещнаха погледа му и го задържаха.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Ти си луд да се връщаш там. — Измършавялата физиономия на Бък се показва на вратата към спалнята и той влезе. — Онова място е прокълнато. „Изабела“ е прокълната. Отнесе баща ти, нали? — Той се приближи с бавна, премерена стъпка. — Едва не отнесе и мен. А трябваше.

Матю сложи толкова сол на картофките си, че Лару примигна.

— Баща ми си отиде заради Вандайк — спокойно каза той. — А твоя крак го отнесе акула.

— Заради „Проклятието на Анжелик“.

— Може и така да е. — Матю замислено дъвчеше. — Ако е така, значи имам основания да го търся.

— Това нещо носи лош късмет на Ласитърови.

— Време е да променя късмета си.

Бък загуби равновесие и се хвана за малката, покрита с линолеум маса.

— Сигурно си мислиш, че ми пука какво ще стане с теб само заради онова, което ще стане с мен. Обаче не е така. Баща ти очакваше от мен да се грижа за тебе. Направих каквото можах, докато можех.

— Отдавна нямам нужда от нечии грижи.

— Може и така да е. А може и да съм се издънил, що се отнася до теб и що се отнася и до мен, през последните години. Ти си всичко, което имам, Матю. Истината е, че ти си единственият, за когото ми е пукало някога.

Гласът на Бък се пречупи и Матю трябваше да затвори очи, за да прогони поне част от задушавщата го вина.

— Няма да прекарам остатъка от живота си да плащам за нещо, което не съм могъл да предотвратя, нито да те гледам как довършваш работата на акулата.

— Моля те да останеш. Може да започнем някакъв бизнес или... Да возим туристи, рибари, такива неща. — Бък преглътна с усилие. — Този път ще поема своята част от товара.

— Не мога да го направя. — Изгубил апетит, Матю бутна храната настрана и се изправи. — Ще търся „Изабела“. Независимо дали ще я намеря, или не, смятам да започна живота си отново. Потънали кораби колкото щеш и проклет да съм, ако прекарам остатъка от живота си във вадене на метални отпадъци или в разкарване на туристи, вместо да търся злато.

— Не мога да те спра. — Бък погледна треперещите си ръце. — Не съм си и мислил, че мога. — Той си пое дълбоко дъх и изправи рамене. — Тръгвам с теб.

— Виж, Бък...

— От десет дни не съм пил и капка, мамка му. — Бък сви юмруци, после се застави да отпусне ръцете си. — Трезвен съм. Може да не съм още съвсем в ред, но съм трезвен.

Матю го погледна за пръв път. Имаше дълбоки сенки, но очите му бяха бистри.

— И преди си издържал по десет дни, Бък.

— Да, обаче с чужда помощ. И аз имам дял, Матю. Само мисълта да се върна там ме плаши до смърт. Но ако ти отиваш, и аз отивам. Ласитърови се държат един за друг — успя да каже той преди гласът му отново да се пречупи. — Искаш да ти се моля да не ме оставяш тук ли?

— Не. Боже! — Той потри лицето си. Имаше най-малко десет логични и основателни причини да му откаже. И само една да се съгласи. Бък беше неговото семейство. — Не мога да ти бъда бавачка,

нито да се притеснявам, че ще се добереш до поредната бутилка. Ще трябва да работиш и да заслужиш мястото си на „Русалка“.

— Знам какво трябва да правя.

— Лару. — Матю се обърна към канадеца, който тихо ядеше вечерята си. — Ти имаш дял. Какво мислиш?

В съгласие с добрия тон, Лару преглътна, избърса устата си с книжна салфетка и каза:

— Според мен още две ръце едва ли ще са излишни, стига да не треперят. — Той вдигна рамене. — Ако треперят, може да го използваш за баласт.

Бък стисна челюсти от унижението.

— Ще поема своята част от работата. Джеймс искаше „Изабела“. Ще ти помогна да му я намериш.

— Добре тогава — кимна Матю. — Събери си нещата. Отплаваме при изгрев.

ГЛАВА 14

Малкият самолет подскочи по пистата и сепна полузадрямалата Тейт. Последните трийсет и осем часа бе прекарала в почти непрекъснато движение, сменяйки кораби, самолети и таксито. Бе прекосила значителна част от Тихия океан, цял един континент и всички възможни часови зони.

Очите ѝ казваха, че е ден, но тялото ѝ не искаше и да знае.

В момента имаше чувството, че е направена от тънко чупливо стъкло, което може да се строши от всеки силен шум или неволно раздрусване.

Но пък си беше у дома. Или поне толкова близко до дома, на колкото отстоеше миниатюрното летище на остров Хатерас. Оставаше ѝ само едно кратко пътуване с кола, след което, закле се Тейт, щеше да избягва всичко, което се движи, поне за следващите двацет и четири часа.

Размърда се внимателно и посегна към сака си. Консервената кутия с перки, която бе хванала в Норфолк, беше празна, с изключение на нея и пилота. Веднага щом спряха, той се обърна назад и вдигна палец — жест, който тя му върна унило с още по-унило усмивка.

Знаеше, че има много да премисля, но умът ѝ просто не искаше да се включи. Откакто бе открила връзката с Вандайк, я бе пришпорвала острата необходимост да се върне вкъщи. Сякаш съдбата се бе намесила. Тъкмо стягаше багажа си, когато баща ѝ се обади с молба да се прибере веднага щом ѝ бъде възможно да се оттегли от експедицията.

Е, беше се оттеглила. За рекордно време.

Оттогава не бе правила нищо друго освен да работи и да пътува, открадвайки си по няколко часа сън. Надяваше се Вандайк вече да е научил, че тя се намира на хиляди мили от поста си. Надяваше се да е разбрал, че го е надушила.

С куфарчето в едната ръка и сака, праметнат на рамо, тя слезе по тясната стълбичка и стъпи на пистата. Коленете ѝ се подгъваха и тя с

благодарност сложи тъмните очила, които спираха блясъка на облещеното слънце.

Видя ги почти веднага — махаха ѝ жизнерадостно, докато тя чакаше пилота да извади куфара ѝ от товарната секция.

Колко малко се бяха променили. Е, може сивите нишки в косата на баща ѝ да бяха повече и отпреди, но и двамата бяха изправени, стройни и хубави. И двамата се хилеха идиотски, хванати за ръка, докато ѝ махаха.

Половината от натрупаната по пътя умора се изпари само като ги гледаше.

„В какво, за бога, сте се набъркали?“ — чудеше се тя. Тайни, за които не можело да се говори по телефона. Заговори, планове, приключения. Онзи проклет амулет и дважди проклетият кораб. Проклетите Ласитърови.

Не ентусиазмът на Рей по повод подновеното му сътрудничество с Ласитърови бе онова, което бе натежало на везните в полза на пристигането ѝ директно на Хатерас вместо в собствения ѝ апартамент в Чарлстън. Само се надяваше той да я бе послушал и да е отложил разговора си с Матю. За нея бе неразбираемо защо някой от тях би искал да повтори онова ужасно лято.

Е, вече беше тук. Тя грабна дръжката и куфарът с колелца се затъркаля след нея. И щеше да вкара малко здрав разум в главите на чудесните си, но твърде наивни родители.

— Ох, слънчицето ми. Слънчицето ми, колко е хубаво да те видя! — Марла се метна на врата ѝ и я притисна силно към себе си. — Толкова време мина! Този път те нямаше почти година.

— Знам. Домъчня ми за вас. — Тя се засмя и остави сака да се свлече от рамото ѝ, така че да може да прегърне и баща си. — И за двамата. А вие изглеждате страхотно! — Тя се откъсна от прегръдката им, отстъпи крачка назад и ги огледа от главата до петите. — Направо страхотно. Мамо, косата ти е друга. Почти толкова къса, колкото беше моята преди.

— Харесва ли ти? — Съвсем по женски Марла потупа дръзко подстриганата си прическа.

— Много. Съвсем различна е. — И толкова младежка, че Тейт се зачуди как е възможно тази хубава младолика жена да ѝ е майка.

— Напоследък много се занимавам с градината и косата все ми влизаше в очите. Слънчице, толкова си отслабнала! Сигурно си работила твърде много. — Сбърчила чело, тя се обърна към съпруга си. — Рей, нали ти казвах, че работи твърде много?

— Да, казваше ми — съгласи се той и завъртя очи. — По сто пъти на ден. Как беше пътуването, бебчо?

— Безкрайно. — Тя раздвижи рамене с надеждата да отпусне схванатите си мускули. Тръгнаха към малкия терминал, където Рей беше паркирал джипа. — Важното е, че вече съм тук.

— От което ние сме безкрайно щастливи. — Рей нареди багажа ѝ на задната седалка. — Искahme да се включиш в това пътуване, но се чувствам виновен, че остави експедицията заради нас. Знам колко държеше на нея.

— Не толкова, колкото си мислех в началото. — Тя се настани на задната седалка и отпусна глава назад. Не искаше да споменава за Вандайк и другите подробности. Още не. — Доволна съм, че участвах в нея. Дълбоко се възхищавам на хората, с които работих, и с удоволствие бих работила отново с някои от тях. Всичко, което направихме, беше страхотно. И в същото време някак безлично. Докато стигнат до мен, артефактите бяха минали през толкова ръце, че беше все едно да изследваш нещо, което си взел от витрината на музей. — Тя уморено се протегна. — Разбирате ли?

— Да. — Тъй като Марла изрично го бе предупредила, Рей устоя на желанието да се разбърби за собствените си планове. „Дай ѝ малко време — бе настояла тя. — Карай полека.“

— Вече си си у дома, слънчице — каза Марла. — Първо ще хапнеш нещо вкусно и топло, после ще си легнеш.

— Съгласна. Само да ми се избистри главата и искам да чуя всичко за тая ваша идея да търсим „Изабела“.

— Като видиш какво съм открил — бодро каза Рей, когато завиха към село Бакстън, — ще разбереш защо нямам търпение да потеглим. — Той отвори уста да продължи, но забеляза предупредителния поглед на Марла и се отказа. — Като си отпочинеш, ще поговорим.

— Поне ми кажи какво толкова си открил — започна тя, когато баща ѝ сви по пътеката през боровата гора и продължи нагоре по посипаната с пясък алея. — Ха, азалиите са цъфнали!

Забравила мисълта си, тя се наведе през прозореца, вдишвайки уханието на боровете, залива и цветовете, смесено със свежия мирис на морска вода. Беше като в приказка, точно както си го спомняше.

Марла умело бе пръснала цъфтящи храсти и пролетни и летни градински цветя между дърветата, така че цветните петна и лехи изглеждаха жизнерадостно диви и непланирани.

Покрай двуетажната къща от кедрови трупи с широка остъклена веранда цветните лехи лежаха в по-осезаем ред и нискорастящият скален кресон, слънчевите иглики и цъфналият градински чай отстъпваха пред кимащите кандилки и ралички. Едни от тях цъфтяха, а останалите чакаха сезона си.

— Започнала си да си правиш алпинеум — отбеляза Тейт, надигайки глава, когато завиха по широката пътека, успоредна с пролива.

— Моят нов проект. Мястото е сенчесто и нямам голям избор. Чакай само да видиш лехата ми с билки зад кухнята.

— Всичко изглежда направо приказно. — Тейт слезе от джипа и погледна към къщата. — И е толкова спокойно — тихо каза тя. — Само водата, птиците и бризът в клоните на боровете. Не знам как ви дава сърце да оставяте това място.

— Всеки път, когато се връщаме от някое от малките си пътешествия, откриваме, че ни е станало още по-мило. — Рей се натовари с багажа ѝ. — Ще бъде страхотно местенце за двама пенсионери. — Той намигна на жена си. — Когато сме готови да пораснем.

— Ти вярваш ли си? — По-доволна, че е тук, отколкото бе смятала, че ще бъде, Тейт тръгна по чакъла, с който бе посипана поляка изкачващата се нагоре пътека. — Ако питаш мен, самата аз ще съм готова да се отдам на плетки и бинго много преди някой от двама ви... — Тя рязко спря пред задната врата. Цветният хамак, който бе купила за баща си при едно пътуване до Таити, бе опънат на обичайното си, огряно от слънцето място. Но не бе празен. — Имате гости?

— Гости нямаме. Само стари приятели. — Марла отвори мрежестата врата. — Пристигнаха вчера малко преди да се мръкне. Доста уморени пътешественици ни се струпаха на главата, нали, Рей?

— Направо ни напълниха къщата.

Единственото, което Тейт можеше да види, бе един тъмен перчем, паднал над огледални слънчеви очила, и загатнатите форми на едно почерняло атлетично тяло. Достатъчно, за да накара стомаха ѝ да се свие в болезнен възел.

— Какви стари приятели? — попита тя с внимателно преценен неутрален тон.

— Бък и Матю Ласитър. — Марла вече бе в кухнята и проверяваше мидената яхния, която бе оставила да се подгрива на печката. — И техният спътник Лару. Доста интересен образ, нали, Рей?

— И още как. — Рей продължаваше да се усмихва жизнерадостно. Така и не бе намерил сгоден случай да спомене пред Марла факта, че Тейт се бе противопоставила на подновеното съдружие. — Много ще ти хареса, Тейт. Ще оставя нещата ти в твоята стая. — И избяга.

— Къде е Бък? — попита Тейт майка си. Макар да бе влязла в кухнята, хвърляше по едно око през прозореца към хамака отвън.

— О, тук някъде е. — Тя опита яхнията и кимна одобрително. — Изглежда много по-добре в сравнение с последния път, когато го видяхме.

— Пие ли?

— Не. Нито капка, откакто е тук. Седни, слънчице. Ей сега ще ти сипя една чиния.

— По-късно. — Тейт изправи рамене. — Май е по-добре да подновя познанствата си.

— Чудесна идея. Кажи на Матю, че обядът е готов.

— Добре. — Смяташе да му каже много повече от това.

Пяскът и меката трева заглушаваха стъпките ѝ. Макар Тейт да бе сигурна, че той нямаше да помръдне дори да бе марширувала под звуците на духов оркестър. Слънцето го къпеше в лъчите си. „Красива гледка“ — вбесена си помисли тя.

Той наистина беше красив. Никаква обида и никакво презрение не можеха да отрекат този факт. Косата му беше разрошена и очевидно отдавна не бе виждала бръснар. Лицето му бе отпуснато в съня, великолепните линии на устата му бяха смекчени. Като че ли бе малко по-слабо отколкото преди осем години, бузите му малко по-хлътнаха. И това само увеличаваше моменталния сексапилен ефект, който я удари като юмрук в стомаха. Тялото му бе стегнато, атлетично и

изглеждаше твърдо като гранит под срязаните дънки и избелялата тениска.

Тя подробно го огледа, без да бърза, като внимателно проследяваше собствените си реакции, както би проследила лабораторен експеримент. Първоначално ускоряване на пулса може би, отсъди тя. Но това бе естествената реакция на всяка жена при вида на поразително красиво животно.

Бе доволна да докладва, че след първоначалното присвиване на вътрешностите не бе почувствала друго, освен раздразнение, негодувание и добрия старомоден гняв при факта, че го намира заспал в собствената си градина.

— Ласитър, копеле такова!

Той не помръдна. Гърдите му все така се надигаха и спадаха ритмично. Със зловеща усмивка тя заби пети в меката пръст, хвана ръба на хамака и напрегна мускули.

Матю се събуди по средата на кълбото си във въздуха. За миг зърна тревата, която се надигаше към него, и инстинктивно размаха ръце да омекоти сблъсъка. Изръмжа, когато се удари в земята, и изпсува, когато острата игличка на един трън се заби в палеца му. Замаян, той разтърси глава. Отметна косата си, завъртя се и седна на земята.

Първото нещо, което видя, бяха нечийи малки, тесни стъпала, обути в удобни и износени високи кецове. Последваха ги краката. Следваха ги дълго. Дълги, женски и прекрасно оформени, в плътно прилепващ черен клин. При други обстоятелства би отделил много време да ги разучава със задоволство.

Премести погледа си малко по-нагоре и срещна една черна мъжка риза, която покриваше ханш, който определено не беше мъжки. Прекрасните високи гърди придаваха на ризата приятни извивки.

После и лицето.

Соковете, раздвижени от гледката на тялото, възвряха моментално.

Променила се беше. „Не е честно“ — помисли си той. Поразително. Направо ти пълни устата със слюнка. Докато на двайсет бе свежа, нежна и сладка, то жената, в която се бе превърнала, ти спираше дъха.

Кожата ѝ бе като слонова кост, почти прозрачно чиста, с едва доловим оттенък на розово. Неначервените ѝ устни бяха пълни, чувствени и стиснати в ядна муцунка, от която устата му пресъхна. Оставила бе косата си да порасне и сега тя бе пристегната назад в делова конска опашка, която откриваше лицето ѝ. Очите ѝ горяха гневно.

Осъзнавайки, че е на ръба да я зяпне като последния глупак, Матю се изправи и като един вид защита килна глава настрани и ѝ отпрати бърза, небрежна усмивка.

— Здравсти, Червенушке. Отдавна не сме се виждали.

— Какво, по дяволите, правиш тук и защо оплиташ родителите ми в абсурдните си планове?

Той нехайно се облегна на едно дърво. Коленете му се подгъваха.

— И аз се радвам да те видя — сухо каза той. — Не си разбрала. Плановете са на Рей. Аз само се включих в изпълнението им.

— По-вероятно си се включил в измамването му. — Отвращението се надигна в гърдите ѝ като фонтан. Не бе възможно да го преглътне. — Съдружието се развали преди осем години и така ще си остане. Искам да се върнеш обратно в дупката, от която си изпълзвал, където и да е тя.

— Ти ли командваш парада сега, Червенушке?

— Правя всичко възможно да защита родителите си от теб.

— Не съм направил нищо на Рей или на Марла. — Той вдигна вежда. — Нито пък на теб, като стана дума. Макар че в това отношение имах доста възможности.

Бузите ѝ пламнаха. Мразеше го, мразеше тези проклети очила, които криеха очите му и хвърляха към нея собственото ѝ отражение.

— Вече не съм глупаво момиче, Ласитър. Знам съвсем точно какво представляваш. Един опортюнист без чувство за вяност и отговорност. Не ни трябваш.

— Рей не мисли така.

— На него му е меко сърцето. — Тя вирна брадичка. — Моето не е. Може и да си го подлъгал да си вложи парите в някакъв откачен план, но аз съм тук, за да сложа точка на тези глупости. Няма да го използваш.

— Ти така ли виждаш нещата? Че аз го използвам?

— Ти си роден използвач — каза спокойно тя, доволна от самоконтрола си. — А когато стане нанагорно, се омиташ. Както заряза Бък и го остави в някаква скапана каравана във Флорида, докато ти си плаваше на воля. Бях там. — Трепереща от негодувание, тя пристъпи към него. — Преди година ходих да го видя. Видях кочината, в която си го захвърлил. Беше сам-самичък, болен. Беше останал почти без храна. Каза, че не помни кога за последен път си бил там, че си отишъл да се гмуркаш някъде.

— Вярно е. — По-скоро би си отрязал езика със собствената си гордост, отколкото да ѝ отговори по друг начин.

— Той се нуждаеше от теб, но ти си прекалено голям егоист, за да ти пука. Оставил си го да се напива до смърт. Ако родителите ми знаеха колко закоравял, колко студенокръвен си в действителност, щяха да те изритат оттук.

— Ти нали знаеш?

— Да, знам. Разбрах го преди осем години, когато бе така добър да ми го покажеш. Това е единственото нещо, което ти дължа, Матю, и ще ти върна дълга като те оставя да се оттеглиш с достойнство от това начинание.

— Не става. — Той скръсти ръце. — Ще търся „Изабела“, Тейт, независимо как. И аз имам дългове за плащане.

— Искаш да използваш родителите ми, за да ги платиш. — Тя направи кръгом и се отдалечи.

Останал сам, Матю си даде една минута, колкото да се уталожат бурята от емоции. Седна бавно на хамака и заби пети в тревата, за да спре люлеенето.

Не бе очаквал Тейт да го посрещне с отворени обятия и широка усмивка. Но не бе очаквал и такава пълна и безкомпромисна ненавист. Щеше да му е трудно да се справи с нея, трудно, но необходимо.

Но това още не бе най-лошата част. И не най-безперспективната. Беше се чувствал толкова уверен, че е надживял увлечението си по нея. Години наред се бе сещал за нея само от време на време. Беше удар, разтърсващ удар да разбере, че не само не я е забравил, а е отчаяно, глупашки влюбен в нея.

Все още.

Преди Марла да съумее да повтори поканата си за обяд, Тейт бе профучала през кухнята, през разхвърляната дневна, надолу по

стълбите към антрето и през прага на предната врата.

Имаше неотложна нужда от въздух.

Поне бе запазила самообладание, каза си тя, докато крачеше бясно по песъчливата почва към пролива. Не го бе цапардосала, както ѝ се бе искало. И бе изразила съвсем ясно позицията си. Щеше да се погрижи Матю Ласитър да си събере парцалите и да се изнесе преди мръкнало.

Тейт си пое още веднъж дъх и стъпи на тесния кей. Там бе пристанал „Ново приключение“, четиринайсетметровият круизър, който родителите ѝ бяха поръчали и купили преди две години. Беше истински красавец и макар да се бе возила само веднъж на него, и то за кратко, Тейт знаеше, че яхтата е бърза и маневрена.

Можеше и да се качи на борда, просто за да прекара няколко минути насаме с гнева си, ако от другата страна на кея не бе акостирала още една яхта.

Тъкмо се мръщеше към нея, оглеждайки необичайния ѝ силует и двукорпусната конструкция, когато на палубата се появи Бък.

— Здравей, хубавелке!

— Ще ти дам аз една хубавелка! — Ухилена до уши, тя закричи бързо по кея. — Моля за разрешение да се кача на борда, сър.

— Разрешение дадено — засмя се той и ѝ подаде ръка, когато тя грациозно скочи на палубата.

Веднага се виждаше, че е свалил част от килограмите, които пиенето и лошата храна бяха прибавили към теглото му. Лицето му бе възвърнало румения си цвят, а очите му бяха бистри. Когато го прегърна, не усети и помен от спарения дъх на уиски и пот.

— Радвам се да те видя — каза тя. — Изглеждаш като нов.

— Справям се някак. — Той се размърда смутено. — Нали знаеш какво казват — на ден по лъжичка.

— Ти си моята гордост. — Тя притисна буза към неговата, но долови смущението му и се отдръпна. — А сега ми разкажи за това. — Тя разпери широко ръце, сякаш да прегърне яхтата. — Откога я имате?

— Матю я завърши само няколко дни преди да отплаваме.

Усмивката ѝ угасна, а ръцете ѝ се отпуснаха покрай тялото.

— Матю?

— Негово дело е — каза Бък и гордостта звънтеше във всяка сричка на думите му. — Проектира я и работи по нея с прекъсвания

години наред.

— Матю сам е проектирал и построил тази яхта?

— С двете си ръце. Ела да те разведа. — Докато обикаляха палубата от носа до кърмата, той я заля с коментари относно конструкцията, стабилността и скоростта. През има-няма пет минути ръката му с любов се плъзгаше по парапета или по някоя от другите палубни принадлежности. — Как ли не го подигравах заради нея — призна си Бък. — Но момчето доказа, че съм грешал. Край бреговете на Джорджия ни застигна внезапна буря, но яхтата се справи без никакви проблеми.

— Хм.

— Има двеста галона сладководен капацитет — продължи той и се изпъчи като оглупял от гордост татко. — А пък трюмната ѝ площ, така както Матю я е проектирал, не е по-малка от тази на двайсетметрова яхта. Два мотора, сто четирийсет и пет конски сили.

— Май се е забързал за някъде — промърмори тя. Когато пристъпи в лоцманската кабина, очите ѝ се ококориха. — Боже, Бък, ама че прибори си имате!

Тя обиколи помещението, като разглеждаше смаяно оборудването. Първокласен сонар, дълбочинни търсачи, магнитометър. В таблото за управление бяха вградени скъпи и висококачествени навигационни уреди, радиотелефон, радиолокатор, „Навтекс“ за крайбрежна метеорологична информация, и за нейно най-голямо удивление, един видеочертожник с LCD екран.

— Момчето искаше най-доброто.

— Да, но... — Искаше да попита как е платил за него, но се боеше, че отговорът ще назове родителите ѝ. Вместо това си пое дълбоко дъх и си обеща сама да намери отговора, по-късно. — Бива си го оборудването.

Лоцманската кабина можеше да се похвали с пълна видимост, както и с вход откъм десния и левия борд. Имаше широка маса, върху която да се разстилат карти и диаграми, и лъскави шкафове с медни дръжки на чекмеджетата. В ъгъла бе вградена дори една тясна койка с дебела тъмносиня тапицерия.

Нищо общо с „Морския дявол“.

— Ела да хвърлиш едно око на каютите. То май трябва да им викам хотелски стаи. Имаме две, всяка с клозет. Спинкаме си като

къпани долу. А пък с камбуза даже и майка ти би се гордяла.

— С удоволствие ще ги разгледам... Бък — започна тя, когато тръгнаха към кърмата, — Матю откога планира да се върне да търси „Изабела“?

— Не мога да ти кажа. Сигурно още откак зарязахме „Маргерит“. Ако питаш мен, тая муха му е влязла в главата още оттогава. Липсваха му само времето и парите.

— Парите — повтори Тейт. — Да не би да се е сдобил с някакви пари?

— Лару купи дял.

— Лару? Кой е пък този?

— Името си ли чух?

Тейт различи нечия фигура в долния край на стълбите към спалните помещения. Вгледа се и видя слаб, спретнато облечен човек, някъде между четиридесет и петдесетгодишен. Един златен зъб й намигна през широката му усмивка, докато той й подаваше кавалерски ръка.

— Ах, мадмоазел, главата ми се замая. — Той поднесе ръката й към устните си.

— Не обръщай внимание на този мършав канадец, Тейт. Той се мисли за голям кавалер.

— Просто човек, който тачи и цени жените — поправи го Лару. — Очарован съм, че най-сетне се запознахме и че хубост като вашата краси скромния ни дом.

Един поглед й бе достатъчен, за да прецени, че спретнатият овален салон е всичко друго, но не и скромен. Дървото на барплота блестеше, а високите столчета с шарена тапицерия стояха в очакване. Някой бе закачил по стените поставени в рамки карти, пожълтели от времето. С удивление забеляза вазата с прясно откъснати нарциси, която се кипреше по средата на една масичка.

— Голяма крачка в сравнение с „Морския дявол“, а? — отбеляза Бък.

— От „Морския дявол“ до „Русалка“ — ухили се Лару. — Мога ли да ви предложа чаша чай, мадмоазел?

— Не. — Тя все още примигваше смаяно. — Благодаря. Трябва да се връщам. Има доста неща, които трябва да обсъдя с родителите си.

— А, да. Вашият баща бе дълбоко развълнуван, задето ще ни придружите. Що се отнася до мен, аз съм щастлив, че две толкова прекрасни дами ще разведряват плаването ни със своето чаровно присъствие.

— Тейт не е само дама — каза Бък. — Тя е страхотен гмуркач, роден търсач на съкровища и учен освен това.

— Жена с много таланти — промърмори Лару. — Потресен съм. Тейт го гледаше объркана.

— Вие сте плавали с Матю?

— Да, наистина. Да вплета малко култура в живота му бе моето изпитание.

Бък изсумтя.

— Лайно с акцент пак си е лайно. С твое извинение, Тейт.

— Трябва да се връщам — каза отново тя. Чувстваше се замаяна. — Радвам се, че се запознахме, господин Лару.

— Само Лару. — Той отново ѝ целуна ръка. — *A bientot.*^[1]

Бък изтика Лару с рамо.

— Ще те поизпратя.

— Благодаря. — Тейт изчака, докато стъпиха на кея и се отправиха към брега. — Ти каза, че Матю е работил върху яхтата с прекъсвания в продължение на години?

— Аха. Винаги когато му останеше малко време и малко пари. Направи поне дузина скици преди да се спре на тази.

— Разбирам. — Никога не би му приписала подобна амбиция и постоянство. Освен ако... — А пак ли от години планира да се върне за „Изабела“?

Бък затвори очи.

— Не мога да кажа какво му е било на ума. Обаче сега си е наумил точно това. Пак го е пипнала треската. Не знам дали въобще го е оставяла.

— Добре. — Тя прехвърли ръка през раменете му. — Надявам се, че няма да ме разбереш погрешно, но не съм сигурна, че идеята я бива.

— Имаш предвид за подновеното ни съдружие с Рей и Марла и това, дето сме решили да се върнем там?

— Да. Беше истинско чудо, че намерихме „Маргерит“. Вероятността да ни се случи за втори път е нищожна. Знам колко време отне на всички ни да се примирим с разочарованието.

Неприятно ми е да гледам как ти и родителите ми минавате през същото повторно.

Бък се спря и побутна очилата върху носа си.

— Не мога да кажа, че и аз съм особено щастлив от тази работа.
— Той несъзнателно посегна надолу да потърка изкуствения си крак.
— Лоши спомени, лош късмет. Матю обаче е решил. А аз съм му задължен.

— Това не е вярно. Той ти е задължен. Дължи ти живота си.

— Може и така да е — начумери се Бък. — Работата е там, че аз го накарах да си плати през носа. Не спасих баща му. Не знам дали бих могъл, но не го направих. Нито пък погнах Вандайк. Не знам каква полза щеше да има, но и това не направих. А когато дойде моят ред да платя, не го приех като мъж.

— Не говори така. — Тейт го хвана под ръка. — Справяш се чудесно.

— Сега. От няколко седмици. Не е достатъчно обезщетение за всичките години преди това. Оставих момчето да се справя само и с работата, и с вината.

— Той те остави сам — каза ядно Тейт. — Трябваше да бъде до теб. Да те подкрепя.

— Че той само това правеше. Хвана се с работа, която мрази, само и само аз да имам каквото ми трябва. А аз приех жертвата му, използвах я и му я запращах в лицето при всяка възможност. Срамувам се от себе си.

— Не знам за какво говориш. Последния път, когато дойдох да те видя...

— Излъгах те. — Той заби поглед в краката си, съзнавайки, че трябва да изложи на риск обичта ѝ, за да спаси себеуважението си. — Накарах те да мислиш, че ме е зарязал, че не идва да ме види, че не е направил нищо за мен. Може и да не е идвал често, но едва ли е негова вината. Но ми изпращаше пари и се грижеше за нещата според силите си. Не знам колко пъти плащаше да ме приемат на лечение в клиника за алкохолици.

— Но аз мислех...

— Аз исках да мислиш така. Исках и той да го мисли, защото ми беше по-лесно, когато всички са нещастни. Той направи всичко по силите си.

Далеч не убедена, тя поклати глава.

— Трябваше да остане при теб.

— Направи онова, което трябваше — настоя Бък и Тейт мислено се поклониха пред непоклатимата семейна лоялност.

— Въпреки всичко тази нова вятърничава идея ми се струва необмислена и опасна. Ще направя всичко възможно да разубедея родителите си. Надявам се, че разбираш.

— Не мога да те виня, че не скачаш от радост при идеята отново да се хванеш с Ласитърови. Прави, каквото смяташ за нужно, Тейт, но да знаеш, че баща ти вече е вдигнал платната.

— Значи ще трябва да променя курса му.

[1] До скоро (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Но настъпваха и такива времена, когато вятърът бе силен и неустоим и надвиваше дори най-решителния моряк.

Тейт изтърпя присъствието на Матю по време на вечерята около голямата маса от кестеново дърво. Разговаряше с Бък и Лару, изслушваше историите, които разказваха, смееше се на шегите им.

Просто не й даваше сърце да развали празничното настроение или да угаси радостната светлина в очите на баща си със силата на безмилостните факти и студената логика.

Тъй като бе достатъчно наблюдателна, за да забележи редките разтревожени погледи, които й отправяше майка ѝ, Тейт съумя да демонстрира някаква минимална любезност към Матю. Макар че направи всичко възможно да ограничи директния контакт до задължителното „подай ми солта“.

Когато приключиха с вечерята, тя промени ситуацията в своя полза, като настоя двамата с баща ѝ сами да разчистят масата.

— Обзалагам се, че не си яла нищо подобно през последния месец — отбеляза той, тананикайки си едва доловимо, докато трупахе съдовете на кухненския плот.

— През последната година. Съжалявам, че трябваше да пасувам на ореховия пай.

— Ще го опиташ по-късно. Тоя Лару е голяма работа, нали? В един момент си разменя рецепти с майка ти, а в следващия обсъжда външната политика, като вмъква примери от бейзбола и изкуството през осемнайсети век.

— Истински ренесансов човек — промърмори тя. Но все още се въздържах от оценки относно въпросния господин. Всеки приятел на Матю изискваше внимателно проучване. Дори да е интересен, начетен и чаровен. И особено ако е такъв. — Така и не разбрах какво прави с Матю.

— О, мисля, че чудесно се допълват. — Рей напълни мивката със сапунена вода за тенджерите, докато Тейт подреждаше чиниите в

миялната. — Матю има голям потенциал, но просто никога не е имал шанса да се възползва от него.

— Аз бих казала, че е човек, който знае как да се възползва максимално от възможностите. За което всъщност бих искала да поговоря с теб.

— „Изабела“. — Рей запретна ръкави и нападна тиганите в мивката. — И до това ще стигнем, слънчице. Веднага щом всички се настанят удобно. Досега се въздържах от допълнителни обяснения, исках първо и ти да пристигнеш.

— Татко, знам какво означаваше за теб онзи недокоснат кораб, който открихме преди осем години. Помня как се чувствах самата аз, така че мога да разбера защо мислиш, че идеята да се върнем там е добра. Но не съм сигурна, че си даваш сметка за всички подробности, за възможните капани.

— Мислил съм много за това през изминалите години и два пъти повече през последните девет месеца. Последния път взехме своя дял от късмета, и добър, и лош. Но сега ни чака много повече.

— Татко. — Тейт сложи още една чиния в миялната и се изправи. — Ако информацията ми е правилна, Бък не се е гмуркал от злополуката насам, а Лару е работил като корабен готвач. Никога не е слагал кислородни бутилки на гърба си.

— Всичко това е вярно. Бък може и въобще да не слезе под водата, но още две ръце на палубата няма да са ни излишни. Колкото до Лару, той има желание да се учи, а шестото чувство ми подсказва, че възприема бързо.

— Ще бъдем шестима — продължи Тейт в безрезултатен опит да охлади оптимизма му. — От които само трима могат да се гмуркат. Самата аз не съм се гмуркала като хората почти две години.

— То е като карането на колело — убедено заяви Рей и сложи един тиган настрани. — А при всички случаи ще ни трябват хора, които да следят уредите. Да не говорим, че вече си имаме подръка професионален морски археолог, а не просто студентка по морска археология. — Той ѝ хвърли сияйна усмивка. — Може пък да си напишеш доктората по време на експедицията.

— Точно сега не ми е до докторати — каза тя. Мъчеше се да запази спокойствие. — Тревожа се за вас. Двамата с мама прекарахте последните години да си играете на лов на съкровища, татко.

Изучавахте отдавна разработени кораби, гмуркахте се за удоволствие, събирахте миди. Това е нищо в сравнение с тежката физическа работа, която изисква онова, дето сте си го наумили.

— Аз съм в страхотна форма — каза той, леко засегнат. — Три пъти седмично работя навън, гмуркам се редовно.

„Погрешна тактика“ — помисли си тя.

— Добре де. А какво ще кажеш за разходите? Може да отнеме месеци, плюс цената на припасите, екипировката и така нататък. Тук не става въпрос за ваканция, нито за хоби. Кой ще финансира тази авантюра?

— Двамата с майка ти сме много добре материално.

— Хубаво. — Потискайки яда си, тя грабна една гъба и се зае да бърше плотовете. — Това отговаря на последния ми въпрос. Залагате своите пари, което означава, че ще носите Ласитърови на гърба си.

— Не става въпрос за носене на гръб, слънчице. — Искрено озадачен, той извади ръце от водата и ги избърса. — Това е съдружие, точно както преди. Разликата в участието ще се компенсира с дела от печалбата, когато разработим кораба.

— Ами ако няма кораб? — избухна тя. — Не ми пука, дори да пръснеш последното си пени в преследването на някоя мечта. Заслужил си си забавленията с години труд. Но не мога просто да си стоя, докато ти позволяваш на това самовлюбено копеле да те използва!

— Тейт. — Притеснен от високия ѝ глас, той я потупа по рамото. — Не знаех, че си разстроена от всичко това. Когато каза, че се връщаш, помислих, че идеята ти допада.

— Върнах се, за да те предпазя от една грешка.

— Не правя грешка. — Лицето му помръкна по познат на Тейт начин. Беше го наранила. — Освен това кораб има. Знаел го е бащата на Матю, знам го и аз. „Изабела“ е някъде там, а „Проклятието на Анжелик“ е на борда ѝ.

— Пак ли този амулет!

— Да, пак този амулет. Него е търсил Джеймс Ласитър, него иска Вандайк и него ще вземем ние.

— Какво му е толкова важното? На този кораб и на колието?

— Важни са, защото изгубихме нещо през онова лято, Тейт — тихо каза той. — Нещо повече от съкровището, което ни отмъкна онзи

крадец. Дори повече от крака на Бък. Загубихме радостта си от постигнатото, от онова, което тепърва можехме да постигнем. Загубихме магията на предстоящото. Време е да си я върнем.

Тя въздъхна. Как можеше да се пребори с една мечта? Нима и нейната не бе все още жива? Музея, за който си бе правила планове, за който бе мечтала през по-голямата част от живота си. И който някой ден щеше да види готов. Коя беше тя да подлага крак на единствения траен стремеж на баща си?

— Добре. Можем да се върнем само ние тримата.

— Ласитърви са част от това сега, точно както бяха и тогава. И ако някой има правото да открие този кораб и амулета, то това е Матю.

— Защо?

— Защото са му стрували бащата.

Тейт не искаше да мисли за това. Не искаше да си представя момчето, което скърби отчаяно над мъртвото тяло на баща си.

— За него амулетът не е нищо друго освен средство за постигането на определена цел, просто вещ, която да продаде на най-щедрия купувач.

— Това ще си го реши той.

— Това не го прави много по-добър от Вандайк — поправи го Тейт.

— Той те е наранил през онова лято. — Рей нежно взе лицето ѝ в ръцете си. — Знаех, че между вас става нещо, но не си бях дал сметка, че те е наранило толкова дълбоко.

— Това няма нищо общо с онова — възрази тя. — Става въпрос за това кой и какъв е той.

— Осем години са много време, слънчице. Може би трябва да отстъпиш крачка назад и да се вгледаш отново. А междувременно, има някои неща, които искам да ти покажа, както и на останалите. Хайде всички да се съберем в бърлогата ми.

Тейт с неохота се присъедини към групичката в уютната стая, където баща ѝ се занимаваше с проучванията си и пишеше статии за специализираните списания по водолазен спорт. Нарочно отиде в противоположния на Матю край на стаята и се настани на облегалката на майчиния си стол. Отворените прозорци пропускаха уханията и звуците на пролива, както и достатъчно от хладния вечерен въздух, за да си позволят тихия огън, който гореше в камината. Рей отиде зад

бюрото си и прочисти гърло като някой притеснен лектор, който се кани да започне речта си.

— Знам, че всички сте любопитни какво ме е накарало да се впусна в тази авантюра. Всички знаем какво се случи преди осем години, какво намерихме и какво загубихме. Всеки път, когато се гмурках след това, си мислех за случилото се.

— Тормозеше се за случилото се — поправи го Марла с усмивка. Рей ѝ се усмихна в отговор.

— Така и не можах да забравя. За известно време мислех, че ще мога, но после все се случваше нещо, което да ми напомни и отново да ми подпали фитила. Един ден ме свали грип и Марла не ми даде да стана от леглото. Убивах времето, като се ровех из телевизионните програми и попаднах на един документален филм за разработката на потънали кораби. Ставаше въпрос за един кораб край бреговете на нос Хорн, много богата находка. И кой мислите финансираше експедицията, кой се къпеше в слава? Естествено Сайлъс Вандайк.

— Копеле — промърмори Матю. — Сигурно и този е измъкнал под носа на някого.

— Може и така да е, но въпросът е, че бе решил да заснеме работата по кораба. Самият той не се появяваше често в кадър, но разказа по малко за другите си експедиции, за другите кораби, които бил намерил. Тъпото копеле говори и за „Санта Маргерит“. Въобще не си направи труда да спомене, че корабът вече е бил намерен, че се е работило по него. Според думите му излизаше, че той е свършил цялата работа, а после, понеже е щедра душа, дарил половината от приходите на правителството на Сейнт Кристофър.

— Под формата на подкупи и рушвети — вметна Матю.

— Направо ми кипна кръвта. Захванах се с проучванията си още в леглото. Реших, че може и да се е докопал до единия кораб, но никога няма да се докопа до другия. Почти две години се рових, търсейки и най-малката информация, която можех да открия за „Изабела“. Нищо, което засягаше кораба, екипажа или бурята, не ми се струваше твърде дребно или незначително. Точно така и го открих. Или по-скоро така открих две жизненоважни фигурки от пъзела. Една карта и един документ, отнасящ се до „Проклятието на Анжелик“.

Той внимателно извади някаква книга от най-горното чекмедже. Кориците ѝ бяха опърпани и залепени с тиксо. Страниците изглеждаха

чупливи и пожълтели.

— Разпада се — ненужно обясни Рей. — Открих я в една антикварна книжарница. „Животът на един моряк“. Написана е през 1846 от правнука на един от оцелелите при потъването на „Изабела“.

— Но оцелели не е имало — намеси се Тейт. — Това е една от причините корабът още да не е открит.

— Няма данни за оцелели. — Рей погали книгата, сякаш тя бе любимото му дете. — Според това, а именно историите и легендите, които авторът ѝ е записал по разказите на прадядо си, Хосе Балтазар е бил изхвърлен от вълните на остров Нейвис. Той е бил моряк на „Изабела“ и я е гледал как потъва, докато, почти припаднал, се държал за една дъска, донесена вероятно от разбилата се „Санта Маргерит“. Матю, мисля, че баща ти е попаднал на същата следа.

— Ако това е вярно, какво правеше той край бреговете на Австралия?

— Следвал е „Проклятието на Анжелик“. — Рей направи драматична пауза. — Но е избързал с едно поколение. Сър Артър Майнфийлд, британски аристократ, е закупил амулета от един френски търговец.

— Майнфийлд. — Бък присви съсредоточено очи. — Помня, че съм виждал това име в записките на Джеймс. Нощта преди да умре ми каза, че е търсил не където трябва. Каза, че Вандайк се е объркал и че проклетото колие е на друго място. Точно така каза — „проклетото колие“, и беше много развълнуван. Каза, че като приключим с работата при рифа, сме щели да се отървем от Вандайк и сме щели да го изпреварим. И че трябвало да внимава с Вандайк и да действа полека. Чакало го още проучване и обмисляне преди да тръгнем след амулета.

— Моята теория е, че той е попаднал на някакъв друг източник, споменаващ колието или Балтазар. — Рей внимателно постави книгата върху бюрото. — Всъщност амулетът не е потънал при Големия бариерен риф. Потънал е корабът, потънал е Майнфийлд, но не и „Проклятието на Анжелик“. За следващите трийсет години няма почти никаква информация. Може да е било изхвърлено на брега или някой да го е намерил, докато се е гмуркал при рифа. Не можах да открива нищо за него за периода от 1706 до 1733. Но Балтазар го е видял на врата на една млада испанка на борда на „Изабела“. Описал го е. Чул е легендата и я е разказал на правнука си.

На Тейт това не й прозвуча убедително и тя скръсти ръце.

— Ако съществува документ, който сочи „Изабела“ като последното място, където е видян амулетът, защо Вандайк не го е открил и не е тръгнал сам да търси кораба?

— Той беше абсолютно убеден, че колието е в Австралия — каза Бък. — Здравно се беше запалил по него. Науми си, че Джеймс крие нещо от него, и непрекъснато го тормозеше.

— А накрая го уби — каза с равен глас Матю. — От години праща екипи, които разработват района.

— Но ако моят баща е намерил документ, който сочи, че амулетът е другаде — продължи упорито Тейт, — и ако твоят баща е намерил друг документ с подобно съдържание, би било съвсем логично човек с възможностите и алчността на Вандайк също да открие това.

— Може амулетът да не иска той да го намери — безучастно проговори Лару, докато си свиваше цигара.

— Амулетът е неодушевен предмет — възрази Тейт.

— Такъв е и диамантът „Надежда“ — каза Лару. — Също и философският камък и кивотът на Завета. Въпреки това легендите, които ги придружават, са живи и досега.

— Важната дума тук е „легенда“.

— Университетските ти степени са те направили циничка — отбеляза Матю. — Лоша работа.

— Според мен — намеси се Марла, видяла войнствения блясък в очите на дъщеря си — важното е, че Рей е попаднал на нещо, независимо дали амулетът притежава някаква сила, или не.

— Добре казано. — Рей потърка носа си. — Докъде бях стигнал? Балтазар бил омаян от амулета дори след като плъзнали слухове за проклятието и сред екипажа се усетило известно неспокойствие. Бил убеден, че корабът е потънал заради проклятието, а той е оцелял, за да разказва историята. И я е разказвал добре — добави Рей. — Копирал съм няколко страници от спомените му за бурята. Когато ги прочетете, ще видите, че се е разразила адска битка с природните стихии, безнадеждна битка. От двата кораба първа се е предала „Санта Маргерит“. Когато „Изабела“ се разбила, пътниците и екипажът били пометени в морето. Балтазар твърди, че е видял испанската дама да потъва, а амулетът висял на врата ѝ като инкрустирана със скъпоценни

камъни котва. Разбира се, пикантерията може да е прибавена за драматичен ефект.

Рей им раздаде копията.

— Във всеки случай той оцелял. Вятърът и вълните го отнесли далеч от Сейнт Кристофър. Бил изгубил всякаква надежда, както и чувството си за време, когато зърнал очертанията на Нейвис. Не вярвал, че ще стигне до брега, тъй като бил твърде слаб, за да преплува разстоянието. Но в крайна сметка приливът го отнесъл до брега. Намерило го едно младо момче от местното население. Цели седмици бил в делириум и с единия крак в гроба. Когато се възстановил, нямал никакво желание да служи в Армадата^[1]. Вместо това оставил света да го мисли за умрял. Заселил се на острова, оженил се и завещал на своите наследници историите за морските си приключения.

Рей извади друг документ от папката си.

— И чертаел карти. Една карта — продължи Рей, — начертана от очевидец, която сочи за място на коработопиенето района на няколко градуса юг-югоизток от потъналата „Санта Маргерит“. „Изабела“ е там. И ни чака.

Матю стана да вземе картата. Беше груба и оскъдна, но той разпозна отправните точки — полуострова на Сейнт Кристофър с форма на китова опашка и извисяващия се конус на Маунт Нейвис.

Една стара, почти забравена нужда се надигна в него. Нуждата от лова. Когато вдигна очи, усмивката, огряла лицето му, бе усмивка от неговата младост. Смела, безразсъдна и неустоима.

— Кога тръгваме?

Тейт не можеше да заспи. Твърде много мисли препускаха в главата ѝ и караха кръвта ѝ да кипи. Разбираше и полагаше усилия да приеме факта, че нещата са извън нейния контрол. Никой и нищо не бе в състояние да откаже баща ѝ от издирването. Нито логиката, нито нейните лични съмнения можеха да разклатят намерението му да поднови съдружието с Ласитърови.

Поне моментът бе подходящ. Току-що бе захвърлила една превъзходна възможност за професионално израстване, само за да угоди на принципите си. Това ѝ даваше известно удовлетворение.

Плюс възможността да помогне в старта на експедицията по търсенето на „Изабела“.

Ако беше там, в центъра на нещата, поне щеше да държи останалите под око. И особено Матю.

Мислеше тъкмо за него, когато излезе навън да се порадва на луната и на вятъра, който клатеше върховете на боровете.

Бе го обичала някога. През последвалите години си бе казвала, че просто е станала жертва на бурно и романтично влюбване, на сляпото увлечение на една девойка, омаяна от грубата хубост на един авантюрист.

Но това бе лъжа на страхливец.

Беше го обичала, призна си Тейт, и се загърна още по-плътно в якето си, потръпвайки от влажния нощен бриз. Или бе обичала човека, който бе мислила, че е или може да бъде той. Никой и нищо не бе пленявало така изцяло сърцето ѝ преди да го срещне. Също както никой и нищо не бе го разбивало толкова болезнено и с такова безразличие.

Тя откъсна листо от едно уханно дафиново дръвче и го завъртя под носа си. Тръгна към водата. Това изглеждаше нощ за размисъл. Луната, почти пълен кръг, пълпеше по осеяното с ярки звезди небе. Въздухът трептеше от аромати и обещания.

Навремето само това би било достатъчно да я съблазни. Преди да отстранят с един удар романтичната страна на природата ѝ. Смяташе, че е щастливка, задето е в състояние да оцени нощта заради самата нея, без това да пълни главата ѝ с глупави мечти.

В известен смисъл трябваше да благодари на Матю, че ѝ е отворил очите. Грубо и болезнено наистина, но ги бе отворил. Сега знаеше, че принцовете и пиратите съществуват само в мечтите на младите глупави момичета. Нейните цели бяха далеч по-реални.

Ако трябваше да отложи за известно време осъществяването на тези цели, щеше да го направи. Всичко, което бе тя, всичко, което бе постигнала, дължеше на подкрепата на родителите си и на вярата им в нея. Би направила всичко, за да ги защити. Дори това да означаваше да работи рамо до рамо с Матю Ласитър.

Тя спря близо до водата, встрани от кея. Тук родителите ѝ бяха подсилили брега срещу ерозията, засаждайки водна леща и диви треви. Водата неизменно крадеше от брега. А брегът винаги се нагаждаше.

„Добър урок“ — помисли си тя. От нея бяха откраднали. И тя се бе нагодила.

— Хубаво местенце, нали?

Раменете ѝ се стегнаха при звука на гласа му. Учуди се, че не го е усетила. За човек, който е прекарал живота си в морето, той се движеше по сушата прекалено безшумно.

— Мислех, че вече си в леглото.

— Спим на яхтата. — Знаеше, че тя не го иска край себе си, затова, подтикнат от някакво вироглавство, той пристъпи към нея, докато раменете им почти не се докоснаха. — Бък все така хърка като дъскорезница. На Лару не му пречи. Но той пък спи като умрял.

— Опитай със запушалки.

— По-скоро ще си опъна един хамак на палубата. Като в доброто старо време.

— Кое то свърши отдавна. — Тя си пое дълбоко дъх и се стегна мислено, преди да се обърне към него. Съвсем според очакванията ѝ, а вероятно и според опасенията ѝ, той изглеждаше великолепно на лунната светлина. Дързък, вълнуващ, дори опасен. Колко добре за нея, че качества като тези вече не ѝ влияеха. — Време е да очертаем основните правила.

— Теб винаги повече те е бивало по правилата от мен. — Той седна на една туфа и потупа подканящо мястото до себе си.

Тя подмина поканата му, както и полупразната бутилка с бира, която ѝ предложи.

— Става въпрос за бизнес уговорка. Както аз виждам нещата, моите родители ще посрещнат почти всички разходи по експедицията. Смятам да водя стриктен отчет на вашия дял.

„В гласа ѝ още се усещат онези сладки, леещи се гласни на Юга — помисли си той, — а съгласните бледнеят като меки сенки.“

— Хубаво. Счетоводството е по твоята част.

— Ще им върнеш всичко, Ласитър. До последното пени.

Той отпи от бирата.

— Плащам си дълговете.

— Лично ще се погрижа да платиш този. — Тя замълча за момент, преди да премине към следващия практически въпрос. Луната се отразяваше красиво върху спокойната повърхност на водата, но

Тейт не я удостои с вниманието си. — Разбрах, че учиш Лару да се гмурка.

— Работа с него от известно време. — Матю помръдна рамене. — Бързо схваща.

— Бък ще се гмурка ли?

Макар очите му да бяха в сянка, тя забеляза блясъка в тях.

— Това си зависи от него. Не го насилвам.

— Не бих те карала да го правиш. — Тя омекна достатъчно, за да пристъпи малко по-близо до него. — Той ми е мил. Радвам се... радвам се, че изглежда толкова добре.

— Радваш се, че е зарязал бутилката.

— Да.

— И преди се е случвало. Веднъж издържа цял месец.

— Матю. — Преди да осъзнае действията си, вече бе поставила ръка на рамото му. — Той полага усилия.

— Не го ли правим всички? — Внезапно той сграбчи ръката ѝ и я дръпна да седне до него. — Уморих се да гледам нагоре. Освен това така те виждам по-добре. Винаги си изглеждала добре на лунна светлина.

— Лично правило — побърза да каже тя. — Дръж си ръцете далеч от мен.

— Както кажеш. Пък и не искам да получа измръзване на пръстите. Определено си охладняла с годините, Червенушке.

— Просто развих по-изискан вкус.

— Колежани! — Усмивката му бе презрителна. — Винаги съм смятал, че ще си паднеш по академичния тип. — Той нарочно сведе поглед към ръцете ѝ, после отново я погледна в очите. — Няма пръстени. Как така?

— Не закачай личния ми живот и аз няма да закачам твоя.

— Това няма да е лесно, при положение че ще работим заедно.

— Ще се оправим някак. А що се отнася до работните правила, когато се гмуркаме, един член на вашия екип ще се гмурка с един от нашия. Нямам ти доверие.

— А толкова добре го прикриваше — промърмори той. — Става — продължи той. — Мен ме урежда. Обичам да се гмуркам с теб, Тейт. Носиш ми късмет. — Той вдигна очи към звездите. — Доста отдавна

не съм се гмуркал в топли води. Северният Атлантически е мръсно копеле. Няма начин да не го намразиш.

— Тогава защо си се гмуркал там?

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Това не спада ли към личния живот?

Тя погледна настрани и се прокле наум.

— Спада, макар че попитах от професионално любопитство.

Е, защо пък да не ѝ каже?

— От изваждането на метални останки падат доста пари. В случай, че не си чувала, Втората световна е видяла сметката на много кораби.

— Мислех, че единственият метал, който те интересува, е златото.

— Интересува ме всичко, в което има пари, скъпа. А имам чувството, че от това пътуване ще паднат много пари. — Удоволствието бе не по-малко от болката, затова той продължи да изучава профила ѝ. — Ти май не си убедена в това.

— Не съм. Но съм убедена, че баща ми изпитва нуждата да го направи. „Изабела“ и „Санта Маргерит“ от години палят въображението му.

— Както и „Проклятието на Анжелик“.

— Да, от момента, в който чу за него.

— Но ти вече не вярваш в проклетия. Нито в магии. Предполагам, че си натъпкала главата си с книги, докато там не е останал и милиметър за друго.

Не можеше да обясни защо я заболя от думите му, при положение че бяха самата истина.

— Вярвам, че амулетът е съществувал, и като познавам баща си, вярвам, че е на борда на „Изабела“. Намирането му обаче е съвсем друга работа. Стойността му ще дойде от възрастта, скъпоценните камъни и теглото на златото му, а не от някакво суеверие.

— В теб не е останала и частица от русалката, Тейт — тихо каза той и спря преди да е вдигнал ръка да погали косата ѝ. — Навремето ми приличаше на нещо приказно, което принадлежи както на морето, така и на ефира. С безброй тайни в очите и безкрайни възможности, които трептят наоколо ти.

Кожата ѝ настръхна, не от резливия бриз, а от жегата. Гласът ѝ бе отбранително студен.

— Дълбоко се съмнявам, че си страдал от романтични полети на въображението във връзка с мен. И двамата знаем какво мислеше за мен.

— Мислех, че си красива. И дори по-недостъпна, отколкото си сега.

Изпълни я презрение към самата нея, задето подобни нехайни лъжи караха сърцето ѝ да прескача, и тя бързо се изправи.

— Няма да стане, Ласитър. Присъствието ми в експедицията няма за цел да те забавлява. Ние сме бизнес партньори. Фифти-фифти, щом така е решил баща ми.

— Колко интересно — промърмори той. Остави бутилката на земята и бавно се изправи, докато не застанаха лице в лице. Докато не подуши косата ѝ. Докато пръстите му не запулсираха от спомена за кожата ѝ под тях. — Все още ти действам, нали?

— Все още ти е голямо самочувствието. — Тя изписа на лицето си израз на лениво презрение. — И все още е на същото място. Точно под ципа на дънките ти. Какво да ти кажа, Ласитър, ако ми стане прекалено досадно и ако съм достатъчно отчаяна, за да прибягна до всичко, само и само да се спася от скуката, ще те уведомя. Но докато не настъпи това малко вероятно събитие, помъчи се да не се излагаш повече.

— Нямам чувството, че се излагам — ухили се той. — Просто съм любопитен. — С надеждата да разхлаби част от възлите в стомаха си, той отново се отпусна на тревата. — Някакви други правила, Червенушке?

Бе ѝ необходима минута преди да се довери на гласа си. Незнайно как сърцето ѝ се бе качило в гърлото.

— Ако по силата на някакво чудо открием „Изабела“, аз, като морски археолог, ще поема каталогизирането, оценката и консервацията на всички артефакти. Всичко влиза в компютъра, до последния пирон.

— Чудесно. Току-виж академичните ти степени влезли в работа.

Тя се наежи при очевидната липса на уважение към научните ѝ познания.

— Точно това смятам да направя. Двайсет процента от намереното, каквото и да е то, отиват за правителството на Сейнт Кристофър и Нейвис. И макар справедливостта да изисква гласуване, аз лично ще отделя артефактите, които сметна подходящи за дарението.

— Двайсет процента звучи доста тежкарско, Червенушке.

— Вкуси и от славата наред с богатството, Ласитър. Ако нещата се развият според надеждите ни, смятам да убедя правителството да бъде уреден един музей. Музеят „Бомон-Ласитър“. Ако находката е толкова богата, колкото се говори, спокойно можеш да отделиш десет процента от дела ви и пак да си живееш царски до края на дните си. Ще ти стигне за скаридите и бирата.

Той отново ѝ метна ослепителна усмивка.

— Още те е яд за онази сабя. Изненадваш ме.

— Докато картите са на масата, изненади няма да има. Това са моите условия.

— Мога да ги преживея.

Тя кимна.

— Има и още едно. Ако случайно намерим „Проклятието на Анжелик“, то отива в музея.

Той вдигна бирата си и я изпи до дъно.

— Не. Ти вече назова условията си, Тейт. Аз имам само едно. Амулетът е мой.

— Твой? — Би се засмяла, ако зъбите ѝ не бяха стиснати до болка. — Нямах никакво основание да го искаш. Потенциалната му стойност е огромна.

— Тогава можеш да го каталогизираш, да го оцениш и да извадиш стойността му от моя дял. Но той е мой.

— За какво ти е?

— Да платя един дълг. — Той се изправи и онова, което видя в очите му, я накара да отстъпи крачка. — Смятам да го увия около врата на Вандайк и да го удуша с него.

— Това е глупаво! — Гласът ѝ ѝ изневери. — Истинска лудост!

— Обаче е факт. Примири се с него, Тейт, защото точно така ще стане. Ти си имаш твоите правила... — Той я хвана за брадичката и тя трепна. Този път не от докосването, а от убийствената омраза, която прочете в очите му. — Аз си имам моите.

— Нали не очакваш от нас да стоим настрана, докато ти планираш убийство?

— Нищо не очаквам. — Отдавна бе спрял да очаква каквото и да било. — Просто няма да е много умно от твоя страна да застанеш на пътя ми. А сега по-добре иди да поспиш. Чака ни много работа.

След секунда вече се бе изгубил в сянката на дърветата. Тейт уви ръце около тялото си с надеждата да прогони студа.

Той не се шегуваше. Нямахме смисъл да се самозалъгва. Но все пак можеше да си повтаря, че търсенето на „Изабела“ ще охлади жаждата му за отмъщение.

Вероятността да намерят кораба бе малка. А дори и да го намереха, бе още по-малко вероятно да намерят амулета.

За пръв път тя се подготвяше за експедиция с надеждата да се провалят.

[1] Флотата от бойни кораби, с които Испания напада Англия през 1588 г., но е победена от английската флота, водена от сър Франсис Дрейк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Бе толкова лесно и приятно да се върне към старите навици. Тейт с изненада осъзна, че е избутала мисълта за крайната цел на експедицията в периферията на съзнанието си и просто се наслаждава на плаването.

Бе ясна пролетна утрин и морето се вълнуваше леко от поривите на насрещния вятър, когато оставиха Хатерас зад себе си. Бе достатъчно хладно, за да наметне якето си, а опашката ѝ висеше над регулиращата лента, пристягаща бейзболната ѝ шапка. По настояване на баща си бе поела първата смяна на щурвала. На нея се падна честта да ги изведе в Атлантическия океан.

Плаваха към Окракоук с неговите пиратски привидения и махаха на пътниците, накацали по палубата на минаващия наблизко ферибот, докато чайките се стрелкаха с крясъци покрай дирята от яхтата им. Сушата остана като бледа сянка на запад и пред тях се ширеше единствено океанът.

— Как е, капитане? — Рей се появи безшумно зад нея и я прегърна през раменете.

— Супер. — Тя вдигна лице и го подложи на вятъра, който се втурваше през частично отворените прозорци. — Май твърде дълго съм била пътник.

— Понякога с майка ти скачахме на борда и плавахме без определена посока за ден-два. И ми беше приятно. — Вперил очи в хоризонта, той въздъхна дълбоко. — Но със сигурност е страхотно да плаваш към определена цел. От дълго време си мечтая за това.

— Смятах, че си оставил „Изабела“ и всичко останало в миналото. Не предполагах, че все още се интересуваш от нея.

— Май и аз не го осъзнавах. — Той свери курса по навик. Както яхтата, така и дъщеря му се справяха чудесно. — След като изгубихме „Маргерит“ и ти замина за колежа, известно време се бях оставил на течението. Тогава ми изглеждаше правилно. Толкова безпомощен се чувствах всеки път, когато се сетех за Бък... Двамата с Матю бяха в Чикаго, а Бък не искаше и да ме види.

— Знам, че това ти причиняваше болка — промърмори тя. — Толкова се бяхте сблизжили през онова лято.

— Той загуби крака си. А аз загубих приятел. И всички загубихме по едно състояние. Нито аз, нито Бък го приехме мъжки.

— Ти направи всичко, което зависеше от тебе — поправи го Тейт. Самата тя бе загубила сърцето си и също бе направила всичко, което зависеше от нея.

— Не знаех нито какво да кажа, нито какво да направя. От време на време си пусках някой от видеофилмите, които бе заснела майка ти през онези месеци — да погледам и да си спомня. По-лесно бе просто да изпращам по някое писмо от време на време. Матю дори не намекна, че всичко е тръгнало толкова на зло. Можеше въобще и да не разберем, ако не бяхме предприели онова плаване до Флорида и не бяхме видели караваната с очите си.

Той поклати глава, припомняйки си шока, който бе изживял при гледката на стария си приятел, който се препъваше пиян из мръсната каравана, заобиколен от боклуци и изпълнен със срам.

— Момчето трябваше да ни каже в какво затруднение е изпаднало.

— Матю? — Тя извърна глава и го погледна изненадано. — Според мен Бък е бил в беда. Матю е трябвало да остане и да се грижи за него.

— Ако беше останал, нямаше да е в състояние да се грижи за Бък. Трябвало е да работи, Тейт. Парите не растат по дърветата, по дяволите! Сигурно са му трябвали години, за да изплати сметките по лечението му. В интерес на истината, не съм убеден, че ги е изплатил и досега.

— Има правителствени програми за хора в положението на Бък. Субсидии, помощи.

— Не и за човек като Матю. Той би поискал заем, но никога не би приел подаяние.

Смутена от думите му, тя се навъси.

— Глупава гордост и нищо друго.

— Че е гордост, гордост е — съгласи се Рей. — Та след като видях Бък, „Изабела“ отново ми влезе в главата. Не можех да се отърся от мисълта за нея. Все се питах: „Какво ако...“. Така че прегледах отново старите си записки, подхванах и новото проучване... — Той

отправи поглед към нещо отвъд хоризонта, нещо, което тя не можеше да види. — Сигурно съм започнал да мисля, че ако попадна на нова следа, ще мога един вид да върна на Бък онова, което загуби като мой съдружник.

— Татко, никой не беше виновен.

— Не става въпрос за вина, слънчице. Става въпрос за това какво е редно. Кръгът се затваря, Тейт. И нещо ми подсказва, че точно така е трябвало да стане. — Рей се отърси от мрачното настроение и й хвърли една широка усмивка. — Не е логично, знам.

— Не е нужно да следваш логиката. — Тя се надигна на пръсти и го целуна. — Нея я остави на мен.

— А на майка ти ще оставим грижата за яхтата. — Спомените пробудиха старото вълнение. — Добър екип сме, Тейт.

— Както винаги.

— „Русалка“ откъм бакборда — промърмори той.

И така беше, видя Тейт. Трябваше да признае, че яхтата е зашеметяваща. Двата корпуса се врязваха във водата като диамант в стъкло. Макар лъчите на слънцето да се отразяваха в прозорците на лоцманската кабина, Тейт различаваше силуета на Матю пред кормилото.

Той изравни „Русалка“ с тях, докато помежду им останаха не повече от три метра. Тя го видя да обръща глава към нея и усети предизвикателната му усмивка.

— Май иска да се състезаваме — каза Рей.

— Състезание значи? — Тя се разкрачи за по-стабилна опора и сграбчи регулатора за горивото. — Ами да му угодим тогава.

— Така те искам! — Той изтича на палубата, изкрещя едно „Ууу“ към „Русалка“ и тръгна да вика Марла.

— Добре, Ласитър — промърмори Тейт. — Ти си на ход.

Тя натисна силно регулатора и изви щурвала, така че Матю да остане в дирята ѝ. Тръпката на състезанието я накара да се засмее на глас, когато почувства мощта на двигателите под пръстите си. „Ново приключение“ не бе яхтичка за неделни разходки и с Атлантика, ширнал се отпред, Тейт я остави да литне на свобода.

При дванайсет взела яхтата мъркаше като коте.

Не се изненада, когато видя, че „Русалка“ се появява отдясно. Задаваше се истински спринт и тя го очакваше с удоволствие. Щом

носовете им се изравниха, Тейт отново се стрелна напред, скачайки на петнайсет възела.

Той я задмина повторно и тя отново наду скоростта, докато носът му не остана зад кърмата ѝ. И вместо да продължи пренебрежително напред, завъртя щурвала наляво-надясно и накара яхтата да танцува. Тъкмо се подсмиваше самодоволно, когато „Русалка“ се стрелна край нея като куршум.

Докато успее да си затвори устата, Матю вече бе с дваайсет метра пред нея. Тя изправи курса и пусна двигателите на пълна мощност. Силният одобрителен смях на майка ѝ долетя откъм носа. Беше толкова заразителен, че Тейт се закиска. Но колкото и да се опитваше, не можеше да се мери с „Русалка“.

— Голяма работа — каза тя високо. — Страхотна яхта!

И макар да знаеше, че би трябвало да се почувства обидена, когато Матю направи голям кръг и отново се изравни с тях, тя не почувства нищо такова.

Дори я накара да се усмихне, проклет да е!

Вечерта на третия ден акостираха във Фрипорт, избягвайки на косъм бурята, която врхлетя с гръмотевичен дъжд и големи вълни. Беше планирана обща вечеря на борда на „Русалка“, а скариденият шедьовър на Лару се очертаваше като специалитета на заведението.

Докато стане време за допълнителното, Лару и Марла се бяха потопили дълбоко в дискусията относно различните готварски теории, а Бък и Рей се бяха върнали към стария си навик да спорят за бейзбол. Тъй като нито една от темите не попадеше в областта на нейните експертни познания, Тейт с неудоволствие установи, че Матю е останал единственият ѝ потенциален събеседник.

Тъй като мълчанието ѝ се струваше израз на малодушие, тя превключи към дълбоко вкоренените си южняшки маниери.

— Бях забравила, че се интересува от конструиране на лодки — започна тя. — Бък ми каза, че сам си проектирал „Русалка“.

— Аха. Прехвърлих някой и друг проект през годините. Този се оказа подходящ. — Той гребна от яхтията. — Изглежда, винаги съм смятал, че ще се върна там.

— Така ли? Защо?

Той вдигна очи към нея.

— Защото така и не довърших започнатото. Сигурно и ти си се сещала за станалото от време на време.

— Не бих казала. — Маниерите да вървят по дяволите, в случая лъжата бе по-безопасна. — Бях заета с други неща.

— Май колежът ти се е отразил добре. — Започнала бе да носи косата си на дълга чак до гърба опашка. Това също ѝ се отразяваше добре. — Чувам, че скоро ще трябва да те наричаме „доктор“ Бомон.

— Остава ми още доста работа.

— Спечелила си си стабилна репутация с онази работа за „Смитсониън“ преди две години. — Изненадата в погледа ѝ го накара да вдигне рамене. — Рей и Марла ме осведомяваха редовно. — Нямахме смисъл да споменава, че се бе снабдил с екземпляр от списанието и бе прочел два пъти петте страници на статията. — Бяха силно въодушевени от факта, че работиш с артефакти, извадени от някакъв древногръцки кораб.

— Едва ли може да се каже, че бях ръководител. Просто бях част от екипа. Хейдън Дийл бе начело на археолозите. Предаваше ми в колежа — добави тя. — Страхотен е. Бяхме заедно и на „Номад“, последния кораб, на който работих.

— И за него чух. — Беше му неприятно, че е участвала в експедиция на Вандайк. — Параход с колела.

— Точно така. Дълбочината беше прекалено голяма за гмуркане. Използвахме компютри и роботи. — Облекчена от професионалния разговор, Тейт подпря брадичка на слятата си в юмрук ръка. — Направихме страхотен филм за растителната и животинска колонизация на кораба.

— Изглежда, е било голямо забавление.

— Беше научна експедиция — хладно отвърна тя. — Забавленията не бяха включени в предварителната програма. Оборудването, създадено да търси и разработва „Джъстин“, постигна поразителен успех. Разполагахме с екип от първокласни учени и техници. А освен научно познание — добави тя заядливо, — корабът ни предостави и злато. Това със сигурност ще го оцениш. Цяло състояние от златни монети и кюлчета.

— Значи Вандайк е станал още по-богат.

„Той знае“ — помисли Тейт и усети как лицето ѝ се смразява и застива.

— Това не е важно. Научната и историческа полза натежава над...

— Глупости. Всичко, което прави Вандайк, е важно. — Вбесяваше го мисълта, че се е променила дотам, че да повярва на това. — Не ти ли пука кой ти плаща заплатата?

— „Морско проучване“...

— Вандайк притежава компанията „Трайдънт“, която притежава „Посейдон“, който притежава „Морско проучване“. — Ухилен подигравателно, той вдигна към нея чашата си с червено вино. — Сигурен съм, че Вандайк е доволен от работата ти.

За секунда бе в състояние единствено да го гледа безмълвно. Сякаш я бе ударил с юмрук в корема. Мисълта, че той може да има толкова лошо мнение за нея, за характера ѝ и за сърцето ѝ, я нараняваше повече, отколкото бе предполагала, че е възможно. Все още пазеше спомена за онзи ден — изправила се вир-вода, вперила предизвикателен поглед във Вандайк на палубата на собствената му яхта. Спомняше си и яростта, и страха, както и отвратителното чувство на загуба.

Без да каже нищо, тя бутна назад стола си и излезе в дъжда. Матю промърмори някакво проклетие, бутна настрани чинията си и я последва.

— Вече така ли реагираш, когато някой сложи огледало пред лицето ти, Червенушке? Просто му обръщаш гръб?

Тя стоеше до перилото на дясната палуба, стиснала го здраво с ръце. Дъждът се изливаше върху нея. Една светкавица разцепи небето на север.

— Не знаех.

— Да бе.

— Не знаех! — повтори тя. — Не и когато си подписвах договора. Ако знаех, нямаше да... Никога не бих се съгласила да бъда част от нещо, свързано с Вандайк. Искях отново да работя с Хейдън, да бъда част от нещо голямо и важно. Така че бях доволна от възможността и друго не ме интересуваше. — Измъчваше я срам, липсвал по времето, когато гневът и възмущението бяха поглъщали цялата ѝ енергия. — А би трябвало.

— Защо? Предоставил ти се е шанс и ти си се възползвала. Така стават нещата. — Той пхна палци в джобовете си, за да не я докосне. — Направила си своя избор, и какво от това? В крайна сметка Вандайк не е твой проблем.

— Друг път не е! — Новият изблик на гняв я накара да се завърти рязко към него. Дъждът се стичаше на ручейчета по косата и лицето ѝ. В далечината изтрещя гръмотевица. — Вандайк не е твой личен демон, Матю, каквото и да си мислиш. Той ограби всички ни.

— Е, ти пък си откраднала нещо от него в замяна. Спечелила си малко слава и пари от „Номад“. Както каза, не ти пука кой плаща за експедицията.

— Дяволите да те вземат, Ласитър! Казах ти, че не знаех! Веднага щом разбрах, веднага щом ми светна, че той е уредил да ме вземат на кораба, си събрах нещата и си тръгнах.

— Събрала си си нещата и си си тръгнала, защото те е било страх, че ще се възползвам от родителите ти. Не ме будалкай, Тейт! Знам, че Рей ти се е обадил и ти е казал какво става. Ти пристигна на Хатерас за рекордно време.

— Точно така. И една от причините за това бе, че вече си бях подала оставката и си бях уредила транспорта. Върви по дяволите — уморено каза тя. — Не съм длъжна да ти доказвам нищо. Не съм длъжна да оправдавам действията си пред теб.

Но осъзна, че трябва да ги оправдае пред самата себе си. С нетърпелив жест отмахна подгизналата коса от лицето си.

— Мислех, че съм получила назначението, защото Хейдън ме е препоръчал.

Едно дребно зрънце ревност загложди сърцето му.

— Ти и този Хейдън май сте си заформили нещо, а?

— Той ми е колега — каза тя през зъби. — Приятел. Каза, че името ми е било в списъка с одобрените още преди той да стигне до него.

— Е, и?

— Помисли логично, Ласитър. Като мен. Защо някой би направил това? Искях да открия защо и кой. И открих. Вандайк ме е избрал. Не ми направи впечатление на човек със слаба памет. Според теб колко жени на име Тейт Бомон с диплома по морска археология се разхождат по белия свят?

Нещата най-после започваха да се връзват и той се почувства като последен глупак.

— Ако трябва да гадая, бих казал една.

— Именно. — Тя отново се обърна към парапета. — Няма начин да не е знаел коя съм — тихо добави тя. — И е държал да работя на „Номад“. Ако щеш ми вярвай, но се бях подготвила да напусна експедицията преди баща ми да се свърже с мен.

Той въздъхна и обърса мокрото си лице.

— Вярвам ти. Може и да не съм бил в час, но мисълта, че работиш за Вандайк само за да си изградиш репутация, ме вбесяваше. — Краткият студен поглед, който Тейт му хвърли през рамо, го накара да се почувства като най-долен червей. — Казах, че не съм бил в час. Прибързах със заключенията.

— Да, определено си прибързал със заключенията. — Сега бе неин ред да въздъхне. И защо да ѝ вярва, запита се Тейт. Вече въобще не се познаваха. — Няма значение. Доволна съм, че изяснихме недоразумението. Направо се пържех в собствения си сос. От мисълта, че ме е използвал, ми се повдига. А още по-неприятно ми е, че през всичките тези години ме е държал под око.

Тази възможност не му беше хрумвала. Когато напълно я осъзна, силното чувство, породено от нея, заглуши ревността му. Той я сграбчи за ръцете и я привлече към себе си.

— Свързвал ли се е с теб, правил ли е някакви опити?

— Не. — За да запази равновесие, тя се подпря с ръце на гърдите му. Дъждът се сипеше върху тях на големи топли капки. — Не съм го виждала от деня, в който заплаши, че ще стреля по нас. Но той очевидно ме е държал под око. Първата ми експедиция след дипломирането беше за „Посейдон“, в Червено море. За „Посейдон“ — повтори тя. — И сега не ми остава нищо друго, освен да се чудя още в колко от проектите, в които съм участвала, е имал пръст Вандайк. Колко врати е отворил пред мен и защо?

— Ясно е защо. Видял е, че имаш потенциал и че той може да го използва. — Матю позна изражението, изкривило лицето ѝ, и я разтърси. — Не би ти отворил никоя врата, ако не е бил сигурен, че и сама можеш да си я отвориш. Той не прави услуги, Червенушке. Стигнала си дотук, защото си умна и защото преследваш онова, което искаш.

— Може би. Но това не променя факта, че той е бил там, зад кулисите.

— Да, не го променя. — Ръцете му я придържаха нежно. Не бе забравил, че я държи на сантиметри от себе си. Мина му през ум, че е достатъчно разстроена, за да не се вдърви, ако я притегли към гърдите си. Вместо това прокара ръце от раменете до китките ѝ. И я пусна. — Има и още нещо, което не трябва да се забравя.

— Какво? — Тя потисна тръпките, които плъзнаха по тялото ѝ. Този дребен, небрежен жест ѝ бе така добре познат...

— Ако е знаел, че си на борда на „Номад“, значи знае и че вече не си там. Досега трябва да е разбрал, че отново сме се събрали в екип, както и накъде сме се запътили.

Стана ѝ студено. Имаше усещането, че замръзва.

— Какво ще правим?

— Ще го надвием.

— Как? — Тя отново му обърна гръб и сграбчи мокрия парапет. — Той има източници, контакти, средства... — А нея щеше да я използва, осъзна тя с яснота, от която стомахът ѝ се сви на възел, щеше да я използва, за да се добере до Матю. — Единствената ни надежда е да направим така, че да загуби следите ни. Ако ви оставя и се върна на „Номад“ или отида на друго място, което и да е друго място, може би той ще тръгне след мен. Може дори да пусна слух, че си подлъгал родителите ми да гонят вятъра някъде край бреговете на Ангуила или Мартиника. — Тя се завъртя рязко. — Мога да го заблудя.

— Не. Оставаме заедно.

— Това съвсем не е лишено от смисъл, Матю. Ако ме уважава като професионалист, няма ли да реши, че щом аз не съм проявила интерес към това плаване, значи не си струва и той да се занимава с него? По-вероятно е да ви остави на мира.

— Оставаме заедно — повтори той. — И ще го надвием заедно. — Хвана я за ръката и я дръпна.

— Къде ме водиш?

— На мостика. Искам да ти покажа нещо.

— Трябва да кажем и на другите за това. Отдавна трябваше да им кажа. — Тя затропа по късата стълба. — Всички имат право да участват в решението.

— Решението е взето.

— Ти не командваш тук, Ласитър.

Той затвори с ритник вратата след себе си и грабна едно яке от закачалката.

— Ако си мислиш, че някой ще гласува да си тръгнеш и да останеш сама, значи не си толкова умна, колкото изглеждаш. Облечи това. — Той ѝ подхвърли якето. — Трепериш.

— Ядосана съм — поправи го тя, но пхна ръце в непромокаемата дреха. — Нямам намерение да оставя Вандайк да ме използва, за да нарани теб.

Бе започнал да сипва бренди от бутилката, която бе взел от шкафа — но ръката му замръзна във въздуха.

— Не бих предположил, че това ще те притесни.

Тя вирна брадичка.

— Нямам нищо против да те заболи, но предпочитам да го направя собственоръчно, а не в ролята на нечие оръдие.

Устните му се извиха в усмивка и той ѝ подаде ниска широка чаша, до половината пълна с бренди.

— Да знаеш, Червенушке, винаги си изглеждала страхотно, когато си мокра, особено пък ако на всичкото отгоре си и изпълнена с възмущение. Точно както в момента. — Той чукна чашата си в нейната. — Знам, че ти се иска да ме нарежеш на филийки и да ме използваш за стръв. Точно както знам, че ще чакаш, докато работата приключи.

— Не бих те използвала за стръв, Ласитър. — Тя се усмихна и отпи от брендито. — Твърде много уважавам рибите.

Той се засмя и я извади от равновесие като я дръпна приятелски за мократа коса.

— Знаеш ли какво още имаш, Тейт, освен острия ум, безпощадното чувство за вяност и упоритата брадичка?

Тя вдигна нехайно рамене, приближи се до кормилото и се загледа в дъжда.

— Почтеност — промърмори той. — Тя ти е като украшение.

Тейт затвори очи и прогони вълната от чувства. Той все още умееше да се промъква покрай всяка защита и да прелъстява сърцето ѝ.

— Това ти украшение май има за цел да ме поласкае, Матю. — Възвърнала самообладанието си, тя се обърна с лице към него. — Защо?

— Просто отбелязвам онова, което виждам, Тейт. И се чудя дали, като добавка към всичките си други добродетели, си успяла да запазиш и онова топло чувство на любопитство и съпричастие, което те правеше толкова специална.

— Никога не съм била специална за теб.

— Напротив. — Той сви рамене, за да прикрие с нехайство болезнената истина. — Ако не беше така, нямаше да си тръгнеш девствена от Сейнт Кристофър.

Руменината се издигна към страните ѝ като бойни знамена.

— Ах, ти, арогантно самовлюбено копеле!

— Когато фактите говорят, и боговете мълчат — възрази той, доволен, че е отклонил вниманието ѝ от притесненията ѝ относно Вандайк. Остави брандита си, клекна пред шкафчето, вградено под тапицираната седалка на койката, и го отвори. — Стой тук — нареди ѝ спокойно той, когато тя тръгна към вратата. — Това ще ти хареса. Освен това... — Все още клекнал, той ѝ хвърли поглед през рамо. — Освен това нямам намерение да те съблазнявам, повярвай ми. Поне в момента.

Пръстите ѝ се стегнаха около чашата. Жалко, че в нея бяха останали само няколко капки. Твърде недостатъчно, за да направят нужното впечатление, ако ги изсипе на главата му.

— Ласитър, шанса ти да ме съблазниш е точно толкова голям, колкото да си взема скункс за домашен любимец. Освен това не притежаваш нищо, което да искам да видя.

— Само няколко страници от дневника на Анжелик Моноар.

Ръката ѝ застина върху дръжката на вратата.

— Анжелик Моноар? „Проклятието на Анжелик“!

— Оригиналният дневник е у Вандайк. Издири го преди почти двайсет години и даде да го преведат. — Матю извади една метална кутия от шкафчето и се изправи. — Чух го да казва на баща ми, че издирил наследниците на личната прислужница на Анжелик. Повечето от тях живеели в Бретан. Оттам е тръгнала и легендата. Вандайк я чул от баща си. Освен това родът им проявявал и личен интерес, тъй като се предполагало, че имат някаква далечна роднинска връзка със свекъра на Анжелик. Ето защо Вандайк смята, че амулетът му принадлежи по право.

Макар да осъзнаваше, че Тейт се е втренчила в кутията, той седна и я сложи в скута си.

— На Вандайк му харесваше да си мисли, че е потомък на граф, дори и на такъв с лоша репутация, а може и точно това да го е привличало най-много. Според него графът си бил върнал амулета. За тази цел се наложило да убие прислужницата, но тя пък била само една прислужница, нали? Колието все още било у него, когато година по-късно умрял от сифилис.

Тейт навлажни устните си. Беше ѝ неприятно, че се чувства толкова пленена от разказа му.

— Ако си знаел всичко това, защо не ни го каза по-рано?

— Някои неща знаех, други не. Баща ми ги е споделил с Бък, а Бък е запазил повечето в тайна. Както и по-голямата част от документацията на баща ми. Попаднах на тях едва преди няколко години, когато той беше в рехабилитационен център и аз реших да изрина боклуците от караваната. Цялата тази работа го плашеше до смърт. — Матю я наблюдаваше и почукваше с пръст по кутията. — Работата е там, че Вандайк е казал твърде много на баща ми. Арогантността го е направила небрежен. Сигурно е смятал, че е на крачка от откриването на амулета, и е искал да се изфука. Разказал на баща ми как е проследил предаването на амулета в семейството на графа. Няколко от сродниците му умрели млади и от насилствена смърт. Тези, които оцелели, живели в бедност. Амулетът бил продаден и така се сложило началото на странстванията и зловещата му репутация.

— Баща ти как се е добрал до тези копия?

— По дневника, който си е водил, личи, че не е имал доверие на Вандайк. Подозирал е, че се готви да го измами или дори нещо по-лошо, затова решил да направи някои свои проучвания. Тази възможност му се предоставила с началото на зимата, когато трябвало да преустановят гмуркането. Използвал времето да работи сам. Сигурно тогава се е натъкнал на „Изабела“. След това записките му стават неясни. Може би се е страхувал Вандайк да не ги намери. — Старото чувство на неудовлетвореност се върна и стегна сърцето му в обръч. — Почти всичко това е само поредица от хипотези, Тейт. Бях дете и има много неща, които не ми е казал. Всъщност нищо не ми

каза, по дяволите! Да разгадая смисъла им е като да се опитам да разгадая самия него. А дори не съм сигурен, че знам какъв е бил той.

— Матю. — Сега гласът ѝ бе нежен. Неспособна да устои на привличането, тя се приближи, седна до него и постави ръка върху неговата. — Бил си дете. Не можеш да се виниш, че не си имал ясен поглед върху нещата.

Той се взираше в ръцете им. Нейната тясна и бяла, неговата — голяма, загрубяла и покрита с белези. Това май най-добре илюстрираше разликата между тях.

— Не знаех какво си е наумил. Може и да съм усещал, че нещо се готви. Знам само, че не исках да се гмурка с Вандайк онзи ден. Бях ги чул да се карат предната нощ. Помолих го да не се гмурка или поне да ми разреши аз да сляза с него. Той само се засмя. — Матю се отърси от спомена. — Но това не отговаря на въпроса ти. Изглежда, че баща ми е влязъл в каютата на Вандайк и я е претърсил. Намерил е дневника и е преписал интересуващите го страници. Не ще да е било много преди да умре, защото това бе част от спора им. За дневника и амулета.

— Защо ми казваш всичко това, Матю? Защо се връщаш към нещо толкова болезнено, което не може да се промени?

— Понеже знам, че няма да останеш само защото съм ти казал да останеш.

Тя отдръпна ръката си.

— Дърпаш струните на доброто ми сърце значи.

— Просто ти скицирам фона. Учените се нуждаят от него, от факти и теории, нали така? Знам, че не вярваш, че ще намерим „Изабела“. — Погледът му се задържа преценяващо върху нея. — Не си убедена, че някога ще намерим амулета, а дори да го намерим, за теб той не е нищо повече от един интересен и ценен образец на средновековното бижутерско изкуство.

— Добре де, вярно е. Нищо от онова, което чух, не доказва обратното. Разбирам защо ти е необходимо да вярваш, но това не променя фактите.

— Но ние не сме тръгнали на лов за факти, Тейт. — Той отвори кутийката и ѝ подаде изписаните с разквивен, нетърпелив почерк листа. — Не вярвам да си го забравила. А ако е така, може би това ще ти напомни.

„9 октомври 1553

Утре заран ще ме убият. Останала ми е една нощ на този свят и ще я прекарам сама. Отведоха дори милата ми Колет. Тръгна си разплакана, но така е по-добре. Дори и нейните молитви, колкото и да са чисти и безкористни, не могат да ми помогнат сега, а тя щеше да страда напразно, очаквайки зората в тази килия. Приятелството. Вече се научих да живея без него. След смъртта на Етиен преди шест дълги седмици останах без приятел, без любов, без радост и без защита.

Казват, че съм го отровила с една от своите вещерски настойки. Какви глупаци! Болестта му се бе загнездила надълбоко и уменията ми не можеха да я излекуват. Толкова внезапно го връхлетя, толкова яростно, треската, болката... Нито билките, нито молитвите ми можеха да спрат смъртта му. И аз, като негова съпруга, съм осъдена. Аз, която някога лекувах всички болки и страдания в селото, съм набедена за убийца. И вещица. Онези, чиято треска успокоявах, чиито болки облекчавах, се обърнаха срещу мен и сега крещят «Смърт» като диви зверове, които вият срещу луната.

Графът е този, който ги води. Бащата на Етиен, който ме мрази и желае. Дали гледа през прозореца си в замъка как приготвят кладата, предназначена да стане моето смъртно ложе? Сигурна съм, че е там, на прозореца, алчните му очи проблясват, а пръстите му са преплетени в молитва. Аз може и да изгоря утре, но той ще гори до края на вечността. Дребно, но добро отмъщение.

Ако бях отстъпила, ако бях предала любимия дори след смъртта му и бях отишла в леглото на бащата на Етиен, може би щях да запазя живота си. Така ми обеща той. Но по-скоро бих изтърпяла мъченията на християнския му съд, вместо да направя това. Както и стана.

Чувам как се смеят тъмничарите ми. Опиянени са от възбудата, която предвещава утрешния ден. Но не се смеят, когато влизат в килията ми. Очите им са ококорени и

изплашени, докато бързат да преплетат пръсти в знака, който пази от лоша магия. Колко са глупави да вярват, че такъв дребен, жалък жест може да възпре истинската сила.

Отрязаха ми косата. Етиен често я наричаше свой ангелски огън и прокарваше пръсти по нея. Тя бе моята гордост, а ето че ме лишиха и от нея. Плътта се топи по костите ми, изцедена от болест, разкъсана от безкрайните мъчения. Тази последна нощ ще ме оставят на спокойствие. И това им е грешката.

Колкото и слабо да е тялото ми сега, сърцето ми набира кураж. Скоро ще се събера с Етиен. А това ми дава утеха. Вече не плача при мисълта, че ще напусна един свят, който е станал жесток, който използва името Божие, за да измъчва, осъжда и убива. Ще се изправя пред пламъците на кладата, и кълна се в душата на Етиен, че не ще призова за милост немилостивите, нито ще се моля на Бога, когото използваха, за да ме унищожат.

Колет успя да ми донесе амулета. Те ще го намерят и ще го откраднат, разбира се. Но тази нощ аз ще го нося около врата си — тежката златна верижка, яркия рубин във форма на сълза, полегнал в златното си ложе и гравирани с името на Етиен и с моето, по-дребните рубини и диамантите, вградени в обкова. Кръв и сълзи. Стисвам го в ръка и чувствам Етиен близо до мен, виждам лицето му.

И проклинам съдбата, която ни уби, която ще убие детето, което помръдва в мен и за което знаем само аз и Колет. Дете, което никога не ще опознае живота с неговите радости и скърби.

За Етиен и нашето дете събирам силата, която може би имам, призовавам стихии, които може би слушат, освобождавам магията, която може би владее. Нека онези, които ме осъдиха, страдат, както страдахме ние. Нека онези, които вземат от мен всичко, което ценя, никога не познаят щастието. Проклинам онзи, който изтръгне от врата ми този амулет, тази последна земна връзка с моя любим. Отправлям молитва към всички сили на Рая и Ада да сторят така, че онзи, който ми отнеме последния дар на

Етиен, да познае мъката, болката и трагедията. Онзи, който потърси печалба, ще загуби най-драгоценното, най-милото си. На моите убийци и на онези, които ще ги последват, завещавам поколения на скръб.

Утре ще ме изгорят като вещица. Моля се да са прави и моята сила, също като моята любов, да пребъде.

Анжелик Моноар“

За момент Тейт остана безмълвна. Върна листовете на Матю, изправи се и отиде до прозореца. Дъждът бе намалял, всъщност почти бе спрял.

— Била е толкова самотна — промърмори Тейт. — Колко жестоко! Да е затворена в онази килия и да знае, че на следващата сутрин ще умре в ужасни мъки. Да скърби за мъжа, когото е обичала, да не е способна да се зарадва на детето, което носи. Нищо чудно, че се е молила за възмездие.

— Но дали го е получила?

Тейт се обърна и видя, че той се е изправил и е застанал до нея. В очите ѝ блестяха сълзи. Думите, написани толкова отдавна, късаха сърцето ѝ. Но когато Матю вдигна ръка и я постави върху мократа ѝ буза, тя рязко се отдръпна.

— Недей. — Видя как очите му станаха безизразни и направи крачка встрани. — Много отдавна престанах да вярвам в магии, били те бели или черни. Колието очевидно е било жизненоважно за Анжелик, било е връзка с мъжа, когото е обичала. Едно проклятие е съвсем друга работа.

— Странно, бих предположил, че човек, който прекарва времето си в изучаване на стари вещи, би имал по-богато въображение. Никога ли не си взимала в ръцете си нещо, което е стояло погребано с векове и което сякаш изпраща електричество по пръстите ти? Никога ли не си усещала силата?

Усещала я бе. Наистина.

— Искях да кажа — продължи тя, избягвайки директния отговор, — че вече знам как да постъпя. Оставаме заедно и заедно ще го надвием. Ще направим всичко необходимо, за да не попадне амулетът в ръцете на Вандайк.

Матю кимна в знак, че я е разбрал, но жестът му бе твърде небрежен в сравнение с лудия галоп на сърцето му.

— Точно този отговор исках да чуя. Бих предложил да си стиснем ръцете, но ти не обичаш да те докосвам.

— Вярно. — Тя понечи да го заобиколи, но той ѝ препречи пътя. Очите ѝ го стрелнаха студено. — Наистина, Матю, нека не се държим по-нелепо от необходимото.

— Започнем ли да се гмуркаме, ще трябва да се примириш с факта, че ще те докосвам, когато се налага.

— Мога да работя с теб. Просто не стой прекалено близо до мен.

— Така казваше и преди. — Той се дръпна назад и махна с ръка. — Място колкото искаш.

Тя се възползва от случая и тръгна към вратата. На прага смъкна якето от раменете си и го закачи на закачалката.

— Благодаря ти, че ми показва дневника, Матю, и че ми разказа другите неща.

— Нали сме партньори.

Тя го погледна. Странно колко самотен изглеждаше, застанал с гръб към щурвала и морската шир, простираща се до хоризонта.

— Така изглежда. Лека нощ.

ГЛАВА 17

Сайлърс Вандайк бе изключително разочарован. Докладите, които току-що бе прочел, тотално му съсипаха сутринта. Опита се да върне част от чара на деня като поръча да му сервират обяда в двора, който гледаше към морето.

Мястото определено беше ефектно — вълните се разбиваха с гръм, а музиката на Шопен се възнасяше от тонколониите, умело прикрити сред пищната зеленина на тропическата градина. Той отпи от шампанското и опита салатата от сочни тропически плодове. Знаеше, че настоящата му компаньонка всеки момент ще се завърне от експедицията си по магазините.

Естествено, щеше да се опита да го разсее като прекарат следобеда в сексуални занимания. Но той просто не бе в подходящото настроение.

„Спокоен съм“ — увери сам себе си Вандайк. Продължаваше да владее положението. Просто бе разочарован.

Тейт Бомон го бе предала. И той го прие навътре. В крайна сметка бе бдял над разцъфването ѝ, както над всяко друго от добре гледаните си цветя. Като добър чичо, бе давал по някой тласък на кариерата ѝ. Винаги анонимно, разбира се. Не бе очаквал да му благодари.

Само да му бъде вярна.

Работата ѝ на „Номад“ щеше да я издигне до върховете на професията. С външния си вид, с ентузиазма и с младостта си тя щеше да остави зад себе си такива уважавани и скромни учени като Хейдън Дийл. А когато застанеше на върха, той щеше да излезе от сянката и да ѝ предложи света.

Щеше да оглави експедициите му. Лабораториите му, фондовете му, най-доброто му оборудване щяха да бъдат на нейно разположение. Заедно щяха да търсят „Проклятието на Анжелик“. Още през онзи ден преди осем години, когато бе стояла пред него на борда на „Триумф“, някакво интуитивно чувство му бе подсказало, че именно тя е връзката му с амулета. С годините постепенно бе осъзнал, че съдбата я е

поставила на пътя му — като знак, като символ. И той се бе погрижил тя да си остане там, търпеливо изчаквайки момента на истината.

Заедно с нея щеше да успее. Беше убеден в това.

Но тя го бе предала. Бе напуснала поста си.

Зъбите му изскърцаха и капки гореща пот избиха по кожата му. Бесът замъгли зрението му и го надви, той запрати кристалната чаша над стената към морето и преобърна масата. Порцелановите съдове, сребърните прибори и вкусните плодове се пръснаха със звън на счупено и плясък по плочките на двора.

Разплата, щеше да има разплата! Дезертърството бе престъпление, изискващо най-строги наказателни мерки. Непростимо престъпление. Ноктите му издълбаха червени бразди по дланите му. Тя щеше да си плати за това, както и за лошия вкус, събрал я отново с враговете му.

„Смятат, че са ме надхитрили“ — помисли си Вандайк и ядно откъсна един кремав хибискус от близкия храст. Толкова по-зле за тях, разбира се. Толкова по-зле за Тейт.

Тя му дължеше лоялност и той щеше да си я получи. Настояваше да я получи. С озъбена усмивка, той смачка нежния цвят. После откъсна още един, и още един, докато от храстчето и красивата му премяна не остана нищо.

Едва си поемаше въздух, главата му се въртеше от изригващия в него вулканичен бяс — и той задърпа съзнанието си обратно, обратно... Когато зрението му най-сетне се проясни, Вандайк видя разпръснатите останки от изискания си обяд, унищожената си собственост. Главата го болеше адски, ръцете му бяха изранени.

Не можеше да си спомни ясно разрушителните си действия, помнеше само черния облак, който го бе погълнал.

За колко време, почуди се той, обхванат от дива паника. Колко време му се губеше?

Отчаяно погледна часовника си, чието злато му намигаше от китката, но не можа да си спомни кога го бе връхлетял пристѣпѣт на ярост.

„Няма значение“ — каза си утешително той. Прислугата нямаше да каже нищо, нямаше да си помисли нищо, освен това, което той им нареди да мислят. Във всеки случай, не той бе виновен за унищожения порцелан и съсипаната храна.

Те бяха причинили унищожението, напомни си той. Ласитърови. Бомонови. Той просто бе реагирал, може би малко прибързано, на силното разочарование. Но умът му отново бе ясен. Както винаги досега. Както винаги щеше да бъде.

Сега, след като се бе успокоил, щеше да размисли, да състави план. Щеше да им даде време. Нямаше да ги притиска. А след това щеше да ги унищожи. Този път щеше да ги унищожи докрай, задето го накараха да загуби достойнството си.

Щеше да контролира положението. Баща му се бе оказал неспособен да контролира майка му. Майка му се бе оказала неспособна да контролира себе си.

Но той се бе научил да използва силата и волята си.

Сега те му се изплъзваха и той се страхуваше от това, както детето се страхува от чудовищата в килера. Чудовища има, спомни си той и трябваше да положи усилие, за да обуздае очите си, които се стрелкаха, търсейки ги в сенките. Чудовищата в тъмното, чудовищата на съмнението. На провала.

Губеше контрол, контрола, който толкова усърдно се бе стремил да развие.

„Проклятието на Анжелик“. Сега знаеше, сега бе сигурен, че отговорът е в амулета. С него той щеше да бъде силен, неустрашим, щеше да притежава безгранична власт. Вярваше, че вещицата е вляла душата си в колието. О, да, сега го вярваше и се почуди как може въобще да се е съмнявал и да е смятал колието само за ценна, силно желана дрънкулка.

То бе неговата съдба, разбира се. Засмя се и с треперееща ръка извади от джоба си една ленена кърпичка, с която да избърше лицето си. Негова съдба, а навярно и негово спасение. Без него щеше да опита вкуса на провала и това не бе най-страшното. Можеше да се окаже пленен в капана на онзи черен, вцепеняващ свят на неконтролируем бяс, без да има ключ за навън.

Амулетът бе ключът. Той внимателно откъсна един цвят и го погали нежно, за да докаже, че е способен.

Анжелик бе вляла душата си в метал и камък. Преследваше го от години, надсмиваше му се, дразнеше го като му позволяваше да се приближи на една крачка разстояние, но никога повече.

Е, щеше да я победи, както я бе победил отдавна мъртвият му предтеча. Щеше да победи, защото бе мъж, който знае как се побеждава.

А колкото до Тейт... Той смачка цветето в ръката си, забивайки добре гледаните си нокти във влажните от росата венчелистчета.

Тя бе направила своя избор.

Карибите. Тропически острови, покрити с пищни цветя и с извисяващи се над скалите палми. Белият пясък блещука на слънцето, целунат от тихите сини води. Уханният бриз поклаща клоните на величествени палми. Вероятно така си представят хората рая.

Когато стъпи на палубата точно след изгрева на слънцето, Тейт не правеше изключение. Конусът на спящия вулкан на остров Нейвис бе забулен в мъгла. Градините и плажовете на курорта, които бяха изградени след последното ѝ пребиваване тук, също изглеждаха заспали. Нищо не нарушаваше спокойствието на чайките.

Реша, че по-късно сутринта ще слезе на острова, за да попълни запасите им. Но на първо време щеше да поплува на спокойствие.

Спусна се във водата и отпусна глава назад, наслаждавайки се на освежителната хладина, която галеше раменете ѝ. Плъзна се лениво по водата и направи един бавен кръг. Въздишката ѝ на доволство се превърна в ужасено ахване, когато нещо я сграбчи за крака и я дръпна под повърхността.

Тя зарита бясно с крака. Очите на Матю светеха закачливо зад маската.

— Извинявай, не можах да се сдържа. Тъкмо се гмурках и изведнъж видях тези крака да се появяват във водата. Страхотни крака имаш, Червенушке. Откъдето и да ги погледнеш.

— Морето е голямо, Ласитър — превзето каза тя. — Върви да си играеш на друго място.

— Защо не си вземеш една маска и не дойдеш с мен?

— Нямам желание.

— В джоба на плувките си имам пликче с бисквити. — Той се пресегна да махне един мокър кичур, който бе залепнал за лицето ѝ. — Не искаш ли да нахраниш рибите?

Искаше, но само ако тя се бе сетила първа.

— Не. — Тя му обърна гръб и заплува напред с бавни движения.

Той се гмурна умело, мина под нея и отново се показа пред лицето ѝ.

— Едно време беше забавно човек да е с теб.

— Едно време ти не беше чак толкова досаден.

Той изравни темпото си с нейното.

— Е, ти, разбира се, си позабравила да се гмуркаш, с всичките онези компютри и роботи, които са ти запълвали времето. Сигурно затова се притесняваш даже и от безобидното гмуркане с шнорхел.

— Не се притеснявам. Гмуркам се не по-зле отпреди. Дори по-добре.

— Ще ни се налага да изминаваме доста големи разстояния под вода, докато търсим „Изабела“. Смятам, че имаш нужда от малко упражнения.

— Нямам нужда от упражнения по гмуркане с шнорхел.

— Докажи го — предизвика я той и се отдалечи от нея с бързо темпо.

Тя укори себе си, прокле него, но накрая се качи на палубата, за да вземе шнорхела си. Матю си бе идиот, разбира се. Но знаеше кое копче да натисне. Единственото ѝ удовлетворение бе, че най-после ще му покаже колко е добра.

Нагласи мундщука си и се плъзна по повърхността. Помисли си, че много отдавна не се е гмуркала без кислороден апарат и заради самото удоволствие.

Плъзгаше се замечтано, напълно забравила за предизвикателството. Поне докато Матю не се стрелна под нея, завъртайки се така, че да застанат маска до маска. Хилеше се, после водата изригна на фонтан от тръбата му над повърхността. Той килна глава настрани, направи жест към дъното и без да я чака, се сви на две и се стрелна надолу, оставяйки я зад гърба си.

Друга мотивация не ѝ трябваше. Тя напълни дробовете си с въздух и го последва.

Този свят винаги бе имал запазено място в сърцето ѝ. Поклащащи се туфи морска трева, вода, прозрачна като стъкло, равнини и хълмчета от пясък. А когато Матю изсипа натрошените бисквити от пликчето, към пейзажа се присъединиха и орди лакоми риби.

Тълпяха се около нея с ярките си телца, гризкаха и поглъщаха неочакваното пиршество. Една-две бяха достатъчно любопитни, за да огледат маската ѝ преди да се включат в кулинарната надпревара. Тейт зарита нагоре чак когато дробовете ѝ пламнаха от болка, продуха тръбата си и пое нова порция въздух.

Гмуркаха се поне час, а после доволно се изтегнаха на повърхността и свалиха маските си.

— Може пък и да не си загубила добрите си навици — отбеляза Матю.

— Не съм стояла по цял ден в лабораторията.

Понеже очите ѝ бяха затворени, той си позволи волността да прокара пръсти през косата ѝ, която се носеше, червена и копринена, по повърхността.

— Не слезе във водата, когато спряхме в Сан Хуан.

— Бях заета с други неща. — Беше го видяла как плува с мощни движения и помага на Лару да усвои водолазните техники.

— С доктората ти, нали?

— Точно така. — Едва доловимо дръпване я накара да прокара ръка по косата си. Пръстите ѝ се сблъскаха с неговите.

— Извинявай. Каква е темата на доктората ти?

Тя предпазливо се придвижи с няколко сантиметра встрани от него.

— Няма да ти е интересно.

За момент той не каза нищо, изненадан от обидата, която го заля на горещи вълни.

— Сигурно си права. — Нещо в тона му я накара отново да отвори очи. — Едва изкарах гимназията. Какво ли разбирам аз от докторати и теми?

— Не исках да прозвучи така. — Засрамена от себе си, тя посегна към ръката му, преди отново да се е гмурнал. — Наистина. Просто исках да кажа, че според мен не би се заинтересувал от една скучна техническа разработка, при положение че вече си правил всичко, за което аз бих могла да пиша. Истината е, че ми се иска вече да съм приключила с всичко това.

— Мислех, че ти харесват такива работи.

— Харесват ми. Аз... — Ядосана на себе си, тя отново се отпусна във водата и затвори очи. — Не знам какво искам да кажа.

Темата ми е за научната човешка стойност на артефактите в сравнение с паричната им такава. Не е кой знае колко оригинално, но реших, че ще мога да фокусирам вниманието си върху един определен артефакт и да проследя произхода, откриването му и в крайна сметка да стигна до анализа, на който е бил подложен. Или може да зарежа всичко това и да се върна към първоначалната си идея за това как технологичният напредък подобрява и отчуждава морската археология като наука. Или... — Тя отвори едното си око. — Сега разбра ли защо не горях от желание да навлизам в подробности?

— Значи още не си решила. А защо е това бързане?

— Мислех, че има причина да бързам. — Как можеше да обясни, че се чувства така, сякаш от години се бъхти напразно. По свой собствен избор, наистина. И че внезапно, по силата на някакъв импулс, е сменила рязко посоката. Още не бе стъпила на краката си и не бе сигурна как ще се върне в утъпкания коловоз, когато му дойде времето.

— Винаги ти се появява тази бръчка, когато се опитваш да надхитриш сама себе си. — Той прокара пръст между веждите ѝ.

Тя блъсна ръката му.

— Махай се, Ласитър. Не ми разваляй удоволствието да се пържа в ада на професионалната си криза.

— На мен ми се струва, че ти е необходим опреснителен курс по техниките за отпускане. — Той решително постави ръка на лицето ѝ и натисна.

Тейт се озова под водата, но реакцията ѝ бе достатъчно бърза и успя да го докопа. Брадичката ѝ се вирна над повърхността и тя би си поела далеч по-успешно въздух, ако същевременно не се кискаше. Ръката му бе сграбчила глезена ѝ и тя ритна с другия си крак и с чувство на удовлетворение усети как петата ѝ го удря. В следващата секунда той отново я повлече надолу.

Вместо да се бори, тя се отпусна безжизнено. И веднага щом хватката му се отпусна, го блъсна силно и с бързи движения се насочи към яхтата. Не бе сигурна дали той е станал по-бърз отпреди, или тя е станала по-бавна, но така и не стигна до четвъртия замах.

Когато най-сетне успя да издрапа до повърхността, бе останала без дъх и без сили.

— Ще ме удавиш!

— Напротив, спасявам те — поправи я Матю. И той наистина я придържаше над водата. Краката им се бяха преплели, така че с едната си ръка той задържаше двамата на повърхността, а другата бе увил около кръста ѝ.

— Може и да съм позагубила форма... — Тя направи усилие да успокои дишането си и махна с ръка полепналите по лицето ѝ кичури.

— Оттук не се забелязва такова нещо.

Минаха няколко секунди преди смехът да се отцеди от лицето ѝ и тя да осъзнае, че се е вкопчила в него, че тялото му е твърдо, почти голо и плътно притиснато до нейното. Само секунда ѝ трябваше, за да прочете желанието в очите му, и още толкова, за да я разтърси суровото му ехо.

— Пусни ме, Матю.

Усети я, че трепери в ръцете му, лицето ѝ пребледня. Но знаеше, че не е от страх. Преди често бе изглеждала точно така и той точно така я бе чувствал в ръцете си. Когато го бе искала.

— Сърцето ти ще изскочи, Тейт. Направо го чувам как бие.

— Казах...

Той се наведе напред, леко обхвана долната ѝ устна между зъбите си и видя как очите ѝ се замъгляват.

— Слушам те — предизвика я той, прилепил уста до нейната. — Кажи го пак.

Не ѝ даде възможност да го направи. Устните му погълнаха нейните, смачкаха ги, после ги захапаха, после ги примамиха да се разтворят, така че целувката му да навлезе в дълбокото, в тъмното, в опасното.

Щеше да си направи удоволствието, за бога! Това си мислеше Матю дори когато болката го разкъсваше отвътре. Тя бе точно такава, каквато я помнеше, притежаваше всичко онова, което той се бе опитал да забрави. Всичко и дори повече. Дори когато потънаха под повърхността, дори когато се отблъснаха нагоре и въздухът ги обгърна, както те се обгръщаха един друг, Матю знаеше, че не морето ще го удави. А неговата безкрайна, отчаяна нужда от нея.

Вкусът ѝ, уханието ѝ, кожата под ръцете му. Звукът на диханието ѝ, накъсано от смущение и удоволствие. Спомените от миналото и реалността на настоящето се преплетоха, докато той не забрави, че между двете са минали осем години.

Тейт не бе подозирала, че все още може да се чувства така. Толкова жадна и така освободена от задръжки. Не искаше да мисли, не и когато тялото ѝ преливаше от живот и всеки нерв трептеше до скъсване.

Физическа реакция и нищо повече. Можеше да се улови за тази мисъл също като него. Просто грубите, настоятелни устни на един мъж, мократа, хлъзгава плът и твърдото, възбудено тяло, отлято в извивките на нейното. Не, определено не искаше да мисли. Но се налагаше.

— Не.

Успя да изрече кратката сричка, почти останала без дъх, преди устата му да се върне и да запрати съзнанието ѝ във висините. Усети как волята ѝ се подхлъзва и впрегна последните си сили да надвие както него, така и себе си.

— Казах „не“.

— Чух те.

Дузина отделни битки се водеха в главата му. Искаше я, а начинът, по който устата ѝ се преливаше в неговата, му казваше, че може да я има. Нуждаеше се от нея, а в замъглените ѝ очи прочиташе огледалния образ на собствените си чувства. Ако нямаше друго освен желанието и нуждата, битките щяха да приключат бързо.

Но той я обичаше. А това го правеше жертва, чиято кръв бавно изтича на собственото му бойно поле.

— Не го направих сам, Тейт. Но можеш да се преструваш, че е било така, ако ти е по-лесно.

— Няма нужда да се преструвам. Пусни ме.

Вече го беше направил. И това му помогна да извие устни в някакво подобие на усмивка.

— Ти ме държиш, любима. — Той извади ръцете си от водата, обърнал длани към нея.

Проклинайки, тя дръпна ръцете си, които незнайно как се бяха оказали около кръста му.

— Знам, че е клише, но ти загуби още преди осем години, Ласитър. Ще работим заедно, ще се гмуркаме заедно. И това е единственото, което ще правим заедно.

— Изборът е твой, Червенушке. Винаги е бил твой.

— Значи не би трябвало да има проблем.

— Никакви проблеми. — Той лениво заплува по гръб. — Освен ако не се притесняваш, че няма да можеш да ми устоиш.

— Ще се справя — извика след него тя.

Щеше да остане доволен, ако можеше да види бръчката, настанила се отново между веждите ѝ. Мърморейки си сама, Тейт се гмурна, за да охлади главата си, после заплува в обратната посока.

— Няма да се гмуркаш отново преди да издържиш писмения изпит. — Матю тикна листовите под носа на Лару. — Така стават тия работи.

— Не съм ти някой сополив ученик.

— Може и да не си сополив, но си точно ученик. Аз съм твоят инструктор и ти ще трябва да си вземеш писмения изпит. Издържиш ли го, ще се гмуркаш. Провалиш ли се, оставащ на борда. Първата част е за екипировката. — Матю се наведе напред. — Помниш какво е регулатор, нали, Лару?

— Той подава въздуха от бутилката към водолаза. — Лару бутна листовите настрана. — Е, и?

Матю ги бутна обратно.

— И се състои от?

— Състои се от, състои се от... — Намръщен, Лару извади със замах кесията си с тютюна. — От, въх, мундщук, маркуч и ония, какви бяха... стъпала.

— Какво е стъпало?

— Механизъм за намаляване на налягането. Защо ме тормозиш с всичко това?

— Няма да се гмуркаш преди да си разучил екипировката в детайли и докато не се уверя, че си схванал физиката и физиологията. — Той подаде на Лару подострен молив. — Не е нужно да бързаш, но не забравяй, че няма да се гмуркаш, преди да си свършил. Бък, трябва ми помощ на палубата.

— Ей сега идвам.

Лару хвърли един поглед на тестовите листи, после вдигна очи към отдалечаващата се фигура на Матю и прошепна на Бък.

— Какъв е законът на Бойл?

— Когато налягането...

— Без подсказване — извика към тях Матю. — За бога, Бък!

— Извинявай, Лару, обаче аз съм пас. — Със зачервено от срам лице Бък последва Матю на палубата. — Само го насочих.

— Кой ще го насочи, ако забрави основните положения, когато е на десет метра под водата?

— Прав си. Обаче той се справя добре, нали? Ти сам каза, че гмуркането му се удавало.

— Под водата е като истинска риба — ухили се Матю. — Но теорията няма да му се размине.

Вече бе облякъл водолазния си костюм и сега дръпна ципа му нагоре. Хвърли последен поглед на бутилките и уредите, после Бък му помогна да ги сложи на гърба си.

— Слизаме колкото да поразузнаем малко — отбеляза Матю, докато нагласяше колана с тежестите.

— Аха.

Бък знаеше, че се намират точно над мястото, където бяха открили „Маргерит“. Както той, така и Матю гледаха да не говорят за нея или за онова, което бе станало. Бък избегна очите на племенника си, когато той седна на палубата да надене плавниците.

— Тейт иска да направи няколко снимки — каза Матю по липса на нещо по-добро, с което да запълни паузата. Всеки от тях знаеше, че целта им е да огледат отблизо онова, което Вандайк бе оставил след себе си.

— Много хубаво. Винаги я е бивало по снимките. Станала е истинска хубавелка, нали?

— Аха. И недей да даваш още насоки на Лару.

— Няма, даже и да ме моли на колене. — Усмивката му избледня, когато Матю нахлузи маската си. Паниката се надигна от стомаха му и го сграбчи за гърлото. — Матю...

Матю се спря с една ръка върху маската, готов да се превърти назад във водата.

— Какво? — Видя тревогата му и се насили да не й обръща внимание.

— Нищо. — Бък прокара ръка по устата си и преглътна с усилие. Кошмарни видения, изпълнени с акули и кръв, препускаха през главата му. — Успешно гмуркане.

Матю кимна отсечено и се плъзна във водата. Пренебрегна желанието си да се гмурне в дълбокото, да се изгуби сред тишината и усамотението. Прекоси със спокоен кроул разстоянието до „Ново приключение“ и извика:

— Хей, готови ли сте за едно задно кълбо, или не?

— Почти. — Рей, в пълна екипировка, се показва ухилен над парапета. — Тейт проверява фотото си. — Той помахна на Бък. — Как е той?

— Ще се оправи — каза Матю. Нямаше никакво желание да размишлява върху страховете на чичо си. Най-после бяха тук и той нямаше търпение да започнат. — Хайде, Червенушке! Обяд стана.

— Идвам.

Матю я зърна през перилото — тя тъкмо сядаше, за да си сложи плавниците. После Тейт скочи грациозно във водата. Матю се стрелна по петите й, без да изчака Рей, който тъкмо се гмуркаше след тях.

Продължиха към дъното почти рамо до рамо.

Матю не бе предполагал, че спомените ще се завихрят около него като ятата ярки бързопери рибки. Онова лято се върна, неканено и нежелано. Спомни си как бе изглеждала, когато я бе видял за пръв път. Спомни си предпазливия подозрителен поглед, бързото припламване на гнева, негодуванието.

Помнеше и мигновеното привличане, което бе усетил, същото, което бе потиснал или се бе опитал да потисне. Чувството за съревнование, когато започнаха да работят в екип, стремеж, който така и не бе изчезнал напълно дори след като се бяха сработили.

Помнеше и вълнението, което бе изпитал, когато намериха кораба. Всичките онези случки, които бяха отворили сърцето и бяха подхранили надеждите му, както никой и нищо дотогава. Или след това. Помнеше как се бе влюбил, как бяха работили заедно, помнеше откритието и надеждите — всички тези спомени се вихреха в душата му, докато се приближаваха към сянката на потъналия кораб.

Също както разтърсващата болка на ужаса и загубата.

След Вандайк не бе останало почти нищо, освен оголената черупка на галеона. Един поглед му стигаше, за да разбере, че би било напразна загуба на време да спускат смукача и да копаят. Вандайк не би оставил нищо, което има и най-малката стойност. Самият кораб бе унищожен, разкъсан брутално в търсене и на последния дублон.

Тъгата, която изпита, го свари неподготвен. Едно внимателно разработване би могло да запази целостта на „Маргерит“. Вместо това я бяха разкъсали на части и я бяха оставили на червеите.

Когато погледна към Тейт, Матю недвусмислено разбра, че собственото му смътно съжаление за това, което бяха сторили с кораба, е нищо в сравнение с чувствата, които изпитва тя.

Гледката я бе разтърсила. Тейт се взираше в разпилените греди, без да направи опит да овладее скръбта си. Остави я да я залее, докато не усети как се настанява дълбоко в сърцето ѝ.

„Убил я е“ — помисли си тя. Вандайк не се бе задоволил да изнасили „Маргарит“, а я беше унищожил. Вече никой нямаше да я види такава, каквато беше преди, да усети историята ѝ. Заради алчността на един-единствен човек.

Сигурно щеше да заплаче, ако сълзите не бяха толкова закъснели и толкова безполезни. Вместо това тя се отърси от ръката на Матю, която той бе поставил утешително на рамото ѝ, и вдигна фотоапарата. Друго не можеше да направи, но поне щеше да заснеме варварщината за идните поколения.

Рей улови погледа на Матю и поклати глава, после му даде знак и двамата се отдръпнаха на няколко метра встрани.

Наоколо ѝ все още имаше красота. Коралите, рибите, полюляващите се водорасли. Но сега, докато заснемаше с апарата си сцената, която някога бе станала свидетел на огромната им радост, тази красота не докосваше душата ѝ.

„Каква ирония — помисли си тя — има в разрушението и забравата, на които е станала жертва «Маргерит».“ Точно както бе станала жертва и любовта, която тя бе предложила в дар на Матю.

Да, онова лято окончателно и завинаги бе останало в миналото. Беше крайно време да го погребат и да започнат на чисто.

Когато излязоха на повърхността, първото нещо, което видяха, бе бледото тревожно лице на Бък, който се бе надвесил над парапета.

— Всичко наред ли е?

— Всичко е наред — увери го тя. „Русалка“ бе по-близо и тя се покатери на палубата ѝ. Спря и се обърна да помахна на майка си, която записваше събитието от борда на „Ново приключение“. — Очакванията ни се оправдаха — каза тя на Бък, след като свали колана с тежестите.

— Копелето я е изтърбушило, нали?

— Да. — Тя хвърли поглед към морето. Матю също се изкатери на палубата.

— Рей иска веднага да тръгнем на юг. — Той издърпа маската си и прокара ръка през косата си. — Можеш да останеш тук — обърна се той към Тейт преди да е успяла да стане. — Няма да отнеме много време. Бък?

Бък кимна и се отправи към мостика, за да поеме кормилото.

— Най-разумно ще е да направим няколко огледа — каза Матю, след като свали ципа на костюма си и седна до нея. — Може да ни излезе късметът.

— Ти късметлия ли се чувстваш, Ласитър?

— Не. — Той затвори очи. Двигателят замърка под тях. — „Маргерит“ означаваше много и за мен.

— Слава и богатство?

От думите ѝ го заболя, но не толкова силно, колкото от тона. Очите му, горещи и наранени, се спряха за кратко на нейните, после той стана и тръгна към стълбата, водеща към каютите.

— Матю! — Засрамена, тя скочи след него. — Извинявай.

— Няма нищо.

— Напротив, има. — Тейт го сграбчи за ръката. — Съжалявам. За всички ни беше трудно. Да слезем долу и да видим с очите си какво е останало от нея. Да си спомним. Лесно е да си го изкарам на теб, но не помага.

Пръстите на Матю побеляха от безсилна ярост върху перилото.

— Навярно можех да го спра. Поне така мисли Бък.

— Бък не беше с нас. — Тя продължи да го стиска за лакътя, докато той не се обърна отново към нея. Странно, не беше ѝ хрумвало, че той може да обвинява себе си. Или че в студеното сърце, което му бе приписала, ще се намери място за вина. — Не можехме да направим нищо, никой от нас. Да се вглеждаш в миналото също не помага, и със сигурност не променя нищо.

— Не говорим само за „Маргерит“, нали?

Тя се изкуши да се отдръпне, да подмине думите му. Но да се бяга бе глупаво, а тя се надяваше, че е приключила с глупостите.

— Да.

— Не бях такъв, какъвто ти искаше да бъда, и те нараних. Това също не мога да променя.

— Бях млада. Увлеченията минават. — Ръката ѝ неусетно бе намерила пътя си до неговата и пръстите им се бяха преплели. Когато осъзна това, тя ги издърпа и направи крачка назад. — Докато бях долу и гледах какво е останало, разбрах едно. Нищо не е останало, Матю. Корабът, онова лято, онова момиче. Всичко това вече го няма. Трябва да започнем с онова, което имаме сега.

— На чисто.

— Не знам дали можеш да стигнеш толкова далеч. Нека просто да кажем, че сме обърнали нова страница.

— Добре. — Той ѝ подаде ръка. Когато тя я пое, той неочаквано поднесе нейната до устните си и промърмори: — Смятам да поработя по теб, Червенушке.

— Моля?

— Нали каза, че си обърнала нова страница? Според мен и аз имам думата какво ще бъде написано на нея. Така че смятам да поработя върху теб. Последния път ти ми се хвърли на врата.

— Нищо подобно не съм направила.

— Направи, и още как. Обаче виждам, че този път работата направо плаче за мен. И това е добре. — Той погали с пръст кокалчетата ѝ преди тя да дръпне ръката си. — Всъщност дори смятам, че ще ми достави удоволствие.

— Не знам защо въобще си губя времето да се помирявам с теб. Ти си точно толкова арогантен, колкото си бил винаги.

— Точно какъвто ме харесваш, любима.

Тейт зърна пробляска на самодоволната му усмивка миг преди да му обърне гръб. Колкото и да се опитваше, не успя да потисне напълно силния импулс да му предложи устните си в отговор на поканата.

Съзнанието, че той е прав, я побъркваше. Точно такъв го харесваше тя, наистина.

ГЛАВА 18

Огледът не показва нищо особено. Тейт прекара по-голямата част от следобед, затворена с баща си и документацията, която той бе събрал, докато Матю ръководеше практическите занимания на Лару, който току-що бе приключил успешно писмения си изпит.

Тя вече бе успяла да организира купчините от бележки, извадките от Националния архив, морските карти и материалите, които Рей бе подбрал от Archivo General de Indias в Севиля.

Бе подредила картите му, диаграмите, метеорологичните сводки, товарителниците, дневниците му. Сега се бе задълбочила в изчисленията му.

Вече ги бе пресмятала и проверявала десетина пъти. Ако информацията им бе вярна, значи се намираха точно там, където трябва. Проблемът се състоеше в това, че дори да разполагаха с координатите, намирането на потънал кораб бе все едно да търсиш игла в купа сено.

Морето бе толкова голямо, толкова безбрежно, че дори с помощта на най-съвременната техника способностите на човека си оставаха ограничени. Беше напълно възможно да се намираш на по-малко от десет метра от потъналия кораб и въобще да не го забележиш.

С „Маргерит“ бяха имали невероятен късмет. Тейт нямаше желание да изчислява вероятността светкавица да удари два пъти на едно и също място, особено като виждаше надеждата и вълнението, които озаряваха очите на баща ѝ.

Нуждаеха се от „Изабела“. Всеки от тях, макар и по съвсем различни причини.

Знаеше, че магнитометърът на борда на „Русалка“ работи неуморно. Това бе един точен и ефикасен метод за засичане на потънали кораби. Досега обаче сензорът, който „Русалка“ влачеше след себе си, не бе уловил показания за наличието на метал в достатъчно количество, за да говори за присъствието на оръдия, такелаж и котва на морското дъно.

И на двата кораба разполагаха с уреди, измерващи дълбочината, така че всяка издайническа промяна в дълбочината на водата, причинена от потънал кораб, щеше да бъде отчетена. Бяха разположили шамандури, които маркираха изследваните петна.

Ако „Изабела“ бе там долу, те щяха да я намерят.

Баща ѝ излезе на палубата, а тя остана в общата каюта.

— Ако стоиш тук няма как да разцъфнат рози по бузите ти, Червенушке.

Тя вдигна глава. Матю ѝ подаваше една чаша, пълна с лимонада.

— Върнал си се? Как се представи Лару?

— Той е добър партньор в гмуркането. Още колко пъти ще преглеждаш всичко това?

Тя поразчисти листите на масата.

— Докато свърша.

— А какво ще кажеш за една почивка? — Той посегна и я подръпна за ръкава на тениската. Цял ден бе обмислял подхода си и още не беше убеден, че е избрал правилния. — Защо да не прескочим до Нейвис и да вечеряме?

— Да вечеряме?

— Точно така. Ти — той отново подръпна ръкава ѝ — и аз.

— Не, благодаря.

— Мислех, че сме обърнали нова страница.

— Това не...

— А и аз не изгарям от желание да се включа в голямата игра на вист, която е планирана за довечера. Доколкото си спомням, ти също не си падаш по картите. В курортния комплекс е пристигнала една реге група, свирят на терасата. Ще вечеряме, ще послушаме музика. Няма да имаме много време за такива неща, щом намерим „Изабела“.

— Денят бе уморителен.

— Не ме карай да си мисля, че те е страх да прекараш няколко часа с мен. — Очите му ѝ се усмихнаха ослепително, сини като морето и също толкова опасни. — Е, ако те е страх, че пак ще ми се хвърлиш на врата...

— Колко си жалък само.

— Добре тогава. — Доволен, че подходът му се е оказал успешен, той тръгна към стълбата за палубата. — Разпусни си косата за довечера, Тейт. Харесва ми така.

Тя я вдигна на кок. Не за да му направи напук, увери сама себе си Тейт. А защото така искаше. Беше се преоблякла в деколтирана рокля без ръкави с цвят на смачкани боровинки, която бе заела от гардероба на майка си по настояване на Марла. Разкроената пола улесняваше качването и слизането от малката лодка.

Веднага щом се настани в нея и лодката набра скорост към острова, Тейт си призна, че с удоволствие очаква изисканите ресторантски блюда, поднесени на тих музикален фон.

Въздухът ухаеше, слънцето все още блестеше ярко по пътя си на запад. Скрита зад тъмните стъкла на слънчевите си очила, тя разглеждаше Матю. Косата се вееше около лицето му. Ръцете му върху лоста на кормилото бяха широки и умели. Ако не ги разделяше общото им минало, на Тейт би й било приятно да прекара вечерта в компанията на толкова привлекателен мъж.

Но миналото съществуваше. Мисълта за това не й развали удоволствието, а по-скоро прибави някакъв лютив привкус към него. Май пак старата надпревара, реши тя. Ако той си мислеше, че тя за втори път ще си загуби ума по този груб чар, който винаги му е подръка, то тя с най-голямо удоволствие щеше да му докаже, че греши.

— Според прогнозата времето ще се задържи така през цялата седмица — каза тя, колкото да подхване разговора.

— Знам. Все още не си слагаш червило. — Когато тя инстинктивно прокара език по устните си, на Матю му се наложи да успокоява неравномерния пулс на сърцето си. — Жалко, че повечето жени не осъзнават колко изкушаващи са неначервените устни. Особено когато се цупят.

Тя нарочно отпусна своите.

— Ще се наслаждавам на мисълта, че през следващите няколко часа неначервените ми устни ще те подлудяват.

Тейт насочи вниманието си към Нейвис. Планинският конус бе обвит в облаци, които се открояваха на фона на ясното синьо на небето. Много по-ниско белият бряг се разстилаше в съседство със спокойното море. Пясъкът бе нашарен от хора, пъстри чадъри и шезлонги. Един новак в сърфа полагаше безполезни усилия да запази

равновесие върху вълните. Когато нещастникът за пореден път падна във водата, Тейт се засмя.

— Лоша работа. — Тя вдигна вежда и погледна Матю. — Опитвал ли си някога?

— Не.

— Аз пък да. Изисква дяволски много упражнения. Тъкмо си мислиш, че си му хванал цаката, когато отново губиш равновесие и потъваш. Но уловиш ли вятъра, е направо страхотно.

— По-хубаво от гмуркането?

— Не. — Тя все още се усмихваше, загледана в младия мъж, който полагаше неимоверни усилия да се качи на дъската. — Нищо не е по-хубаво от гмуркането.

— Нещата тук доста са се променили.

— Виждам. — Тя изчака, докато Матю насочваше лодката към пристана, после хвърли въжето на един служител от персонала на курортния комплекс. — Когато за последен път бяхме тук, дори не предполагах, че възнамеряват да строят. — Матю ѝ предложи ръка, тя я пое и скочи на кея. — А сега изглежда така, сякаш е било тук открай време.

— Нейвис вече не е тайното местенце, което беше преди. — Докато вървяха по кея към плажа, той я придържаше за лакътя.

Покрити с камък алеи се виеха сред тучни градини и вълнисти зелени морави, които приютяваха симпатични двуетажни бунгала. Те отминаха ресторанта край басейна и се насочиха към мраморните стъпала, които водеха към основната сграда.

Тейт хвърли поглед през рамо.

— Няма ли да вечеряме тук?

— Край басейна предлагат само лека храна. Ресторантът вътре има тераса. — Той поведе Тейт към бюрото за резервации и каза на една жена, облечена в ярка риза, като останалите от обслужващия персонал, която му се усмихна широко. — Ласитър.

— Да, сър. Обадохте се за маса на терасата.

— Точно така. Обадох се предварително — каза той на Тейт, когато тя го погледна намръщено. Навъсената ѝ физиономия стана още по-мрачна, когато той ѝ издърпа стола. Ако не я лъжеше паметта, маниерите му се бяха подобрили значително. — Ще можеш ли да се

справиш с малко шампанско? — промърмори той и се наведе, така че дъхът му я погъделичка по ухото.

— Разбира се, но...

Той поръча една бутилка още преди да заеме мястото си срещу нея.

— Хубава гледка.

— Да. — Тя отмести очи от лицето му и погледна към градините, които се простираха до морето.

— Разкажи ми за последните осем години, Тейт.

— Защо?

— Защото искам да знам. — Защото имаше нужда да узнае. — Да кажем, че така ще запълним част от празнините.

— Учих доста — започна тя. — Повече от първоначалните ми очаквания. Сигурно съм си мислила, че знам много, когато започвах. Но се оказа, че знам съвсем малко. Първите няколко месеца... — Първите няколко месеца беше изгубена, нещастна и той толкова й липсваше. — Първите няколко месеца трябваше да се адаптирам — завърши предпазливо тя.

— Но си наваксала доста бързо.

— Така изглежда. — „Успокой се — заповяда си тя, — обърни се към него и му се усмихни.“ — Харесвах ми ежедневните занимания, установения ред. И наистина исках да науча много.

Тя погледна настрани, когато сервитьорката донесе шампанското и показа етикета му.

— Дамата да го опита — нареди Матю.

Сервитьорката любезно отвори бутилката и отсипа една глътка в кристалната чаша на Тейт.

— Чудесно е — промърмори Тейт с пълното съзнание, че очите на Матю не изпускат нито за секунда от поглед лицето ѝ.

Когато чашите им бяха напълнени, тя отново понечи да отпие, но той докосна с пръст китката ѝ, после леко чукна чашата си в нейната.

— За следващата страница — каза той и се усмихна.

— Добре. — Тя бе голяма жена, напомни си Тейт. С опит. Знаеше всички защитни тактики, необходими да устои на един мъж. Дори на такъв като Матю.

— Значи си учила — подсказа ѝ Матю.

— Да. И винаги, когато ми се откриеше възможност да приложат наученото при някоя експедиция, се възползвах от случая.

— А „Изабела“? Не е ли и тя една възможност?

— Това времето ще покаже. — Тя отвори менюто, хвърли му един бърз поглед, после вдигна към него широко отворените си очи. — Матю!

— Успях да поспестя някой и друг долар през годините — увери я той. — Освен това ти винаги си ми била щастливото талисманче. — Той взе ръката ѝ в своята. — Този път, Червенушке, ще се приберем у дома богати.

— Значи това все така е най-важното? Добре. — Тя сви рамене. — Ти черпиш, Ласитър. Щом искаш да живееш за днешния ден, аз нямам нищо против.

Докато се хранеха, а виното шипеше в чашите им, слънцето се снижи над хоризонта, после потъна в морето, облагрвайки въздуха с краткия и до болка прекрасен полумрак на тропиците. Тъкмо навреме откъм вътрешния двор се разля музика.

— Не си ми разказал за твоите осем години, Ласитър.

— Нищо кой знае колко интересно.

— Построил си „Русалка“. Това определено е интересно.

— Тя е красавица. — Той погледна към морето, където „Русалка“ се люлееше някъде извън полезрението му. — Точно каквато си я представях.

— Каквото и да стане с „Изабела“, теб те чака голямо бъдеще в проектирането и строежа на яhti.

— Повече никога няма да работя, колкото да свържа двата края — тихо каза той. — Да правя онова, което трябва да се направи, и да забравям онова, което в действителност искам.

Безпощадността в очите му я порази дотам, че тя се пресегна да докосне ръката му.

— Това ли си правил?

Изненадан, той отново погледна към нея. Вдигна нехайно рамене и сплете пръстите си с нейните.

— Не го правя сега. А само това има значение. Знаеш ли какво, Червенушке?

— Какво?

— Красива си. Не. — Той се усмихна лениво, когато тя се опита да издърпа ръката си. — Сега си ми в ръцете. Засега — поправи се той. — Свиквай.

— Фактът, че предпочетох теб пред виста, явно ти е завъртял главата.

— А и този глас — промърмори той, доволен от начина, по който смущението се смеси с играта на светлината от свещите в очите ѝ. — Мек, бавен, плавен. Като мед с добавка от подходящото количество добър бърбън. Един мъж може да се удави само като те слуша, Червенушке.

— Мисля, че прекали с шампанското. Аз ще управлявам лодката на връщане.

— Добре. Но ще изтанцуваме поне един танц. — Той направи знак да му донесат сметката.

От един танц нямаше да я заболи. Ако не друго, поне можеше да използва близкия контакт на телата им, за да го убеди, че няма никакъв шанс да я изкуши дотолкова, че да приеме кратката любовна авантюра, към която той явно се стремеше.

Можеше да се наслаждава на компанията му, без да губи повторно ума и сърцето си.

За да му покаже колко малко я интересува това, тя му позволи да я държи за ръката, докато отиваха към вътрешния двор под терасата.

Мелодията беше бавна и еротична, а интерпретацията на думите — доста пиперлива. Мъж и жена седяха сгушени в сенките, обвили масата им, но на дансинга нямаше други двойки, когато Матю я взе в прегръдките си.

Взе я близо до себе си, така че телата им сляха извивките си, а бузата ѝ нямаше друг избор, освен да се притисне в неговата. Без да мисли, тя затвори очи.

Би трябвало да е подготвена за любезността и хитростта му. Но не бе очаквала, че стъпките ѝ ще паснат така съвършено с неговите.

— Не знаех, че можеш да танцуваш.

Той прокара ръка по гърба ѝ до точката, където материята на роклята отстъпваше пред голата плът — плът, която потръпна от допира му.

— Много неща не знаехме един за друг. Но аз знам точно как миришеш. — Той я подуши точно под ухото. — Това не се е

променило.

— Аз съм се променила — каза тя, опитвайки се да потисне реакцията си, докато огънят облизваше уязвимата ѝ плът.

— Но те чувствам същата в ръцете си. — Той посегна да измъкне фибите от косата ѝ.

— Престани.

— Харесваше ми къса. — Гласът му бе тих като бриза и също толкова съблазнителен. — Но така е по-добре. — Устните му едва доловимо докоснаха слепоочието ѝ. — Някои промени са такива.

Тялото ѝ трепереше — онези бързи, неволни потрепвания, които си спомняше толкова добре.

— Сега сме различни — промърмори тя. Искаше ѝ се това да е вярно, изпитваше нуждата да е вярно. Но ако беше, тогава защо бе толкова лесно да се отпусне в ръцете му, сякаш от последния път не ги делеше и секунда?

— Много други неща са си същите. Като начина, по който тялото ти пасва на моето.

Тя рязко отметна глава и почти подскочи, когато устните му блъснаха нейните.

— И вкусът ти е същият.

— Не съм същата. Нищо не е същото. — Тя се отскубна от него и хукна надолу по стълбите, които водеха към плажа.

Изглежда, не можеше да си поеме достатъчно въздух. Благоуханната вечер внезапно предателски ѝ бе обърнала гръб и сега кожата ѝ настръхна от хладния въздух. От гняв е — искаше да повярва, че гняв е онова, което свиваше стомаха ѝ и разплакваше очите ѝ. Но знаеше, че виновник е нуждата, и го мразеше, задето бе върнал към живот отдавна мъртвата искра.

Когато я настигна, тя бе сигурна, че ще се нахвърли със зъби и юмруци върху него. Но незначайно как ръцете ѝ се озоваха около врата му, а устата ѝ потърси неговата.

— Мразя те, задето ми причиняваш това. Господи, колко те мразя!

— Не ми пука. — Той дръпна главата ѝ назад и се нахвърли обезумял върху устните ѝ. И откри, че всичко е все още там — живецът, силата, страстта. През главата му мина дивата, отчаяна мисъл

да я завлече в храстите и да се гмурне в горещината, която се излъчваше на вълни от тялото ѝ.

— Знам, че е така. — И точно от това я болеше, като стара рана, която пулсира под уж заздравелия белег. — Но на мен ми пука.

Тя се отскубна и вдигна ръце пред себе си, сякаш да го спре, ако повторно понечи да я прегърне. Положи неимоверни усилия да успокои дишането си, да устои на безразсъдния, непреодолим пламък в очите му.

— Искаше да докажеш, че все още си в състояние да запалиш искрата между нас. — Тя притисна стомаха си с трепереща ръка. — Е, доказва го. Но онова, което ще направим или няма да направим по този повод, е въпрос на мой избор, Матю. А аз не съм готова да избирам.

— Искам те, Тейт. Искаш да го кажа ли? — Той пристъпи напред, но не я докосна. — Искаш да ти кажа, че не мога да спя нощем, защото мисля за теб?

Думите, грубият му, нетърпелив тон се завъртяха като вихрушка в главата ѝ, препуснаха в кръвта ѝ.

— Може и да искам, но това не променя факта, че ще се възползвам от всичкото време, което ми е необходимо, за да реша. Някога бих отишла навсякъде, бих направила всичко за тебе, Матю. Някога. Каквото правя сега, го правя за себе си.

Той пхна напрегнатите си ръце в джобовете.

— Звучи справедливо. Защото този път всичко, което аз правя, го правя за себе си.

— Този път? — Тя се изсмя и прекара пръсти през разбърканата си коса. — От моя гледна точка разлика няма.

— Значи си наясно с какво си имаш работа.

— Не съм съвсем сигурна — каза уморено тя. — Ти ми играеш номера, Матю. Вече не знам кое е истинско и кое само сянка.

— Това е истинско. — Той я хвана за тила и я повдигна на пръсти, докато устните им не се срещнаха.

— Да, това е истинско. — Тя се освободи от него и си пое дъх. — Сега искам да се връщаме, Матю. Утре сутрин започваме рано.

Тейт наистина нямаше нищо против начина, по който се оформиха екипите — баща ѝ работеше с Лару, а тя и Матю

съставляваха втория екип. Двамата винаги бяха работили добре под вода. След първото гмуркане тя осъзна, че все още притежават естествената и инстинктивна връзка и ритъм, които им бяха помагали и преди.

Електронното оборудване бе най-ефикасният метод за засичането на „Изабела“, но Тейт бе благодарна, че има възможността да се гмурка, да търси с очите и ръцете си, както бе свикнала да прави.

Часовете, прекарани в разравяне на пясъка, не я отегчаваха. Нито пък изнасянето на късове конгломерат към повърхността, където майка ѝ и Бък щяха да ги разтрошат на дребни парчета. Що се отнасяше до нея, тя се бе върнала у дома си, сред рибите, които ѝ бяха както публика, така и другари в игрите. Очите ѝ се радваха на всяка изваяна скулптура от корал. Дори разочарованието бе част от цялото. Ръждясала верига или някоя кутийка от газирана вода превръщаха забързания пулс в тиха въздишка. Но всичко това бе част от лова.

А там беше и Матю, винаги подръка, когато ѝ се приискаше да сподели някоя дребна радост. Градинка от морски растения, някой намръщен костур, чийто обяд бяха смутили, ярката сребърна светкавица на профучаваща наблизо риба. И ако той проявяваше склонност да я докосва малко по-често от уместното, тя си казваше, че е по-добре да се наслаждава на допира му.

Ако бе достатъчно силна да устои на едно упорито съблазняване, значи със сигурност бе достатъчно силна, за да устои на романтичните чувства.

Дните се превръщаха в седмици, но тя не губеше надежда. Времето, прекарано тук, задоволяваше една нужда, която Тейт не бе предполагала, че носи в сърцето си — нуждата да се върне към морето, което обичаше, но не в ролята си на учен, на обективен наблюдател, обучен да събира информация. А като жена, която се наслаждава на свободата си и на компанията на мъж, който пали въображението ѝ.

Разравяше пясъка, за да огледа отблизо едно коралово образувание. Погледна през рамо и видя Матю да натиква едно парче конгломерат в кошчето за ловене на омари. Понечи да му се усмихне с усмивката, запазена за случаите, когато бе сигурна, че той не я вижда, и изведнъж остра болка проряза ръката ѝ под китката.

Тя дръпна ръката си и в същия момент главата на змиорката се скри в цепнатината сред корала, която ѝ служеше за дом. Още преди

Тейт да се ядоса и да прокълне собствената си небрежност, Матю бе вече до нея, стиснал пръстите на ранената ѝ ръка, докато кръвта обагреше водата. Тревогата в очите му премина през бариерата на собствения ѝ шок. Даде му сигнал, че е добре, но той вече бе обвинил ръка около кръста ѝ и риташе към повърхността.

— Отпусни се — заповяда ѝ той веднага щом изплю мундщука си. — Ще те издърпам до лодката.

— Нищо ми няма. — Но от пулсиращата болка очите ѝ се насълзиха. — Просто драскотина, нищо повече.

— Отпусни се — повтори той. Докато стигнат до стълбата, лицето му бе не по-малко бледо от нейното. Извика на Рей и се зае да разкопчава каишите на кислородните ѝ бутилки.

— За бога, Матю, това е най-обикновена драскотина!

— Млъкни, по дяволите! Рей!

— Какво? Какво става?

— Ухапа я змиорка. — Матю му подаде бутилките ѝ. — Помогни ми да я прехвърлим.

— Господи, човек ще си помисли, че ме е сдъвкала акула — измърмори тя, после примигна, когато осъзна какво е изтърсила. — Добре съм — побърза да каже тя, когато майка ѝ се втурна тичешком към парапета.

— Дай да видя. Ох, слънчицето ми! Рей, донеси ми аптекката.

— Само ме гризна — настоя на своето Тейт, когато Марла я бутна да легне на пейката. — Сама си бях виновна. — Тя въздъхна и проследи с поглед Матю, който се прехвърляше през парапета. — Нямаше нужда да създаваш цялата тази паника, Ласитър.

— Дай да видя това проклето нещо! — С рязко движение, което накара Марла да примигне от изненада, той я отстрани с рамо и сам взе ръката на Тейт. Избърса с палец кръвта и отдолу се показва плитка драскотина. — Май ще мине и без шевове.

— Какви шевове, за бога! Само една... — Тейт млъкна, когато Матю издърпа аптекката от ръцете на Рей. Следващият звук, който излезе от устата ѝ, бе писък, предизвикан от антисептика, който той изля върху раната. — Сега пък се правиш на доктор Ох Боли!

Кръвното му налягане постепенно се връщаше към нормалните си стойности.

— Сигурно ще ти остане белег. — С раздразнението му бе по-лесно да се справи, отколкото със страха, така че той вдигна очи и ѝ се озъби. — Глупачка!

— Може да се случи на всеки, нали?

— Не и ако внимава.

— Аз внимавах.

— Пак се беше размечтала.

Рей и Марла си размениха погледи, докато спорът и медицинският преглед продължаваха.

— Теб сигурно никога нищо не те е хапало. Ръцете ти са целите в белези!

— Говорим за теб. — Вбесяваше го мисълта, че тези прекрасни фини ръце може да загубят съвършенството си.

Тя изсумтя и сви пръсти. Превръзката бе малка, спретната и професионално направена. По-скоро би си отхапала езика, отколкото да го признае на глас.

— Няма ли да го целунеш и да кажеш, че ще мине като на кученце?

— Естествено. — Той я вдигна на крака и докато удивените ѝ родители ги гледаха втренчено, залепи устните си върху нейните в дълга, дълбока и настояща целувка.

Когато отново бе в състояние да проговори, Тейт педантично прочисти гърлото си и каза:

— Не уцели — и вдигна бинтованата си ръка пред очите му.

— Нищо подобно. Точно устата ти имаше нужда от помощ, любима.

— Сериозно? — Очите ѝ се свиха до тесни цепнатини. — Сега пък стана специалист по нуждите ми.

— Винаги съм знаел от какво имаш нужда, Червенушке. Само кажи и... — Внезапно той си спомни, че не са сами, обузда чувствата си и отстъпи крачка назад. — Най-добре си вземи два аспирина да поуспокоят болката.

Брадичката ѝ бе вирната като копие.

— Не ме боли. — Тя се обърна и вдигна бутилките си.

— Къде отиваш, по дяволите?

— Връщам се долу.

— Връщаш се друг път.

— Само се опитай да ме спреш.

Рей понечи да каже нещо, но Марла го потупа успокоително.

— Остави ги да излеят напрежението, скъпи — промърмори тя.
— Изглежда, къкри от доста време.

— Искаш да се опитам да те спра значи? Добре! — Оставил емоциите да вземат връх, Матю грабна бутилките от ръцете ѝ и ги метна през борда. — Това трябва да свърши работа.

Единственото, което Тейт успя да направи, бе да зяпне, после извика:

— Ах ти, идиот такъв! Тъп кучи син! Скачай и ми донеси бутилките или не знам какво ще става!

— Вземи си ги сама, нали нямаш търпение да се гмурнеш.

Беше грешка да ѝ обръща гръб. И той си плати за нея. Тейт се хвърли към него. В последния момент той усети намерението ѝ и в старанието си да се спаси, смени рязко посоката. Но тя направи същото и последвалият сблъсък изпрати и двамата зад борда.

— Не трябва ли да направим нещо, Марла? — попита Рей, докато стояха край парапета.

— Мисля, че и сами се справят добре. Гледай, за малко да го улучи с това кроше! И то с ранената си ръка.

Матю избегна удара в последната секунда. Но не се справи толкова добре с юмрука, насочен към слабините му. Макар и обезсилен от съпротивлението на водата, ударът ѝ си заслужи изръмжаването му.

— Стига толкова — предупреди я той и улови ранената ѝ ръка за китката. — Ще пострадаш.

— Ще видим кой ще пострада! Върви да ми извадиш бутилките.

— Изключено е да слезеш долу преди да сме сигурни, че няма да се появи алергична реакция към ухапването.

— Ще ти дам аз една алергична реакция! — викна тя и заби едно кроше в брадичката му.

— Добре, това вече преля чашата. — Той я потопи под водата, после я издърпа отгоре, проврял ръка под брадичката ѝ в не съвсем нежната хватка на плажните спасители. Всеки път, когато го одраскаше или започваше да го ругае, той я потапяше отново. Докато стигнат до стълбата, тя едва си поемаше дъх.

— Стига ли ти толкова?

— Копеле!

— Май още едно солидно потапяне...

— Ей, на „Приключение“!

Матю отслаби хватката си. Викаше ги Бък от борда на „Русалка“, която се приближаваше от югоизток, където Бък и Лару бяха оглеждали дъното със сензора.

— Ей! — извика още веднъж Бък. Лару се бе облегнал самодоволно на парапета край носа. — Попаднахме на нещо.

— Качвай се на борда — измърмори Матю на Тейт и само дето не я пренесе нагоре по стълбата.

Бък прецизно спря „Русалка“ успоредно с „Ново приключение“ и угаси двигателите.

— Сензорите уловиха купчина метал. Уредът за дълбочината също отчита нещо. Оставихме шамандура — трийсет градуса югоизток. Боже, ако питаш мен, може и да сме я намерили!

Тейт си пое дълбоко дъх.

— Искам си бутилките, Матю. — Очите й блестяха. — И този път хич не си и помисляй да ме спираш!

ГЛАВА 19

Имаше няколко начина да се маркира потънал кораб, когато се налага да напуснеш мястото, където си го намерил. Стандартните методи включваха ъглови измервания, направени със секстант спрямо три неподвижни точки, ориентация по компас с деветстепенен обхват или просто да се използват далечни обекти като отправни точки на местоположението му. Матю бе използвал всички начини.

Бък бе оставил само една обикновена шамандура, но Матю знаеше, че този метод има своите недостатъци. Шамандурите можеха да потънат или да бъдат повлечени от вълнението. И, което бе по-важно в случая, шамандурата можеше да бъде видяна не от когото трябва. В името на секретността той записа данните от компаса, изчисли разстоянието до далечната Маунт Нейвис като отправна точка, после нареди на Бък да премести шамандурата далеч от предполагаемото местоположение на потъналия кораб.

— Ще държим шамандурата на една линия с групата дървета в онази част на острова — каза той на Рей и му подаде бинокъла, така че партньорът му да получи представа за ориентирите.

Стояха на палубата на „Ново приключение“: Матю във водолазния си костюм, Рей, облечен със свободни памучни панталони и с тъмни очила. Той вече се занимаваше с компаса си, отчитайки позицията, която щеше да впише в корабния дневник.

— Няма да пуснем котва тук. — Матю обходи с поглед морето, отбелязвайки красивия катамаран, който превозваше туристи, тръгнали на леководолазна обиколка от Нейвис до Сейнт Кристофър. Жизнерадостните звуци на палубния оркестър се носеха празнично над водата. — Ще използваме шамандурата като ориентир и ще минем откъм Маунт Нейвис.

Рей кимна и се зае да записва координатите, а Матю продължи:

— Тейт може да направи скици на дъното, а ние ще ги разчитаме в движение.

Рей провеси бинокъла на врата си и се вгледа в решителното изражение на Матю.

— Заради Вандайк, нали?

— Именно. Ако разбере какво правим, няма да може да се довлече тук и да кацне директно над находката. Няма да знае разстоянието, нито отправните точки, които сме избрали, нито дори от коя страна на шамандурата се гмуркаме — откъм острова или откъм открито море. А това доста ще го затрудни.

— А на нас ще осигури време — съгласи се Рей. — Ако това не е „Изабела“...

— Скоро ще разберем — прекъсна го Матю. Не искаше да се измъчва с предположения. Искаше да знае със сигурност. — Така или иначе, по-добре да вземем предпазни мерки. — Той надяна плавниците си. — Хайде, Червенушке, раздвижи се.

— Трябва да презаредя апарата.

— Остави апарата. Няма да промиваме никакви филми.

— Но...

— Само един служител да подшушне на колегите си и всичко отива по дяволите, ясно? Прави колкото си искаш снимки, но докато не свършим тук, никакви филмчета няма да напускат яхтите. Взе ли плочата и графитите?

— Да. — Тейт зае небрежна професионална поза и потупа чантичката на колана си.

— Давай да се гмуркаме тогава.

Преди да е нагласила маската си, той вече беше във водата.

— Няма търпение, а? — Тя отправи към родителите си бърза усмивка, която разкриваше само малка част от вълнението, което пееше във вените ѝ. — Стискайте палци! — И скочи във водата.

Следвайки мехурчетата, маркиращи пътя на Матю, Тейт се гмурна в дълбокото. Вътрешният ѝ сензор отчете десетте метра, после петнайсетте. Започна да си води бележки за релефа на морското дъно. Знаеше, че задачата ѝ е да го скицира внимателно — всяка туфа водорасли, всяка извивка корал.

Зае се да ги възпроизвежда с графита, като добросъвестно се придържаше към мащаба и отбелязваше разстоянията в градуси, устоявайки на желанието да добави някоя и друга артистична заврънкулка. „Науката се крепи на точността“ — напомняше си тя дори докато се наслаждаваше на танца на рибите.

Забеляза, че Матю ѝ дава сигнал и му махна, подразнена от прекъсването. Подробните скици изискваха време и прецизност и след като именно той бе настоял да се задоволят с тях и да не снима с фотоапарата, поне можеше да почака. Когато тракането на ножа по една от бутилките му повторно наруши концентрацията ѝ, тя го прокле наум и прибра плочата и графита.

„Типично по мъжки — помисли си тя. — Винаги те карат да им ходиш по гайдата, и то на секундата.“ Само да изплуваха и щеше да му каже какво точно мисли за поведението му. А после...

Мислите ѝ застинаха, безжизнени като внезапно омекналите ѝ пръсти, когато видя какво е привлякло вниманието му.

Оръдието зеленееше в прекрасния блед оттенък на корозията, оживяло от колонизиралите го животинки. Тя вдигна апарата и направи няколко снимки с Матю, застанал край дулото. Но от това оръдието не стана по-реално. Не и докато не го докосна със собствената си ръка, докато не почувства твърдия метал под нетърпеливите си пръсти.

Дъхът ѝ изригна в поток от мехурчета, когато той я грабна през кръста и я завъртя около себе си. Тейт се подготви да посрещне темпераментната му прегръдка, но той само посочи останалата част от находката.

Още оръдия. Именно това бе отчел магнитометърът. Докато Матю я влачеше напред, тя преброи четири, после шест, осем, разпръснати по пясъчното дъно в неправилен полукръг. Сърцето ѝ подскочи в гърлото. Знаеше, че много често оръдията буквално сочат към потъналия кораб.

Откриха го на петнайсетина метра на юг, разбит, потрошен и полузарит от плаващия пясък.

„Някога се е носила гордо по вълните — помисли си Тейт, провря ръка през пясъка и усети меката плът на проядената от червеи дървесина. — Дори царствено като кралицата, на която е кръстена. Била е загубена за толкова дълго, жертва на морето, приобщена към подводното общество.“

Онова, което бе останало от „Изабела“ — защото Тейт не се съмняваше, че това е именно тя — лежеше разбито, покривайки площ от над трийсет квадратни метра от морското дъно, погребано, превзето от налепи. И чакаше.

Ръката ѝ бе достатъчно стабилна, когато отново се зае да скицира. Матю вече разравяше пясъка, така че тя прекъсваше от време на време работата си, за да направи снимка на поредната дребна находка.

Плочите ѝ свършиха, графитите се изписаха, филмовите пози бяха използвани до една. А сърцето ѝ все така биеше и прескачаше като лудо.

Онова, което се случваше само веднъж в живота, помисли си тя с болка, която стегна гърлото ѝ, се бе случило втори път.

Когато той заплува обратно към нея, тя се усмихна, доволна, че се е сетил да ѝ донесе сувенир. Матю ѝ направи знак да протегне ръка и да си затвори очите. Тя първо ги завъртя театрално, после все пак се подчини, само за да ги отвори широко секунда по-късно, когато един тежък диск тупна в дланта ѝ.

Тежък, само защото бе очаквала да ѝ даде монета или копче, осъзна тя. Кръглият предмет не тежеше повече от един килограм според експертната ѝ оценка. Но очите ѝ се отвориха още по-широко при вида на несъмнения, зашеметяващ блясък на чистото злато.

Той ѝ намигна, даде ѝ знак да прибере кюлчето в чантичката си, после вдигна палец към повърхността. Тя понечи да протестира. Как можеха да си тръгнат, когато едва бяха започнали?

Е, трябваше да помислят и за другите, които чакаха горе. Съвестта я жегна, когато осъзна, че е забравила за всичко и всички освен за онова, което се разстилаше пред очите ѝ. Матю я хвана за ръката и двамата се отблъснаха към повърхността.

— Предполага се, че сега трябва да ми се хвърлиш на врата — каза ѝ той с дяволита усмивка, която говореше повече за триумф, отколкото за веселие, щом изплуваха. — Точно това направи преди осем години.

— Сега съм далеч по-преситена — отвърна тя, но се засмя и оправда надеждите му, като обви ръце около врата му. — Тя е, Матю. Сигурна съм.

— Да, тя е. — Беше го почувствал, беше го усетил, сякаш бе видял непокътнатата „Изабела“ с вдигнати флагове, като в съня си. — Сега е наша. — Остана му време само колкото да ѝ залепи една кратка целувка, преди останалите да завикат към тях. — По-добре да им съобщим новината. Не си забравила как се работи със смучака, нали?

Устните ѝ още пламтяха от допира с неговите.
— Нищо не съм забравила.

Онова, което последва, им бе толкова познато. Гмуркане, разравяне, събиране. На борда на „Русалка“ Бък и Марла разтрошаваха конгломерата, а Тейт проучваше и вписваше в каталога всяка находка — от златното копче с вградена розова перла до златния слитък с дължина трийсет сантиметра. Всичко биваше добросъвестно маркирано, скицирано, фотографирано и накрая вкарано в преносимия ѝ компютър.

Съхранението на находките вкара в употреба образованието и опита на Тейт. Тя знаеше, че в доста плиткото Карибско море потъналите кораби не само загиват, но понасят допълнителни щети от бурите и действието на вълните.

Знаеше също така, че историята на кораба може да бъде разчетена по повредите, които е претърпял.

Този път щеше да се погрижи всяко късче, извадено от дъното, да бъде защитено по най-добрия начин. Чувстваше, че това е нейната отговорност — към миналото и към бъдещето.

Малките крехки артефакти поставяше в буркани, пълни с вода, която ги предпазваше от изсъхване. По-големите биваха фотографирани и скицирани под вода, после ги складираха на морското дъно. Бе подпълнила с мек материал кутиите за чупливите находки, като тънкостенните бутилки, които се надяваше да намерят. Мостри от дървесината щяха да бъдат поставени в специална баня, която да ги предпази от деформиране в малкия резервоар, който бе пригодила на палубата.

Тейт назначи Марла на поста помощник-химик. Работеха заедно, като дъщерята даваше указания на майката. Дори тези артефакти, които не се поддаваха на химически промени, бяха на кисвани в прясна вода и след това изсушавани внимателно. Марла старателно запечатваше всичко с восък. Само златото и среброто не се нуждаеха от специално отношение.

Макар да отнемаше голяма част от времето им, работата и за секунда не се стори на Тейт отегчителна. Точно това ѝ бе липсвало и по това бе копняла на борда на „Номад“. Близкият и естествен контакт,

изненадата, която носеше той. Всеки шип и пирон бе ключ към миналото и подарък от него.

Обозначителната маркировка по гюлетата подкрепяше надеждата им, че са попаднали на „Изабела“. Тейт добави в дневника си цялата информация, с която разполагаше за кораба, за последното му пътуване, за товара и гибелта му. Ревностно проверяваше и препроверяваше товарителниците, сравнявайки съдържанието им с всяко ново откритие.

Междувременно смукачът бе разчистил достатъчно от утаечния слой по дъното, така че потрошеният корпус най-после се разкри пред очите им. Те разкопаваха. Тя рисуваше. Кофи, пълни с конгломерат, непрекъснато биваха изтегляни към повърхността. Сонарът на Матю улови баластните камъни преди да ги видят с очите си и да ги пипнат с ръце. Докато Тейт работеше под и над палубата на „Ново приключение“, баща ѝ и Лару старателно търсеха артефакти сред баласта.

— Слънчице? — Главата на Марла се показва на вратата. — Защо не си починеш малко? Аз свърших с восъка.

— Не, добре съм. — Тейт продължи да добавя детайли към скицата си на комплект черни кехлибарени мъниста от молитвена броеница. — Темпото е толкова бързо, че направо не мога да повярвам. Минаха две седмици, а непрекъснато намираме нови неща. Погледни това, мамо. Виж само детайлите върху разпятието.

— Почистила си го. Можех и аз да го направя.

— Знам, но нямах търпение.

Марла се наведе очарована над рамото на дъщеря си и прокара пръст по релефното сребърно изображение на разпънатия Христос.

— Заше метяващо, наистина. Виждат се дори жилите по ръцете и краката му, можеш да преброиш раните до една.

— Твърде изящно е, за да е принадлежало на някой прислужник. Виждаш колко е точен рисунъкът, а изработката е първокласна. Не е дамско — замисли се тя. — Принадлежало е на мъж. На някой от офицерите навярно, или на богат свещеник, който се е връщал в Куба. Чудя се дали го е държал в ръцете си и се е молил, докато корабът е потъвал.

— Защо не си щастлива, Тейт?

— Хм. — Пак се бе унесла, осъзна Тейт. В мечтания. — О, мислех си за „Маргерит“. Тя можеше да се спаси. Искам да кажа, че самият кораб можеше да се запази с цената на достатъчно време и усилия. Беше почти невредима. Надявах се, че ако намерим „Изабела“, тя ще бъде в подобно състояние, но не е така.

— И все пак имаме доста от нея.

— Знам. Алчна съм. — Тейт се отърси от мрачното настроение и бутна скицата настрани. — Бях си въобразила, че ще можем да я извадим, така както моят екип извади финикийския кораб преди няколко години. Сега ще трябва да се задоволя с парчетиите, които бурята и времето са оставили след себе си. — Тя завъртя молива между пръстите си и се опита да не мисли за амулета.

Вече никой не говореше за него. От суеверие, предполагаше тя. „Проклятието на Анжелик“ бе в главите на всички, както и Вандайк. Тейт се страхуваше, че рано или късно ще им се наложи да се изправят лице в лице и с двете.

— Ще те оставя да си гледаш работата, мила. Отивам на „Русалка“ да помогна на Бък — усмихна се Марла.

— По-късно ще преплувам дотам да видя какво сте открили.

Тейт се обърна към клавиатурата и вкара броеницата в компютърния каталог. Следващите двамадесет минути прекара в изучаването на едно златно колие. Висулката във форма на птица бе преживяла столетията, хищните вълни, триенето на пясъка. По нейна оценка реликвата струваше не по-малко от петдесет хиляди долара. Записа я в дневника си и започна да я скицира.

Матю я наблюдава няколко секунди, загледан в компетентните и грациозни движения на молива върху хартията. Косите лъчи на слънцето му позволяваха да различи призрачния ѝ профил в монитора пред нея.

Искаше му се да притисне устни към онова нежно местенце в основата на тила ѝ. Искаше да обвие ръце около нея и тя да се облегне на него, спокойна, отпусната и само мъничко нетърпелива да усети неговото докосване.

Но последните няколко седмици се стремеше да бъде предпазлив. С надеждата да я притегли към себе си, без да я дърпа. Търпението му струваше дузина неспокойни нощи. Изглежда, че единствено под водата се движеха в синхрон.

Всяка частица от него крещеше за повече.

— Отдолу изпратиха две винени стомни. Едната е цяла.

— О! — Тя се огледа стреснато. — Не те чух да влизаш. Мислех, че си на „Русалка“.

— Бях. — Но единствената мисъл, която бе запълвала съзнанието му, бе, че тя е тук и то сама. — Изглежда, успяваш да вървиш в крак с добива.

— Хващат ме лудите, ако изостана. — Тя праметна плитката на гърба си, като едва ли съзнаваше, че се е отдръпнала с няколко сантиметра, когато той бе седнал до нея. Той обаче забеляза и това го подразни. — Обикновено открадвам по няколко часа вечер, след като всички се приберат.

Беше виждал светлината всяка вечер в прозорците на палубната каюта, докато обикаляше неспокойно по собствената си палуба.

— Затова ли не идваш никога на „Русалка“?

— По-лесно ми е да работя на едно място. — Много по-лесно бе да не рискува като седи с него на лунна светлина, и то на собствения му терен. — По мои изчисления сме доста напред в сравнение със същия период от разработката на „Маргерит“. А още не сме стигнали до основния товар.

Той се наведе напред да вземе златната птица, но по-интересен му се стори начинът, по който се стегна рамото ѝ, когато се опря до неговото.

— Колко?

Тя смръщи чело. Не бе изненадващо, че при вида на едно толкова красиво бижу той можеше да мисли единствено в долари и центове.

— Най-малко петдесет хиляди.

— Аха. — Като не я изпускаше от поглед, той претегли колието в ръката си. — Би трябвало да спаси временно положението.

— Това едва ли е решение. — Тя взе собственически колието от ръката му и внимателно го постави на меката материя, с която бе застлала работната си маса.

— А какво е решението, Червенушке?

— Няма да си губя времето да споря с теб по този въпрос, но има нещо друго, за което трябва да поговорим. — Тя се размърда неспокойно и се обърна, така че да е с лице към него и все пак на достатъчно разстояние.

— Можем да го обсъдим по време на вечеря. — Той прокара пръст по рамото ѝ. — Не сме си взимали почивка повече от две седмици. Защо да не прескочим отново до Нейвис довечера?

— Дай да не смесваме бизнеса с либидото ти, Ласитър.

— Аз мога да се оправя и с двете. — Той взе ръката ѝ, целуна я по пръстите, после по мъничкия белег, останал ѝ от срещата със змиорката. — Ти можеш ли?

— Смятам, че досега съм могла. — Но за по-сигурно издърпа ръката си. — Мислих доста по въпроса — започна тя. — Пропуснахме шанса си да запазим „Маргерит“. „Изабела“ е пострадала сериозно, но все още има възможност да спасим част от нея.

— Мислех, че точно това правим.

— Нямам предвид товара ѝ, а самата нея. Има методи за запазване на корабната дървесина, така че да се избегне свиването ѝ при излагане на въздух. Възможно е дори да бъде частично реконструирана. Трябва ми полиетилен гликол.

— В момента не ми се намира, за съжаление.

— Не ми се прави на много умен, Матю. Дъските, потопени в този разтвор, се просмукват с него. Дори дървесина, нападната от морски вредители, може да бъде запазена. Искам да се обадя на Хейдън, да го помоля да осигури необходимото и да дойде да ми помогне да извадим кораба.

— Забрави за тая работа.

— Какво значи да я забравя? „Изабела“ е важна находка, Матю.

— Тя е наша находка. — Той се облегна назад. — За нищо на света няма да я поделя с някакъв си професор, пък бил той и твой колега.

— Той не е някакъв си професор. Хейдън Дийл е изключителен морски археолог. Човек, който се е посветил на изследванията и консервацията на потънали кораби.

— Хич не ме интересува на какво се е посветил. Няма да участва в тази сделка, и толкоз.

— В крайна сметка до това опират нещата, нали? До сделката. — Отвратена, тя се дръпна настрана, после се изправи. — Не те моля Хейдън да вземе дял от твоята вездесъща плячка. Той дори не би очаквал такова нещо. Има и такива, които не измерват всичко в долари.

— Лесно ти е да го кажеш, при положение че никога не ти се е налагало да изкараш дори един. Винаги си имала мама и татко, на които да разчиташ, и хубав уютен дом с вечеря на печката.

Страните ѝ побеляха от гняв.

— Аз сама си пробих пътя, Ласитър. Сама. Ако някога си бе направил труда да помислиш по-далеч от следващия потънал кораб, може би сега щеше да имаш нещо повече от дребните монети, които се гонят из джоба ти. Единственото, за което можеш да мислиш понастоящем, е как да прибереш сухото и да си живееш царски. В тази експедиция има безброй артефакти, които ще се разпродават на търг.

— Хубаво. Когато разпродадем въпросните артефакти, можеш да правиш каквото си поискаш и с когото си поискаш, по дяволите. — По-скоро щеше да убие всеки, който се опита да я докосне. — Но дотогава не смей да се свързваш с никого!

— За теб това е всичко, нали? — Тя удари с длани по масата и се наведе напред, докато гневните ѝ очи не се изравниха с неговите. — Само парите имат значение.

— Не знаеш какво има значение за мен. Никога не си знаела.

— Мислех, че си се променил, поне малко. Мислех, че „Изабела“ означава нещо повече за теб освен парите, които може да ти донесе. — Тейт се изправи и поклати глава. — Не ми се вярва, че за втори път можах така да се заблудя относно теб.

— Явно можеш. — Той се отблъсна от масата. — Винаги си ме обвинявала, че съм егоист, Тейт, но какво да кажем за теб? До такава степен си се затворила в това какво искаш и как точно го искаш, че въобще не ти пука за собствените ти чувства, които въобще не могат да се доберат до дневния ред.

Неспособен да устои на импулса, той я сграбчи за лактите и я дръпна към себе си.

— Какво чувстваш? Какво чувстваш, по дяволите? — повтори той и притисна устни към нейните.

„Твърде много — помисли си тя, докато сърцето ѝ препускаше. — До болка много.“

— Това не е въпрос — успя да изрече.

— Но е един от въпросите. Забрави за „Изабела“, за амулета, за твоя проклет Хейдън. — Очите му бяха потъмнели от ярост. — Отговори ми на този един-единствен въпрос. Какво чувстваш?

— Болка! — извика тя през неудържимите, безполезни сълзи. — Объркване. Нужда. Да, и аз имам чувства, да те вземат дяволите, Матю, и ти ги събуждаш всеки път, когато ме докоснеш. Това ли искаше да чуеш?

— Ще свърши работа. Събери си една чанта.

Той я пусна толкова рязко, че тя залитна напред.

— Какво?

— Събери си една чанта. Идваш с мен.

— Аз... какво? Къде?

— По дяволите чантата! — Бе казала онова, което той искаше да чуе, и нямаше никакво намерение да я остави да размисли. Този път не. Сграбчи отново ръката ѝ и я повлече към палубата. Преди Тейт да предположи какво си е наумил, той вече я бе грабнал на ръце и я прехвърляше през парапета, където бе привързана гумената лодка.

— Да не си си изгубил ума?

— Трябваше да го изгубя още преди две седмици. Водя я в Нейвис — извика той към „Русалка“. — Ще се върнем утре сутринта.

— Сутринта? — Засенчила очите си с ръка, Марла се втренчи в дъщеря си. — Тейт?

— Той е полудял — извика Тейт, но бе принудена да седне, когато Матю пъргаво скочи в лодката. — Няма да дойда с теб — започна тя, но гласът ѝ бе заглушен от шума на двигателя. — Моментално спри лодката или скачам във водата.

— Ще те издърпам обратно — мрачно каза той. — Само ще се намокриш.

— Ако си мислиш, че ще прекарам нощта с теб на Нейвис... — Тя млъкна, когато той рязко обърна глава. Не изглеждаше безопасно да спори с него. — Матю... — каза вече по-спокойно тя. — Овладей се. Имахме някои разногласия преди малко, но това не е начин да ги изгладим. — Тя задържа дъха си, когато той изключи двигателя. За един кратък момент се зачуди дали няма просто да я бутне през борда.

— Крайно време е да доведем докрай онова, което започнахме преди осем години. Аз те искам, а ти току-що призна, че също ме искаш. Имаше достатъчно време да мислиш за това. Докато не уредим този въпрос, той непрекъснато ще застава помежду ни. — Ръката го болеше от силата, с която стискаше лоста на кормилото. — Погледни ме в очите, Тейт, и ми кажи, че не искаше да кажеш онова, което каза,

че не те вълнува... Направи го и аз ще обърна лодката и ще те върна обратно. И това ще бъде краят на всичко.

Потресена, тя прокара ръка през разрошения си бретон. Беше я отвлякъл насила, беше я хвърлил в лодката, а сега прехвърляше топката в собствените ѝ ръце.

— Нали не очакваш от мен да си стоя тук и да обсъждам с теб ефекта от сексуалното привличане?

— Не, очаквам да кажеш „да“ или „не“.

Тя погледна назад към „Русалка“. Майка ѝ все още стоеше на парапета. После отмести очи към мъгливия връх на Нейвис. По дяволите!

— Матю, нямаме дрехи, никакъв багаж, нямаме стая.

— Това „да“ ли е?

Тя отвори уста и се чу как заеква.

— Това е някаква лудост.

— Значи е „да“ — реши той и форсира двигателя. Повече не ѝ проговори.

Стигнаха до кея и вързаха лодката. Докато прекосяваха плажа на метър един от друг, той посочи един свободен шезлонг и каза:

— Седни. Ще се върна след малко.

Твърде объркана, за да спори, Тейт седна и заби поглед в босите си крака. Една от сервитьорките спря край нея и ѝ предложи питие от таблата, която носеше, но единственият отговор, който получи, бе едно вяло поклатане на главата и смутена усмивка.

Тейт погледна към морето, но „Русалка“ и „Ново приключение“ бяха далеч и не се виждаха. Сякаш бе прерязала пъпната си връв.

Ако това бе отговор, то не искаше да мисли повече за въпроса. Но когато Матю се върна и ѝ протегна ръка, тя я пое. Минаха в мълчание през градините и хълма, покрит със зелена морава.

Той отключи плъзгащата се стъклена врата, затвори я зад тях и щракна резето.

Стаята беше светла, просторна, цветовете преливаха в нежен пастел. По покривката на леглото нямаше нито една гънка, възглавниците изглеждаха пухкави. Тя не можеше да откъсне погледа си от него, стресна се само веднъж, когато Матю спусна щорите и стаята потъна в полумрак.

— Матю...

— Ще говорим после. — Той се пресегна зад нея да разплете плитката ѝ. Искаше косата ѝ да е свободна, да се дипли в ръцете му.

Тя затвори очи и можеше да се закълне, че подът се надигна под краката ѝ.

— А ако това е грешка...

— Никога ли не си правила грешки?

Усмивката му я заслепи и тя се улови, че му отговаря със същото.

— Една или две. Но...

— По-късно. — Той наведе глава и откри устните ѝ.

Бе се чувствал сигурен, че му е жизнено необходимо да се гмурне в нея, така както понякога му бе необходимо да се гмурне в морето, за да запази, или най-малкото да открие, здравия си разум. Бяха го сърбели ръцете да разкъса дрехите ѝ, да докосне кожата под тях и да превърне в своя собственост онова, от което навремето се бе отказал.

Но яростният глад, който го бе пришпорил да я доведе тук, улегна, щом вкусът ѝ се вля във вените му. Сладка като вчерашен ден, свежа като мига на настоящето. Любовта, която така и не бе успял да обуздае напълно, го удави в триумфалната си вълна.

— Нека те видя — промърмори той. — Толкова чаках, за да те видя.

Грижовно и нежно той свали блузата от треперещото ѝ тяло и я пусна на пода. Отдолу тя бе бледа като слонова кост и мека като сатен, изтънчен пир за ръцете и очите.

— Цялата... — Докато устните му пробягваха по голото ѝ рамо, той свали шортите и памучните бикини под тях.

Неговата русалка. Той бе почти зашеметен от това откритие. Толкова стройна, толкова бяла и толкова красива.

— Матю. — Тя издърпа ризата през главата му, отчаяно нетърпелива да открие плътта му със своята. — Докосни ме. Трябва да ме докосваш.

Със звука на тези думи в главата си, той я положи на леглото и спокойно, умело, достави наслада и на двама им.

Нежността бе толкова неочаквана. Толкова изкушаваща. Бе я съзряла веднъж, скрита в безочливия млад мъж, който бе откраднал сърцето ѝ. Но да я открие сега, след толкова време, бе като да открие съкровище. Ръцете му милваха и галеха, и вълнуваха, докато устата му търпеливо поглъщаше въздишките ѝ.

Собствените ѝ нетърпеливи пръсти откриваха мускули и белези, кожа, която се сгорещяваше под любознателните ѝ милувки. Тя я опита, дала воля на устните и езика си, които прелитаха по плътта и улавяха аромата на мъж и море.

И тя продължи да сънува наяве, носейки се по водите на изменчива страст, изпълвана с трепет от неясните думи на удоволствие, съпровождащи пътешествието, чийто обект бе тя. Изви гръб да го посрещне и потрепери от наслада, когато устните му се затвориха около зърното ѝ. Толкова горещ, толкова твърд, толкова добре овладян. През цялото време ръцете му се движеха с постоянство по нея, а обърканото ѝ сърце се извисяваше сред неравния ритъм на пулса ѝ.

Когато морето ѝ започна да се вълнува, той усмири вълните преди да достигнат желания праг, после отново я издигна до тесния ръб, докато дъхът ѝ не се накъса — би го умолявала, ако имаше силата да го направи. Стотици бури къкреха в нея, сгорещяваха тежкия въздух и туптяха в заплашителен ритъм.

Той я гледаше, омаян от стремителните изблици на наслада, объркване и накрая на отчаяние, които преминаха по лицето ѝ. Собственото му съзнание се олюля, когато я изпрати към върха. Стонът му се сля с нейния, когато усети тялото ѝ да се стяга и разтриса от дивото освобождение.

Отблъсна злостния камшик на нуждата и покри устата ѝ със своята. Когато дишането ѝ понечи да се успокои, той я подтикна нежно, унищожително, още един път през прага, във вихъра на бурята.

Не бе по силите ѝ да спре конвулсиите на собственото си тяло. То сякаш се разпадаше на части. Затова се вкопчи в него, докато чувствените вълни се блъскаха в нея една подир друга. Беше оцелявала след ураган в Индийския океан, бе пълзяла през заслепяваща пясъчна буря на десет метра под повърхността на морето. Бе чувствала жарта и нуждата, излъчвани от мъжкото тяло, безумно преплетено в нейното.

Но нищо не я бе трогвало, нищо не бе кипвало кръвта ѝ, нито примамвало съзнанието ѝ като тази дълга, безмилостна любовна игра. Не ѝ бяха останали тайни за криене, нито гордост, под която да ги погребее. Всичко, което бе тя, всичко, което той искаше от нея, бе тук — за да го вземе. Без сили, ограбена, с охота, тя се предложи.

Той се плъзна в нея, бавно, с наслада. Сега и той потрепна заедно с нея, опрял челото си в нейното, докато тя го поемаше дълбоко и властно в утробата си.

— Тейт! — Чувствата избухнаха като гейзер в сърцето му. — Това ми стига — прошепна той. — Ти ми стигаш.

Ръцете му я потърсиха, пръстите му се склжиха безмилостно. Блъскаше в нея, със сетни сили задържах бавното темпо, отлагаше момента. Усещаше как сърцето изскача от гърдите му, усещаше кръвта, която препускаше на тласъци, усещаше невъзможно мекия, влажен отклик на тялото ѝ.

Ноктите ѝ се забиха в раменете му, тя се изви на дъга и се разтресе. Едно ридание се отрони от гърлото ѝ и завърши с неговото име.

Накрая, когато бе толкова дълбоко в нея, че бе изгубил себе си, той се гмурна.

Докато слънцето залязваше в небето над Карибския басейн, на хиляди мили разстояние Вандайк отпиваше бренди „Наполеон“. Последният доклад относно действията на експедицията Бомон-Ласитър лежеше на бюрото му.

Доклад, от който той никак не остана доволен.

По всичко личеше, че продължават да проучват останките на „Маргерит“. Нито един от източниците му на Сейнт Кристофър или Нейвис не бе дочул нищо важно. Според доклада се касаше просто за една активна почивка, но Вандайк не бе убеден, че това е всичко.

Инстинктите му подсказваха друго.

Може би беше време да им отиде на гости. Едно малко пътуване до Карибите навярно щеше да бъде уместно. Най-малкото щеше да му предостави възможността да изрази своето неудовлетворение от постъпката на Тейт Бомон.

Освен това, ако след всичките тези години Ласитъррови не възнамеряваха да го доведат до „Проклятието на Анжелик“, то бе настъпило времето да се отърве от тях.

ТРЕТА ЧАСТ

БЪДЕЩЕ

„Бъдещето се купува с настоящето.“
Самюъл Джонсън

ГЛАВА 20

Тейт се чудеше дали ще се почувства неудобно. Опитът ѝ показваше, че утрините след любовна нощ обикновено са такива. Когато се бе събудила, с облекчение и благодарност бе установила, че е сама. Това ѝ бе дало възможността да вземе душ и да помисли.

През нощта бяха говорили съвсем малко. Но пък, от друга страна, е доста трудно да поддържаш нормален разговор, докато мозъкът ти се пържи в пламъците на горещ и всепоглъщащ секс.

Тя въздъхна дълбоко и пъкна ръце в мекия халат, който намери в банята. Що се отнася до секса, тялото ѝ бе постановило нови прецеденти. Матю Ласитър бе вдигнал летвата на трудно достижима височина.

Протегна ръка да вземе сешоара и улови отражението си в замъгленото от парата огледало. Ухиленото си отражение.

Защо пък не, в крайна сметка? Бе преживяла една невероятна нощ, която я бе разтърсила из основи. И освен ако не грешеше сериозно, тя не бе единствената разтърсена.

Но сега слънцето бе изгряло и бе дошъл ред да се справи с реалността на онова, което следваше. Чакаше ги сериозна работа и макар напрежението да се бе разпръснало по един прекрасен начин, принципните им съображения все така ги обричаха на сблъсък.

Не изглеждаше честно двама души, които си пасват чудесно при определени обстоятелства, да не могат да намерят обща почва при всички останали.

Компромисът, реши тя и въздъхна, преглъщайки с усилие думата, бе единственото разрешение.

Щом косата ѝ изсъхна достатъчно, тя прокара език по зъбите си и съжали, че хубавата стая не включва в удобствата си наличието на четка за зъби. Притеснена от този факт, тя прекрачи в стаята точно когато Матю влизаше през остъклените врати.

— О, здрасти.

— Здравсти. — Той ѝ подхвърли една малка чанта. Тейт хвърли един поглед на съдържанието ѝ и поклати глава.

— Четеш ми мислите — каза тя и извади отвътре четка за зъби.

— Радвам се. А сега ти можеш да прочетеш моите.

Не ѝ бе много трудно, защото той се приближи до нея, вдигна я на ръце и я хвърли обратно в леглото.

— Матю, наистина...

— Позна — ухилен, той си съблече ризата. — Наистина.

Мина час преди Тейт да се възползва от четката си за зъби.

— Чудех се... — подхвана тя, докато прекосяваха плажа на път към кея.

— За какво?

— Как ще се справим с това.

— С това? — Той взе ръката ѝ и я поведе по дъските към гумената лодка. — Че сме любовници? Доколко смяташ да усложниш този прост факт?

— Не искам да го усложнявам, просто искам да...

— Определиш правилата — довърши той, после се обърна и я целуна пред ухилените физиономии на неколцината моряци, обслужващи корабчето за разходки на курортния комплекс. — Никога няма да се промениш, нали, Червенушке?

Щом Тейт стъпи в лодката, той я отблъсна от пристана, махна усмихнат на моряците и запали двигателя. Чувстваше се страхотно.

— Какво им е на правилата? — попита тя.

Той отново се ухили и умело изви лодката.

— Луд съм по теб.

Това засегна точно онази струна в сърцето ѝ, която не трябваше да засяга.

— Това е правило номер едно. Дай да не объркваме физическото привличане със съвместимостта.

— С какво?

— С каквото и да било.

— Винаги съм бил луд по теб.

— Не се шегувам, Матю.

— Това се вижда с просто око. — И от него болеше. Но нямаше да позволи нищо да помрачи настроението му или да попари надеждата, която бе започнал да таи, докато тя спеше до него. — Добре

де, как ти звучи това? Искам да правя любов с теб при всеки удобен случай. Така по-добре ли е?

Вътрешностите ѝ се втечняха при мисълта за такава възможност, но тя успя да продължи със същия рязък тон.

— Може и да е по-честно, но едва ли е осъществимо. Не забравяй, че сме шестима на двете яhti.

— Значи ще бъдем изобретателни. Ще можеш ли да се гмуркаш тази сутрин?

— Разбира се, че ще мога.

Достави си удоволствие, като я огледа от глава до пети. Брулена от вятъра, разрошена, боса.

— Чудя се какво ли ще е да те съблека гола под водата. — Той вдигна ръка. — Само се шегувам. Засега.

Ако си мислеше, че идеята я шокира, грешеше дълбоко. Но преди да се задълбочи във фантазиите си по темата, тя искаше да уточнят окончателно нещата.

— Матю, все още има въпроси, които трябва да разрешим.

Той намали скоростта на лодката. Проклетата Тейт нямаше да мирне, докато не развали настроението и на двамата.

— Искаш да се върнем на хрумването ти да повикаш на помощ твоя колега, или какъвто ти е там.

— Знанията на Хейдън биха били безценни за проект като този, стига да поиска да отдели от времето си.

— Отговорът ми е същият, Тейт. Чуй ме, преди отново да започнеш да ми играеш по нервите. Не можем да си позволим такъв риск.

— Риск, който включва един от най-изявените специалисти в областта?

— Риска: Вандайк да разбере за това, което правим.

— Хванала те е параноята на тази тема — нетърпеливо отсече тя. — Хейдън разбира необходимостта от дискретност.

— Хейдън е работил за „Трайдънт“.

Брадичката ѝ се вирна.

— Както и аз. Сигурна съм, че Хейдън не е бил по-наясно с политиката от самата мен. А дори и да е бил свързан с Вандайк, няма да каже нищо на никого, ако аз го помоля.

— Готова си да поемеш риска повторно да изгубим всичко, така ли?

Тя понечи да отговори, после се поколеба, защото беше сигурна, че той не говори единствено за „Изабела“.

— Не — тихо каза тя. — Не съм готова. Засега ще отложим въпроса за Хейдън, но аз все още смятам, че това би бил правилният ход.

— Веднъж да си свършим работата, можеш да викаш колкото си искаш учени. Дори ще ти помогна да я извлечеш на повърхността парче по парче, ако това е, което искаш.

Тя се втренчи в него, останала без думи.

— Сериозно?

С рязко дръпване той угаси двигателя, бяха стигнали до „Ново приключение“.

— Не можеш да го разбереш, нали, Червенушке? Дори сега.

Смутена, тя вдигна ръка към неговата.

— Матю...

— Давай — сопна ѝ се той и вдигна палец към стълбата. — И след двайсет минути да си готова за гмуркане.

„Жени“ — помисли си той, докато насочваше гумената лодка към „Русалка“. Нали уж те трябваше да са чувствителната, емоционалната половина от човечеството? Ама че шега. Стои си той и само дето не е прокапал от любов като бор, на който му сълзят соковете, а единственото, за което може да говори тя, са правила и наука.

Лару, чийто златен зъб проблясваше между ухилените му устни, хвана въжето, което Матю му хвърли, и привърза гумената лодка към корабчето.

— И така, *top atі*, чувстваш се освежен тази сутрин, а?

— Разкарай се — предложи Матю, качи се с лекота на палубата и съблече ризата си в движение. — Спести си коментарите. Искam кафе.

Без да си прави труд да прикрие усмивката си, Лару се отправи с бодра крачка към камбуза.

— Когато аз прекарам нощта с жена, на сутринта и двамата се усмихваме.

— Продължавай в същия дух — промърмори Матю, докато проверяваше екипировката си — и току-виж си загубил още един зъб. — Грабна бутилките и се премести откъм левия борд.

Беше легнала с него, помисли си горчиво той. Беше му позволила да я има, докато и двамата не останаха без сили. А все още го смяташе за нещо средно между мекотело и дъждовен червей. Смъкна ядно шортите си и нахлузи плувките. Що за жена беше тя, по дяволите?

Когато се върна при водолазния си костюм, Бък вече го чакаше.

— Я задръж за минутка, момко. — След нощ на равносметка и тревоги Бък бе готов да избухне като заредено оръдие. Той заби пръст в гърдите на Матю. — Чакам обяснения!

— Мен пък ме чака работа. Пригответи смукача.

— Никога не съм си пъхал носа в тази... тази хормонова част от живота ти. — За да задържи Матю на мястото му, той отново заби пръста си в гърдите му. — Смятах, че знаеш кое какво е. Но когато почна да му мотаеш главата на това сладко момиченце...

— Сладко — прекъсна го Матю. — О, да, много е сладка, когато те одира на тънки лентички или когато те рита до посиняване. — Той грабна костюма, седна на палубата и се зае с процедурата по навличането му върху краката си. — Какво става между мен и Тейт изобщо не е твоя работа.

— Друг път не е. Всички сме част от един екип, а баща й ми е най-добрия приятел, който съм имал. — Бък потри устата си с ръка и усети неотложна нужда от пиене, с чиято помощ да се плъзне безболезнено през останалата част от нравоучението. — Не казвам, че един мъж няма своите нужди. Може и да не ти е лесно да стоиш тук толкоз седмици, без начин да ги удовлетвориш, но...

Присвил очи срещу слънцето, Матю се изправи, за да издърпа костюма нагоре по бедрата си.

— За такива нужди си имам ръка.

Бък се навъси. Не обичаше да говори за тези неща. Но имаше своите задължения.

— Тогава защо, по дяволите, не я използва, вместо да използваш Тейт? Казах ти го още преди осем години и пак ще ти го кажа. Тя не е едnodневка, момко, аз няма да си стоя и да...

— Не съм я използвал, дяволите да го вземат! — Той напъха ръката си в ръкава. — Влюбен съм в нея.

— Не си ли... — Бък млъкна, премигна и реши, че ще е по-добре, ако седне. Почака, ориентирайки се в новосъздалата се

обстановка, докато Матю отпиваше от кафето, което бе грабнал от ръцете на Лару. — Не се майтапиш, нали?

— Просто ми се махни от главата.

Бък хвърли поглед към Лару, който си създаваше работа като проверяваше компресора.

— Виж какво, Матю, не знам много за тия неща, обаче... Боже, кога стана?

— Преди около осем години. — По-голямата част от гнева му се отцеди, но напрежението все така стягаше болезнено раменете му. — Стига за това, Бък. Записа ли прогнозата за времето?

— Да, да. Няма да имаме проблеми. — Със съзнанието, че не е в свои води, той се изправи тромаво и помогна на Матю да нарами бутилките. — Рей и канадецът извадиха някакъв порцелан след като ти замина за острова. Марла се канеше да го почиства.

— Хубаво. Дай сигнал на „Приключение“, Лару. Искам да започваме вече.

— По-добре да свършвате — отбеляза Лару, но тръгна към десния борд да изпълни указанието.

— Разбира се, че съм добре. — Тейт завърза на кръста си канията с водолазния нож и се опита да успокои майка си. — Съжалявам, ако си се разтревожила.

— Не бях точно разтревожена. По-скоро загрижена. Знам, че Матю никога не би те наранил.

— Не би, значи? — измърмори Тейт.

— Ох, слънчицето ми. — Марла я притисна в кратка, силна прегръдка. — Ти си голяма жена. Знам го. Също така знам, че си разумна, внимателна и с чувство за отговорност. Всичко онова, което трябва да бъдеш. Но дали си щастлива?

— Не знам. — Тейт нарами бутилките си и затегна ремъците. — Това не ми влизаше в сметките. — Тя погледна към Лару, който махаше от палубата на „Русалка“. — Не е лесно да разбереш Матю — въздъхна тя и закопча колана с тежестите. — Но мога да се справя. Мога да се справя и с него. — Нахлузи плавниците си и се намръщи. — Татко нали не е намислил някоя щуротия по тоя повод?

Марла се засмя и подаде на Тейт водолазната маска.

— Аз пък мога да се оправя с него. — Тя вдигна очи и погледна към Матю, който стоеше на палубата на „Русалка“. — Матю Ласитър е привлекателен и интересен мъж, Тейт. Сърцето му крие ниши, които не биха останали тайна за подходящата жена.

— Нишите на Ласитър не ме интересуват. — Тейт нагласи маската и се ухили. — Но нямам нищо против отново да ми падне в ръцете.

Той не ѝ даде кой знае каква възможност. Включи смукача в момента, в който стъпиха на дъното. Работеше бързо и усилено. От време на време пясъкът, раковините и дребните парчетии от потъналия кораб обстрелваха гърба и раменете на Тейт като с картечница. Трябваше да подтичва, за да не изостава от темпото му, като в същото време се ровеше в изсмуканото от машината, пълнеше кофите и подръпваше въжето, което даваше сигнал на Бък да ги изтегля нагоре. Матю не ѝ оставяше много време да се наслаждава на находките.

Буца конгломерат я перна по рамото достатъчно силно, за да ѝ остане синина. Вместо да присвие очи от острата болка, тя се утеши с няколко ругатни по адрес на Матю и протегна ръка към калцираното образувание. Почернелите сребърни монети, слепили се в някаква умопобъркана скулптура, промениха настроението ѝ. Тя заплува през мътилката и рязко потропа по бутилките на Матю.

Той се обърна и нехайно отстъпи крачка назад, когато Тейт тикна триумфиращо конгломерата пред лицето му. Хвърли му един кратък поглед, сви рамене и се върна към работата си.

„Какво, по дяволите, му става?“ — зачуди се тя и пусна богатата находка в кофата. Би трябвало да се засмее, да подръпне косата ѝ, да докосне лицето ѝ. Да направи нещо. Вместо това дълбаеше като маниак със смукача, без помен от удоволствието, което винаги бе придружавало общата им работа.

„Мисли си, че ме интересуват единствено парите — беснееше Матю, размахвайки помпата над пясъка. — Наистина ли смята, че ще започна да хвърлям къчове от радост и ще затанцувам при вида на някаква си буца сребро?“ Що се отнасяше до него, Тейт можеше да си задържи всяка скапана монета, която намереха. И да предаде и

последната на безценния си въображаем музей или на безценния си Хейдън Дийл.

Беше я искал, по дяволите. Но не бе предполагал, че сексът без нейната любов или, дяволите да го вземат, без уважение от нейна страна, ще е толкова празен. И да го остави толкова празен.

Е, сега вече знаеше. И му бе останала само една цел. „Проклятието на Анжелик“. Щеше да претърси всеки сантиметър от дъното, всяка цепнатина, всеки корал. А когато го намереше, щеше да отмъсти на бащиния си убиец.

Отмъщението, реши Матю, е по-благодатна цел от любовта на една жена. Господ му беше свидетел, че нямаше да боли толкова при евентуален провал.

Работи, докато ръцете му не окапаха от умора и съзнанието му не изтръпна от еднообразието. После тръбата разхвърли пясъка и пред очите му се разкри първият зашеметяващ проблясък на златото.

Матю отдръпна тръбата и погледна към Тейт. Коленичилата ѝ фигура се виждаше през размътената вода, очите ѝ бяха нащрек зад маската, макар той да долавяше натрупаната умора, която забавяше движенията ѝ.

Бе ѝ наложил твърде високо темпо и го знаеше. Въпреки това нито веднъж не го бе помолила да спре или да намали. „Дали гордостта не е в основата на проблемите ни?“ — помисли си Матю, после отмести погледа си обратно към лъскавите монети, пръснати като дребните от джоба на някое небрежно божество върху морския под.

Усмихна се и насочи помпата така, че да засмуче монетите. Те се заизсипваха зад него, посипаха се с дрънчене по бутилките на Тейт и обсипаха гърба ѝ като куршуми.

Матю долови момента, в който периферното ѝ зрение регистрира блясъка, видя как ръката ѝ се стрелна напред. Тя загреба монетите, както дете загребва бонбоните от счупена бонбонiera.

Сетне се обърна към него. Да я види как търси лицето му с шепи, пълни със старо злато, бе като балсам за настръхналото му сърце.

Ухили се, когато тя заплува към него и разтвори ципа на врата му колкото да пусне няколко монети в непромокаемия му костюм. Очите ѝ преливаха от смях и той бутна смучача настрана. Любопитните риби

ги гледаха как се боричкат, как се въртят като полудели и как най-накрая се прегръщат непохватно.

Матю вдигна палец към повърхността, но тя поклати глава и посочи смучача. Той кимна и отново го нарами, докато тя загребваше шепа след шепа златни монети и ги изсипваше в кофата.

Беше напълнила две до самия ръб и вече се задъхваше от радостно изтощение, когато забеляза кесийката. Някога трябва да е била от кадифе, а сега бе изтъняла и окъсана. Пръстите ѝ едва я бяха докоснали и ръбчетата се разпаднаха от допира. От дупчицата между прокъсаните нишки се изсипаха звезди.

Дъхът ѝ буквално спря. С трепереща ръка тя се пресегна надолу и вдигна верижката. Диаманти и сапфири избухнаха сред мътилката. Наниз от три реда, нелепо тежък и богато орнаментиран. Скъпоценните камъни бяха запазили огъня си през столетията и сега искряха пред замаяните ѝ очи.

Зашеметена, тя го подаде на Матю.

За един безумен момент той си помисли, че са го намерили. Можеше да се закълне, че е видял амулета да се плъзга от ръката ѝ, че е почувствал силата, струяща от кървавия камък. Но когато сам го докосна, колието се промени. Великолепно и безценно, наистина. Но магия в него нямаше. С небрежен жест той го нахлузи през главата ѝ, така че камъните проблясваха на фона на прилепналия ѝ тъмен костюм.

Този път, когато той посочи към повърхността, Тейт кимна в знак на съгласие. Подръпна въжетата и двамата последваха кофите нагоре.

— Намерихме основния товар. — Забравила за умората си, тя посегна към него, когато изплуваха на повърхността.

— Мисля, че това не подлежи на съмнение.

— Матю. — Тя почтително пъкна пръсти под колието на шията си. — Истинско е.

— Отива ти. — Той стисна ръката ѝ. — Все така ми носиш късмет, Тейт.

— Всемогъщи боже на небето! — Викът долетя откъм „Русалка“. — Имаме си злато, Рей! — крещеше Бък. — Имаме си цели кофи със злато!

Тейт се ухили и стисна ръката на Матю.

— Нека отидем при тях и ги оставим да ни потупат по гърба.

— Добра идея. Мислех си — той заплува мързеливо към „Русалка“, — ако реша да прескоча до „Приключение“, да речем около полунощ, и отида при мостика... Вратата там се заключва.

Тя стигна до стълбата преди него.

— Виж, това вече е добра идея.

В рамките на два дни извадиха от дъното повече от един милион долара в злато. Плюс бижута, които Тейт полагаше сетни усилия да оцени и каталогизира. Колкото по-зашеметяващ бе успехът им, толкова по-строги мерки взимаха да го запазят в тайна.

Хвърляха котва на повече от трийсет метра встрани от находището, а Бък влизаше в ролята си на рибар поне два пъти на ден, когато туристическите корабчета минаваха достатъчно близко покрай тях. Тейт изшпрака безброй ленти, които складираше внимателно. Скицираше и прибираще скиците в архива.

Знаеше, че мечтаният музей има всички шансове да се превърне в реалност. Предстоеше ѝ да пише статии, да публикува доклади, да дава интервюта. Двамата с баща ѝ градяха планове и обсъждаха идеи. С Матю не споделяше нищо от своите надежди. Знаеше, че неговите мечти са различни от нейните. Те работеха заедно, търсеха заедно. В тишината на малките часове се любеха неспокойно върху едно одеяло.

И ако понякога той изглеждаше мрачен, ако го хващаше да я гледа с непроницаеми очи, то тя си казваше, че са постигнали своя компромис.

Експедицията, както и тихият преход от пролетта към лятото, не можеха да бъдат по-съвършени.

Лару излезе, подсвирквайки си, от палубната каюта. Поспря за момент, загледан в Бък и Марла, които се занимаваха с голямо парче конгломерат. Възхищаваше се на изключително привлекателната госпожа Бомон. Не само на красивото лице и стройното тяло, но и на вродената ѝ класа. Жените, които бяха влизали в живота на Лару и бяха излизали от него, се бяха отличавали с някои интересни и интригуващи качества, но много рядко бяха притежавали някаква класа.

Дори потна и с мръсни ръце, потомствената южняшка красавица си личеше от километри.

„Жалко, че е омъжена“ — помисли си той. Едно от правилата, които никога не нарушаваше, бе да не прелъстява омъжени жени.

— Трябва да взема гумената лодка — обяви той. — Провизиите са на свършване.

— Ох! — Марла седна на петите си и избърса капките пот по челото си. — До Сейнт Кристофър ли отиваш, Лару? Надявах се сама да прескоча дотам. Малко пресни яйца и плодове наистина ще ми свършат работа.

— С удоволствие ще напазувам всичко, което пожелаеш.

— Всъщност... — Тя му отправи най-чаровната си усмивка. — Много бих искала да слеза за малко на брега. Ако нямаш нищо против компанията ми.

Това малко променяше плановете му, но той се усмихна.

— *Ma chere* Марла, за мен това би било най-голямото удоволствие.

— Би ли почакал само няколко минути, докато се поизмия?

— Моето време е изцяло на твое разположение.

Самата галантност, той ѝ помогна да се качи в гумената лодка и остана да я наблюдава как умело прекосява разстоянието до „Ново приключение“. Знаеше, че нищо на света не може да накара прекрасната госпожа Бомон да преплува и два метра.

— Напразно си хабиш чара с нея, френчо — измърмори Бък и фрасна конгломерата с чука си.

— Но, *mon ami*, какво да правя като имам чар в излишък? — Развеселен, Лару го погледна. — А на теб какво да ти донеса от острова?

Бутилка „Блек Джак“ — помисли си Бък и почти усети първото ужилване на уискито в гърлото си.

— Нищо не ми трябва.

— Както кажеш. — Лару потупа джоба, където си държеше тютюна, и закрачи обратно към парапета. — А, ето я и моята прекрасна компаньонка в пазаруването. *A bientôt*.

Като истински кавалер Лару пое лоста на кормилото и направи плавен завой, така че Марла да може да помахва на Рей, преди да потеглят към Сейнт Кристофър.

— Наистина оценявам жеста, Лару. Рей е толкова затънал в картите и записките си, че не ми даваше сърце да го помоля да ме закара. — Доволна от възможността да разгледа магазините, тя вдигна лице срещу вятъра. — Всички са толкова заети...

— И ти самата работиш много, Марла.

— Не прилича много на работа. Виж, гмуркането... — Тя завъртя очи. — Ето това е работа. На теб, изглежда, ти харесва.

— Матю е чудесен учител. След толкова години на повърхността за мен е удоволствие да сляза под нея. А Рей е най-добрият съекипник на света.

— Винаги е обичал гмуркането. От време на време все още се опитва да ме убеди да пробвам и аз. Всъщност веднъж се опитах с шнорхел. Рифовете край брега на Козумел бяха много вълнуващи, но аз се заплеснах и влязох малко по-навътре от предвиденото. Докато разбере, дъното се изгуби от погледа ми. Беше изключително странно усещане. — Тя потръпна. — Нещо като световъртеж. — Развеселена от собствените си страхове, тя потупа спасителната жилетка, която си бе облякла. — Ще се задоволя с лодките.

— Жалко, че не можеш лично да видиш „Изабела“.

— При всичките скици, които направи Тейт, имам чувството, че съм я видяла. Какво ще направиш със своя дял, Лару? Ще се върнеш ли в Канада?

— Пощади ме, моля те. Такъв студ е там. — Той плъзна поглед по бреговата линия в далечината. Бели пясъци, поклащащи се палми. — Лично аз предпочитам по-топлия климат. Сигурно ще си построя къща тук и ще гледам водата от прозореца. Или ще обиколя света с платноходка. — Той ѝ се ухили. — Но при всички случаи смятам да се насладя на новопридобитото си богатство.

Това, в крайна сметка, бе амбиция не по-лоша от всяка друга.

След като привърза лодката към кея, той придружи Марла до градчето, като чаровно настоя да плати за таксито. Да обикаля с нея из сергиите с плодове и зеленчуци се оказа истинско забавление.

— Много ли ще се разсърдиш, ако надникна в някой и друг магазин, Лару? Срам ме е да си призная подобна женска слабост, но се чувствам лишена от изконните си права. Много бих искала да поразгледам това-онова, а и трябва да купя някои дреболии.

— Щом трябва, трябва. Много бих искал да дойда с теб, но и самият аз имам да свърша едно-две неща. Ще ти бъде ли удобно да се срещнем тук след... след четирийсет минути?

— Чудесно.

— Значи дотогава. — Той ѝ целуна галантно ръка и се отдалечи.

Веднага щом се скри от погледа ѝ, Лару се вмъкна във фоайето на малък хотел. Нуждаеше се от уединението на телефонна кабина и без да губи време, се възползва от тази в хотела. Не бе необходимо да отваря тефтерче, за да набере номера, който му трябваше. Знаеше го наизуст. Беше опасно да се записват такива неща.

Тананикаше си тихичко, докато чакаше телефонистката да го свърже с поискания номер. За сметка на получателя, разбира се. Ухили се пренебрежително, когато нечий надут глас обяви:

— Домът на Вандайк.

— Поръчан е разговор за ваша сметка за Сайлърс Вандайк от господин Лару. Ще го приемете ли?

— Един момент, моля.

— Един момент, моля — повтори телефонистката със сладкия си островен акцент, който бе предназначен за Лару.

— Времето е единственото, с което разполагам, мадмоазел. — За да съкрати чакането, той си сви цигара.

— Тук Вандайк. Ще приема разговора.

— Благодаря ви. Говорете, господин Лару.

— *Bonjour*, господин Вандайк. Вие сте, надявам се, добре?

— Откъде се обаждаш?

— От фоайето на един малък хотел на Сейнт Кристофър.

— А останалите?

— Прекрасната госпожа Бомон е на лов за сувенири. Другите са на яхтите.

— Какво търсят? „Маргерит“ е изчерпана. Лично се погрижих за това.

— Така си е. Дори за червеите не си оставил много. Тейт беше силно разстроена.

— Разстроена значи? — Следа от злобно задоволство се промъкна в гласа му. — Трябваше да си стои там, където я бях сложил.

Но сега съм изправен пред друг проблем. Искam подробен доклад, Лару. Плащам ти повече от щедро, за да не изпускаш Ласитърови от очи.

— И аз с радост изпълнявам задължението си. Може би ще ти е интересно да узнаеш, че Бък не пие. Страда, но още не е посегнал към бутилката.

— И това ще стане.

— Навярно. — Лару издуха дима от цигарата и го проследи как се издига на кръгчета към тавана на кабинката. — Не се гмурка. Когато другите го правят, той си гризе ноктите и се поти. Може да ти се стори интересен и факта, че Матю и Тейт са любовници. Уреждат си срещички всяка нощ.

— Разочарован съм от вкуса ѝ. — Гласът на Вандайк прозвуча студено. — Ключките са интересно нещо, Лару, но не обичам да плащам за тях. Колко дълго възнамеряват да останат при „Маргерит“?

— Зарязахме „Маргерит“ преди седмици.

Паузата беше кратка.

— Преди седмици, и ти не си си направил труда да ме уведомиш?

— Винаги се опирам на инстинктите си. Освен това обожавам драматично подбрения момент, *top atē*. Сега вече ми се струва редно да ти съобщя, че намерихме останките на „Изабела“. Както и богатото им съдържание. — Той дръпна още от благоуханния дим, после го издуха. — Моят компаньон в гмуркането, Рей Бомон, е твърдо убеден, че тя крие нещо много, много ценно.

— Кое е?

— „Проклятието на Анжелик“. — Лару се усмихна. — Мисля, че би било мъдро от твоя страна да преведеш една награда от сто хиляди американски долара в швейцарската ми сметка. След два̀сет минути ще проверя дали трансакцията се е състояла.

— Сто хиляди долара за нечий фантасмагории?! — Но в думите му имаше някакво задъхано напрежение, което ясно долетя по телефонния кабел.

— Когато се уверя, че парите са пристигнали по предназначение, ще използвам факса на този очарователен малък хотел, за да ти изпратя копия на документацията, която Рей е събирал толкова усърдно и

продължително. Вярвам, че ще ги оцениш подобаващо. Ще се свържа отново с теб веднага щом изникне нещо ново. *A bientot.*

Исклучително доволен от себе си, той затвори преди Вандайк да завърши следващото си изречение.

Парите щяха да бъдат преведени. Вандайк бе прекалено добър бизнесмен, за да пренебрегне подобна инвестиция.

Лару потри ръце и излезе от кабинката, надявайки се, че хотелът разполага с кафене, където би могъл да прекара спокойно следващите двайсет минути.

Толкова бе забавно да разтърсиш чувала и да гледаш как се премятат мишките в него.

ГЛАВА 21

Тя закъсняваше. Матю крачеше нервно по мостика и си повтаряше, че е глупаво да се чувства разочарован от факта, че тя не го чака. Беше видял светлината в палубната каюта преди да преплува разстоянието между двете яхти. Очевидно тя бе заета с нещо. Все някога концентрацията ѝ щеше да се наруши, тя щеше да погледне към часовника и да осъзнае, че минава полунощ.

Все някога.

Той тихо се върна при предния прозорец и се загледа за пореден път в морето и звездите.

Като всеки моряк, можеше да начертае световната карта само с помощта на тези звезди. С тяхна помощ можеше да намери пътя си до всяка точка на сушата или във водата. Но не разполагаше нито с карта, нито с пътеводител, които да му покажат пътя към онова, което желаше повече от всичко. В това пътуване той беше сляп и се движеше без посока.

През целия си живот не се бе срамувал от друго чувство или провал толкова, колкото от безпомощността. Бе се оказал безпомощен да предотврати бягството на майка си, убийството на баща си, осакатяването на Бък. А сега бе безпомощен да се защити от собственото си сърце и от жената, която не искаше сърцето му.

Искаше му се да стовари вината за неспокойствието, което го изяждаше отвътре, на нещо толкова просто като секса. Но тази фундаментална жажда бе угасена. Все още я искаше, не можеше да я погледне, без да я пожелае. И все пак имаше толкова неща отвъд чисто физическото.

Може би винаги се бе касало за нещо отвъд физическото.

Как би могъл да обясни, че с нея се превръща в друг човек? Можеше да бъде различен човек, ако тя изпитваше и сянка от онова, което той изпитваше към нея. Да живее без нея беше възможно. Правил го беше преди и знаеше, че отново би го направил. Но никога нямаше да бъде такъв, какъвто искаше да бъде, и нямаше да има онова, което искаше да има, ако тя не беше част от него.

Нямаше какво друго да направи, освен да вземе онова, което тя му предлагаше, и да я остави да си отиде, когато му дойдеше времето.

Знаеше какво е да съществуваши заради момента. Бе прекарал по този начин по-голямата част от живота си. Бе унижително да осъзнае, че една жена е в състояние да го накара да копнее за свое бъдеще, за ограничения и отговорности.

Жена, която не вярваше, че той е способен да поеме каквато и да било отговорност.

Нямаше начин да ѝ докаже, че греши. И двамата знаеха, че ако той открие онова, което търси, ще го вземе без колебание. И ще го използва. Щом „Проклятието на Анжелик“ се окажеше в ръцете му, той щеше да изгуби Тейт. Нямаше начин да задържи и двете, нито пък можеше да живее в мир със себе си, ако пренебрегнеше дълга към баща си.

Сега, когато стоеше сам и се взираше в звездите, които се оглеждаха във водната повърхност, можеше да се надява, че колието и всичко свързано с него ще си останат погребани в пазвите на алчното море.

— Извинявай. — Тя влезе забързано и косата ѝ се развя, когато се обърна да затвори и заключи вратата. — Скицирах ветрилото от слонова кост и загубих представа за времето. Само като си помислиш, че нещо толкова крехко може да се запази непокътнато и да бъде в перфектно състояние след всичките тези години!

Тя спря. Матю я гледаше по онзи особен начин, който често я караше да се чувства неудобно и някак си ужасяващо прозрачна. „Какво ли му минава през ума — чудеше се тя. — Как прикрива емоциите, които го направляват?“ Беше като да гледаш вулкан и да знаеш, че някъде под повърхността има лава, която непрестанно кипи.

— Сърдиш ли се? Закъснях само с четвърт час.

— Не, не се сърдя. — Очите, искрящи от несподелени тайни, безмилостно задържаха погледа ѝ. — Искаш ли чаша вино?

— Купил си вино? — Това неизвестно защо я направи неспокойна и тя отметна назад косата си. — Добра идея.

— Задигнах го от Лару. Донесе някакво луксозно френско вино, когато онзи ден ходиха с Марла до острова. Вече го отворих. — Матю вдигна бутилката и наля две чаши.

— Благодаря. — Тя взе чашата си и се зачуди какво следва по-нататък. Обикновено те просто се хвърляха на пода и разкъсваха дрехите си, като нетърпеливи деца, които отварят подарък. — На запад започва буря. Може да ни създаде проблеми.

— Още е рано за урагани. Въпреки това Бък следи положението. Разкажи ми за ветрилото, което Лару извади днес следобед.

— Сигурно струва между две и три хиляди. Може и повече за някой сериозен колекционер.

Той се пресегна и докосна косата ѝ.

— Разкажи ми за ветрилото, Тейт.

— Ами. Добре. — Смутена, тя застана до прозореца към дясната палуба. — От слонова кост е, с шестнайсет ребра, резбата е спираловидна и образува разцъфнала роза, когато се отвори докрай. По моя оценка е от средата на седемнайсети век. Било е ценна вещ още преди „Изабела“ да потъне.

Той нави една къдрица от косата ѝ около пръста си и задържа погледа ѝ.

— Кой е бил собственикът?

— Не знам. — Тя въздъхна и потърка буза в ръката му. — Мислех си, че може да е принадлежало на някоя млада невеста. Навярно се е предавало от майка на дъщеря. Може да го е носила на сватбата си, като нещо старо^[1]. Никога не го е използвала, било е твърде ценно за нея. Но от време на време го е вадила от кутията, която е държала на тоалетната си масичка. Разтваряла го е, прокарвала е пръст по розата и си е спомняла колко щастлива е била, когато го е носила по пътеката към олтара.

— Жените още ли правят така? — Трогнат от картината, която бе нарисувала, той взе недокоснатата ѝ чаша и я остави настрана. — Нещо старо, нещо ново?

— Сигурно го правят. — Главата ѝ се отпусна назад, когато той прокара устни по линията на челюстта ѝ. — Ако държат на традиционната сватба. Бялата рокля с шлейф, която се облича веднъж в живота. Музиката, цветята.

— Ти това ли искаш?

— Аз не... — Сърцето ѝ забрави да бие, когато устните му обходиха нейните. — Не съм мислила по въпроса. За мен женитбата не стои на дневен ред. — Пулсът ѝ препусна, тя пхна ръце под ризата му

и ги плъзна нагоре по гърба му. — Господи, колко обичам тялото ти! Люби ме, Матю. — Алчно и не особено нежно тя прокара зъби по гърлото му. — Сега. Веднага.

Ако това бе единственото, което можеше да му предложи, той щеше да го вземе. Щеше да я вземе. Но тя нямаше да забрави, за бога, никога нямаше да забрави, че той бе онзи, който се бе позовал на чистата логика.

С едно буйно движение той уви косата ѝ около ръката си и изви главата ѝ назад. Когато тя отвори уста, изненадана от внезапната грубост, той се впи в устните ѝ.

Глух звук се изтръгна от гърлото ѝ, отчасти на протест, отчасти на възбуда. Ръцете ѝ се озоваха на раменете му да го отблъснат, но той плъзна своята под широкия крачол на шортите ѝ. Пръстите му се вмъкнаха в нея и я запратиха във висините на шокиращ и яростен оргазъм.

Краката ѝ се подкосиха. Той не си губи времето да разстила мекото одеяло, а направо я повлече на пода. Едва бе успяла да си поеме дъх и той вече беше върху нея. Ръцете и устата му бяха навсякъде, дърпаха и късаха дрехите ѝ, гладни за плътта отдолу.

Тя се извиваше под него, ноктите ѝ се забиваха, но не в защита. Някаква част от ума ѝ осъзна, че вулканът най-после е изригнал. Тя кипеше в тъмната, безсъзнателна наслада, докато смъртоносната му горещина се изливаше върху нея. Устата и езикът му бродеха по тялото ѝ, принуждавайки я да приеме едно ново и плашещо ниво на лудостта. Алчна като него, тя се изви в дъга към тялото му и усети горещия изблик на собствената си разтърсваща кулминация.

— Сега! — Искаше да го изкрещи. Отчаяна, тя го потърси с ръце. — О, боже, сега!

Но той се плъзна нагоре по тялото ѝ и закова ръцете ѝ над главата. Когато тя отвори очи, светлината я ослепи.

— Не, погледни ме — настоя той, щом миглите ѝ отново се спуснаха надолу. — Погледни ме ти казвам. — Дробовете му горяха и думите стържеха в гърлото му като натрошено стъкло. Но очите ѝ се отвориха, разкривайки разфокусираното, отнесено зелено на зениците. — Можеш ли да мислиш?

— Матю... — Ръката ѝ се напрегна под неговата. — Вземи ме сега. Не мога повече.

— Аз мога. — Той хвана двете ѝ китки в едната си ръка и сграбчи с другата горящия център на усещанията ѝ, докато тя не се разтресе диво под пръстите му. Свърши отново. Като в стихия. Той стисна зъби, преглъщайки собственото си стенание, когато китките ѝ се отпуснаха меки като восък в ръката му. — Можеш ли да мислиш? — повтори той.

Но тя бе преминала отвъд света на думите, отвъд реалното. Сетивата ѝ се бяха разпилели, едно объркано кълбо от живи нишки, които искряха и просъскваха някъде из тялото ѝ. Когато освободи ръцете ѝ, тя не помръдна, а остана да лежи беззащитна в очакване на следващото яростно нападение.

Той я поглъщаше, сантиметър по сантиметър от бледа плът и нежни извивки. И когато не чувстваше вече нищо друго освен връзката си с нея, когато устата ѝ отново оживя, алчна като неговата, той се заби в тялото ѝ.

Чувстваше се насинена, разбита, благословена. Тежестта му я притискаше към непрощаващия под и през главата ѝ мина ленивата мисъл за болезните, които щяха да я мъчат на сутринта. Неизвестно как тя събра сили да го погали по косата.

Съжаляваше всяка жена, която не бе имала Матю Ласитър за свой любовник.

— Онова вино би ми дошло добре — успя да изрече тя с глас, който едва се промъкна през изсъхналото ѝ гърло. — Някакъв шанс да го достигнеш? Ако пък няма такъв и ако си в състояние да се претърколиш, аз може и да успея да използвам няколко метра.

Той се отблъсна нагоре с мисълта как е възможно да се чувства изцеден, задоволен, щастлив и засрамен едновременно. Донесе и двете чаши и седна до нея на пода.

С цената на значително усилие тя се подпря нестабилно на лакът и пое чашата си. Щедрата разхлаждаща глътка определено ѝ помогна да координира движенията си.

— Какво — попита бавно тя — беше това?

Той вдигна рамо.

— Секс.

След като въздъхна дълбоко и преценяващо, тя се усмихна.

— Не че се оплаквам, но приличаше повече на война.

— Важното е, че и двамата излязохме победители. — Вече бе изпразнил чашата си и стана да донесе бутилката.

Последното, което бе очаквала след подобна дивашка интимност, бе хладния тон, с който говореше Матю. Смутена, тя постави ръка на коляното му.

— Матю, има ли нещо?

— Не. Всичко е супер. — Той гаврътна още вино и се загледа в чашата. — Извинявай, ако съм бил прекалено груб.

— Не си. — Макар че не би могла да каже откъде изблизна нежността, тя изпълни сърцето ѝ. С меко движение тя постави ръка на бузата му. — Матю... — Думите се прескачаха в главата ѝ, в сърцето ѝ. Опитва се да избере онези, които най-много подхождаха на онова, което ги свързваше. — Да се любя с теб е нещо изключително, всеки път. Досега никой... — Не, изглеждаше по-разумно да не споменава за това. — Досега никога — поправи се тя — не съм се чувствала толкова свободна с някого. — Помъчи се да се усмихне, да премахне тежестта от думите си. — Предполагам, че се дължи на това, че и двамата знаем какво искаме.

— Точно така, знаем какво искаме. — Той сложи ръка на тила ѝ и я задържа там, докато очите му пронизваха нейните. — Понякога човек твърде дълго иска едно и също.

— Не знам какво имаш предвид.

Той я изправи на крака и впи устни в нейните, докато не усети вкуса на собствените си грешки.

— Може и аз да не знам. По-добре да тръгвам.

— Недей. — Подтикната от чувства, които не искаха повече да стоят заточени, тя хвана ръката му. — Не си тръгвай, Матю. Аз... нощта е подходяща да поплуваме. Ще дойдеш ли с мен? Не искам да ме оставяш.

Той обърна ръката ѝ и притисна устни към дланта ѝ по начин, от който очите ѝ се насълзиха.

— И аз не искам да те оставям.

През цялото това време, през всичките тези години Ласитърови го бяха правили на глупак. Сега всичко се бе изяснило.

Вандайк не искаше да си губи времето със сън и за пореден път препрочиташе документите, които му бе изпратил Лару, докато не научи текста наизуст. Беше ги подценил. Изруга се задето е бил достатъчно невнимателен, за да допусне грешка.

„Твърде много грешки“ — помисли си той и попи потта, която бе избила на капки над горната му устна. И всичко това, защото амулетът не беше негово притежание.

Джеймс Ласитър бе знаел къде да намери „Проклятието на Анжелик“ и навярно бе умрял, надсмивайки се над своя убиец. А Вандайк не бе човек, на когото можеш да се смееш.

Сви юмрук около дръжката на обсипания със скъпоценни камъни нож за писма и злобно и безсъзнателно го заби в кремавата тапицерия на стола в стил кралица Ана. Брокатът се разпори като човешка плът, със звук, наподобяващ тихи писъци, докато конските косми бълваха навън. Овалното огледало на стената отразяваше лицето му, бясно и бледо, докато той мушкаше и режеше с ножа.

Пръстите му се бяха схванали болезнено, когато прекрасната седалка на стола се превърна в парцали. Дробовите му се издигаха и спадаха с усилие, поглъщаха с хълцане въздуха под звуците на Моцарт, които долитаха от скритите колони.

Той потръпна и остави скъпоценния нож да падне на килима, после се отдръпна със залитане от последното си произведение. „Само един стол“ — помисли си той, докато потта засъхваше по лека по кожата му. Само една вещ, която лесно може да се замени. Наля си бренди, за да успокои разстроения си стомах.

„Така е по-добре — увери сам себе си той. — Съвсем естествено е за един мъж да дава воля на гнева си, особено за един силен мъж. Задържането му само причинява язва, главоболие и съмнения в собствените сили.“

Точно така бе постъпвал баща му. Вместо да го направи силен, то го бе отслабило. Изглежда, напоследък все повече мислеше за баща си и майка си. Спомняше си колко несъвършени бяха, намираше успокоение във факта, че бе избегнал всичките им слабости. Не, не, той триумфираше над слабостите на ума и тялото.

Умът на майка му я бе предал, сърцето на баща му го бе убило. Но техният син се бе научил как да поддържа силни и двете.

Да, по-добре беше, много по-добре беше да изпускаш парата. Отпивайки от брeндитo, той направи една бавна обиколка на кабинета си на борда на „Триумф“.

„Бързото физическо освобождение е нещо необходимо — каза си той, свивайки устни, докато разглеждаше парчетата коприна, пръснати по пода. — То прочиства кръвта.“

Но хладният разум бе задължителен. А той, разбира се, рядко губеше своя.

Може би, само може би, призна си той, бе постъпил малко импулсивно, когато бе убил Джеймс Ласитър. Но тогава бе по-млад, не толкова зрял. И наистина бе мразил копелето и в червата.

Но мисълта, че дори в смъртта си Джеймс го е изиграл... Бесът отново заби нокти във вътрешностите му, толкова яростно, че Вандайк трябваше да затвори очи и със сетни усилия да направи специалните си дихателни упражнения, за да потисне импулса си да разбие прекрасната орнаментирана чаша в стената.

Не, Ласитърoви нямаше да му струват нищо повече, обеща си той. Дори и цената на една чаша за коняк. Отново спокоен, той излезе на палубата и подложи лице на милувката на благоуханния нощен въздух.

Яхтата се движеше меко по водите на Тихия океан източно от Коста Рика.

Едва не се бе качил на реактивния си самолет до Карибите, преди да обуздае нетърпението. Времето, необходимо да стигне дотам по море, щеше да бъде много добре оползотворено. Планoвете му вече придобиваха завършен вид, а и при наличието на негов човек в екипа на Ласитърoви беше все едно, че сам е на мястото.

Разбира се, Лару се превръщаше в известно неудобство с периодичните си настоявания за поредната премия. Вандайк се усмихна и разклати брeндитo в чашата си. Е, той също щеше да си получи заслуженото, след като ползата от него се изчерпеше.

„Окончателно дисциплинарно уволнение на служител“ — помисли си той и се изкиска. Да, това щеше да е едно дребно, но сладко удоволствие.

Човекът нямаше нито връзки, нито семейство, а точно такива оръдия предпочиташе Вандайк. Корабният готвач на средна възраст нямаше да липсва на никого.

Е, това малко развлечение щеше да остане за по-късно. Истинската наслада щеше да дойде от отстраняването на Ласитърови и техните партньори. Първо щеше да ги използва, щеше да ги остави да се гмуркат, да копаят и да работят. Усилието щеше да им донесе чувство на удовлетворение, вярата, че са го измамили, щеше да радва душичките им.

О, той можеше да си представи смеха им, възбудените им разговори, чиято тема е собствената им хитрост. Щяха да бъдат изпълнени със самодоволство и гордост, че са имали търпението да изчакат толкова дълго, при положение че са знаели къде да направят удара.

Матю бе работил осем години, размишляваше Вандайк, осем години във води, от които ти се смразяват костите, вършейки работа, която истинските търсачи на съкровища отхвърляха с презрение, сигурен, че неговата Немезида^[2] ще изгуби интерес към него. Честно казано, Вандайк се възхищаваше на усилията му и на дългосрочните планове, които го бяха довели до наградата.

Но тя нямаше да принадлежи на никой друг освен на Сайлъс Вандайк. Тя беше негово наследство, негова собственост, негов триумф. Притежанието ѝ щеше да унищожи неговия дял от сенчестия свят на лудостта.

Щом намереха амулета и го вземеха в треперещите си ръце, изпълнени с въодушевлението на успеха, елиминирането им щеше да му донесе далеч по-голямо удовлетворение.

Кискайки се тихичко, Вандайк гаврътна брендито си докрай и с един силен удар разби нежния кристал в парапета и остави искрящите парчета да цопнат във водата. „Не защото съм ядосан, нито защото съм обзет от гняв“ — помисли си той.

Просто защото можеше.

Бурята ги удари жестоко, с проливен дъжд и ураганен вятър. Триметрови вълни блъскаха двете яхти и правеха гмуркането невъзможно. След кратко обсъждане и гласуване Ласитърови и Бомонови решиха да не се прибират в пристанището. Малко по-късно Тейт се зае с компютъра си и с една огромна чаша горещ чай.

Тази вечер нямаше да има среднощни срещи. Изненада се колко разочарована се чувства от този факт. „Може би бурята е едно навременно прекъсване“ — реши тя. Без да го осъзнава, си бе позволила да свикне прекалено много с присъствието на Матю край себе си.

Не беше разумно да привиква с каквото и да било, което има връзка с Матю.

След дълъг вътрешен спор тя бе убедила себе си, че няма нищо лошо, или най-малкото опасно, в това да харесва Матю. Симпатията и привличането не бяха задължително рискована комбинация. Колкото и да се караха, колкото и той да проявяваше склонност да я дразни, тя го харесваше. Имаха твърде много общо, за да останат скарани за дълго.

Поне този път сърцето ѝ си бе останало на мястото. За което беше благодарна. Да харесваш и да желаеш бе нещо съвсем различно от това да си влюбен. От логична и практична гледна точка, сексът беше много по-удовлетворяващ, когато една жена изпитваше симпатия, дори приятелски чувства към любовника си. Също толкова логично и доказано на практика бе, че само глупаците обичат тогава, когато краят е предизвестен.

Матю щеше да вземе дела си от „Изабела“ и да си отиде. Точно както тя щеше да вземе своя. Жалко, че нещата, които двамата искаха от този кораб, бяха толкова различни. Все пак това нямаше значение, стига никой от тях да не се месеше в амбициите на другия.

Тя се намръщи и смени файловете, така че статията, която нахвърляше върху „Проклятието на Анжелик“, излезе на екрана.

„Легенди като тази, свързана с амулета на Моноар, известен още като «Проклятието на Анжелик», често имат своите корени в реалните факти. Макар да е нелогично да се приписват магически сили на един материален обект, самата легенда има свой собствен живот. Анжелик Моноар, живяла в Бретан, била известна като лечителката на селото. Тя действително притежавала едно украсено със скъпоценни камъни колие като описаното по-горе, подарък от съпруга ѝ Етиен, по-малкия син на граф Дюташ. Според

наличните документи тя е била арестувана, обвинена в магьосничество и екзекутирана през октомври 1553 година.

Откъси от личния ѝ дневник разказват нейната история и предават мислите ѝ в навечерието на екзекуцията. На десети октомври същата година тя била изгорена на кладата като магьосница. Ограничената налична информация говори, че е била на шестнайсет години. Няма данни, че, както често се е правело в знак на милосърдие, първо е била удушена, вместо да бъде изгорена жива.

Думите, написани в нощта преди екзекуцията, ни дават някои насоки за това откъде и как се е появила и се е разпространила легендата за «Проклятието на Анжелик».

Бележка: Да се разкаже последната част от дневника.

Проклятие, отправено от смъртното ложе, от устата на една обезумяла и отчаяна жена? Една невинна жена, скърбяща за загубата на любимия съпруг, предадена от свекъра си и изправена пред лицето на ужасна смърт. Не само своята, но и тази на нероденото ѝ дете. Подобни истини водят до появата на легенди.“

Недоволна от собствената си интерпретация на въпроса, Тейт се облегна назад и прочете статията повторно. Когато протегна ръка към термоса си с чай, видя Бък, който стоеше на прага.

— Здравсти. Мислех, че си заседнал с Матю и Лару на „Русалка“.

— Проклетият френчо ме побърква — изръмжа Бък. От жълтия му дъждобран се стичаха ручейчета вода, а дебелиите стъкла на очилата му се бяха изпотили. — Реших да намина насам и да постоя с Рей.

— Мисля, че двамата с мама са на мостика и следят прогнозата за времето. — Тейт му наля чай в капачката на термоса. Беше ясно, че Лару не е единственият виновник за лошото настроение на Бък. — Според последното, което чух, бурята е на път сама да се издуха нанякъде. До утре на обяд би трябвало да сме извън обсега ѝ.

— Може би. — Бък пие чая, после го остави, без да го опита.

Наясно с притесненията му, Тейт се отблъсна от монитора.

— Свали това мокро нещо, Бък, и седни, моля те. Малко почивка и компания определено ще ми дойдат добре.

— Не искам да ти преча на работата.

— Моля те. — Тя се засмя. — Моля те, попречи ми на работата, пък макар и за няколко минути.

Все така неуверено той съблече мокрия дъждобран.

— Мислех си, че на Рей може да му се играят карти или нещо такова. Май няма кой знае какво, с което да си запълня времето. — Той се отпусна на диванчето и забарабани с пръсти по масата.

— Не можеш да си намериш място? — промърмори тя.

— Знам, че момчето ще остане разочаровано от мен — изсумтя той, после се изчерви и взе чая, който преди малко бе пренебрегнал.

— Това просто не е вярно. — Надяваше се, че курсът по основи на психологията, който бе държала в колежа, и собственият ѝ усет за човека до нея ще водят инстинктите ѝ. Никой не споменаваше факта, че той не се гмурка. Може би беше крайно време някой да го направи. — Никой от нас не би могъл да се справи без теб, Бък. Това, че не се гмуркаш, не значи, че не си продуктивен или че не си съществена и важна част от екипа.

— Като проверявам екипировката, пълня бутилките, троша камъни... — Той примигна. — И правя видеофилми.

— Да. — Тя се наведе напред и сложи ръка върху неговата. — Това е не по-малко важно от гмуркането.

— Не мога да се гмуркам, Тейт. Просто не мога. — Той се втрени нещастно в масата. — А като гледам момчето да се спуска, направо ми пресъхва плунката в устата. Минават ми мисли да си пийна. Само една чашка.

— Но не го правиш, нали?

— Сигурно съм осъзнал, че и една да е, все ще е край за мен. Но това не потиска жаждата. — Той вдигна очи. — Щях да говоря с Рей за това. Нямах намерение да те товаря.

— Радвам се, че го направи. Това ми дава възможност да ти кажа колко се гордея с начина, по който се справи с проблема си. И че знам, че го правиш повече заради Матю, отколкото дори заради себе си.

— Имаше време, когато двамата бяхме всичко един за друг. Може и да не ни личи, обаче преживяхме и добри времена. После аз го отрязах или поне се опитах. Но той не ми позволи. Като баща си е.

Верен. Инат е и твърде много задържа в себе си. Това му е от гордостта. Джеймс винаги смяташе, че може да се справи с всичко, че може да го направи сам. И това го уби. — Той отново вдигна очи. — Страхувам се, че момчето е поело по същия път.

— Какво имаш предвид?

— Вкопчил се е в това с нокти и зъби и нищо не можа да го откаже. Онова, дето го изнася всеки ден... е, вълнува се и така нататък. Но чака и иска само едно.

— Амулета.

— Той го е обсебил, Тейт, точно както беше обсебил Джеймс. Това ме плаши. Колкото повече се приближаваме, толкова повече ме плаши.

— Защото ако го намери, ще го използва срещу Вандайк.

— Майната му на Вандайк. Извинявай. — Той се изкашля и отпи от чая. — Не се притеснявам от оня кучи син. С него момчето ще се справи без проблеми. От проклятието ме е страх.

— О, Бък!

— Казвам ти — упорито повтори той. — Чувствам го. Близко е. — Той погледна през прозореца към изливащия се дъжд. — Близко сме. Може би тази буря е предупреждение.

Тейт положи усилие да не се изсмее и сплете пръсти.

— Чуй ме, склонна съм да разбера моряшките суеверия, но фактите са следните — ние просто разработваме един потънал кораб. Твърде вероятно е този амулет да е тук. С малко късмет и много работа ще го намерим. Ще го скицирам, ще му сложа пореден номер и ще го впиша в каталога, точно както постъпвам с всяка находка, която вадим от „Изабела“. Той е метал и минерали, Бък, подсладени с една омайна и трагична история. Но това е всичко.

— Никой от ония, които са го притежавали, не е доживял до щастливи старини.

— През шестнайсетото, седемнайсетото и осемнайсетото столетие хората често са умирали млади от насилствена смърт или трагичен инцидент. — Тя стисна ръката му и опита друг подход. — Да кажем, чисто хипотетично, че амулетът наистина притежава някаква сила. Защо трябва тя да е злонамерена? Бък, чел ли си дневника на Анжелик? Онази част, която е преписал брат ти?

— Аха. Била е магьосница и е вързала проклятие за колието.

— Била е една тъжна, скърбяща и разгневена жена. Чакала я е ужасна смърт, била е осъдена за магьосничество и за убийството на съпруга си, мъжа, когото е обичала. Една невинна жена, Бък, неспособна да промени съдбата си. — Виждаше, че той далеч не е убеден и въздъхна. — По дяволите, ако е била вещица, защо просто не е изчезнала в кълбо дим или не е превърнала тъмничарите си в жабоци?

— Не стават така тия работи — упорстваше Бък.

— Добре, не стават така. Затова тя е направила магия, или каквото там е направила, на колието. Ако разчитам правилно написаното, тя прокліна онези, които са я осъдили, онези, които ще отнемат последната ѝ връзка със съпруга ѝ, водени от алчност. Е, Матю не я е осъдил, Бък, нито е взел колието ѝ. Онова, което би могъл да направи, е да го намери отново, това е всичко.

— И когато го намери, то какво ще му направи? — Отчаяната тревога правеше очите му лъскави и тъмни. — Това е дете ме яде, Тейт. Какво ще му направи?

Побиха я тръпки.

— Не мога да отговоря на този въпрос. — Изненадана от неспокойствието, което я бе обхванало, тя вдигна чашата си в опит да стопли внезапно изстиналите си пръсти. — Но каквото и да стане, то ще е дело на Матю, негов избор, а не заради някакво си древно проклятие, вложено в едно бижу.

[1] В англоговорещите страни според традицията булката трябва да носи на сватбата си нещо ново, нещо старо, нещо синьо и нещо назаем. — Б.пр. ↑

[2] Богиня на божественото възмездие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Дълго след като Бък тръгна да търси баща ѝ, думите и притесненията му продължиха да се въртят из главата на Тейт. Не можеше просто да ги пренебрегне като абсурдни или като резултат на една тиха истерия. Разбираше, че самите вярвания, тяхната реалност е онова, което създава легендите.

Самата тя бе вярвала някога. Когато бе млада, отзивчива и винаги готова да се впусне в мечти, бе вярвала във възможното съществуване на магии и мистерии. Беше вярвала в страшно много неща.

Раздразнена от насоката на мислите си, тя си наля още чай — беше изстинал, понеже бе забравила да затвори термоса. Глупаво бе да оплаква загубата на своята наивност. Също като детските игри, наивността отпаднаше от дневния ред с времето и с натрупването на знания и житейски опит.

Вече знаеше какво стои в основата на легенди като тази за „Проклятието на Анжелик“. Всъщност това бе част от очарованието, което откриваше в своята професия. Въпросите защо, как и кой бяха не по-малко важни за нея от теглото, датировката и изработката на който и да било артефакт, преминал през ръцете ѝ.

Невинността и слепият ентузиазъм може и да бяха изгубени за нея, но образованието ѝ не бе намалило в никаква степен любопитството или въображението ѝ. Само ги бе засилило и им бе придало нужната посока.

През изминалите години тя също бе събирала информация за „Проклятието на Анжелик“. Всичко, което ѝ бе попадало пред погледа, в крайна сметка намираще мястото си в специалния файл, посветен на колието. По-скоро, или поне така си бе мислила, по-скоро от чувство за организираност, отколкото от любопитство.

Амулетът нямаше славата на диаманта „Надежда“, нито престижа на философския камък, но историята и странстванията му наистина бяха интересни. Проследяването на пътя на даден артефакт предоставяше на учения факти, дати и поглед върху човешката страна на историята.

От Анжелик Моноар до графа, който я бе осъдил, след неговата смърт до най-голямата му дъщеря, която бе паднала от коня на път за любовна среща и си бе счупила врата.

Бе минал почти един век преди отново да се появи достоверна информация за амулета. В Италия, където оцелял в пожара, унищожил имението на неговия собственик и го оставил вдовец. Накрая бил продаден и потеглил за Британия. Търговецът, който го купил, се самоубил. Така той попаднал в ръцете на млада дукеса, която на пръв поглед го носила без произшествия в продължение на трийсет години. Но когато синът ѝ го наследил заедно с имението, той пропилил и проиграл на комар богатството си, като в крайна сметка напълно изгубил разсъдъка си и умрял разорен.

Така колието било купено от Майнфийлд, който се простил с живота си при Големия бариерен риф. Предполагаше се, че амулетът също е изчезнал там, погребан в пясъка.

Обаче Рей Бомон бе намерил една стара окъсана книга и бе прочел в нея за един моряк и за една непозната дама от испански произход, които били застигнати от ураган на борда на галеона „Изабела“.

„Това са фактите — помисли си Тейт. — Смъртта винаги е жестока, но рядко мистериозна. Злополуките, пожарите, болестите, дори лошият късмет са просто част от кръговрата на живота. Металът и минералите не могат нито да ги предизвикат, нито да ги отменят.“

Но въпреки фактите, въпреки научната информация, страховете на Бък ѝ се бяха предали и бяха пришпорили въображението ѝ на четвърта скорост.

Сега бурята изглеждаше зловеща с пронизващия си вятър и разпенените вълни. Всеки далечен проблясък на светкавица звучеше като предупреждение, че природата все така се подчинява на вероятностите.

Нощта сякаш предупреждаваше, че съществуват вероятности, които е най-добре да не бъдат разбуждани.

Повече от всякога ѝ се искаше да се свърже с Хейдън, да се възползва от помощта на един колега в научното поприще, за да върнат „Изабела“ и съкровищата ѝ, всички нейни съкровища, в сферата на осезаемата реалност. Искаше ѝ се някой да ѝ напомни точно с какво си

имат работа. Археологическа находка от изключителна значимост. А не с изкусителното проклятие на една вещица.

Но нощта бе дива и пълна с гласове.

— Тейт.

Имаше неприятната възможност да открие какво точно означава да ти изкарат ангелите. След като преобърна чашата си и разля хладкия чай в скута си, тя събра мислите си в достатъчна степен, за да изругае цветисто, докато Матю ѝ се смееше в лицето.

— Нещо сме нервни май?

— Нощта едва ли е подходяща за посещения, а ти си вторият поред. — Тя се изправи и грабна един пешкир от шкафа, за да попие разлетия чай. — Бък сигурно е горе и се опитва да реши с препирни поредната игра на карти. Ти какво...

Тя го погледна за пръв път и видя, че е мокър до кости. Ризата и протритите му дънки бяха залепнали по тялото му и от тях по пода небрежно се стичаха ручейчета вода.

— Преплувал си дотук? Да не си се побъркал? — Вече бе грабнала дузина пешкири. — За бога, Ласитър, можеше да се удавиш!

— Обаче не се удавих. — Той стоеше кротко, докато тя търкаше косата му с пешкира и мърмореше. — Мъчеше ме неконтролируемото желание да те видя.

— Достатъчно голям си да контролираш желанията си. Върви в каютата на татко и си вземи някакви сухи дрехи преди да прибавиш и настинка към умопомрачението си.

— Нищо ми няма. — Той взе пешкира, праметна го около врата ѝ и с негова помощ я притегли към себе си. — Ти наистина ли си помисли, че някакви си вълни ще ми попречат да дойда на срещата ни?

— Бях останала с погрешното убеждение, че здравият разум ще надделее над сладострастието.

— Грешка. — Устните му се извиха, когато се срещнаха с нейните. — Но не бих отказал нещо за пиене. Да ти се намира уиски?

Тя въздъхна.

— Има бренди.

— Става.

— Постели един пешкир на пейката преди да седнеш — нареди му тя и тръгна за бутилката и за чаша. — И си оставил Лару сам на „Русалка“?

— Той е голямо момче. Пък и вятърът утихва. — Уморен от плуването и бурята, той пое брентито и ръката ѝ. — Искаш ли да седнеш в скута ми и да ме прегърнеш през врата?

— Не, благодаря. Мокър си.

Ухилен, той я дръпна надолу и заби нос във врата ѝ.

— Сега и двамата сме мокри.

Тя се засмя и с учудване откри, че никак не ѝ е трудно да се предаде.

— Май ще трябва да взема под внимание факта, че си рискувал живота и крайниците си. Ела тук. — Тя обгърна лицето му така, че устните ѝ да се наместват върху неговите. После измърмори одобрително и се включи в целувката. — Постопли ли се?

— Може и така да се каже. Ммм, не бягай — промърмори той, когато тя вдигна глава.

След като остана доволен, той приюти главата ѝ в извивката на рамото си и се усмихна, когато тя си заигра със сребърната монета, която висеше на верижката около врата му.

— Светлината от прозореца ти се виждаше от „Русалка“. Непрекъснато си мислех: „Ето, тя си стои там и работи, а аз въобще няма да мога да мигна“.

Тя откри, че е чудесно да седи сгушена в скута му и въздъхна.

— Не мисля, че някой ще спи като хората тази нощ. Радвам се, че си тук.

— Сериозно? — Ръката му чевръсто пропълзя нагоре и обхвана гърдата ѝ.

— Не, не заради това. Искях да... ммм. — Съзнанието ѝ тихо се изключи от скорост, когато палецът му подразни зърното ѝ през влажната материя на ризата. — Как става така, че винаги знаеш къде да ме докоснеш?

— Написал съм дисертация по въпроса. Защо не изключиш тая машинария, Червенушке? Ще се заключим в твоята каюта. Мога да ти демонстрирам страхотен начин за убиване на времето при буря в открито море.

— Сигурна съм, че можеш. — И ѝ беше нелепо лесно да си ги представи двамата в койката ѝ как следват извивките на вълните и своите собствени. — Трябва да говоря с теб, Матю. — Тя жадно изви глава, за да предостави на усърдните му устни лесен достъп до гърлото

си. — Никога не съм предполагала, че либидото ми е с толкова мек спусък.

— Май трябваше моят пръст да докосне спусъка ти, любима.

— Очевидно. — Тъй като тази представа бе твърде опасна за самоконтрола ѝ, тя се размърда и стана от коленете му. — Трябва да поговорим. — Решена да не спира, тя си пое дълбоко дъх и оправи ризата си. — Утре щях да се помъча да те хвана насаме.

— Звучи обещаващо.

— Май и аз ще си наляя малко бренди. — Това щеше да ѝ даде нужното време да се успокои. На безопасно разстояние от него, тя си наля една чаша. — Матю, тревожа се за Бък.

— Той е добре.

— Искаш да кажеш, че не пие. Това наистина е добре, това е важно, признавам, дори и при положение, че се бори с проблема си заради теб, а не заради себе си.

— За какво говориш?

— Свали си капациите. — Тя седна в противоположния край на пейката. — Той е тук и не пие заради теб. Чувства, че ти го дължи.

— Нищо не ми дължи — безизразно каза Матю. — Но ако това му помага да стои далеч от бутилката, хубаво.

— Съгласна съм, но само до известна степен. Все някога обаче ще трябва да го направи и заради себе си. А това няма да стане, докато продължава да се притеснява за тебе.

— За мене? — Той се усмихна и отпи от брендито. — За какво има да се притеснява?

— За това, че ще намериш „Проклятието на Анжелик“ и ще си платиш за това.

Раздразнен, че безразсъдно веселото настроение, което го бе тласнало в бурното море, е съсипано, той прокара ръка през влажната си коса.

— Виж какво, откакто останахме само двамата, той непрекъснато бълнува за това колие. Притесняваше се заради него, наистина, но в същото време го искаше. Защото баща ми го е искал.

— А сега и ти.

— Точно така. Сега аз го искам.

— И с каква цел, Матю? Амулетът в основата на всичко, на всичките глупости за проклетия и вещици. Мисля, че точно това яде

Бък отвътре.

— Значи са глупости вече? — Той се усмихна криво. — Невинаги си била на това мнение.

— Някога вярвах и в баба Яга. Чуй ме. — Тя постави ръката си върху неговата. — Бък никога няма да се почувства спокоен, докато амулетът е на дневен ред.

— Не искай от мен да го забравя, Тейт. Не искай от мен да направя избор като този.

— Не искам такова нещо. — Тя въздъхна. — Дори да можех да те убедя, щеше да ми се наложи да убеждавам и баща си, а вероятно и Лару. Дори и себе си. — Тя неспокойно погледна към монитора. — И аз не съм имунизирана срещу очарованието, Матю.

— Писала си за него. — Заинтригуван, той я бутна лекичко, за да вижда по-добре. — Може ли да го прочета?

— Не е завършено. Нито редактирано. Аз просто...

— Остави ме да го прочета — повтори той. — Няма да ти поставям оценка.

Тейт се намуси, защото се чувстваше точно като ученичка, на която ѝ предстои труден тест, и се облегна назад, за да не му пречи.

— Как работи това нещо? — попита след малко той. — Така и не минах на „ти“ с компютрите. Как се обръща страницата? — Той разсеяно проследи пръстите ѝ, които натиснаха необходимите клавиши. — Ясно.

После внимателно прочете статията и промърмори:

— Доста сбито и сухо.

Тейт изправи гръб като струна.

— Това е научна статия — сопна му се тя, — а не любовен роман.

— Докато не прочетеш написаното между редовете — довърши той и я погледна. — Доста си мислила върху тази история.

— Разбира се, че съм мислила. Както и всички останали, макар че никой не говори за това. — С няколко бързи команди тя запамети файла и изключи компютъра. — Истината е, че много бих искала да намерим амулета, да го видя със собствените си очи, да го проуча основно. Подобна находка би била лебедовата песен на всеки професионалист. Честно казано, той до такава степен ме заинтригува, че преработих целия си докторат и направих амулета една от

основните теми в него. — Тя се обърна към него и се усмихна едва-едва. — Митовете и науката.

— Какво искаш да направя, Тейт?

— Да успокоиш Бък, а вероятно и мен, че да го намериш ще ти е достатъчно. Матю, не е необходимо да доказваш нищо. Ако баща ти те е обичал и наполовина колкото Бък, не би искал да си опропастиш живота заради някакво безсмислено отмъщение. — Разкъсвана между желанието да го успокои и да го убеди, тя обхвана лицето му с ръцете си. — То няма да го върне, нито ще върне годините, които си изживял без него. Вандайк вече не е част от живота ти. Можеш да го победиш, ако това все още е важно за теб, просто като намериш колието. Нека това бъде достатъчно.

Той мълча в продължение на няколко секунди. Толкова бе свикнал с войната, която се водеше в главата му, че поредното сражение остана почти незабелязано. Накрая той бе този, който свали ръцете ѝ от лицето си.

— Не е достатъчно, Тейт.

— Настина ли мислиш, че можеш да го убиеш? Дори да се доближиш достатъчно, мислиш ли, че си способен да отнемеш нечий живот?

Той присви очи.

— Знаеш, че съм способен.

Тя потръпна от студа, плъзнал по вените ѝ. Не изпитваше и най-малкото съмнение, че човекът, който в момента я гледаше, е способен на всичко. Дори на убийство.

— И ще си провалиш живота? За какво?

Той вдигна рамене.

— За онова, което е редно. Няма да ми е за пръв път.

— Това е толкова невероятно глупаво! — Неспособна да остане на мястото си, тя рязко стана и закри из стаята. — Ако онова дяволско нещо наистина е прокълнато, то проклятието е именно в това. Заслепява хората за доброто в душите им. Ще се обадя на Хейдън.

— Той пък какво общо има с това, по дяволите?

— Искам тук да има още един учен или поне да мога да се консултирам с такъв. Ако ти не смяташ да намериш начин да успокоиш Бък, аз ще го направя. Мога да намеря начин да му докажа, че амулетът е просто един обикновен амулет и че ако го намерим и когато го

намерим, той ще бъде третиран като изключително ценен артефакт. С научната общност зад гърба ми, колието ще отиде в музей, където му е мястото.

— Когато свърша с него, можеш да го метнеш обратно в морето — каза Матю с тон, който беше съвсем студен и не търпеше възражения. — Можеш да си повикаш и дузина учени. Те няма да ме спрат да се разправа с Вандайк по моя си начин.

— Винаги трябва да е по твоя начин, нали? — Ако това щеше да помогне, тя би хвърлила нещо по него.

— Този път да. Половината си живот чакам този момент.

— Значи ще пропилееш останалата част от живота си. И не само ще я пропилееш — гневно продължи тя, — а направо ще я захвърлиш на боклука!

— Животът си е мой, нали така?

— Ничий живот не е само на един човек! — „Как може да е толкова сяп — чудеше се горчиво тя. — Как може да замени красотата на последните няколко седмици за нещо толкова грозно като отмъщението?“ — Толкова ли не можеш да спреш и да помислиш, само за момент, как ще се почувстват другите, ако успееш да осъществиш умопобърканата си идея? Какво ще стане с Бък, ако те убият или прекараш останалата част от нещастния си живот в затвора за убийство? Как мислиш, че ще се чувствам аз?

— Не знам, Тейт. Как ще се чувстваш? — Той се отблъсна от масата. — Защо не ми кажеш? Интересно ми е. Винаги толкова много внимаваш да не ми кажеш нещо за чувствата си.

— Не се опитвай да изкараш, че отговорността е моя. Сега говорим за теб.

— По-скоро звучи сякаш говорим за нас. Ти постави условията от самото начало. Никакви чувства или красиви думи, които да се пречат на добрия дружески секс. Не искаше да се месея в живота и в амбициите ти. Защо трябва да те оставя да се месиш в моите?

— Проклет да си! Знаеш, че нищо не е толкова студено, колкото го представяш.

— Не е ли? — Той вдигна вежда. — От моя гледна точка изглежда точно такава. Не си спомням да си твърдяла обратното.

Беше много бледа, очите ѝ изпъкваха неприлично тъмни на фона на бялата кожа. Не можеше да не осъзнава как звучи в устата му онова,

което съществуваше помежду им. Онова, което му бе дала.

— Знаеш, че имам чувства към теб. Иначе не бих спала с теб.

— Това е нещо ново за мен. Доколкото аз мога да преценя, просто си начесваш крастата.

— Копеле! — Заше метена от обидата, тя замахна и го зашлеви.

Очите му хвърлиха мълнии, присвиха се, но гласът му остана ледено спокоен.

— Сега по-добре ли се чувстваш? Или това беше твоят отговор на въпроса?

— Не ми приписвай собствената си мотивация и липса на чувствителност — не му остана дължна тя, едновременно бясна и засрамена. — Да не си мислиш, че ще си излея сърцето и душата пред теб, както направих преди? Как ли пък не! Няма да позволя на никой да ме нарани, особено на теб.

— Мислиш, че си единствената, която е била наранена, така ли?

— Знам, че е така. — Тя дръпна ръката си, когато пръстите му обхванаха лакътя ѝ. — Втори път няма да имаш възможността да ме отхвърлиш. Обичах те, Матю, с оная чиста, непознаваща ограничения любов, която идва само веднъж в живота. Ти я захвърли в лицето ми, сякаш не струваше нищо. Сега гордостта ти страда, защото отказвам да се поставя в ситуация, която ще ти позволи да го направиш отново, дойде ли му времето. Е, върви на майната си!

— Не искам от теб да ми дадеш втора възможност. Не съм толкова глупав. Но нямаш право да искаш от мен да се задоволя със секса, а после да очакваш, че ще се откажа от най-важното нещо в живота си. Отказах се от теб, сега се задоволявам с остатъците.

— Не си се отказал от мен — отвърна му тя със същия тон. — Ти никога не си ме искал.

— Никога не съм искал нещо толкова много, колкото исках теб. Обичах те. — Той я сграбчи болезнено и я изправи на пръсти. — Винаги съм те обичал. Разбих собственото си сърце, когато те отпратих.

Тя не можеше да си поеме дъх, от страх, че ако го направи, всичко в нея ще се строши като стъкло.

— Какво имаш предвид, че си ме отпратил?

— Аз... — Той спря. И разтърсен и ужасен я пусна. Трябваше му минутка, само минутка, за да дойде на себе си. — Нищо. Няма

значение. Ровенето в стари неща не променя сегашните ни позиции. Няма да ти дам онова, което искаш. Точка.

Тя не можеше да отмести очите си от него. Някаква част от съзнанието ѝ се възхищаваше на начина, по който бе съумял да я отреже. И на всички силни чувства, които се изнизваха засенчени едно подир друго зад внезапно лишените му от изражение очи. „Не — помисли си тя. — О, не, не и този път.“

— Ти започна да ровиш в миналото, Ласитър. И сега ще довършим разкопките. — Тя стисна в юмруци треперещите си ръце. — Преди осем години ти ми се изсмя в лицето, Матю. Стоеше на плажа и ми каза, че всичко е било просто забавление. Просто начин да си прекараш лятото. Това лъжа ли беше?

Очите му не трепнаха, не се промениха, не проблеснаха.

— Вече казах, че няма значение. Миналото си е минало.

— Ако наистина смяташ така, нямаше да си толкова твърдо решен да си разчистиш сметките с Вандайк. Отговори ми — настоя тя. — Лъжа ли беше?

— Какво трябваше да направя, по дяволите? — избухна той. Зад прозорците небето изригна в обезумяла светлина. — Да те оставя да захвърлиш всичко заради една идиотска мечта? Нямах какво да ти дам. Съсипвах всичко, до което се докоснеха ръцете ми. За бога, и двамата знаехме, че не съм достатъчно добър за теб, но ти беше прекалено глупава, за да го признаеш!

Гръмотевицата протътна като кикотенето на стара вещица.

— Но все някога и това щеше да стане — продължи той. — И тогава щеше да ме намразиш. Самият аз щях да се намразя.

Внезапно загубила равновесие, тя се подпря на масата. Бурята вън бе нищо в сравнение с тази, която бушуваше в сърцето ѝ. Всичко, в което бе вярвала, всичко, което я бе спирало да погледне назад, лежеше на парчета в краката ѝ.

— Ти ми разби сърцето.

— Спасих ти живота — сопна ѝ се той. — Опитай се да си го представиш, Червенушке. Бях на двайсет и четири години и нямаш бъдеще. Нямах нищо освен един чичо, който щеше да се нуждае от всеки цент, който можех да изкарам, вероятно до края на живота си. Ти имаше потенциал. Имаше ум, амбиции. И изведнъж започваш да

говориш как ще зарежеш колежа и ще тръгнеш с мен, сякаш просто можехме да отплаваме към залеза.

— Никога не съм мислила за това. Исках да ти помогна. Исках да бъда с теб.

— И щеше да свършиш като си броиш стотинките и се чудиш какво по дяволите си направила с живота си.

— И ти направи този избор вместо мен. — О, сега можеше да диша. Можеше да диша съвсем спокойно. Всъщност въздухът, който изпълваше дробовете ѝ, беше горещ и чист като сълза. — Ти, арогантно копеле такова! Изплаках си очите заради теб!

— Преживяла си го.

— И още как. — Можеше да му запрати тези думи в лицето и да бъде благодарна. — Преживях го. И ако си мислиш, че ще ти заплача от благодарност на рамото, защото се имаш за някакъв самопожертвувателен герой, много се лъжеш, Ласитър.

— Не се имам за друго освен за това, което съм — каза той уморено. — Ти беше онази, която виждаше нещо, което го нямаше.

— А ти нямаше правото да направиш този избор вместо мен. Нито правото да очакваш да ти благодаря за онова, което си направил.

— Нищо не очаквам.

— Очакваш да повярвам, че си влюбен в мен.

„Какво пък, по дяволите“ — помисли си той. Вече и без това беше съсипал всичко.

— Влюбен съм в теб. Много романтично, нали? Така и не те забравих. Да те видя отново след осем години издълба в сърцето ми дупка, която оттогава се опитвам да запълня с огризките, които решиш да ми подхвърлиш. Но шанс никакъв.

— Някога имахме такъв.

— По дяволите, Тейт. — Той протегна ръка и изтри с палец сълзата, която се стичаше по бузата ѝ. — Никога не сме имали шанс. Първия път беше прекалено рано. Този път е прекалено късно.

— Ако се бе отнесъл честно с мен...

— Ти ме обичаше — промърмори той. — Знаех, че ме обичаш. Никога нямаше да ме оставиш.

— Да. — Зрението ѝ се замъгли от прииждащите сълзи, но можеше съвсем ясно да види онова, което бяха загубили. — Никога

нямаше да те оставя. Сега никога няма да узнаем какво сме можели да имаме. — Тя му обърна гръб. — Е, и сега какво?

— Това зависи от теб.

— А, значи този път зависи от мен. — Щеше й се да открие поне една малка усмивка у себе си. — Съвсем справедливо, предполагам. Само дето този път я няма простичката ми, невинна вяра в бъдещето.

И този път, осъзна тя, не знаеше какво да прави, освен да се защити от повторната болка.

— Предполагам, че единственият отговор е да бъдем практични. Не можем да се върнем назад, значи следва да вървим напред. — Тя си пое дълбоко дъх. — Би било нечестно спрямо другите, и признак на късогледство, да саботираме експедицията заради нещо, което се е случило преди осем години. Смятам, че трябва да продължим.

Не бе и очаквал нещо друго.

— И?

— И — тя въздъхна — не можем да си позволим личните ни проблеми да подкопаят работата ни. При дадените обстоятелства не мисля, че е в твой интерес, нито в мой, да продължим с интимния аспект на връзката ни.

Това отново бе ни повече, ни по-малко от очакванията му.

— Добре.

— От това боли — прошепна тя.

Той затвори очите си, защото знаеше, че не може да я прегърне.

— По-добре ли ще се чувстваш, ако разместим екипите? Мога да се гмуркам с Рей или с Лару.

— Не. — Тя стисна устни. — Колкото по-малко шум се вдигне, толкова по-добре. И двамата имаме да мислим за доста неща, но не смятам, че това е работа на останалите. — Тя нетърпеливо избърса сълзите си. — Но бихме могли да измислим някакво извинение за разместването, ако ти ще се чувстваш некомфортно...

Този път той се засмя. Такава абсурдна дума, с която да се опишат чувствата му!

— Винаги си била добър съекипник, Червенушке. Ще оставим нещата, както са понастоящем.

— Просто се опитвам да направя нещата възможно най-прости.

— Майната му! — Почти загубил самообладание, той потри с ръце лицето си. — Давай, дерзай напред и опростявай. Работата си

продължава постарому, само отрязваме секса. Това достатъчно просто ли е?

— Няма да ме разколебаеш — каза тя, ужасена, че може да се случи точно това. — Аз оставам до края. Интересно дали ти ще можеш да направиш същото.

— Щом ти си в играта, и аз съм в нея, любима. Предполагам, че това изчерпва въпроса.

— Не съвсем. Държа да се свържа с Хейдън.

— Не. — Той вдигна ръка. — Да опитаме така. Не сме намерили амулета и не се знае дали ще го намерим. Ако това стане и когато стане, отново ще обсъдим въпроса за научното ти подкрепление.

Компромисът звучеше разумно и точно затова тя моментално застана нащрек.

— Имам ли думата ти? Когато го намерим, ще мога да се свържа с друг археолог?

— Червенушке, когато го намерим, можеш да пуснеш обява в „Сайънс Дайджест“. Дотогава ще си кротуваш.

— Добре. Обещавах ли да преразгледаш плана си за отмъщение?

— Това звучи прекалено драматично за нещо толкова просто. Ще ти дам също толкова прост отговор. Не. Загубих всичко значимо в живота си и Вандайк има пръст във всяка една загуба. Забрави за това, Тейт. Колелото се завъртя преди шестнайсет години. И ти няма да го спреш. Виж, уморен съм. Отивам да си легна.

— Матю. — Тя го изчака да спре край стълбата към палубата и да се обърне към нея. — Защо не помислиш върху идеята, че вместо да съсипваш живота ми, можеше да промениш своя?

— Това го направи ти — измърмори той и се отправи към утихващата буря.

ГЛАВА 23

Силното насрещно вълнение отложи сутрешното гмуркане. Няколкото часа, през които можеше да остане сама, бяха добре дошли за Тейт, така че тя се затвори в каютата с намерение да поработи.

Но не работата я занимаваше.

Потънала в мисли, тя лежеше на койката си, загледана в тавана. Поне според нея една жена имаше правото да се поцупи малко, когато открие, че осем години от живота ѝ са били предопределени от нечие чуждо решение.

Вече го бе обмислила откъм всички стандартни аспекти. Той нямаше право. Бе разбил сърцето ѝ заради онова, което бе сметнал за нейно добро. Всяка връзка в живота ѝ бе омърсена от случилото се на онзи плаж, когато бе на дваайсет години.

Нямаше смисъл отново и отново да си повтаря всичко това. Но арогантността и несправедливостта ѝ смъдяха като открита рана.

А сега да ѝ твърди, че я бил обичал. Че още я обичал.

„Ама че глупост“ — помисли си тя и се обърна по корем. Явно я бе имал за някакво момиченце с помътен мозък, неспособно да вземе нормално решение. По онова време беше млада, наистина, но не беше глупава.

Какви пируети бе извъртяла съдбата, за да затвори кръга на отношенията им?

Прекъсването я бе направило по-силна, призна си тя. Бе използвала ума си и предоставените ѝ възможности, за да постигне набелязаното. Дипломите, прибрани в чекмеджето в стаята ѝ на Хатерас, апартаментът в Чарлстън, подреден с вкус и рядко използван. Бе си спечелила име, колеги, чиято компания ѝ бе приятна, предложения за преподавателска работа, за лекции, за експедиции.

В професионално отношение имаше всичко, което бе искала.

Но нямаше истински дом, нито мъж, когото да прегръща през нощта. Нито деца, които да обича.

А можеше да има, щеше да има, само ако Матю ѝ бе имал доверие.

Сега това бе зад гърба ѝ, помисли си тя и се обърна отново. Никой не знаеше по-добре от един археолог, че миналото може да се изучава, анализира и записва, но не може да се промени. Онова, което е било, и онова, което е можело да бъде, бяха не по-малко калцирани от старо сребро в морска вода. Точно тази истина трябваше да погледне в лицето.

Надяваше се, че онова, което каза той, е вярно — че я обича. Сега щеше да страда така, както бе страдала тя, когато бе предложила сърцето си и дарът ѝ бе отхвърлен. Той бе имал своя шанс да я спечели. Това щеше да бъде един от малкото случаи, когато историята не се повтаря.

Но тя нямаше да бъде жестока, реши Тейт, и се изправи да хвърли един поглед на отражението си в овалното огледало над тоалетната масичка. Не беше необходимо да му го връща тъпкано. В крайна сметка, този път собствените ѝ чувства не бяха засегнати. Можеше да си позволи да бъде щедро и учтиво всеопрощаваща.

Това, че не го обичаше, щеше да ѝ помогне да запази необходимата дистанция. Щяха да продължават да се гмуркат заедно, да работят върху „Изабела“ като партньори, като колеги. Тя със сигурност беше способна да пренебрегне собственото си минало в името на историята.

Доволна, че е стигнала до единственото логично решение, тя излезе от каютата. Откри баща си на палубата, зает с проверка на уредите.

— Дива нощ, нали, слънчице?

„В повече от едно отношение“ — помисли си тя.

— В момента по нищо не си личи.

Небето над тях беше синьо и ясно, само тук-там се белееха няколко пухести облачета. Тя погледна към ветропоказателя върху мостика.

— Сега духа от юг.

— И носи по-сух въздух. Морето също се успокоява. — Той остави настрана един регулатор. — Имам добро предчувствие за днешния ден, Тейт. Събудих се пълен с енергия, нещо като радостно очакване. — Той се изправи и си пое дълбоко въздух. — Майка ти казва, че било от остатъчното електричество след бурята.

— Мислиш си за амулета — промърмори тя. — Какво му има толкова на това нещо, че ви е побъркало всичките?

— Предоставя възможности. — Рей погледна към морето.

— Снощи Бък се беше паникьосал от мисълта, че може да го намерим. Единственото, за което Матю може да мисли, е как да го използва, за да си уреди сметките с Вандайк. Самият Вандайк, богат, влиятелен, преуспял мъж, е толкова обсебен от него, че е готов да направи всичко, за да го получи. Ти също. — Тя отметна нетърпеливо косата си. — Ти също. „Изабела“ е една осъществена мечта и ти я имаш. Там долу има цяло съкровище — за теб и за музея, който винаги сме искали. Но именно амулетът те върна тук.

— И ти не можеш да го разбереш. — Той обгърна с ръка раменете ѝ. — Когато бях малък, имах късмета да живея в красив дом с двор, покрит с мека зелена трева и високи сенчести дървета, по които да се катеря. Имах си катерушка, пързалка, приятелчета. Всичко, което едно дете може да пожелае. Но отвъд оградата и току зад хълма се простираше тресавището. Тъмни храсталаци като в джунгла и грозни дървета, бавна, почти неподвижна река. Имаше змии. Беше ми забранено да ходя там.

— И естествено точно там най-много ти се е искало да отидеш.

Той се засмя и я целуна по главата.

— Естествено. Имаше легенда, според която в тресавището обикаляли призраци, което само засилваше очарованието му. Малките момченца отивали там и никога не се връщали, така ми казваха. Стоях на оградата зад къщата, миришех храста орлови нокти, който растеше там, и си мислех: „Какво ако?...“.

— И отиде ли в тресавището?

— Веднъж стигнах досами него, откъдето човек можеше да подуши реката и да види лозите, задушаващи дърветата. Но не ми стигна куражът да продължа.

— И толкова по-добре. Най-вероятно щеше да те ухапе змия.

— Но какво щеше да стане, ако бях отишъл? — промърмори той. — Любопитството така и не ме остави на мира.

— Знаеш, че не е имало призраци. Майка ти ти е разказвала тези истории, за да не ходиш там. Иначе е можело да паднеш в реката или да се загубиш. Не от призраци се е бояла баба ми.

— Никак не съм сигурен, че не е било от тях. — Той се загледа в една чайка, която се рееше над главите им, после неспокойно се обърна към хоризонта. — Мисля, че би било много тъжно, ако загубим чувството си към чудесата, ако сме твърдо убедени, че в живота няма нищо магическо — било то добро или зло. Сигурно ще кажеш, че „Проклятието на Анжелик“ се е превърнало в моето обитавано от призраци тресавище. Този път искам да отида там и да се убедя с очите си.

— И ако го намериш?

— Ще спра да съжалявам, че не съм направил следващата крачка в храсталака. — Той се засмя на собствените си думи и стисна раменете й. — Може би Бък ще престане да смята, че не е мъжът, който е бил. Матю може би ще спре да се обвинява за смъртта на баща си. А ти... — Той я обърна с лице към себе си. — Ти може би ще позволиш някое малко вълшебство да проникне отново в живота ти.

— Не очакваш ли твърде много от едно колие?

— Но „какво ако“? — Той я прегърна. — Искам да си щастлива, Тейт.

— Щастлива съм.

— Щастлива във всяко отношение. Знам, че затвори част от сърцето си преди осем години. Оттогава непрекъснато ме гризе мисълта, че подходах неправилно, макар и воден от добри намерения.

— Никога не си подхождал неправилно. — Тя отдръпна глава, за да вижда лицето му. — Не и по отношение на мен.

— Знаех какво изпитва Матю към теб. Какво изпитваше ти към него. И се притеснявах.

— Не е имало за какво да се притесняваш.

— Ти беше толкова млада. — Той въздъхна и докосна косата й. — Виждам и какво изпитва той към тебе сега.

— Вече не съм толкова млада — посочи тя. — Сега също няма за какво да се притесняваш.

— Виждам какво изпитва той към теб — повтори Рей. Очите му бяха ясни и питащи. — Онова, което ме притеснява, което ме изненадва, е че не разбирам какво ти изпитваш към него.

— Може би още не съм решила. Може би не искам да реша. — Тя се усмихна заради него. — И може би не трябва да се притесняваш за нещо, което е изцяло под мой контрол.

— Може би точно това ме притеснява.

— Никога не съм могла да те надприказвам. — Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата. — Ще ида да видя дали Матю е готов да се спуснем. — Обърна се с намерение да се отдалечи, но нещо я спря и я накара да погледне назад.

Рей стоеше с една ръка върху парапета и гледаше ширналото се море.

— Татко. Радвам се, че тогава не си прекосил храстите. Ако го беше направил, можеше и да не ти се налага да предприемаш тази стъпка сега.

— Всичко с времето си, Тейт.

— Може би е така. — Обмисляйки казаното, тя се отправи към дясната палуба. Навременните действия, предположи тя, можеха да спрат или да започнат война, да спасят или да сложат край на един брак, да отнемат или да дадат живот.

Матю стоеше на борда на „Русалка“, подпрял лакът на парапета, с голяма чаша кафе в ръка. Не бе канила прилива на чувства, нито пеперудите, които запърхаха в стомаха ѝ. Но те се появиха въпреки това. Сърцето ѝ омекна като масло в гърдите и една въздишка се разтопи по устните ѝ.

Защо трябваше да изглежда толкова самотен?

Не е неин проблем, увери сама себе си тя. Нямаше да си позволи да се притеснява за това.

Но той обърна глава. През синьото пространство от неспокойни вълни очите му срещнаха нейните. Нищо не се четеше в тях. Също като при бурята, каквото и да бе бесняло в душата му, сега се бе успокоило или бе овладяно. Тя не видя нищо, освен онова дълбоко, тайнствено синьо.

— Има само леко насрещно вълнение — извика тя. — Мисля да се гмурнем.

— Ако почакаме още един-два часа може да утихне съвсем.

Нещо се надигаше в гърлото ѝ.

— Бих искала да се спуснем сега. Ако вълнението се окаже твърде силно, винаги бихме могли да отложим гмуркането.

— Добре. Пригответи се.

Тя се обърна и се отдалечи слепешката. Да върви по дяволите и той, и „Изабела“, да вървят по дяволите и проклетата Анжелик заедно

с трижди проклетото ѝ колие. Без тях животът ѝ бе нормален. Боеше се, че вече никога няма да бъде такъв.

Нямаше какво да решава. В крайна сметка тя все още беше влюбена в него.

Бурята беше разбъркала и разместила пясъка. Няколко от изкопните ями трябваше да се почистят наново. Матю с благодарност посрещна допълнителната работа. Прецизността и умението, които изискваше работата със смукача, не оставяха място за дълбоки лични размисли.

Бяха му предостатъчни онези през нощта.

Саблената дръжка, която забеляза сред пясъка, изсмукван от помпата, бе известна компенсация за лошото му настроение.

„Дежавю“ — помисли си той и почти се усмихна. Дръпна смукача настрана. Огледа се и видя, че Тейт трудолюбиво се рови из пясъка.

Матю потропа по бутилката си и почака тя да се обърне към него. Даде ѝ знак да се приближи. Когато стигна до него, той посочи дръжката.

„Вземи я — направи жест той. — Тази е твоя.“

Проследи колебанието ѝ. Знаеше, че си спомня. После пръстите ѝ се склупиха около дръжката и издърпаха сабята от пясъка.

На половината от дължината си острието бе счупено.

Това, реши той, разглеждайки останките от сабята, това май бе краят на историята. Отърси се от силното разочарование и вдигна рамо. Върна смукача на предишната му позиция и разшири изкопа.

В същия момент и двамата видяха чинията. Тя тъкмо го бе сграбчила за лакътя в знак да спре, когато той изви помпата настрана. Тейт разрови пясъка с ръце и три четвърти от чинията се показаха пред очите им.

Беше от почти прозрачен порцелан и по ръба ѝ танцуваха неясни теменужки. Много внимателно Тейт я подхвана отстрани и се опита да я освободи от прегръдката на пясъка.

Чинията не помръдна и на милиметър. Тя погледна озадачено Матю и поклати глава. И двамата знаеха, че да я извадят с помощта на смукача е също толкова рисковано като да режеш диня с брадва. Ако

чинията беше цяла, което само по себе си би било истинско чудо, засмукването от помпата можеше да я счупи на парчета.

Обсъдиха със знаци възможностите и решиха, че все пак трябва да опитат. Въпреки мътилката и неудобството Тейт задържа пръстите си на ръба на чинията, докато Матю засмукваше пясъка кажи-речи зрънце по зрънце.

Сигурно липсваше парче. Колкото юмрука му, помисли си той, но се опита да не обръща внимание на напрежението в гърба и раменете си. Милиметър по милиметър прозрачният порцелан се разкриваше пред очите им, показва се още една група теменужки и първата завъртулка на някакъв монограм.

Усетила, че чинията поддава в ръцете ѝ, Тейт му направи знак да спре. Полагайки усилия да успокои дишането си, тя освободи още малко от порцелановия съд, после той отново се застопори. Сега можеше да прочете първата орнаментирана буква, изписана със злато. *Т*. Прие това за добър знак и кимна на Матю да продължи.

Щеше да липсва парче, той бе сигурен. Стоманеното острие на сабята, която се намираще на по-малко от половин метър встрани, беше счупено. Как е възможно нещо толкова крехко като порцеланова чиния да оцелее непокътнато? Намръщен в старанието си да не трепне, той проследи появяването на следващата буква. *Л*.

Ако *Л* означаваше късмета на Ласитъррови, значи напразно си губеха времето. Искаше му се да спре, да раздвижи раменете си, за да прогони болката, но развълнуваното лице на Тейт го накара да продължи с бавното разчистване.

Последната буква лъсна сред пясъка — целият монограм бе *ТЛБ*. Тейт едва успя да се учуди какво ли значи този надпис, когато чинията, цяла и като по чудо невредима, се плъзна свободна в ръцете ѝ.

Беше толкова слисана, че едва не я изпусна. Държеше я между себе си и Матю и движението на пръстите ѝ прозираше под основата. Чинията, толкова красива, толкова деликатна, някога бе красяла пищна трапеца, представяше си тя. Била е част от обичан сервиз, внимателно опакован за пътешествието към един нов живот.

И нейните ръце бяха първите, които я държаха след повече от двеста години.

Замаяна, тя вдигна очи към Матю. За миг двамата споделиха мълчаливото и интимно вълнение от откритието. После изражението

му се промени и стана сдържано. Отново се бяха превърнали в двама професионалисти, които си вършат работата.

Натъжена, Тейт се отдалечи с плуване и остави чинията до сабята, далеч от струята на смукача. Загледа се в двата предмета, които лежаха един до друг върху пясъка.

Били са на един и същ кораб, преживели са една и съща буря, потънали са и след това са били погребани в едно и също море. „Два различни вида гордост“ — помисли си тя. Сила и красота. Само единият беше оцелял.

Чия ли прищявка бе избрала победителя? Счупвайки стоманата и оставяйки крехкото ненакърнено? Замислена за всичко това, тя се върна към изхвърляното от смукача и възобнови неблагоприятната си работа.

По-късно щеше да се пита какво точно я е накарало да вдигне очи и да се огледа точно в този момент. Не бе имало движение, което да привлече погледа ѝ. Може би бе усетила онова гъделичкане в основата на врата или онова вътрешно чувство, че някой я гледа.

Но тя вдигна очи и погледна през мътилката. Стоманените очи и озъбената усмивка на баракудата я накараха да подскочи. Развеселена от собствената си реакция, тя отново посегна към купчината пясък и парчети. И отново откри, че се е втренчила в рибата, която продължаваше да виси неподвижно — търпеливо и зорко. И познато.

Разбира се, това не можеше да е същата риба, която ги бе придружавала ежедневно при разработването на „Маргерит“.

Знаеше, че е глупаво да ѝ минават подобни мисли, но въпреки това се усмихна. Решила да привлече вниманието на Матю, тя посегна за ножа си, за да потропа по кислородните си бутилки. Внезапно нещо излетя от струята на помпата и се приземи на не повече от два-три сантиметра от ръката ѝ.

Нещо блестящо, потрепващо и лъскаво. Огън и лед — и царският блясък на злато. Водата около нея сякаш се нажежи, завихри се и стана кристално прозрачна.

Рубинът бе като размазана капка кръв, заобиколена от ледените сълзи на диамантите. Златото беше гладко и ярко като в деня, когато е било излято в тежките звена и богато украсения обков.

Изработката бе толкова прецизна, че Тейт успя без никакви затруднения да прочете гравирания на френски надпис около камъка.

„Angelique. Etienne.“

Бученето в главата ѝ бе от песента на собствената ѝ кръв. Защото морето беше безмълвно. Нямаше го нито жуженето на смукача, нито тракането на камъчетата и черупките, които се удряха в бутилките ѝ. Тишината бе толкова свършена, че тя бе в състояние да чуе в главата си ехото на собствените си думи, които бе изрекла на глас.

„Проклятието на Анжелик“! Намерихме го, изтръгнахме го от морето, най-сетне!

С безчувствени пръсти тя посегна да го вземе. Горещината, която усещаше да се излъчва към нея, бе, разбира се, само игра на въображението ѝ. Покана или предупреждение? Когато го взе в ръцете си, единствено фантазията ѝ бе причината колието да вибрира като нещо живо, което си поема дълбоко и алчно дъх.

Тя почувства дълбока тъга, и гняв, и страх. За малко да го изпусне от мощния прилив на усещания. Но всичко останало бе проникнато от любов, от една болезнена и отчаяна любов, която разкъса сърцето ѝ.

Тейт сви едната си ръка около верижката, а другата около камъка и попи в себе си вихъра от противоречиви емоции.

Видя килията, слабата светлина, процеждаща се през зарешетения прозорец високо в дебалата стена. Обонянието ѝ долови миризмата на мръсотия и страх, до слуха ѝ достигнаха писъците и молбите на обречените.

И жената в мръсна, окъсана рокля, със загубила блясъка си червена коса, грубо отрязана до врата, която седи пред малката маса. Плаче и пише, а около тънката ѝ шия амулетът виси като кървящо сърце.

В името на любовта. Думите се мярнаха в главата на Тейт. Винаги и единствено в името на любовта.

Огънят се издигна алчно и я погълна.

Матю. Това бе първата ѝ свързана мисъл. Нямаше представа колко време е стискала колието в ръка, докато струята пясък се сипеше като дъжд отгоре ѝ.

Той работеше с постоянно темпо, лицето му бе извърнато от нея. „Ето го — помисли си тя. — Онова, което търсиш, е тук. Как си го

пропуснал? И защо? — Тръпки побиха тялото ѝ. — Защо не си го видял?“

Знаеше, че трябва да го извика, да му покаже какво държи. Предметът, който на два пъти ги бе събрал, лежеше в дланта ѝ.

„Но какво ще му стори на него? — запита се тя. — Какво ще му струва?“ Преди да има време да обмисли собствените си мотиви, тя натика колието в торбичката на кръста си и затегна връзките докрай.

В отчаян опит да се овладее, тя погледна към баракудата. Но рибата беше изчезнала, сякаш никога не я бе имало. Останала бе само мътилката.

На петстотин мили от тях Вандайк бутна настрани изненаданата си любовница и стана от леглото. Без да обръща внимание на мърморенето ѝ, той наметна един копринен халат и забързано излезе от луксозната каюта-апартамент. Устата му беше пресъхнала, сърцето му пулсираше като открита рана. Мина покрай един накипрен в бяла униформа стюард и изкачи през едно стъпалата към мостика.

— Увеличете скоростта.

— Сър. — Капитанът вдигна очи от картите. — От изток се задава буря. Тъкмо щях да променям курса, така че да заобиколим фронта.

— Дръж зададения ти курс, дяволите те взели! — Обзет от един от редките си пристъпи на гняв пред хора, той помете с едно движение масата и картите се разпиляха по пода. — Дръж курса и увеличи скоростта. Или ще закараш тази яхта в Нейвис до сутринта, или ще се погрижа да не видиш капитанско място на нещо по-голямо от гребна лодка.

Не изчака да получи отговор, а и не беше необходимо. Заповедите на Вандайк винаги се изпълняваха, а желанията му се приемаха за заповеди. Но зачервеното от унижение лице на капитана не даде желания и очакван успокоителен ефект.

Ръцете му трепереха, черният облак от горчив гняв заплашваше да го погълне окончателно. Знаците за слабост го вбесяваха, плашеха го. За да докаже силата си, той тръгна с маршова стъпка към салона, наруга бармана, който неизменно стоеше на поста си, и сам грабна една бутилка „Шивас“.

Амулетът. Можеше да се закълне, че го е видял как проблясва, че е усетил тежестта му около собствения си врат, докато бе любил жената в леглото си. А жената в леглото не беше все по-отегчителната компаньонка от последните два месеца, а самата Анжелик.

Изръмжа на бармана да изчезва и сам си наля, изпи чашата на екс и си наля повторно. Ръцете му продължаваха да треперят, да се свиват по собствена воля в юмруци с надеждата да ударят нещо, каквото и да е.

Бе прекалено реално, за да е обикновена фантазия. Беше предзнаменование, в това той беше сигурен.

Анжелик отново го дразнеше, хилеше му се през разстоянието на изминалите столетия. Но този път нямаше да го измамят, нямаше да го надхитрят. Курсът му бе зададен. Вече бе готов да приеме мисълта, че е бил зададен още от деня, в който се е родил. Съдбата го зовеше толкова настойчиво, че почти можеше да усети вкуса ѝ през паренето на алкохола. Вкус сладък и силен. Скоро щеше да се сдобие с амулета, с неговата сила. С негова помощ щеше да придобие своето наследство и да постигне своето отмъщение.

— Тейт изглежда разсеяна — отбеляза Лару, докато вдигаше ципа на водолазния си костюм.

— Изкарахме дълга смяна. — Матю прехвърли кислородните бутилки на гумената лодка. Бък щеше да ги носи на острова за презареждане. — Сигурно е изморена.

— А ти, *mon ami*?

— Добре съм. Двамата с Рей може да пореботите при югоизточния изкоп.

— Както кажеш. — Без да бърза, Лару нагласи бутилките си. — Забелязах, че този път Тейт не стоя на палубата, докато излезеш и ти. Бързо-бързо се отправи към каютата.

— Е, и? Книга ли пишеш?

— Аз съм скромнен изследовател на човешката природа, младежо. По мое мнение младата дама крие нещо, нещо, което не дава мира на хубавата ѝ главичка.

— По-добре се погрижи за собствената си главичка — посъветва го Матю.

— О, но изучаването на чуждите е много по-интересно. — Лару се усмихна и седна да нахлузи плавниците си. — Какво прави човек или какво не прави. Какво мисли или планира въпросният индивид. Схващаш ли?

— Схващам, че напразно си хабиш приказките. Рей те чака.

— Моят съекипник. Това е връзка, която изисква пълно доверие, нали така? А както знаеш, млади човече... — Лару сложи маската си — на мен можеш да разчиташ.

— Точно така.

Лару отдаде чест и скочи във водата. Нещо му подсказваше, че много скоро ще трябва да проведе още един телефонен разговор.

Тейт не знаеше какво да прави. Седна на ръба на койката си и се втренчи в амулета. Не беше редно да пази в тайна откритието си. Знаеше го, но въпреки това...

Ако Матю разбереше, че е у нея, нищо нямаше да го спре да го вземе. И да уведоми Вандайк, че държи амулета в ръцете си. Да настоява за открита конфронтация.

А тя със сигурност знаеше, че само един от двамата щеше да оцелее след нея.

Толкова много години... Тя бавно прокара пръсти по гравираните имена. Никога не бе вярвала истински, че ще го намерят. Онова, за което не си бе давала сметка, бе, че напук на всяка логика, на цялото си научно любопитство, се бе надявала да не го намерят.

Сега беше тук, в ръцете ѝ. Облада я глупавият порив да отвори прозореца и да го метне обратно в морето.

Не беше необходимо да е специалист по скъпоценните камъни, за да разбере, че само рубинът по средата струва цяло състояние. Не беше трудно да прецени и тежестта в грамове на златото и да определи стойността му по настоящите пазарни цени. Като се прибавеха и диамантите, историческата стойност, легендата... Какво се получаваше? Четири милиона долара в шепата ѝ? Пет?

Във всеки случай предостатъчно, за да задоволят и най-голямата алчност, най-голямата жажда, най-жадуваното отмъщение.

„Какво удивително произведение на изкуството — лениво си помисли тя. — Изненадващо семпло въпреки блясъка и огъня на

камъните.“ Всяка жена, която би си го сложила, би привлякла погледите и възхищението на околните. Всеки музей би го изложил на централно място в залите си. С него за основа тя би могла да изгради най-внушителната, най-впечатляващата колекция от морски находки в света.

Професионалните ѝ мечти щяха да се осъществят по начин, далеч надхвърлящ и най-смелите полети на въображението ѝ. Репутацията ѝ щеше да се издигне до невероятни висини. Спонсорите щяха да се стичат като реки към морето в желанието си да финансират бъдещите ѝ експедиции.

Всичко това и много повече. Трябваше само да скрие амулета, да отиде до Нейвис и да проведе един-единствен телефонен разговор. След няколко часа тя и амулетът можеха да са на път за Ню Йорк или Вашингтон, където да зашеметят света на океанските проучвания.

Тя се облегна рязко назад и остави колието да се изниже през пръстите ѝ върху леглото. Втрени се смаяна в него.

Що за мисли ѝ минаваха през главата? Как бе възможно дори да ѝ хрумне подобно нещо? Откога славата и богатството бяха станали по-важни за нея от лоялността, от честността? По-важни дори от любовта?

Тя потръпна и притисна ръце към лицето си. Може би дяволското нещо наистина бе прокълнато, щом за толкова кратко време бе успяло да изкриви чувството ѝ за почитеност.

Тя му обърна гръб, отиде до прозореца, отвори го и напълни гърдите си с морския въздух.

Истината беше, че тя би се отказала от амулета, от музея, от всичко, ако така щеше да отклони Матю от курса към самоунищожение, който той беше поел. Би го връчила лично на Вандайк, ако подобно предателство би спасило мъжа, когото обичаше.

Може би щеше да го спаси. Тя се обърна и отново се вгледа в амулета, разстлан като съзвездие върху непретенциозната постелка на койката ѝ. Подтикната от някакъв инстинкт, тя го грабна и го натика под грижливо сгънатите дрехи в средното чекмедже на шкафчето си.

Трябваше да действа. Тя надзърна през вратата към палубата на „Русалка“. Видя майка си, която разтрошаваше с чукче поредната буца конгломерат под звуците на някаква станция, предаваща класация на

хитове по малкия радиоапарат до крака ѝ. Знаеше, че Бък е тръгнал към Сейнт Кристофър, а баща ѝ и Лару са при „Изабела“.

Оставаше само Матю, а той не се виждаше никъде. Нямаше да има по-подходящ момент, реши тя, нито по-подходящ начин.

С блъскащо в гърдите ѝ сърце, тя взе на бегом стълбите към мостика. Надяваше се, че телефонистката на Нейвис ще може да я свърже с „Трайдънт Индъстрис“. Ако не успееше с това, щеше да се опита да открие Хейдън. С общи усилия двамата със сигурност щяха да намерят начин да се свържат с Вандайк.

Свърза се с брега, макар да ѝ се искаше да бе стигнала до решението си достатъчно бързо, за да отиде до острова заедно с Бък. Това определено щеше да опрости задачата ѝ.

След двайсет ужасни минути и безброй прехвърляния най-накрая успя да се свърже с „Трайдънт“, Маями. Напразно. Там никой не искаше дори да признае, че Сайлс Вандайк е свързан с тях по какъвто и да било начин. Единственото, което може да направи, бе да настоява пред копринения глас отсреща да запишат съобщението ѝ и да се погрижат то да стигне до подходящия човек.

Като знаеше какъв е човекът, срещу когото се бе изправила лице в лице преди години, тя не се съмняваше, че така и ще стане. Но времето беше малко.

„Значи остава Хейдън“ — реши тя с надеждата, че той е свършил с работата си на „Номад“ и се е върнал в Северна Каролина. Повторно се свърза с брега и почака, докато прехвърлят обаждането.

Напук на усилията ѝ, разговорът бе приет от секретарката на Хейдън.

— Трябва да предам едно съобщение за доктор Дийл. Спешно е.

— Доктор Дийл е в Тихия океан.

— Знам. Обажда се Тейт Бомон, негова колежка. Налага се да се свържа с него възможно най-скоро.

— Доктор Дийл проверява съобщенията си редовно. С удоволствие ще му предам за обаждането ви веднага щом се свърже с мен.

— Кажете му, че Тейт Бомон настоява да говори с него по спешност. По спешност — повтори тя. — Намирам се в открито море в Карибския басейн, на борда на „Ново приключение“. ХТР-56390.

Може да се свърже с телефонната централа на Нейвис, за да прехвърлят разговора. Записахте ли?

Секретарката повтори без грешка местонахождението и телефонния ѝ номер.

— Да. Кажете на доктор Дийл, че трябва да говоря с него, че спешно се нуждая от помощта му. Кажете му, че съм намерила нещо от жизненоважно значение и че трябва да се свържа със Сайлс Вандайк. Ако не се обади до седмица, не, до три дни — реши тя, — ще си уредя нещата така, че да се срещнем на „Номад“. Кажете му, че страшно много се нуждая от помощта му.

— Ще се погрижа да получи съобщението ви веднага щом се обади, госпожице Бомон. Съжалявам, че не мога да ви кажа кога ще стане това.

— Благодаря ви. — Можеше да подсигури съобщението си и с писмо. Един Господ знаеше колко време щеше да му отнеме да стигне до „Номад“, но си заслужаваше да опита.

Обърна се да излезе и замръзна. На прага стоеше Матю.

— Мислех, че имаме уговорка, Червенушке.

ГЛАВА 24

Десетки увъртания и оправдания минаха на бърза скорост през главата ѝ. Правдоподобни увъртания и разумни оправдания.

Беше напълно убедена, че мъжът, който стоеше насреща ѝ, щеше да ги отхвърли с един-единствен замах като рой жалки мушици. И все пак, ако се съдеше по небрежния начин, по който се бе подпрял на вратата, може би имаше някакъв малък шанс.

— Искам да сверя някои данни с Хейдън.

— Сериозно? И колко пъти си чувствала нуждата да свериш някои данни с Хейдън, откакто намерихме „Изабела“?

— Това е първият... — озъби се тя и инстинктивно се дръпна, когато Матю пристъпи към нея. Не бавното и овладяно движение я изплаши. А дивият гняв, който просветна в очите му. През всичкото време, откакто го познаваше, никога не бе виждала този гняв изцяло изпуснат от контрол.

— Дяволите да те вземат, Тейт, не ме лъжи!

— Не те лъжа. — Тя се притисна до стената, за първи път ужасена до дъното на душата си. Осъзна, че той е в състояние да я нарани. Нещо в очите му ѝ подсказа, че би искал да го направи. — Матю, недей!

— Недей какво? Да не ти казвам, че лъжеш, така ли, измамна кучка такава? — Не искаше да я нарани, но се страхуваше, че ще го направи, ако оставеше последната нишка, на която се крепеше самоконтролът му, да се скъса. Затова залепи с плясък ръце от двете страни на главата ѝ. — Той кога се добра до теб?

— Не знам за какво говориш. — Тя едва успя да преглътне, толкова пресъхнало беше гърлото ѝ. — Просто исках да помоля Хейдън... — Обяснението ѝ завърши с хленч, когато той я хвана за челюстта и стисна.

— Не ме лъжи — каза той, изричайки бавно и ясно всяка отделна дума. — Чух те. Ако не те бях чул със собствените си уши, никога нямаше да повярвам, че си поела по този път. Защо, Тейт? Заради

парите, заради престижа, заради повишението? Заради оня скапан музей с твоето име над главния вход?

— Не, Матю, моля те... — Тя затвори очи и зачака удара, когато ръката му се впи като менгеме в плътта ѝ.

— Какво беше онова, което с такова нетърпение искаше да предадеш на Вандайк? Къде е той, Тейт? Изчаква на безопасно разстояние, докато разработим „Изабела“? А после с твоя помощ ще се появи на сцената и ще заграби всичко, за което сме се трудили?

Очите ѝ плуваха в безполезни, изплашени сълзи.

— Не знам къде е той. Кълна се. Не му помагам, Матю. Не предавам „Изабела“ в ръцете му.

— Тогава какво? Какво друго имаш, което да предадеш в ръцете му?

Зашеметена, тя се сви пред жаждата за насилие, изкривила лицето му.

— Не ме удряй, моля те! — Сълзи на страх и срам потекоха по бузите ѝ. Унижена до дъното на душата си, тя се опита да потисне риданията, които напиреха в гърлото ѝ.

— Можеш да се изправиш пред лицето на акула, но не можеш да се изправиш пред самата себе си. — Той отпусна ръка и отстъпи крачка назад. — Може пък да смяташ, че имаш да си връщааш, знам ли. Това не бих оспорил. Но никога не би ми хрумнало, че ще провалиш цялата експедиция само за да си отмъстиш на мен.

— Не съм... Не бих направила такова нещо.

— Какво се канеше да му съобщиш? — Тя отвори уста да каже нещо, после поклати глава. — Добре. Предай му следното от мен, любима. Ако се приближи на трийсет метра от моята яхта и от моята „Изабела“, да се смята за мъртъв. Запомни ли?

— Матю, моля те, изслушай ме.

— Не, ти слушай. Изпитвам дълбоко уважение към Рей и Марла. Знам, че става ли въпрос за теб, ти си им и слънцето, и луната. Заради тях ще запазим случилото се в тайна. Не искам аз да съм този, който ще им отвори очите за истинската ти същност. Така че ще трябва да измислиш някаква основателна причина защо се налага да напуснеш експедицията. Ще ги накараш да повярват, че трябва да се върнеш в университета или на „Номад“, или където и да било, но след двайсет и четири часа искам да си изчезнала оттук.

— Ще си тръгна. — Тя избърса страните си. — Само ме изслушай и ще си тръгна веднага щом Бък се върне с лодката.

— Нямах какво да кажеш, което аз да искам да чуя. Можеш да смяташ, че добре си си свършила работата, Тейт. — Огънят си бе отишъл както от очите, така и от гласа му. Сега и двете бяха възвърнали злостната си студенина. — Върна ми го с лихвите.

— Знам какво е да те мразя. Не мога да понеса мисълта, че сега ти би ме намразил. — Би се хвърлила в краката му, когато той се обърна към вратата. Не гордостта я спря, а страхът, че дори и молбите не биха го разколебали. — Обичам те, Матю.

Това го спря, преряза го през гърдите.

— Това е номер, който можеше да мине допреди няколко часа. Свери си часовника, Червенушке.

— Не очаквам да ми повярваш. Просто имах нужда да го кажа. Не знам кое е правилното. — Тя стисна очи, за да не вижда суровото му, непоколебимо лице. — Мислех, че така е правилно. Беше ме страх. — Призова целия си кураж и отново отвори очи. — Грешила съм. Преди да си тръгнеш, преди за втори път да ме отпратиш, има нещо, което трябва да ти дам.

— Нямах нищо, което все още да искам.

— Напротив, имам. — Тя си пое дъх. — Имам амулета. Ако дойдеш с мен в каютата ми, ще ти го дам.

Той бавно се завъртя, докато не застана с лице към нея.

— Що за глупости са това?

— „Проклятието на Анжелик“ е в каютата ми. — Немоощен смях се изля през устните ѝ. — Изглежда, действа.

Той се втурна напред и я сграбчи за лакътя.

— Покажи ми го!

Този път тя не захленчи, нито се оплака, въпреки че пръстите му се забиваха болезнено в плътта ѝ. Пресякла границата, отвъд която нямаше сълзи, тя го поведе към каютата си. Щом влязоха вътре, Тейт отвори чекмеджето и извади амулета.

— Намерих го днес следобед, малко след като освободихме чинията с монограма. Просто си легеше там, върху пясъка. Дори не го почистих — промърмори тя, потривайки с палец камъка по средата. — Нямаше признаци за калциране, нито напластявания. Все едно е лежал върху кадифе в някоя изложбена витрина. Странно, нали? Когато го

взех, ми се стори, че усещам... е, предполагам, че в момента едва ли се интересуваш от номерата, които ни играе собственият ни мозък.

Тя вдигна глава и протегна ръце, между които се полюляваше колието.

— Онова, което искаше, е твое.

Той го взе. Проблясващо и искрящо, точно толкова зашеметяващо, колкото си бе представял. И топло, почти горещо. А може би неговите ръце бяха студени. Това, разбира се, не обясняваше внезапното присвиване в стомаха, нито странния образ на алчни пламъци, който завладя за секунда съзнанието му.

„Нерви — каза си той. — Нормално е човек да бъде нервен, когато току-що е открил съкровището на живота си.“

— Баща ми умря заради това. — Не се чу да изрича думите, дори не бе осъзнал мисълта, която ги бе родила.

— Знам. Страхувам се, че ти ще го последваш.

Той вдигна объркан глава. Беше ли казала нещо? Прозвуча повече като хленч, отколкото като думи.

— Нямаше да ми кажеш, че си го намерила.

— Да, нямаше да ти кажа. — Сега щеше да посрещне гнева му, омразата му, дори отвращението му. Но щеше да го накара да я изслуша. — Не знам какво ме накара да го скрия от теб. Нещо като че ли ме застави да го направя.

С несигурна крачка тя отиде до тоалетната масичка и надигна една бутилка с вода да разкваси горящото си гърло.

— Понечих да ти дам знак, но не го направих. Не можах. Скрих го в торбичката си и го донесох тук. Имах нужда да помисля.

— Да решиш колко би ти платил Вандайк за него?

Поредната хаплива забележка я нарани дълбоко. Тейт остави бутилката и се обърна. Очите ѝ бяха натежали от мъка.

— Колкото и да съм те разочаровала, Матю, би трябвало да ме познаваш достатъчно добре, за да не говориш така.

— Знам само, че си амбициозна жена. А Вандайк превръща амбициите в действителност.

— Сигурна съм, че е така. И признавам, че докато седях тук сама с амулета, за няколко минути ме занимава мисълта какво бих могла да постигна, ако го притежавах. — Тя направи няколко крачки и застана пред малкия прозорец. — Трябва ли да бъде свършена, за да съм

приемлива за теб, Матю? Не ми ли е позволено да имам каквито и да било егоистични нужди?

— Със сигурност не ти е позволено да мамиш семейството и съдружниците си, по дяволите!

— Наистина трябва да си глупак, за да си помислиш, че бих могла да го направя. Но си прав за едно нещо — опитвах се да се свържа с Вандайк и да му кажа, че съм го намерила. Надявах се, че ще мога да си уредя среща с него и да му го дам.

— Спиш ли с него?

Въпросът беше толкова нелеп, толкова неочакван, че тя едва не се засмя.

— Не съм виждала Вандайк от осем години. Не съм говорила с него, камо ли да спя с него.

„Какъв е смисълът на всичко това? — чудеше се той. — Къде е логиката?“

— Но първото нещо, което си направила, след като си намерила това, е било да се свържеш с него.

— Не, първото нещо, което направих, бе да се тревожа за онова, което ти би ми направил, ако амулетът попадне в ръцете ти. — Тя затвори очи и остави лекия бриз, който се провираше през прозореца, да гали лицето ѝ. — Или по-лошо, какво той може да ти направи. И изпаднах в паника. Дори обмислях варианта да го хвърля във водата и да се преструвам, че никога не съм го намирала, но това нямаше да реши окончателно проблема. Реших, че ако го дам на Вандайк, като го помоля в замяна да ми обещае, че ще те остави на мира, това ще приключи въпроса веднъж завинаги. Не знаех, че още те обичам — каза тя, вперила неотклонно поглед в развълнуваното море. — Не го знаех, а когато го осъзнах, това май засили още повече паниката ми. Не искам да изпитвам такива чувства към теб, но знам, че никога няма да ги изпитвам към друг.

Благодарна, че очите ѝ отново са сухи, тя се застави да се обърне към него.

— Май може да се каже, че съм си мислила, че ти спасявам живота, като съм направила онова, което е най-добре за теб. Звучи познато, нали? И беше точно толкова глупаво от моя страна да ти отнема правото на решение, колкото беше глупаво от твоя страна да отнемеш моето. — Тя вдигна ръце, после ги отпусна край тялото си. —

Е, сега е твое, можеш да правиш всичко, което чувстваш, че трябва да се направи. Но не е необходимо аз да бъда свидетел. — Тя отвори вратата на гардеробчето и измъкна куфара си.

— Какво правиш?

— Събирам си багажа.

Той вдигна куфара и го запрати в другия край на каютата.

— Наистина ли си мислиш, че можеш да ми сервираш всичко това и просто да си заминеш?

— Да, така мисля. — Колко странно бе пълното спокойствие, което я бе обзело. Сякаш си бе проправила път през бурната периферия на ураган и се бе оказала сред плътния, застинал въздух в центъра му. — Също така смятам, че и двамата се нуждаем от време, за да се измъкнем от кашата, която забъркахме. — Тя понечи да мине покрай него, за да си вземе куфара, но той застана на пътя ѝ. — Пусни ме да мина. Повече няма да позволя да ме нагрубяваш.

— Стига да не ми се наложи. — Той се обърна и заключи вратата на каютата. Беше крайно време да уредят нещата. — Първото нещо, за което трябва да се разберем, е това. — Той вдигна амулета, така че да улови светлината, която се пречупи в дъга от цветове. — Всички имаме дял в него, но моят залог е с най-голяма давност. Когато свърша с него, можеш да го вземеш.

— Ако все още си жив.

— Това си е мой проблем. — Той пусна колието в джоба си. — Извинявам се за нещата, които ти наговорих на мостика.

— Не ти искам извинение.

— Въпреки това го имаш. Трябваше да ти имам повече доверие. Доверието в хората не е една от силните ми страни, но трябва да е, когато става въпрос за теб. Изплаших те.

— Да, изплаши ме. Но си го бях заслужила. Да приемем, че сме квит и толкова.

— Не е дошло време за точката — промърмори той и постави ръка, този път нежно, върху рамото ѝ.

— Да, май не е.

— Седни. — Тя го погледна напрегнато. — Няма да те нараня. Съжалявам, че го направих. Седни — повтори той. — Моля те.

— Не знам какво повече има да си кажем, Матю. — Но все пак седна и сплете пръсти в скута си. — Напълно разбирам реакцията ти

на онова, което чу и видя.

— Чух те да казваш, че ме обичаш.

— Лош разчет на времето. За кой ли път — каза тя с нотка на уморен гняв.

Той седна до нея, но не я докосна.

— Преди осем години направих онова, което трябваше да направя. Постъпих правилно. Достатъчно неща съм оплескал, за да знам, кога съм успял да направя нещо като хората. Не исках да те повлека към дъното със себе си. Като те гледам сега, такава, каквата си, онова, което си постигнала в живота си, знам, че съм постъпил правилно.

— Няма смисъл да...

— Остави ме да довърша. Има някои неща, които не ти казах снощи. Може би не съм искал да ги призная пред теб. Когато започнах да работя, за да изплащам сметките, постоянно мислех за теб. Не правих почти нищо друго освен да работя, да плащам сметки и да мисля за теб. Будех се посред нощ и усещах липсата ти толкова силно, че ме болеше. След известно време положението стана толкова лошо, че вече нямах сили да изпитвам болка. — Отдал се на спомена, той се втренчи в ръцете си. — Повтарях си, че не е кой знае какво — два месеца с хубаво момиче на фона на целия ми живот. Вече не мислех много за теб. От време на време спомените ме сграбчваха за гърлото и разкъсваха вътрешностите ми. Но аз се отърсвах. Налагаше се. Състоянието на Бък беше по-лошо от всякога и аз ненавиждах всяка минута от работата, която вършех, за да изкарам някой и друг възливи долар.

— Матю.

— Остави ме да довърша. Не е лесно да се разговаряш по този начин. Когато отново те видях, раната в сърцето ми се отвори. Искях да върна онези години, а знаех, че не мога. Дори когато те вкарах в леглото си, раната не изчезна. Защото единственото, което наистина исках, бе да отговориш на любовта ми. Искам още един шанс. И искам ти да ми го дадеш. — Най-накрая той я погледна и я погали по бузата. — Може пък да успея да те убедя, че не е толкова лошо да си влюбена в мен.

Тя успя да извика на лицето си несигурна усмивка.

— Сигурно ще успееш. Вече започвам да чувствам известна благосклонност към тази идея.

— Първото нещо, което ще направя, е да ти кажа, че онова, което изпитвах към теб преди осем години, беше най-значимото нещо в живота ми. А то дори не се приближава към чувствата, които изпитвам сега.

Отново бе на прага на сълзите и по-отчаяно влюбена, отколкото бе смятала, че е възможно.

— Защо чак сега ми казваш всичко това?

— Бях сигурен, че ще ми се изсмееш в лицето. За бога, Тейт, не бях достатъчно добър за теб тогава. А и сега не съм по-добър.

— Не бил достатъчно добър — тихо каза тя. — И в какъв смисъл?

— Във всякакъв смисъл. Ти си умна, образована, имаш семейство. — Объркан от опита си да обясни необясними неща, той прокара пръсти през косата си. — Ти имаш... ами, класа.

За момент тя запази мълчание. Всичко в нея кипеше.

— Виж какво, Матю, прекалено изтощена съм, за да ти се ядосам, дори за нещо толкова нелепо като това. Въобще не съм подозирала, че точно ти може да имаш проблеми със самочувствието си.

— Не става въпрос за самочувствие. — Думите ѝ го накараха да се почувства като последен глупак. — Просто ти изредих няколко факта. Аз съм ловец на потънали съкровища, който през повечето време няма пукната пара. Единствената ми собственост е яхтата, а дори и тя не е изцяло моя. От сегашното ни откритие в ръцете ми ще се изсипе истинско богатство, което най-вероятно ще профукам за една година.

Навярно щеше да въздъхне, ако не бе започнала да разбира.

— А аз съм учен с добре подплатен портфейл. Нямам яхта, но имам апартамент, който използвам рядко. Настоящото ни откритие ще ме направи известна и аз смятам да използвам този факт, наред с дела си от парите, за да затвърдя още малко репутацията си. От тези две кратки резюмета излиза, че нямаме почти нищо общо помежду си и че не съществува логично основание да поставим основата на една дългосрочна връзка. Искаш ли въпреки това да се пробваме?

— Както аз виждам нещата — каза след кратък размисъл той, — ти си достатъчно голяма и достатъчно умна, за да поемаш рискове. Така че, да, искам да се пробваме.

— Същото се отнася и до мен. Навремето бях сляпо влюбена в теб. Сега те виждам много по-ясно и те обичам повече. — Тя обхвана лицето му с ръце. — Сигурно сме луди, Ласитър. Обаче чувството е страхотно.

Той обърна глава и притисна устни към дланта ѝ.

— Чувството е такова, каквото трябва да бъде. — Не помнеше кога за последен път се бе носил на крилете на радостта. Приблужи я до себе си и заби нос в косата ѝ. — Бях успял да те изхвърля от мислите си, Червенушке. Почти.

— Почти?

— Така и не забравих миризмата ти.

Тя се изкиска и се наведе назад, така че да вижда лицето му.

— Миризмата ми?

— Свежа. Хладна. Като на русалка. — Той допря устни до нейните и ги задържа там. — Кръстих я на теб.

Яхтата, осъзна тя. Яхтата, която беше построил със собствените си ръце.

— Матю, караш ме да се главозамайвам. — Доволна, тя се облегна на рамото му. Този път щяха да отплават към залеза. — По-добре да излезем на палубата преди някой да дойде да ни търси. Има нещо, което трябва да съобщим на останалата част от отбора.

— Практичната Тейт на вашите екрани. — Той разроши косата ѝ. — А пък аз тъкмо се канех да те вкарам в леглото.

— Знам. — Радостни тръпки пробягаха по гръбнака ѝ при мисълта, че е желана. — И това определено е нещо, което очаквам с нетърпение. Но засега... — Тя хвана ръката му и го задържа към вратата. — Хареса ми как я заключи. Много мъжкарско беше.

— Мъжкарските работи май ти харесват.

— В малки и сладки дози.

Когато излязоха, тя го хвана под ръка и двамата се приближиха до парапета. Бързата мелодия по радиото на палубата на „Русалка“ и неуморните, забързани звуци от чука на майка ѝ се чуваха ясно. Компресорът бучеше и стържеше упорито. Въздухът бе изпълнен със серния парфюм на подводните разкопки.

— Всички ще подскочат от вълнение и изненада, когато им покажеш амулета.

— Когато ние им го покажем — поправи я Матю.

— Не, той си е твой. Не мога да дам рационално обяснение на чувствата си по този въпрос, Матю — продължи тя, изпреварвайки протестите му. — Сигурно най-после започвам да приемам, че това занятие по принцип не почива на рационална основа. Нали сама усетих притеглянето на това колие, един вид страстта да го притежаваш. Когато го взех в ръцете си, бях в състояние наистина да видя, съвсем ясно — добави тя, обръщайки се към него, — всичко онова, което то може да ми донесе. Парите, несметното богатство, славата и уважението. Властта. Направо ме разтърсва мисълта, че под всичките ми възвишени мотиви за образование и знания искам точно тези неща.

— Излиза, че и ти си човек.

— Беше много силно — имам предвид желанието да го задържа, да го използвам, за да постигна собствените си цели.

— И какво те спря? Какво те накара да решиш, че е по-добре да го предадеш на Вандайк?

— Обичам те — каза простичко тя. — Бих направила всичко, за да те защита. — Тя се усмихна криво. — Да ти звучи познато?

— Звучи ми така, сякаш е крайно време да започнем да си вярваме. Но това не променя факта, че ти намери амулета.

— Може би така е наредила съдбата, за да мога да ти го дам.

— Съдбата? — Той обхвана с ръка брадичката ѝ. — И това от устата на един учен?

— Учен, който внимателно е чел Шекспир. „Да, има по земята и небето неща, Хорацио...“ — Вперила очи в неговите, тя потисна тръпките, които пропълзяха по тялото ѝ. — Сега е в твоите ръце, Матю. И решението е твое.

— И няма да има „ако ме обичаш, щеше да...“?

— Знам, че ме обичаш. Има жени, които за цял живот не са чули неща като тези, които ти ми каза преди малко. И поради тази причина ще се ожениш за мен.

Ръката му се смъкна от лицето ѝ. Реакция, предизвикана от слабост в коленете, която извика на лицето ѝ крива усмивка.

— Така ли?

— Точно така, по дяволите. Не би трябвало да е много трудно да се уредят необходимите документи на Нейвис. Убедена съм, че и двамата предпочитаме да не усложняваме нещата. Може да си спретнем една малка церемония тук, на яхтата.

Стомахът му се обърна, после се върна на мястото си.

— Всичко си измислила.

— На мен ми дай да измислям, Ласитър. — Изпълнена със самодоволство, тя склучи ръце около врата му. — Така, както аз виждам нещата, съм те притиснала в ъгъла, точно както на мен ми харесва. Този път няма да се измъкнеш.

— Предполагам, че е абсолютно безсмислено да споря по въпроса.

— Напълно — съгласи се тя и почти замърка, когато той плъзна ръката си около нея. — Най-добре се предай още сега.

— Любима, аз развях бялото знаме в момента, в който ти обърна хамака и аз тупнах на задника си. — Усмивката в очите му угасна. — Ти си ми талисманчето, Тейт — промърмори той. — Няма нещо, което да не мога да направя, ако ти си до мен.

Тя се гушна в прегръдката му и затвори очи. И се опита да не мисли за тежестта на проклятието, което той носеше в джоба си.

Екипите се събраха на палубата на „Русалка“ под изтъняващите лъчи на залязващото слънце. Седмиците, прекарани в лов на съкровища, се бяха оказали повече от доходоносни. Върху обширната предна палуба лежах последните находки, отделени от попадналите сред тях отломки и камъни. Имаше секстанти и октанти, различна посуда, златен медальон с кичур коса под капачето.

Тейт правеше всичко възможно да не мисли за амулета, който все още беше у Матю, и отговаряше на въпросите относно двете порцеланови фигурки, които разглеждаше баща й.

— От династията Чин са — каза тя. — Наричат ги „Безсмъртни“, защото изобразяват свещени човешки персонажи от китайската теология. Общо са осем, а тези двете са чудесно запазени. Може да намерим останалите шест, ако комплектът е бил пълен. Не са включени в товарителницата.

— Ценни ли са? — обади се Лару.

— Много. Според мен трябва да помислим за прехвърлянето на по-ценните и по-крехките находки на някое по-сигурно място — каза Тейт, като съзнателно избягваше погледа на Матю. — Мисля, че освен това трябва да повикаме поне още един археолог. Имам нужда от квалифицирана помощ и от по-мощна апаратура, за да бъде изследването на ниво. А трябва да започнем и работа по консервирането на самата „Изабела“.

— Направим ли нещо такова, Вандайк моментално ще ни хване дирята — възрази Бък.

— Няма да има такава опасност, ако уведомим необходимите институции. Комитета по морска археология в Лондон и съответната институция в Щатите. Във всеки случай да го пазим в тайна е далеч по-опасно, отколкото ако го направим публично достояние. Стане ли всичко официално, за Вандайк, а и за всеки друг, ще е невъзможно да саботира експедицията ни.

— Не познаваш пиратите — каза мрачно Бък. — А правителството е най-големия пират от всички.

— По този въпрос съм съгласен с Бък. — Рей се загледа намръщен в китайските фигурки. — Не отричам, че сме морално задължени да споделим със света онова, което намерихме, но още не сме си свършили работата. Предстоят ни още седмици разкопки, а може би месеци преди да приключим. А и още не сме намерили онова, заради което дойдохме най-вече.

— „Проклятието на Анжелик“ — измърмори сподадено Бък. — Може пък то да не иска да бъде намерено.

— Ако е там — поправи го Лару, — ще го намерим.

— Мисля, че пропускаме най-важното — обади се тихо Марла. Тя толкова рядко предлагаше мнението си във връзка с планове по разкопките, че всички замълчаха и се обърнаха към нея. — Знам, че не се гмуркам и не работя със смукача, но разбирам много добре същността на цялата тази история. Помислете какво сме направили, какво сме намерили до този момент. Една малка експедиция, разполагаща едва с два водолазни екипа, която прави всичко възможно да запази работата си в дълбока тайна. А разкрихме истинско чудо. И стоварихме отговорността да се грижи за това чудо върху раменете на Тейт. А сега, когато тя моли за помощ, всички се притесняваме дали някой няма да дойде и да ни го открадне. Е, няма да може — добави тя.

— Защото вече го направихме. И ако съсредоточим вниманието си само върху един-единствен обект, няма ли да изгубим от поглед цялото? „Проклятието на Анжелик“ може и да ни е довело тук, но не е нужно да го намерим, за да знаем, че сме постигнали нещо невероятно.

Рей въздъхна и праметна ръка през раменете ѝ.

— Права си. Права си, разбира се. Глупаво е да се смята, че не сме успели само защото не сме открили амулета. Въпреки това всеки път, когато се спусна на дъното и се върна горе без него, имам чувството, че съм се провалил. Въпреки всички тези неща.

Горящият поглед на Тейт премина покрай Матю, преди да се спре на баща ѝ.

— Не си се провалил. Както и никой от нас.

Без да казва нищо, Матю се изправи, извади златното колие от джоба си и го залюля. За миг на Тейт ѝ се стори, че вижда от камъка да изригва светлина.

Рей се изправи, залитна и неуверено посегна да докосне рубина в средата.

— Намерил си го!

— Тейт го намери. Тази сутрин.

— То е инструмент на дявола — прошепна Бък. — Няма да ви донесе друго освен мъка.

— Може наистина да е инструмент — съгласи се Матю и погледът му отскочи към Лару. — И аз ще го използвам. Гласувам за предложението на Тейт. Ще уредим прехвърлянето на находките. Тя може да се свърже с комитетите, които спомена.

— За да можеш да подмамиш Вандайк — измърмори тя.

— Вандайк е мой проблем. Той иска това. — Той вдигна колието. — Ще трябва да мине през мен, за да го докопа, а както скоро ще разбере, това няма да е лесно. Може би ще е най-добре, ако прекъснем за малко операцията. Ти, Марла и Тейт може да отидете на острова.

— И да те оставим тук сам да се оправяш с него? — Тейт тръсна глава. — Забрави, Ласитър. Само защото съм достатъчно глупава да искам да се омъжа за теб, не означава, че ще те оставя да ме отпратиш.

— Ще се жените? — Марла притисна длан към устата си. — О, слънчице!

— Имах намерението да ви го съобща по по-подходящ начин. — В очите на Тейт искреше раздражение. — Мижитурка такава!

— И аз те обичам. — Матю я прегърна през кръста. Амулетът висеше в другата му ръка. — Тя ми предложи днес следобед — обясни той на Марла. — Реших да не я държа в напрежение и приех, след като това означава, че получавам и теб в допълнение към пазарлъка.

— Слава богу, че на вас двамата най-после ви дойде акълът в главата — разхълца се Марла и се хвърли да ги прегръща. — Рей, детенцето ни ще се жени!

Той непохватно потупа съпругата си по рамото.

— Май на мен се пада задължението да кажа нещо дълбокомислено. — В душата му се сражаваха разнородни чувства, съжалението се смесваше с радостта. Малкото му момиченце вече бе жена на друг мъж. — Нищо не мога да измисля, по дяволите.

— Ако ме извините — каза Лару. — Предлагам да отпразнуваме събитието.

— Разбира се. — Марла изтри очите си и отстъпи назад. — Трябваше аз да се сетя.

— Позволи на мен. — Лару тръгна към камбуза да изрови бутилката *Fume Blanc*, която беше скрил.

След като чашите бяха напълнени, наздравиците вдигнати и сълзите избърсани, Тейт отиде при Бък, който стоеше до парапета.

— Голяма вечер — промърмори тя.

— Аха. — Той надигна чашата си с безалкохолна бира.

— Мислех... надявах се, че ще се радваш за нас, Бък. Аз наистина го обичам.

Той се размърда неспокойно.

— Знам. Просто бях свикнал да смятам, че е само мой през последните петнайсет години. Не бях кой знае какъв заместник на баща му...

— Напротив, справил си се чудесно — прекъсна го разгорещено тя.

— Прецаках работата на няколко пъти, но през повечето време давах всичко от себе си. Винаги съм знаел, че у Матю има нещо по-така. Повече, отколкото у мен или у Джеймс. Така и не разбрах как да го изкарам на бял свят. А ти знаеш — добави той и най-после се обърна към нея. — С теб той е по-добър човек, отколкото би бил иначе. Когато си с него, ще се старее повече и ще се отърве от лошия късмет на Ласитърви. Трябва да го накараш да се отърве от това проклето

колие, Тейт, преди то да е съсипало живота ви. Преди Вандайк да го убие заради него.

— Не мога да направя това, Бък. Ако опитам и той се промени, защото съм го помолила, какво ще му остане?

— Аз никога не бих му казал за него. Аз му втълпих мисълта, че можем да оправдаем смъртта на Джеймс, ако го намерим. Беше глупаво. Мъртвите са си мъртви.

— Матю е самостоятелен човек, Бък. Онова, което прави, не е заради мен, заради теб или заради някой друг. Ако го обичаме, трябва да приемем това.

ГЛАВА 25

Тейт правеше всичко възможно да вземе присърце собствения си съвет. Докато Матю спеше до нея в каютата на „Русалка“, тя се опитваше да прогони страховете си.

Беше казал, че е крайно време да започнат да си вярват. Тя знаеше, че доверието може да бъде щит, не по-слаб от любовта. Тя щеше да направи своя достатъчно здрав, така че да защити и двамата от всичко и от всеки.

Каквото и да станеше, каквото и да направеше той, щяха да го посрещнат заедно.

— Стига си се притеснявала — промърмори Матю и я притисна към себе си.

Топлината на тялото му, твърдата плът, до която се притискаше всеки сантиметър от нейното, действаше успокояващо.

— Кой казва, че се притеснявам?

— Усещам го. — Той прокара длан по хълбока ѝ. — Непрекъснато излъчваш едни отворителни малки стрелички на притеснение. Не мога да заспя от тях. — Ръката му тръгна нагоре по ребрата ѝ. — А след като така и така съм буден... — Той се намести върху нея и обсипа гърлото ѝ с целувки.

— Следващата яхта, която построя, ще има по-голяма капитанска каюта.

Тя въздъхна, когато устните му си запроправяха път към ухото ѝ.

— Следващата?

— Аха. И ще я направя звукоизолирана.

Тейт се изкиска. Хъркането на Бък, който спеше в съседната каюта, разтърсваше стените като гръмотевица.

— Можеш да разчиташ на моята помощ. Лару как издържа?

— Казва, че било като поклащането от вълните. Не можеш да го избегнеш. — Плъзгайки пръст в кръг около едната ѝ гърда, Матю разглеждаше лицето ѝ на лунната светлина, която се процеждаше през отворения прозорец. — Когато проектирах жилищната част, не предвиждах съпруга.

— Гледай да предвиждаш отсега нататък — предупреди го тя. — Тази тук. Според мен жилищната част си е съвсем наред. — Тя предизвикателно близна челюстта му. — Особено капитанската каюта.

— Ако се бях сетил, че един годеж ще ни разчисти пътя до каютата, да знаеш, че щях по-рано да си пробвам късмета. — Той доволно разстла косата ѝ по възглавницата. — Тук е доста по-добре от пода на мостика.

— Определено. — Тя изви устни под неговите. — Но на мен ми харесваха онези нощи. Не мисля, че тая работа с годежа ще продължи дълго — добави тя. — Утре отиваме на Нейвис да уредим формалностите.

— Боже, голяма шефка се извъди.

— Аха. И съм те сгащила, Ласитър. — Тя стегна ръцете си около него. — Наистина съм те сгащила.

Нищо, абсолютно нищо, закле се тя, нямаше да го отдели от нея.

— Веднага щом свършите, ви чакам в бутика — каза Марла, докато изгърсваше пясъка от сандалите си, стъпила на каменната пътека, която водеше от плажа към курортния комплекс. Скромна сватба или не, тя възнамеряваше да изпълни задълженията си като майка на булката и заместник-майка на младоженеца, при това съвсем сериозно.

Тейт въздъхна и праметна плитката на гърба си.

— Предполагам, че няма смисъл да ти повтарям, че не ми трябва нова рокля.

— Няма. — Марла се усмихна лъчезарно. — Ще ти купим сватбена рокля, Тейт Бомон. Ако в бутика на комплекса няма нищо подходящо, ще отидем до Сейнт Кристофър. И, Матю. — Тя го потупа лекичко по бузата. — Едно подстригване ще ти се отрази добре. Както и един свестен костюм.

— Да, госпожо.

— Айде стига бе! — промърмори Тейт.

Без да ѝ обръща внимание, Марла продължи да се усмихва.

— Сега вървете да поговорите с администратора. Сигурна съм, че той ще може да ви упъти към кого да се обърнете за документите.

Матю, двамата с теб ще се огледаме за костюм по-късно следобед. А, Тейт, попитай го и за обувки.

— Обувки?

— Нали трябва да вземем някакви, които да подходат на роклята. — Тя им махна жизнерадостно и заизкачва стълбите към бутика.

— Вече нищо не може да я спре — промърмори Тейт. — Слава богу, че го правим тук и сега. Можеш ли да си представиш какво чудо щеше да организира, ако се бяхме женили на Хатерас? Дарове и излагане на чеиза. Цветя, уредници на банкети, торти... — Тя потръпна. — Сватбени консултанти.

— На мен ми звучи добре.

— Ласитър! — Тя го погледна развеселена. — Не ми казвай, че всичката тази суетня ти харесва. Ако ѝ се даде възможност, тя би те напъхала в смокинг, а вероятно и във фрак. — Тя го плесна дружески по задника. — Не че няма да изглеждаш страхотно де.

— Мислех, че жените по правило харесват големите, показни сватби.

— Това не се отнася за нормалните жени. — Вече съвсем развеселена, тя спря по средата на стълбите. — Матю, ти това ли искаш, всичките ония помпозни отживелици?

— Виж какво, Червенушке, взимам те всякак. Просто не разбирам какво лошо има в това да се понагиздим малко. Нова рокля, подстрижка.

Тейт присви дяволито очи.

— Тя ще те накара да си сложиш вратовръзка, приятелче.

Едва се сдържаше да не ѝ намигне.

— Голяма работа.

— Прав си. — Тейт се засмя и притисна с ръка стомаха си. — Май ще е най-добре просто да си призная и толкова. Страх ме е.

— Хубаво. — Той сложи ръка върху нейната. — Значи ставаме двама.

Влязоха във фойето.

Петнайсет минути по-късно излязоха замаяни.

— Страшно лесно, нали — успя да изрече тя. — Да докажем поданството си, да подпишем някой и друг документ. — Тя издуха косата от очите си. — Току-виж сме успели за два-три дни.

— Крачетата ли ти изстинаха?

— Ледени блокчета са, но ще ми мине. А ти?

— Никога не се измъквам от уговорена сделка. — За да го докаже, той я грабна и я завъртя. — Доктор Ласитър ли ще бъдеш, или доктор Бомон?

— Ще бъда доктор Бомон и госпожа Ласитър. Доволен ли си?

— Доволен съм. Е, май е по-добре да потегляме към бутика.

— Мога да ти го спестя. — Тя му лепна една силна, разбираща целувка. — Ако харесаме някоя рокля в бутика, на теб няма да ти е позволено да я видиш. Мама ще получи припадък, ако не спазим поне една традиция.

Надеждата разцъфна на лицето му.

— И не се налага да обикалям по магазините?

— Не се налага да обикаляш по магазините, докато мама не успее да те докопа. Защо не наминеш след половин час? Чакай, забравих, че си имам работа с Марла Бомон, по прякор Бяската купувачка. Дай ни един час. И понеже изпитвам необичаен прилив на щедрост, когато се отнася до теб, ако мама реши да ме завлече на Сейнт Кристофър, първо ще минем покрай яхтата и ще те оставим там.

— Дълга ти голяма услуга, Червенушке.

— Няма да забравя. Пусни ме долу.

Той я целуна за последно и я остави да стъпи на краката си.

— В бутиците продават и дамско бельо, нали?

— Няма начин да не продават. — Тя се засмя и го сръга в ребрата. — Ще те изненадам. Изчезвай, Ласитър.

С усмивка на лице, тя го гледа, докато той не се изгуби във фоайето. Най-неочаквано идеята за една нова рокля, нещо ефирно и романтично, вече не ѝ се струваше толкова глупава. Нещо, което да върви с едно малко златно сърчице, украсено с перла.

„Ласитър — реши тя, — направо ще ти взема акъла.“

Зачервена от удоволствие, тя тръгна през вътрешния двор. Ръката, която я сграбчи за лакътя, я накара да се засмее.

— Матю, стига...

Думите заседнаха заедно с дъха ѝ в гърлото. Тя се взираше в гладко избръснатото, красиво лице на Сайлъс Вандайк.

За момент реалността сякаш бе на ръба да се срути. „Той въобще не се е променил“ — помисли си глупаво Тейт. Годиците въобще не му

личаха. Гъстата лъскава коса с цвят на калай, гладкото изящно лице и бледите очи си бяха същите.

Ръката му върху нейната беше мека като на дете, долавяше се и тънкият аромат на скъп одеколон.

— Госпожице Бомон, какво удоволствие да ви срещна по този неочакван начин. Трябва да кажа, че годините са били изключително щедри към вас.

Звукът на гласа му, с едва доловим европейски акцент и студено самодоволен, бе онова, което я върна в действителността.

— Пусни ме.

— Сигурен съм, че можете да отделите някоя и друга минутка за един стар приятел? — Като продължаваше да се усмихва любезно, той я подкара грубо покрай голямата леха с лъскави растения, преди още да е завършил репликата си.

„Наоколо има хора“ — напомни си тя, докато се бореше със страха си. Почиващи, персонал, подранили гости на ресторанта край басейна. Трябваше само да извика.

Мисълта, че се страхува, тук, на ярката дневна светлина, я накара да забие пети в земята.

— Е, имам някоя и друга минутка за тебе, Вандайк. Всъщност с най-голямо удоволствие бих се разправила с теб. — Сама, без Матю да ѝ се пречка. — Но ако не ме пуснеш, и то веднага, ще се разкрещя.

— Виж, това би била една наистина непростима грешка — спокойно каза той. — А вие сте разумна жена. Знам го.

— Продължавай да ме буташ и ще видиш точно колко разумна съм. — Тя издърпа побесняла ръката си. — Достатъчно съм разумна, за да знам, че не можеш да ми направиш нищо на обществено място.

— Да ви направя? — Той изглеждаше смаян и дори обиден. Но главата му се пръскаше от пулсираща болка при мисълта, че тя смее да го предизвиква. — Тейт, мила моя, как можахте да кажете нещо толкова глупаво? Не бих си и помислил да ви направя нещо. Просто ви каня да дойдете с мен и да прекарате няколко часа на яхтата ми.

— Нещо не си наред.

Пръстите му се впиха толкова неочаквано и болезнено в ръката ѝ, че тя беше прекалено изненадана, за да извика.

— Внимавай. Лошите обноски не са ми по вкуса. — Лицето му отново се успокои и по устните му се плъзна усмивка. — Да опитаме

още веднъж, а? Бих искал да ме придружиш за едно кратко дружеско гостуване. Ако откажеш, ако държиш да направиш сцена тук, както сама се изрази, на обществено място, то годеникът ти ще плати за това.

— Моят годеник ще ти остърже физиономията в паветата, Вандайк, освен ако аз не го изпреваря.

— Колко жалко, че доброто възпитание на майка ти не се е проявило в следващото поколение. — Той въздъхна и се наведе към нея, стиснал зъби, за да контролира гласа си. — Докато с теб си говорим, двама от моите хора наблюдават Матю. Няма да направят нищо, освен ако не ме принудиш да им дам знак за противното. Те са доста опитни и също толкова дискретни.

Кръвта се отцеди от лицето ѝ.

— Едва ли могат да го убият във фоайето на курортен хотел. — Но той бе посял семето на страха и то вече даваше плод.

— Нищо не ти пречи да поемеш този риск. О, а онази в бутика не беше ли майка ти? Избрала ти е няколко прекрасни неща.

Изтръпнала от страх, Тейт вдигна очи. От мястото ѝ се виждаха стъклената врата и витрините, в които се отразяваше слънцето. Както и мъжът, широкоплещест, добре облечен, който се мотаеше отвън. Тя бавно наведе глава.

— Не я наранявай. Нищо не ти е направила.

— Ако правиш каквото ти кажа, няма да има причина да наранявам никого. Ще тръгваме ли? Наредих на готвача да приготви един наистина специален обяд, а сега има и с кого да го споделя. — С ужасяваща галантност той я хвана под ръка и я поведе към кея. — Пътуването ще бъде съвсем кратко — увери я той. — Хвърлил съм котва западно от вас.

— Как разбра?

— О, скъпа моя. — Наперен в белия си костюм и панамената шапка, доволен от победата си, той се изкиска. — Колко наивно от твоя страна да смяташ, че няма да разбере.

Тейт издърпа ръката си и хвърли последен поглед към курортния комплекс, преди да стъпи в очакващата ги лодка.

— Ако им направиш нещо, ако само докоснеш някой от тях, ще те убия със собствените си ръце.

И докато яхтата пореше вълните, тя обмисляше начините, по които да го направи.

Марла въздъхна, помоли продавачката да отдели нещата, които беше избрала, и тръгна да търси дъщеря си. Обиколи ресторантите и фойетата, огледа плажа и басейна, накрая, леко раздразнена, мина през магазина за сувенири и се върна в бутика.

Но тъй като и там нямаше следа от Тейт, Марла тръгна обратно към фойето с намерението да помоли портиера да прати някой пиколо да я потърси.

Забеляза Матю, който тъкмо изскачаше от едно такси.

— За бога, Матю, къде бяхте?

— Трябваше да се погрижа за едно нещо. — Той потупа джоба си, където, внимателно сгънат, лежеше току-що подписаният договор. — Закъснях съвсем малко!

— За какво си закъснял?

— Разбрахме се за един час. — Той погледна спокойно часовника си. — Няма и пет минути да съм закъснял. Е, уговори ли я за роклята, или още се инати?

— Не съм я виждала — нацупено каза Марла. Беше ѝ горещо и се чувстваше обърквана. — Мислех, че сте заедно.

— Не, разделихме се. Тя тръгна към теб. — Той вдигна рамене. — Говорехме си за различните видове сватби, за цветя и такива работи. Сигурно се е заплеснала някъде.

— Не мисля... фризьорския салон! — каза Марла, получила внезапно вдъхновение. — Сигурно е решила да си запише час да ѝ направят косата, маникюра, при козметичката...

— Тейт?

— Ами това е нейната сватба. — Смаяна от нехайството на младостта, тя поклати глава. — Всяка жена иска да бъде красива булка. В момента със сигурност е там и разглежда списания с фризури.

— Щом казваш. — Мисълта как Тейт се лъска и клепа в негова чест го накара да се ухили. Това той не можеше да пропусне. — Давай да я изкараме оттам.

— Ще ѝ кажа аз на нея — измърмори Марла. — Бях започнала да се притеснявам.

— Шампанско? — Вандайк вдигна една кристална чаша от подноса, който стюардът бе поставил до двата шезлонга в електриков цвят.

— Не.

— Смятам, ще се съ согласиш, че то подготвя небцето за блюдото с омари, което ще ни поднесат за обяд.

— Не ме интересува нито шампанското ти, нито омарите, нито прозрачните ти любезности.

Без да обръща внимание на леките тръпки от страх, които пълзяха по гръбнака ѝ, Тейт държеше раменете си изправени. Ако преценката ѝ бе правилна, намираха се на около миля западно от „Русалка“. Можеше да преплува дотам, ако се наложи.

— Онова, което ме интересува, е защо ме отвлече.

— Такава силна дума. — Вандайк отпи малка глътка от шампанското и реши, че е охладено до подходящата температура. — Седни, моля те. — Очите му изстинаха, когато тя продължи да стои, облегната на парапета. — Сядай — повтори той. — Трябва да поговорим по работа.

Смелостта е едно нещо. Но сега, когато очите му я фиксираха с поглед, безизразен и безумен като на акула, тя реши, че ще е по-разумно да се подчини. Седна с изправен гръб и се застави да приеме чашата, която той ѝ подаде.

Беше сгрещила. Вандайк се беше променил. Мъжът, срещу когото се бе изправила преди осем години, беше нормален. А този...

— За... съдбата, навярно?

Би предпочела да лисне чашата в лицето му. Малкото удовлетворение, което подобно действие би ѝ донесло, щеше да има висока цена, осъзна Тейт.

— За съдбата? — Беше ободряващо да чуе, че гласът ѝ звучи спокойно. — Да, бих могла да пия за това.

Той се облегна назад, пръстите му стискаха столчето на кристалната чаша.

— Толкова е приятно да си говорим отново. Знаеш ли, Тейт, ти ми направи много добро впечатление при последната ни среща. За мен бе удоволствие да следя професионалния ти напредък през годините.

— Ако знаех, че по някакъв начин си свързан с последната експедиция на „Номад“, никога нямаше да участвам в нея.

— Колко глупаво. — Той кръстоса глезените си, за да се наслади по-пълно на виното и компанията. — Сигурно знаеш, че съм финансирал редица учени, изследователски лаборатории, експедиции. Без моята подкрепа много проекти въобще нямаше да бъдат реализирани. Да не говорим за благотворителната ми дейност, благородните каузи... — Той отпи отново. — Би ли отрекла ползата от тези каузи, благотворителни и научни, само защото не одобряваш източника на финансирането им?

Тя надигна чашата си и отпи също толкова деликатно, колкото и той.

— Когато източникът е убиец, крадец, човек без съвест и морал — да.

— За щастие малцина споделят твоето мнение за мен, или по-скоро твоята наивна представа за морал. Ти ме разочарова — каза той с тон, от който сърцето ѝ прескочи. — Предаде ме. И ме вкара в разходи. — Той разсеяно вдигна очи към приближаващия се стюард. — Обядът е сервиран. — Беше възвърнал изисканите си маниери. — Надявам се да ти хареса.

Той се изправи и ѝ подаде ръка, която тя отказа да приеме.

— Не поставяй на изпитание търпението ми, Тейт. Дребните бунтове само ме дразнят. — Той илюстрира думите си като я сграбчи за китката. — Ти вече ме разочарова дълбоко — продължи той, докато тя се мъчеше да измъкне ръката си. — Но се надявам, че ще се възползваш от този последен шанс да поправиш грешката си.

— Махни си ръцете от мен! — Гневът ѝ бе излязъл от контрол и бушуваше във вените ѝ. Вдигна юмрук, готова да го удари, но той внезапно сграбчи плитката ѝ и я дръпна така силно, че пред очите ѝ се появиха звезди. Привлече я грубо към себе си. Тялото под елегантния костюм се оказа твърдо и жилаво.

— Ако си мислиш, че имам скрупули, които да ми забраняват да ударя жена, то помисли си още веднъж. — Очите му блестяха, когато я бутна безцеремонно на стола и се наведе над нея. Дъхът му свистеше, очите му не виждаха. — Ако не бях разумен и цивилизован човек, ако реша да забравя, че съм такъв, ще те потроша, миличка, кокал по кокал.

Очите му се промениха като лампа, която се включва и изключва с едно натискане на копчето. Злобата се превърна в усмивка, тънка и

нервна.

— Много хора смятат, че телесното наказание е неразумно и дори нецивилизовано. — Той се засуети придирчиво с омачканите си ревери, после седна и махна с ръка, което бе знак за стюарда да прибере виното и чашите. — С което аз не съм съгласен. Твърдо вярвам, че болката и наказанието са много ефикасни, когато е необходимо да се внуши някому чувство за дисциплина. Или уважение. Аз изисквам уважение. Заслужил съм го. Наистина трябва да опиташ тези маслини, скъпа. — Превъплътил се за пореден път в добродушен домакин, той ѝ предложи кристалното блюдо. — Те са от една от маслиновите ми горички в Гърция.

Ръцете ѝ трепереха и тя ги държеше преплетени под масата. Що за човек трябва да си, за да заплашваш с физическа разправа в един момент, а в следващия да черпиш заплашвания с екзотични вкусоции? Не и нормален във всеки случай.

— Какво искаш?

— Най-напред, да споделя един вкусен обяд на едно приятно място с една привлекателна жена. — Той вдигна вежди, когато страните ѝ побеляха. — Не се притеснявай, скъпа Тейт. Чувствата ми към теб са твърде бащински, за да съдържат сексуален подтекст. Честта ти, както ти вероятно би я нарекла, не е заплашена от нищо.

— И от мен се очаква да почувствам облекчение от факта, че изнасилването не присъства в плановете ти?

— Още една грозна дума. — Леко раздразнен от начина ѝ на изразяване, той си сипа от маслините и ордъовъра. — Мъж, който се унижава дотам да се натрапва сексуално на една жена, за мен не е никакъв мъж. Един от отговорните ми служители в Ню Йорк беше принудил асистентката си да прави секс с него. Наложил се жената да влезе в болница, след като онзи свършил с нея. — Вандайк си отрязал парче пушена шунка. — Наредил да го уволнят. След като уредил да го кастрират. — Той попи устата си с бледосиня ленена салфетка. — Лаская се от мисълта, че жената би ми благодарила. Моля те, опитай омарите. Гарантирам ти, че са превъзходни.

— Май нямам апетит. — Тейт бутна чинията си настрана с мисълта, че жестът ѝ е безсмислено предизвикателен. — Докара ме тук, Вандайк, и очевидно можеш да ме държиш тук. Поне докато Матю

и семейството ми не започнат да ме търсят. — Тя вирна брадичка и го погледна право в очите. — Защо не ми кажеш какво искаш?

— Ще трябва да поговорим за Матю. — Той се замисли. — Но това може да почака. Искam онова, което винаги съм искал. Искam онова, което ми принадлежи. „Проклятието на Анжелик“.

Тревога разяждаше стомаха на Марла. Без значение колко пъти си повтаряше, че Тейт не може да изчезне просто така, в действителност беше ужасена. Гледаше хората, които влизаха и излизаха, персонала, забързан в изпълнение на задълженията си, гостите, които се разхождаха между басейна, фоайето и градината.

До ушите ѝ долитаха смях, пляскането на децата в басейна, жуженето на шейкърa, който смесваше ледени питиета за чакащите на бара.

С Матю се бяха разделили — тя имаше задачата да съобщи на рецепцията, да разпита портиера, таксиметровите шофьори, всеки, който може да е видял Тейт да напуска комплекса. Той бе тръгнал да провери плажа и пристанището.

Забеляза Матю да идва към нея и сърцето ѝ затуптя, изпълнено с надежда. Само след секунда обаче видя, че е сам и че лицето му е мрачно.

— Тейт?

— Няколко души са я забелязали. Видяла е някого и се е качила с него в една лодка.

— Качила се е? Кого е видяла? Сигурен ли си, че е била тя?

— Тя е била. — Паниката, която беснееше в него, можеше да бъде овладяна. Но не беше толкова лесно да овладее нуждата да убива. — Описанието, което ми дадоха, съвпада с Вандайк.

— Не! — Останала без сили от страх, тя посегна да хване ръката му. — Тя не би отишла с него.

— Освен ако не е имала избор.

— Полицията — успя да изрече тя. — Ще съобщим в полицията.

— И ще им кажем, че е напуснала острова, без да се съпротивлява, с човека, който е спонсорира последния ѝ проект? — Той поклати глава, очите му горяха. — Не знаем и колко ченгета си получават заплатите от него. Ще го направим по моя начин.

— Матю, ако ѝ направи нещо...

— Няма. — Но и двамата знаеха, че го казва само за да я успокои. — Няма причина да я наранява. Хайде да се връщаме. Според мен той едва ли е далеч от мястото, където сме хвърлили котва.

„Той не знае.“ Различни вероятности се блъскаха безредно в ума на Тейт. Знаел е къде да ги намери. По някакъв начин е знаел какво правят. Но не знаеше какво са намерили. Печелейки време, тя посегна към чашата си.

— Мислиш ли, че щях да ти го дам, ако беше у мен?

— О, смятам, че когато го намериш, ще ми го дадеш, за да спасиш Матю и останалите. Крайно време е да заработим заедно, Тейт, както го бях планирал.

— Планирал си го?

— Да. Макар и да не се получи точно както се бях надявал. — За момент той се замисли над казаното. — Склонен съм да забравя грешките ти, дори съм склонен да ви оставя, теб и твоя екип, да приберете съкровището на „Изабела“. Искam единствено амулета.

— Ще го вземеш и ще си тръгнеш? Каква гаранция имам, че ще стане така?

— Имаш моята дума, разбира се.

— За мен твоята дума не струва абсолютно нищо.

Тя ахна неволно, когато Вандайк смаза пръстите ѝ в ръката си.

— Не позволявам да ме обиждат. — Когато я пусна, ръката ѝ пулсираше като развален зъб. — Думата на един мъж е свещена, Тейт — каза той със зловещо спокойствие. — Предложението ми остава същото. Амулетът е единственото, което искам от теб. В замяна ще имаш славата и богатството, които вървят с „Изабела“. Името ти ще значи нещо. Дори съм склонен да ти помогна в това отношение, доколкото е в сферата на възможностите и влиянието ми.

— Не ми трябва твоето влияние.

— Неведнъж си се облагодетелствала от него през последните осем години. Но го правех за мое собствено удоволствие. Все още ме боли от мисълта, че на щедростта ми бе отвърнато с неблагодарност. — Лицето му потъмня. — Дело на Ласитър. Разбирам. Сигурно си даваш сметка, че като се свързваш с него, ти дискредитираш

собствените си очаквания, стандартите си, обществените и професионалните си възможности. Мъж като него не може да бъде придобивка за теб в нито едно отношение.

— Пред мъж като Матю Ласитър ти си едно дете. Едно разглезено злобно дете.

Главата ѝ отскочи назад и очите ѝ се насълзиха, когато той я зашлеви по бузата.

— Предупредих те. — Вбесен, Вандайк бутна чинията си и тя падна от масата и се разби на палубата. — Няма да позволя неподчинение. Проявих снизхождение, защото се възхищавам на куража и интелигентността ти, но по-добре внимавай какво говориш.

— Презирам те. — Тя се стегна в очакване на следващия удар. — Ако намеря амулета, по-скоро бих го унищожила, отколкото да ти го дам.

Той откачи пред очите ѝ. Ръцете му се тресяха, погледът му беше убийствен. Нещо повече, осъзна тя. Имаше някаква ужасяваща наслада в очите му. Беше сигурна, че ще я нарани. И че това ще му достави удоволствие.

Инстинктът за оцеляване взе връх над парализиращия страх. Тя рязко скочи и хукна към парапета. Единствено водата предлагаше сигурност. Морето щеше да я спаси. Но тъкмо да се хвърли в него и някой я сграбчи изотзад.

Тя риташе, пицеше и се опитваше да хапе. Почти без никакво усилие стюардът обездвижи ръцете ѝ, като ги изви зад гърба ѝ, и продължи да ги извива, докато зрението ѝ се замъгли.

— Остави я на мен.

Сякаш отдалеч чу гласа на Вандайк и се просна безсилно на палубата.

— Не си толкова разумна, колкото се надявах. — Все още в лапите на гнева, той стисна наранената ѝ ръка и я дръпна да се изправи. Стон заседна в гърлото ѝ от пристъп на агонизираща болка. — Лоялността ти е насочена в неправилна посока, Тейт. Ще трябва да ти дам един урок...

Той млъкна, когато звукът от форсиран двигател привлече вниманието му. Тейт залитна и се обърна по посока на бръмченето.

Матю.

Ужасът и болката пометоха остатъците от гордостта ѝ. Тя заплака тихичко, когато Вандайк за втори път я блъсна на палубата.

Беше дошъл. Тя се сви на кълбо, разтривайки натъртените места. Той ще я отведе и вече няма да я боли. Повече няма да се страхува.

— Закъсняваш — каза Вандайк. — Отново.

— Не беше лесно да тръгна. — Лару скочи с лекота на палубата и хвърли кратък поглед на Тейт преди да извади кесийката с тютюна си. — Виждам, че имаш гостенка.

— Съдбата ми се усмихна. — Почти овладял пристъпа, Вандайк седна, извади кърпичка и попи потното си лице. — Уреждах някои подробности на острова, когато кой мислите ми пресече пътя, ако не прекрасната госпожица Бомон?

Лару цъкна с език и отпи от шампанското на Тейт.

— Бузата ѝ е червена. Не одобрявам грубото отношение към жените.

Зъбите на Вандайк се оголиха.

— Не ти плащам за одобрението.

— Може и така да е. — Лару реши да отложи цигарата и да се наслади на ордъовъра. — Когато Матю разбере, че е при теб, ще дойде да я търси.

— Разбира се. — Това щеше да компенсира всичко. Почти всичко. — Нали не си дошъл само да ми кажеш онова, което вече знам?

— Лару! — Треперейки, Тейт успя да се изправи на колене. — Матю? Къде е Матю?

— Бих предположил, че се връща от Нейвис, за да те търси.

— Но... — Тя разтърси глава, за да проясни мислите си. — Ти какво правиш тук? — Бавно започна да осъзнава факта, че е сам, че си седи спокойно на масата и дъвче.

Той се усмихна, когато позна по очите ѝ, че фактите се наместват в главата ѝ, а заедно с тях и отвращението.

— Е, значи най-после ти светна.

— Ти работиш за него. Матю ти вярваше. Ние всички ти вярвахме.

— Трудно бих си изкарал заплатата, ако не беше така.

Тя изтри сълзата, която се стичаше по бузата ѝ.

— За пари? Предал си Матю за пари?

— Аз съм силно привързан към парите. — Без да ѝ обръща повече внимание, той се облегна и пхна една маслина в устата си. — И като говорим за моята силна привързаност, настоявам да получа още една премия.

— Лару, твоите допълнителни възнаграждения започват да ми омръзват. — Вандайк вдигна пръст. В отговор стюардът направи крачка напред, разтвори колосаното си бяло сако и извади излъскан до блясък пистолет. — Може пък да се издигна в очите на Тейт, като заповядам да те прострелят в няколко особено болезнени места и да те хвърлят през борда. Сигурен съм, че акулите ще те харесат.

Свил устни, Лару размишляваше от кои чушки да си вземе.

— Ако ме убиеш, надеждите ти да се сдобиеш с „Проклятието на Анжелик“ ще умрат заедно с мен.

Вандайк стисна ръката си в юмрук и зачака да се успокои. Последва още един кратък сигнал и пистолетът изчезна под майсторски скроеното сако.

— Не по-малко ми омръзнаха и постоянните ти намеци за амулета.

— Двеста и петдесет хиляди американски долара — започна Лару и затвори очи, наслаждавайки се на лютивия вкус на чушлето. — И амулетът е твой.

— Копеле! — прошепна Тейт. — Надявам се наистина да те убие.

— Бизнесът си е бизнес — каза Лару и вдигна рамене. — Виждам, че още не ти е казала какъв късмет извадихме, *mon ami*. Намерихме „Проклятието на Анжелик“. Срещу четвърт милион ще се погрижа до утре по залез-слънце да е в ръцете ти.

ГЛАВА 26

„Проклятието на Анжелик“ проблясваше в ръцете на Матю. Той стоеше на мостика на „Русалка“, стиснал здраво верижката. Горещите бели лъчи на слънцето се изливаха върху рубина, отразяваха се от диамантите, извличаха искри от златото. Находка, която се намира веднъж в живота, слава и богатство, събрани в купчинка метал и скъпоценни камъни.

Страдание.

Всички, които бе обичал, бяха пострадали заради това колие. Държеше го в ръцете си и виждаше безжизненото тяло на баща си, проснато върху палубата. Лицето, толкова близко до неговото собствено, избелено от смъртта.

Виждаше Бък в челюстите на акулата сред вода, поаленяла от кръв.

Виждаше Тейт, с насълзени очи, да му подава амулета, да му предлага правото на избор — избор между спасение и разруха.

Но не можеше да я види в действителност. Не можеше да знае къде е отведена и какво са й сторили. Знаеше единствено, че би сторил всичко, би дал всичко, за да си я върне.

Прокълнатото колие тежеше като олово в ръцете му и му се присмиваше със своята красота.

В очите му гореше огън. Чу стъпките и се обърна.

— Все още няма помен от Лару. — Бък забеляза амулета и нервно отстъпи назад.

Матю изпсува и остави колието върху картите на масата.

— В такъв случай тръгваме без него. Не можем да чакаме.

— Къде тръгваме? Какво по дяволите ще правим? Мисля, че Рей и Марла са прави, Матю. Трябва да извикаме ченгетата.

— Ченгетата помогнаха ли ни миналия път?

— Това не е пиратство, момко, това си е живо отвличане.

— А навремето си беше убийство — каза студено Матю. — Хванал я е, Бък. — Той се наведе над масата, борейки се със старото чувство за безпомощност. — Отвел я е пред очите на десетки хора.

— Ще я размени за това. — Бък навлажни устни и се насили да погледне колието. — Като откуп.

— Не мога да си позволя да разчитам на това. Не мога да си позволя и да чакам повече.

Грабна бинокъла и го тикна в ръцете на Бък.

— Посока запад.

Бък пристъпи напред, вдигна бинокъла и плъзна поглед по хоризонта. Нагласи на фокус яхтата — едва доловимо бяло петънце върху морската шир.

— На една миля — измърмори той. — Може и да е той.

— Той е.

— Сигурно те чака. Мисли, че ще тръгнеш след нея.

— Не бих искал да го разочаровам, нали така?

— Той ще те убие. — Бък примирено остави бинокъла. — Можеш да му дадеш това шибано нещо вързано с панделка и пак ще те убие. Точно както уби Джеймс.

— Няма да му го дам — отвърна Матю. — И той никого няма да убие. — Грабна нетърпеливо бинокъла и претърси хоризонта за някакъв знак от Лару. Нямаше време.

— Трябваш ми, Бък. — Той остави бинокъла. — Трябваш ми на щурвала.

Страхът и болката вече нямаха значение. Тейт гледаше как Лару се храни с апетит и предава съдружниците си. Вече не мислеше за бягство. Скочи и се хвърли върху него.

Нападението беше толкова неочаквано, а жертвата й толкова самодоволна, че тя успя да го събори от стола. Ноктите й се забиха злобно в бузата му и го издраха до кръв преди той да успее да я затисне под себе си.

— Ти си даже по-лош от него! — изсъска тя, извивайки се в ръцете му като змиорка. — Той просто е луд. А ти си отвратителен. Ако Вандайк не те убие, Матю ще го направи. Надявам се да видя това с очите си.

Развеселен и възбуден от сцената, Вандайк отпи от шампанското си. Остави срещата по борба свободен стил да продължи, наслаждавайки се на Лару, който сумтеше от усилието да удържи Тейт.

После с въздишка направи знак на стюарда. Не можеше да си позволи Лару да пострада. Все още.

— Покажи на госпожица Бомон каютата ѝ — нареди той. — И се погрижи да не я безпокоят. — Той се усмихна, когато неговият човек издърпа Тейт на крака. Тя риташе, проклинаше и се бореше, но противникът ѝ я превъзхождаше с петдесет килограма чиста мускулна маса. — Смятам, че трябва да си починеш малко, скъпа, докато двамата с Лару си довършим работата. Сигурен съм, че жилищните условия ще ти се сторят повече от задоволителни.

— Да гориш в ада дано! — извика тя, задавяйки се от прилива на безсилни сълзи, докато стюардът я носеше към каютата. — И двамата да горите!

Вандайк изстиска малко лимон върху омара си.

— Жена, достойна за възхищение, откъдето и да я погледнеш. Не се сплавя лесно. Жалко, че лоялността ѝ е насочена в неправилната посока. Можех да постигна велики неща с нея. И за нея. А сега е просто стръв. — Той отхапа изискано. — Нищо повече.

Лару изтри с ръка кръвта по бузата си. Браздите, издълбани от ноктите ѝ, смъдяха като посипани със сол. Въпреки раздразнената физиономия на Вандайк, той използва ленената салфетка, за да спре кръвта.

— След парите любовта е най-мощния подтик. — Разтърсен повече, отколкото бе склонен да признае, Лару напълни чашата си и я изпи до дъно.

— Разказваше ми за „Проклятието на Анжелик“, когато ни прекъснаха.

— Да. — Лару скришом потърка ребрата си, където се бе забил лакътят на Тейт. Мястото със сигурност щеше да посинее. — Както и за двеста и петдесетте хиляди долара. Американски.

Парите бяха без значение. Вече беше изхарчил сто пъти по толкова в търсене на амулета. Но мисълта да ги плати му беше противна.

— Какво доказателство имаш, че амулетът е у теб?

Свил устни, Лару вдигна ръка към раздраната си буза.

— Хайде стига, *mon ami*. Тейт собственоръчно го намери вчера и, водена от любовта, го връчи самоотвержено на Матю. — За да успокои опънатите си нерви, Лару започна да си свива цигара. —

Великолепен е, дори повече, отколкото ти ми даде да разбере. Централният камък... — Лару направи кръгче с палеца и показалеца си, за да покаже големината му. — Червен като кръв, а диамантите около него са като вледенени сълзи. Верижката е тежка, но с деликатна изработка, както и надписът, гравирани около скъпоценния камък.

Той драсна клечка кибрит, заслонявайки я с длани от лекия бриз, и запали цигарата си.

— Направо усещаш силата, която пее в него. Сякаш пулсира в ръцете ти.

Очите на Вандайк блеснаха, челюстта му увисна.

— Докоснал си го?

— *Bien sur.*^[1] Нали съм вътрешен човек. — Той лениво издиха струйка дим. — Матю го пази като зениците на очите си, но не и от мен. Ние сме от един екипаж, съдружници, приятели. Мога да го взема веднага щом се уверя, че парите са си на мястото.

— Ще си получиш парите. — Ръцете му се тресяха. Лицето му беше бяло и застинало. Той се наведе напред. — Заедно с едно обещание, Лару. Ако ме изиграеш, ако се опиташ да ме издоиш за още пари или ако се провалиш, няма да има такова място, където да се скриеш и където аз да не мога да те открия. А когато това стане, на колене ще ме молиш да те убия.

Лару дръпна от цигарата и се усмихна.

— Трудно е да уплашиш богат човек. А точно такъв ще бъда аз. Ще си получиш проклятието, *mon ami*, а аз ще си получа парите. — Преди да успее да се изправи, Вандайк вдигна ръка.

— Не сме свършили. Четвърт милион са много пари.

— Една малка частица от стойността му — отбеляза Лару. — Да не би да искаш да преговаряш сега, когато амулетът е кажи-речи в ръцете ти?

— Ще удвоя сумата. — Доволен от изненадата, която разшири очите на Лару, Вандайк се облегна назад. — За амулета. И за Матю Ласитър.

— Искаш да ти го доведе? — Лару се засмя и поклати глава. — Дори и безценният ти амулет не може да те опази от него. Той смята да те убие. — Лару махна в посоката, в която бяха отвели Тейт. — А и вече разполагаш с онова, което ще го доведе тук.

— Не искам да ми го водиш. — Беше истинско удоволствие да откаже на самия себе си, осъзна Вандайк. Фактът, че е в състояние да предпочете практичното пред емоционалното решение, доказваше, че все още контролира съдбата си. Бизнесът, реши той, си е бизнес. — Искам да се отървеш от него. Тази вечер.

— Убийство? — Лару се замисли. — Виж, това е интересно.

— Една злополука в морето би свършила работа.

— Мислиш, че ще се гмурка, при положение че Тейт е изчезнала? Подценяваш чувствата му към нея.

— В никакъв случай. Само че чувствата правят мъжа небрежен. Би било жалко, ако нещо се случи с яхтата му, докато той и впиянченият му чичо са на борда. Пожар може би. Експлозия — трагична и с трагичен изход. Срещу четвърт милион отгоре не се съмнявам, че ще проявиш изобретателност.

— Известен съм с бързата си мисъл. Първите двеста и петдесет ги искам депозирани този следобед. Няма да направя нищо, докато не се уверя в това.

— Имаш ги. Когато видя останките от „Русалка“, ще превода и останалото по сметката ти. Нека бъде тази вечер, Лару, в полунощ. После ми донеси амулета.

— Преведи парите.

Минаха часове. Тейт устояваше на безсмисления порив да заудря с юмруци по вратата и да крещи да я освободят. Каютата разполагаше с голям прозорец, от който се откриваше внушителна гледка към морето и слънцето, спускащо се към хоризонта. Столът, който бе запратила към него, отскочи от стъклото, без да остави и драскотина по повърхността му.

Беше го дърпала и блъскала, докато наранените ѝ ръце не проплакаха от умора. Но прозорецът си остана на мястото, както, впрочем, и самата тя.

Крачеше, ругаеше, планираше отмъщението си и се вслушваше отчаяно във всяко проскърцване и всяка стъпка.

Но Матю не бе дошъл.

Само героите от приказките спасяваха девиците в беда, напомни си Тейт. А и тя не бе някаква плачлива девица, по дяволите. Щеше да

се измъкне. Все някак.

Почти един час претърсва каютата сантиметър по сантиметър. Беше широка и прекрасно обзаведена, издържана в хладни пастелни цветове, с таван в бледозлатист дървен обков. Краката ѝ потъваха в светлобежов килим, пръстите ѝ пробягваха по гладки стени в бледомораво, первазите лъщяха в зеленото на морската пяна.

Във вградения гардероб откри дълъг копринен халат в ярък десен — на кичести рози, както и подходяща нощница. Ленено сако, гарнирана с пайети наметка и черен официален жакет бяха предвидени за хладния вечерен бриз. Една семпла черна рокля за коктейл и набор от ежедневни спортни дрехи допълваха инвентара.

Тейт сбута дрехите настрана и прегледа всеки сантиметър от вътрешната стена на гардероба. Беше солидна като всичко останало в каютата.

„Не е икономисвал от удобствата“ — мрачно забеляза Тейт. Леглото беше голямо, отрупано със сатенени възглавнички. Лъскави списания покриваха стъкления плот на масичката за кафе в къта, който изпълняваше ролята на дневна. На рафтове под телевизора и видеото бяха наредени последните филми, които можеха да се намерят на пазара. В малък хладилник се изстудяваха безалкохолни напитки, вино и шампанско в малки бутилки, както и голям избор от качествени шоколади и студени закуски.

Банята с гордост предлагаше една твърде голяма бледоморавана ванна с устройство за воден масаж, мивка с формата на мида и медни осветителни тела около щедротата на размери огледало.

Търсенето на импровизирано оръжие не даде никакъв резултат, освен един кожен несесер, снабден с всичко необходимо.

Имаше големи пешкири, гъби за баня, хавлии със стандартна големина и ароматни сапуни във формата на морски звезди, раковини и морски кончета.

Но медната закачалка за пешкири, която Тейт видя във въображението си като размахана бухалка, беше здраво закрепена за мястото си.

Отчаяна, тя се втурна обратно към голямото помещение. Претърсването на елегантното миниатюрно бюро извади на бял свят дебел куп кремави листа, пликове за писма и дори марки.

„Съвършеният шибан домакин“ — изфуча Тейт и сви пръсти около тънката златна химикалка.

Какво ли можеше да направи с една маркова химикалка? Прецизен удар в окото — от тази мисъл я полазиха тръпки, но въпреки това тя пъкна химикалката в джоба на панталоните си.

Отпусна се на един стол. Водата беше толкова близко, толкова близко, че ѝ идеше да заплаче.

А къде беше Матю?

Трябваше да намери начин да го предупреди. Лару, копелето Лару! Всички предпазни мерки, които бяха взели последните месеци, са били лишени от смисъл. Лару е уведомявал Вандайк за всяко действие, за всеки план, за всяка малка победа.

Беше се хранил с тях, беше работил с тях, беше се смял с тях. Беше разказвал истории от дните, които бяха прекарвали с Матю на кораба, и ги бе разказвал с топло приятелско чувство.

А през цялото време ги бе предавал.

Сега се канеше да открадне амулета. Матю сигурно не бе на себе си, родителите ѝ сто на сто бяха полудели от тревога. А Лару щеше да се преструва на загрижен, дори на разгневен. Щеше да бъде посветен в мислите им, в плановете им. После щеше да вземе амулета и да го даде на Вандайк.

Тя не беше глупачка. Беше ѝ пределно ясно, че щом Вандайк получи онова, което иска, полза от нея вече няма да има. Нямаше да има причина да я държи тук, нито можеше да си позволи да я пусне.

Със сигурност щеше да я убие.

Някъде в открито море, реши тя, водена от хладната логика. Удар в главата най-вероятно, после ще я изхвърли в морето, мъртва или в безсъзнание. Рибите щяха да свършат останалото.

Сред цялото това пространство, при всичките мили вода, никой нямаше да намери и следа от тялото ѝ.

„Той смята, че ще е лесна работа — помисли си тя и затвори очи. — Какво може да направи една невъоръжена жена, за да се защити? Е, ще бъде изненадан какво може да направи точно тази жена. Може и да ме убие, но няма да му е лесно.“

Ключалката на вратата щракна и стюардът отвори. Раменете му напълваха касата.

— Вика те.

За пръв път го чуваше да говори. Долови славянската мелодия в грубия тон.

— Руснак ли си?

— Тръгвай.

— Преди няколко години работих с една биоложка. Беше от Ленинград. Наталия Минонова. Винаги говореше с обич за Русия.

Нищо не трепна върху широкото му каменно лице.

— Вика те — повтори стюардът.

Тя вдигна рамене, плъзна ръка в джоба си и стисна химикалката.

— Никога не съм разбирала хората, които сляпо изпълняват нечий заповеди. Не си падаш много по самостоятелното мислене, а, Игор?

Без да каже дума, той се приближи до нея. Когато месестата му лапа се сви около лакътя ѝ, тя се застави да се отпусне.

— Не те ли интересува, че той ще ме убие? — Не ѝ беше трудно да върне страха в гласа си, докато той я теглеше към вратата. — Ти ли ще го направиш вместо него? Ще ми извиеш врата или ще ми строшиш черепа? Моля те... — Тя се препъна и се обърна към него. — Моля те, помогни ми!

Когато той премести ръката си, Тейт измъкна химикалката от джоба си. Едно стремително движение и тънката златна стрела се заби в лицето му.

Стана ѝ зле от лекотата, с която оръжието потъна в плътта. Тя усети топлата влага по ръката си секунда преди да се озове запокитена в стената.

Стомахът ѝ се обърна, докато го гледаше как стоически издърпва химикалката от бузата си. Раната беше малка, но дълбока и кръвта течеше обилно. Съжаляваше само, че не е уцелила окото.

Без да каже нищо, той я стисна за лакътя и я извлече на палубата.

Вандайк чакаше. Този път в чашата му имаше бренди. Свещи под стъклени похлупаци светеха меко върху масата край купа с росни плодове и кристален поднос, отрупан с миниатюрни пастички.

Беше се преоблякъл в официален вечерен костюм, за да бъде в тон с празненството, което беше планирал. Бетовеновата *Pathetique* се лееше тихо от външните тонколони.

— Надявах се, че може да се възползваш от гардероба в каютата си. Последната ми гостенка си замина набързо тази сутрин и не си

направи труда да прибере всичките си вещи.

Той вдигна вежди, когато забеляза окървавената буза на стюарда, и му каза:

— Иди в амбулаторията да се погрижат за това. После се върни. — После се обърна към Тейт. — Така и не спря да ме изненадваш. Какво използва?

— Една „Мон Блан“. Ще ми се да я бях използвала срещу теб.

Той се изсмя високо.

— Имаш право на избор, скъпа. Може да бъдеш вързана или упоена, всяко от които е твърде неприятно. Или да сътрудничиш. — Видя я да поглежда неволно към парапета и поклати глава. — Едва ли ще има полза да скочиш през борда. Нямах екипировка. Един от хората ми ще бъде във водата само няколко секунди след теб и ще те върне. Няма да преплуваш и двасет метра. Защо не седнеш?

Не виждаше смисъл да го дразни, поне докато не измислеше подобър план. Ако наредеше да я упоят, беше загубена.

— Откъде намери Лару?

— О, изненадващо лесно е да намериш оръдия, когато си в състояние да платиш за услугите им. — Той замълча за момент, за да си избере гроздово зърно по свой вкус. — Едно проучване на хората, които работеха на кораба на Матю, посочи Лару като подходящ кандидат. Той е човек, който обича парите и преходните удоволствия, които те могат да купят. До днешна дата той доказа, че е добра, пък била и понякога твърде скъпа инвестиция.

Вандайк замълча, притворил очи, наслаждавайки се на чувството за приятна отмора, и разклати питието в чашата си.

— Държеше Матю под око, докато той беше на кораба, и успя да завърже приятелство с него. Благодарение на докладите на Лару знаех, че Матю все още поддържа контакт с родителите ти и че не се е отказал от намерението си да открие „Проклятието на Анжелик“. Знаеше къде е то, разбира се, но никога не би го казал на Лару. Дори и приятелството си има граници. Хвалил се е, че знае, но така и не свали достатъчно гарда си, за да издаде точното му местонахождение. — Вандайк си избра още едно тъмночервено гроздово зърно от купата. — Това ме изпълва с възхищение. Едновременно упорит и предпазлив. Определено ме изненада — да се държи за тайната си през всичките тези години, да работи като куче, при положение че може да си живее

като принц. И въпреки това допусна грешка, когато поднови партньорството си с твоите родители. И с теб. Жените често са причина мъжът да допуска глупави грешки.

— Личен опит, Вандайк?

— Напротив. Аз обожавам жените, в голяма степен по същия начин, по който обожавам хубавото вино или добре изпълнената симфония. Когато бутилката е изпита, а музиката свърши, човек винаги може да си уреди нова. — Той се усмихна, когато Тейт видимо се напегна. Лодката бе започнала да се движи.

— Къде отиваме?

— Наблизо. Няколко градуса на изток. Очаквам едно представление и държа да го наблюдавам от първите редове, така да се каже. Сипи си бренди, Тейт. Може да почувстваш нужда от него.

— Нямам нужда от бренди.

— Е, на твоє разположение е, ако си промениш мнението. — Той се изправи и отиде до една пейка. — Имам допълнителен бинокъл. Навярно ще ти хареса.

Тя грабна бинокъла и изтича до парапета, за да огледа морето на изток. Сърцето ѝ подскочи, когато забеляза неясните очертания на яхтите. Лампите на „Ново приключение“ светеха, а една силна светлина идваше откъм мостика на „Русалка“.

— Сигурно ти е ясно, че щом ние ги виждаме, значи и те могат да ни видят.

— Ако знаят къде да гледат. — Вандайк застана до нея. — Предполагам, че все някога ще обърнат биноклите си и в тази посока. Но съвсем скоро ще си имат други грижи.

— Мислиш се за много умен. — Въпреки всичките ѝ усилия гласът ѝ се прекърши. — Като ме използваш за примамка.

— Да. Случаен късмет, който свърши добра работа. Но плановете се промениха.

— Променили са се? — Не можеше да отдели очите си от светлините. Стори ѝ се, че долавя някакво движение. Май беше гумена лодка. Плуваше към брега. „Лару — помисли си обезсърчено Тейт. — Лару, който отнася амулета на някое тайно място.“

— Да, смятам, че промяната ще даде плодове всеки момент.

От възбудата в гласа му я побиха тръпки.

— Какво...

Макар да ги делеше почти една миля, Тейт чу взрива. Лещите на бинокъла избухнаха в ярка светлина, заслепявайки невярващите ѝ очи. Но тя не отмести поглед. Не можеше да отмести поглед.

„Русалка“ бе погълната от пламъци.

— Не! Господи, не! Матю! — Тя почти скочи през парапета, но Вандайк я дръпна грубо назад.

— Лару е не само алчен, но и изпълнителен. — Вандайк праметна жилестата си ръка през гърлото ѝ и я държа така, докато френетичната ѝ съпротива не утихна в протяжни стонове. — Властите ще направят всичко възможно да възстановят случилото се, макар че едва ли е останал много материал за тази цел. Всичките улики, които успеят да намерят, ще покажат, че Бък Ласитър, в състояние на алкохолно опиянение, е разлял бензин в близост до двигателя, след което е драснал клечка кибрит. Тъй като няма да е останало нищо нито от него, нито от племенника му, няма да има кой да оспори заключението им.

— Щеше да си получиш амулета. — Тя се взираше в огъня, облизващ тъмните води на морето. — Щеше да си го получиш. Защо трябваше да го убиваш?

— Той никога нямаше да спре — каза само Вандайк. Пламъците, които се издигаха в танц към небето, го хипнотизираха. — Гледаше ме над трупа на баща си и в очите му имаше омраза, защото знаеше какво се е случило. Не съм се съмнявал, че някой ден ще се стигне до това.

Удоволствието потрепна във вените му като вино, охладено и ароматно. О, надяваше се да е имало болка и осъзнаване, пък макар и за част от секундата. Как му се искаше да знае със сигурност!

Когато той я пусна, Тейт падна на колене.

— Родителите ми!

— О, те сигурно са добре. Освен ако не са били на неговата яхта. Няма причина да им желая злото. Ужасно бледа си, Тейт. Да ти донеса бренди?

Тя се хвана за парапета и успя някак да се изправи на нестабилните си крака.

— Анжелик е проклела тъмничарите си — промълви с мъка тя. — Проклела е онези, които са откраднали от нея, онези, които са я преследвали и са прекъснали живота на нероденото ѝ дете... — Мъчеше се да следи очите му в блясъка на свещите. — Тя би те

проклела, Вандайк. Ако е останала някаква справедливост, някаква сила, то амулетът ще те унищожи.

Странен хлад бе обгърнал сърцето му — хлад от страх и от някакво смъртоносно обаяние. Отблясъците от далечния пожар зад нея, мъката и болката, затъмнили очите ѝ, ѝ придаваха неземна сила и власт.

„Анжелик би изглеждала така“ — помисли си той и вдигна чашата към внезапно изстиналите си устни. Очите му, заковани в очите на Тейт, бяха замечтани.

— Сега нищо не ми пречи да те убия.

Тейт се изсмя през сълзи.

— Да не мислиш, че вече ми пука? Уби мъжа, когото обичах, унищожи живота, който щяхме да имаме, децата, които щяхме да създадем. Каквото и да ми направиш оттук нататък, няма да има значение. — Тейт пристъпи напред. — Знаеш ли, сега разбирам как се е чувствала тя, докато е седяла в килията и е чакала утрото и смъртта си. Чувствата ѝ всъщност не са отговаряли на очакваното, защото животът ѝ е бил свършил заедно с този на Етиен. Не ми пука дали ще ме убиеш. Ще те проклинам в смъртта си.

— Време е да се връщаш в каютата си. — Вандайк вдигна ръка и стюардът, с прясно бинтована буза, излезе от сенките. — Върни я в каютата. И я заключи.

— Ще умреш бавно — извика Тейт, докато я отвеждаха. — Достатъчно бавно, за да опознаеш ада приживе!

Влезе в каютата и се срина със стон върху леглото. Когато сълзите пресъхнаха и оставиха сърцето ѝ празно, тя премести един стол срещу прозореца, впери поглед в морето и зачака смъртта си.

[1] Разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Спеше неспокойно и сънуваше.

Килята вонеше на болест и страх. Зората се промъкна крадешком през решетките на прозорчето като знак за предизвестената смърт. Амулетът лежеше студен под вкочанените ѝ пръсти.

Когато дойдоха, тя се изправи царствено. Нямаше да опетни паметта на съпруга си с малодушни сълзи и молби за милост, които никой нямаше да чуе.

Той беше там, разбира се. Графът, който я бе осъдил, задето бе обичала собствения му син. Неутолим глад, похот и жажда за смърт просветваха в очите му. Протегна ръка, издърпа амулета през главата ѝ и го нахлузи през своята.

И тя се усмихна, защото знаеше, че го е убила.

Завързаха я за кладата. Тълпата се събираше в краката ѝ, за да види как ще изгорят вещицата. Жадни очи, злобни гласове. Повдигаха децата, за да им осигурят по-добра гледка към спектакъла.

Беше ѝ даден шанс да се отрече, да се помоли за Божиата милост. Но тя мълчеше. Дори когато пламъците изпукаха под нозете ѝ, когато я обвиха в горещина и заслепяващ дим, тя не каза дума. А в мислите ѝ имаше само една.

Етиен.

От огън към вода, толкова хладна и синя и нежна. Отново беше свободна и плуваше в дълбините сред рой от златни рибки. Радостта беше толкова голяма, че очите ѝ заплакаха насън. В безопасност и свободна, чакана от своя любим.

Гледаше го как плува към нея с ефирна лекота и сърцето ѝ се пръскаше от щастие. Засмя се, протегна ръце към него, но не успя да преодолее разстоянието.

Заедно разцепиха повърхността към благоуханния въздух. Луната се търкаляше над главите им, сребърна като кюлче скъпоценен метал. Звездите приличаха на блещукащ наниз, положен върху черно кадифе.

Той се изкачи по стълбата на „Русалка“, обърна се и ѝ подаде ръка.

Амулетът лежеше като петно тъмна кръв върху гърдите му, като рана, изцедила сърцето му.

Пръстите ѝ докоснаха неговите секунда преди светът да се взриви.

Огън и вода, кръв и сълзи. Пламъци валяха от небето и се забиваха във водата, докато тя не завря от горещина.

Матю.

Името му ехтеше в главата ѝ, докато тя се въртеше неспокойно в съня си. Изгубена в сънищата и мъката, тя не видя фигурата, която се промъкваше безшумно към нея, нито проблясъка на ножа в ръката, когато лунната светлина се сблъска с острието. Не чу шепота, когато той се приближи и се наведе над стола, в който беше заспала.

Ръката, покрила устата ѝ, прекъсна грубо съня. Тейт размаха инстинктивно ръце в съпротива, очите ѝ се разшириха, когато зърна сребърния проблясък на ножа.

Макар да знаеше, че е напразно, тя продължи да се бори и склучи пръсти около китката преди острието да се е стрелнало надолу.

— Тихо. — Дрезгавият шепот просъска край ухото ѝ. — По дяволите, Червенушке, не можеш ли да ме оставиш поне да те спася, без да спориш?

Тя замръзна. Матю. Надежда, твърде болезнена, за да я задържи. Едва долавяше очертанията на силуета, миризмата на море, уловена от водолазния костюм, и водата, която се процеждаше от тъмната коса.

— Тихо — повтори той, когато дъхът ѝ изстена в дланта му. — Никакви въпроси. Довери ми се.

Тя нямаше въпроси. Беше още един сън, сън в който щеше да живее. Впи се в него, докато той я извеждаше от каютата и нагоре по стълбата към палубата. Трепереше като лист, помитан от природна стихия, но когато той ѝ даде знак да се прехвърли през парапета, тя го послуша, без да задава въпроси.

Прилепен към основата на стълбата стоеше Бък. Под луната като сребърно кюлче лицето му се белееше като оголена кост. Той мълчаливо нахлузи бутилките на раменете ѝ. Ръцете му трепереха като нейните, докато ѝ помагаше да си сложи маската. Край тях Матю нагласяше собствената си екипировка.

И се гмурнаха.

Придържаха се близо до повърхността, използвайки лунната светлина като водач. Фенерчето оставяше следа, която не можеха да си позволят — Матю го знаеше. Беше се страхувал, че тя ще е прекалено уплашена, за да се справи с тежкия подводен преход, но тя поддържаше замах след замах темпото, което той беше наложил.

До мястото, където бяха преместили „Ново приключение“, имаше почти четири мили. Сепии и други нощни хищници се мяркаха като неясни цветни петна в морето от сенки. Тейт обаче не се поколеба и за секунда.

Само това би било достатъчно да се влюби в нея — упоритият начин, по който пореше водата, косата и дрехите ѝ, развени около нея, очите тъмни и решителни зад маската.

От време на време той поглеждаше компаса си и коригираше посоката. Отне им повече от половин час, докато стигнат до яхтата.

Тейт изскочи на повърхността, разплисквайки водата около себе си.

— Матю, мислех, че си мъртъв! Видях „Русалка“ да избухва и знаех, че си на нея.

— Май не ще да е било така — засмя се той. — Дай да те качим на палубата, Червенушке. Трепериш ужасно, а мама и татко са се побъркали от тревога.

— Мислех, че си мъртъв — повтори тя, простена и притисна устни към неговите.

— Знам, миличко. Съжалявам. Бък, помогни ми да я прехвърлим.

Но Рей вече протягаше ръце през парапета. Очите му, насълзени от облекчение, шареха по тялото на дъщеря му, докато изтегляше бутилките.

— Тейт, ранена ли си? Добре ли си?

— Нищо ми няма. Нищо ми няма — повтори тя, когато Марла се втурна към нея. — Не плачи.

Но самата тя плачеше. Майка ѝ я прегърна.

— Толкова се тревожихме. Онзи ужасен човек... Онова копеле! Боже, дай да те погледна! — Марла я погали по лицето и почти се усмихна, но после видя моравите петна. — Ударил те е! Ще ти донеса лед. И горещ чай. Седни, слънчице, сега ще се погрижим за теб.

— Вече съм добре. — Но бе истинско облекчение да се отпусне на пейката. — „Русалка“...

— Я няма — каза меко Рей. — Не се притеснявай за това сега. Искам да те огледам добре, може да си в шок или...

— Не съм в шок. — Тя отправи към Бък благодарна усмивка, когато той наметна одеяло на раменете ѝ. — Трябва да ви кажа нещо. Лару...

— На вашите услуги, мадмоазел. — С наперена усмивка канадецът излезе от камбуза с бутилка бренди в ръце.

— Кучи син! — Умората, страхът и мъгливата замаяност на шока изчезнаха като по чудо. Тейт изръмжа, скочи и се хвърли към него. Матю едва успя да я хване преди да е забила нокти и зъби в лицето на Лару.

— Нали ти казах? — Лару потръпна и отпи от брендито направо от бутилката. — Щеше да ми извади очите стига да имаше възможност. — Той потупа намазаните с лекарство драскотини по бузата си. — Още един пръст нагоре и щях да нося превръзка на окото до края на живота си.

— Той работи за Вандайк! — изсъска Тейт. — През цялото време е бил неговите очи и уши.

— Сега пък ме обижда. Ти ѝ дай брендито — каза той и го бутна в ръката на Рей. — Защото мене ще ме цапардоса по главата с него.

— Ще те вържа за кърмата за стръв на рибите.

— Ще поговорим за това по-късно — каза Матю. — Седни и пийни една глътка. Лару не работи за Вандайк.

— Той само ми плаща — каза жизнерадостно Лару.

— Той е предател, шпионин! Той взриви яхтата ти, Матю.

— Аз сам взривих яхтата си. Пий — каза Матю и само дето не изля брендито в устата ѝ.

Тя се задави. Силният алкохол я блъсна в стомаха като юмрук.

— Какви ги говориш?

— Ако седнеш и се успокоиш, ще ти кажа.

— Отдавна трябваше да ѝ кажеш, а и на всички нас — сопна му се Марла, която бързаше към тях с димяща купичка в ръце. — Ето ти малко супа, слънчице. Яла ли си нещо?

— Дали съм яла?! — Напук на всичко Тейт се разсмя. Едва когато се оказа, че не може да спре, си даде сметка, че е на границата

на истерията. — Менюто не ми беше първа грижа.

— Защо по дяволите си го последвала с валсова стъпка? — избухна Матю. — Поне десетина души са те видели да се качваш безропотно на лодката му.

— Защото каза, че един от хората му ще те убие, ако не го направя — не му остана дължна Тейт. — Друг стоеше пред бутика, в който беше мама.

— О, Тейт! — За пореден път потресена до дъното на душата си, Марла се отпусна на колене до дъщеря си.

— Нямах никакъв избор — каза Тейт и между предпазливите глътки от горещата пилешка супа им разказа възможно най-подробно какво се бе случило, след като Вандайк я бе открил.

— Изкара ме на палубата — завърши тя. — Дори ми даде бинокъл, за да видя как избухва яхтата. Нищо не можех да направя. Мислех, че си мъртъв, Матю... И не можех да направя нищо.

— Нямаше как да ти кажа какво става тук. — Понеже не знаеше как да я успокои, Матю седна до нея и хвана ръката ѝ. — Съжалявам, че си се притеснила.

— Да съм се притеснила? Ами да, бях малко притеснена при мисълта, че парчета от теб се носят из целия Карибски басейн. И защо си взривил собствената си яхта?

— За да си мисли Вандайк, че парчета от мен се носят по целия Карибски басейн. Освен това Лару ще получи допълнително четвърт милион по този повод.

— С удоволствие ще си прибера наградата. — Кривата усмивка на Лару се стопи. — Извинявам се, че не го убих вместо теб, когато те заварих на яхтата му. Това бе неочаквано развитие на нещата. Тогаваш не знаех, че си изчезнала. Когато се върнах да кажа на Матю, той вече обмисляше как да те измъкне.

— Ще извиниш объркването ми — хладно каза Тейт. — В крайна сметка предавал ли си, или не си предавал информация за Матю на Вандайк по време на експедицията?

— По-точно би било да се каже, че предавах подбрана информация. Той знаеше само това, което двамата с Матю искахме да знае. — Лару седна на палубата и отново надигна бутилката бренди. — Ще ти кажа как започна всичко. Вандайк ми предложи пари да държа Матю под око, да се сближа с него, а на Вандайк да предавам всичко

по-важно, до което се докопам. Аз обичам парите. Обичам и Матю. Реших, че има начин да взема първите и да помогна на втория.

— Лару ми каза за сделката още преди няколко месеца — поде разказа Матю и взе бутилката. — Разбира се, Лару вече си е получавал парите в продължение на колко, на около година преди да реши да ми разкаже за споразумението.

Лару се ухили и златния му зъб проблесна.

— Кой ти ги брои, *mon ami*? Когато му дойде времето, нали си разкрих картите?

— Аха. — Матю отпи от бутилката, за да успокои стомаха си, който тъкмо бе започнал да го присвива като закъсняла реакция на случилото се. — Решихме да продължим играта като поделим печалбата.

— Седемдесет и пет на двайсет и пет, разбира се.

— Аха. — Матю му хвърли един кисел поглед. — Както и да е, допълнителните средства ни свършиха добра работа, а и мисълта, че ги доим от Вандайк, поддържаше доброто ми настроение. Когато решихме да се върнем за „Изабела“, знаехме, че ще трябва да качим мизата. А ако изиграехме правилно картите си, Вандайк също щеше да ни падне в ръчичките.

— Знаел си, че той ни наблюдава? — не особено умно отбеляза Тейт.

— Лару ни наблюдаваше — поправи я Матю. — Вандайк знаеше само онова, което ние искахме да знае. Когато ти намери амулета, с Лару решихме, че е време да го хванем на въдицата. Обаче стана малко по-сложно, когато той те хвана преди ние да го хванем.

— И си пазил това в тайна от мен, от всички нас?

— Не знаех как ще реагираш, дори не знаех дали ще бъдеш включена в личния ми дневен ред. После нещата се развиха много бързо. Логично е — каза той и вдигна вежда, — че колкото по-малко хора са посветени, толкова по-добре.

— Знаеш ли какво, Ласитър? — Тя се изправи вдървено. — От това боли. Трябва да се преоблека в нещо сухо — измърмори тя и се отправи към каютата си.

Едва бе затръшнала вратата след себе си, когато той я отвори с трясък. Един поглед към лицето ѝ му бе достатъчен. Той превъртя ключа.

— Минах през ада заради теб! — Тя отвори рязко вратата на гардероба си и измъкна един халат. — И всичко това, защото си ми нямал доверие!

— Свирех по слух, Червенушке. Не можех да се доверя дори на себе си. Виж, това не е първата ми грешка, когато става въпрос за теб.

— Позна. — Тя се мъчеше да разкопчее мократа си риза.

— Няма да е и последната. Така че защо да не... — Думите му заглъхнаха, когато тя свали с едно рязко движение ризата си. По ръцете и раменете ѝ имаше синини в различна отсянка на моравото. Когато отново заговори, гласът му бе студен и безизразен. — Той ли ти направи това?

— Той и дяволският му оръженосец с месестите ръце. — Все така ядосана, тя събу панталоните си и облече халата. — Намушках оня славянски робот с химикалка от сто долара.

Той се взираше в лицето ѝ и в синината върху скулата ѝ.

— Какво?

— Целех се в очите, но май не ми стигна куражът. Обаче му оставих бая голяма дупка в бузата. И на Лару му пообелих кожата. Сега май би трябвало да съжалявам. Обаче не съжалявам. Ако ми бяхте казали... — Тя изписка от болка и изненада, когато Матю се хвърли напред и я притисна в прегръдките си.

— По-късно ми викай колкото искаш. Пипал те е с мръсните си ръце? — Очите му горяха от гняв. — Кълна се в Бога, че никога вече няма да те докосне. — Матю нежно я целуна. — Никога вече. — Възвърнал част от самообладанието си, той отстъпи крачка назад. — Добре, сега можеш да ми викаш.

— Много добре знаеш, че ми провали викането. Матю... — Тя пристъпи назад към него и се остави да я прегърне. — Толкова ме беше страх. Повтарях си, че все някак ще се измъкна, после помислих, че си мъртъв. Вече нищо нямаше значение.

— Няма нищо. Всичко свърши. — Той я вдигна, занесе я до леглото и я гушна на коленете си. — Когато се върна, Лару ми каза колко лошо се отнасят с теб. Дотогава не знаех какво значи да си болен от страх. — Той обсипа косата ѝ с целувки. — Когато Лару се върна, вече бяхме измислили как да те измъкнем. Двамата с Бък щяхме да преплуваме до яхтата, той щеше да се оправя с бутилките и

екипировката, докато аз те търся. Сигурно щеше да се получи и така, но Лару улесни нещата.

— Как?

— Първо, преди да си тръгне, разбрал в коя каюта те държат и свил един от резервните ключове. В негова защита трябва да кажа — добави Матю, — че се беше побъркал от мисълта, че е трябвало да те остави сама с онова копеле.

— Ще се опитам да запомня това. — Тя въздъхна дълбоко. — Имал си ключ. А аз си представях, че си се метнал на борда като някой пират и си разбивал врата след врата, стиснал нож между зъбите.

— Може би следващия път.

— А, не. Вълнението ми стига за следващите петдесет или шестдесет години.

— Щом казваш. — Той си пое дъх. — И така, обясних ситуацията на Бък, след това на Рей и Марла. Най-доброто, което можах да измисля, бе да използвам в наша полза плана на Вандайк за взривяването на яхтата. Ако не му бяхме осигурили представлението, той можеше да отпраши нанякъде или да ти направи нещо. — Затворил очи, той притисна устни към косата ѝ. — А такъв риск не можех да поема.

— Красивата ти яхта.

— Беше страхотен начин да му отклоним вниманието и да го накараме да повярва, че всичко се развива според собствения му план. Трябваше да се надявам, че като ме помисли за умрял, ще се отпусне достатъчно, за да се вмъкна на яхтата и да те изведе, без да се стига до стълкновение.

Едно стълкновение щеше да му хареса, помисли си той. Бе копнял за такова. Но не и когато тя е по средата.

— Сега ние... — Тя млъкна и вдигна рязко глава. — Бък! Едва сега го осъзнах. Той е влязъл във водата!

— Беше му трудно. Не бях сигурен, че ще се справи. Когато Лару се върна, мислех той да дойде с мен, но не бях сигурен, че ще мога да ти запуша устата, ако го видиш. А колкото до Рей... ами двамата с Марла трябваше да са заедно. Така че оставаше Бък. Направи го за теб.

— Май съм се сдобила с цял куп герои. — Тя го целуна. — Благодаря ти, че се изкачи по стената на замъка, Ласитър. — И с въздишка отново се сгуши в рамото му. — Той не е нормален, Матю.

Не става въпрос само за някаква фиксидея или за алчност. Движи се на границата на лудостта. Само отчасти е човекът, с когото се запознах преди осем години, и гледката е страшна.

— Повече няма да ти се налага да го гледаш.

— Той няма да се спре. Когато разбере, че не си се взривил заедно с яхтата, ще продължи да те преследва.

— На това разчитам. По това време утре ще е свършило.

— Все още имаш намерение да го убиеш, нали? — Тейт усети хлад и се отдръпна от ръцете му. — Сега разбирам донякъде как се чувстваш. Щях да го убия със собствените си ръце, ако имах някакво оръжие, когато помислих, че си загинал. Когато разбрах, че той те е отнел от мен. Можех да го направя в онзи момент, когато мъката бе най-силна. — Пое си дълбоко дъх и отново се обърна към него. — Не мисля, че бих могла да го направя сега, когато чувствата са се охладили. Но знам защо чувстваш, че трябва да го направиш.

Той я гледа дълго. Очите ѝ бяха подути от плач. Кожата ѝ още беше бледа, така че синината на бузата ѝ изпъкваше като дамга. Знаеше, че му е простила всички грешки, които бе направил.

— Няма да го убия, Тейт. Бих могъл — продължи замислено той, докато тя го гледаше. — Заради баща ми, заради безпомощното хлапе, което стоеше на палубата и не правеше нищо. Затова, че те отведе, че те е докоснал, за всяка синина, за всяка секунда, в която си се страхувала, бих могъл да му изтръгна сърцето, без да ми мигне окото. Разбираш ли?

— Да.

— Не. — Усмивката му беше горчива. Той се изправи и застана с лице към нея. — Не разбираш, че бих могъл да го убия хладнокръвно, както го бях планирал в продължение на години. През всичките тези години се вирах в тавана над койката ми на оня проклет кораб и единственото, което ме поддържаше жив, бе мисълта, че един ден ще оцапам ръцете си с кръвта му. Дори използвах парите му, отделяйки настрана каквото можех, така че да довърша лодката, да купя оборудване, да довърша започнатото. Защото щях да намеря този амулет, дори ако трябваше да го търся цял живот.

— И тогава баща ми е ускорил нещата.

— Да. Направо виждах кръстчето, което бележи местонахождението му. Знаех, че амулетът е мой, както и Вандайк.

После ти... — Той посегна да докосне лицето ѝ. — После ти наклони везните. Не можеш да си представиш какъв шок беше за мен да осъзная, че още съм влюбен в теб. Да разбере, че единственото, което се е променило в чувствата ми към теб, е, че са станали по-силни.

— Напротив, мога — тихо каза тя. — Мога да си го представя без никакви затруднения.

— Може би е така. — Той хвана ръката ѝ и я вдигна към устните си. — Въпреки всичко, нямаше да позволя това да ме спре. Не можех да му позволя да сложи точка на онова, което бе започнало преди шестнайсет години. Дори когато сложи амулета в ръката ми, няха намерение да му позволя да ме спре. Казвах си, че ме обичаш, че ще разбереш и в крайна сметка ще приемеш онова, което трябваше да направя. Щеше да се опиташ да разбереш, но щеше да ти се наложи да живееш с това. — Той я погледна в лицето и преплете пръстите си с нейните. — Ако го убия, той винаги ще стои между нас. Осъзнах, че повече от всичко друго искам да изживея живота си с теб. Всичко останало е незначително в сравнение с това.

— Толкова те обичам!

— Знам. И искам да опазя чувствата ти. Можеш да се обадиш във всичките си институти и организации.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм, че така ще е най-добре за нас. Най-правилно за нас. Амулетът ще почака в някой трезор, докато построим твоя музей. Погрижи се онези, на които се обадиш, да го разгласят широко в медиите. Искam новината да обиколи света.

— Осигуровката на публичността.

— Ще му е трудно да се справи с нея. А междувременно аз ще направя така, че двамата да се срещнем.

Паниката я сграбчи за гърлото.

— Не! За бога, Матю, той вече се опита да те убие.

— Това е нещо, което трябва да се свърши. Този път Вандайк ще е този, комуто ще се наложи да свие платна и да се оттегли. Поне десет новинарски агенции ще пратят репортери насам. Откритието ще бъде хит в научните среди. Той ще знае, че амулетът е извън неговия достъп. Нищо няма да може да направи.

— Звучи разумно, Матю. Но той не е разумен човек. Не преувеличих, когато ти казах, че не е съвсем нормален.

— Достатъчно нормален е, за да не изложи на риск репутацията и положението си.

Щеше ѝ се и тя да е толкова сигурна в това.

— Той ме отвлече. Може да съобщим на властите и да го арестуват.

— Как ще го докажеш? Твърде много хора са те видели да отиваш с него, при това съвсем доброволно. Единственият начин да се сложи край на всичко това е да се изправя лице в лице с него и да го накарам да разбере, че е загубил.

— А какво ако не разбере, ако не се примири?

— Ще го накарам. — Той отново се усмихна. — Кога ще започнеш да ми вярваш, Червенушке?

— Вярвам ти. Обещай ми, че няма да си сам, когато се срещнеш с него.

— На глупак ли ти приличам? Нали ти казах, че искам да изживея живота си с теб? Той ще се срещне с мен, както и с две мои приятелчета, във фойето на хотела. Ще пийнем и ще си побъбрим на спокойствие.

Тя потръпна.

— Сякаш слушам него.

— Дори и така да е — той я целуна по челото — вдругиден ще сме приключили окончателно с него.

— А след това?

— След това сигурно ще сме доста заети за известно време. С плановете за музея. Има едно местенце в залива Кейдис, което трябва да свърши работа.

— Местенце? Откъде знаеш?

— Проверих го онзи ден. — Очите му пламнаха отново и той погали насинената ѝ буза. — Ако не бях тръгнал да търся посредник по недвижими имоти, Вандайк никога нямаше да се доближи до теб.

— Чакай малко. Намерил си посредник и си тръгнал да оглеждаш парцели, без да ми кажеш?

Предусетил неприятности, той се отдръпна назад.

— Нищо не е окончателно. Просто оставих депозит, за да ни го запазят за един месец. Мислех да бъде нещо като сватбен подарък.

— Мислел си да купиш земя за музея като сватбен подарък?

Раздразнен, той пхна ръце в джобовете си.

— Не е задължително да го приемеш. Беше просто един импулс и... — Тя се хвърли върху него толкова бързо, че Матю нямаше време да извади ръцете си и да се подпре и падна на леглото. — Хей!

— Обичам те! — Тя го възседна и обсипа лицето му с целувки. — Не, обожавам те!

— Това е добре. — Доволен, макар и леко зашеметен, той освободи ръцете си и ги настави върху хълбоците ѝ. — Реших, че си ме помислила за луд.

— Аз съм лудата, Ласитър. Луда съм по теб. — Тя се наведе и го целуна така дълбоко, че мозъкът му стана на каша. — Направил си го за мен — измърмори тя. — На теб въобще не са ти притрябвали разни музеи.

— Обаче нямам и нищо против тях. — Ръцете му се плъзнаха под халата ѝ. — Всъщност идеята започва да ми харесва. Все повече.

Тя покри с целувки лицето му и продължи надолу по врата.

— Имам намерение да те направя много щастлив.

И издърпа тениската през главата му.

— Дотук се справяш добре.

— Мога и по-добре. — Тя се надигна, без да откъсва очи от неговите, и започна бавно да развързва колана на халата си. — Само гледай.

Тя беше най-старата му и най-ярка еротична фантазия. И сега бе пред очите му, над него, стройна и изкусна. Коса с цвета на пламък, кожа като мляко, очи, в които беше събрано морето. Можеше да я докосне навсякъде, където пожелае. Да я прегръща, да я гледа, докато страстта поглъща сетивата ѝ.

Беше толкова лесно и имаше такъв покой в това да слее тялото и сърцето си с нейните. Можеха да бъдат герои в онзи отдавнашен подводен сън, безтегловни, закотвени единствено един за друг. Всяко сетиво, всяка клетка, всяка мисъл бе свързана с нея, само с нея.

Той си бе у дома, изцяло и окончателно.

ГЛАВА 28

Тейт се събуди рано, остави Матю да спи и се измъкна от каютата. Трябваше да помисли. Една самотна чаша кафе в камбуза изглеждаше добре за начало.

Да се довери на Матю беше едно, но да го остави сам да се оправя с Вандайк беше съвсем друго.

Когато влезе в камбуза, майка ѝ вече беше там, правеше нещо на печката и тихичко слушаше Боб Марли по радиото.

— Мислех, че още никой не е станал. — Тейт отиде при кафеварката и си наля кафе.

— Обзе ме внезапното желание да опека хляб. Месенето ми помага да мисля. — Марла енергично мачкаше тестото върху набрашнената дъска. — Реших да приготвя и закуска като хората. Яйца, бекон, наденички, бисквити. Холестеролът да върви по дяволите.

— Готвиш такива работи, когато си разтревожена. — Тейт загрижено погледна майка си над ръба на чашата. Колкото и грижливо да бе положила Марла грима си, белезите на една неспокойна нощ не можеха да убягнат на Тейт. — Добре съм, мамо.

— Знам. — Марла прехапа устни, неканените сълзи отново заплашваха да напълнят очите ѝ. Като повечето изправени пред криза майки, тя не се бе пречупила, докато Тейт я грозеше опасност, но след това бе рухнала. — Знам, че всичко е наред. Но като си помисля за часовете, в които оня долен, безпринципен... — Вместо да се предаде на сълзите, тя подчертаваше всяка дума със силен удар по тестото. — Зъл, лукав, хищен чакал те е държал в ръцете си, ми иде да му смъкна кожата с нож за белене.

— Леле! — Впечатлена, Тейт погали майка си по рамото. — Би било радост за окото. Ти си една опасна жена, Марла Бомон. Точно затова те обичам.

— Никой не може да плаши детенцето ми! — Марла въздъхна продължително, благодарна, че дъхът ѝ не е накъсан от издайнически хлипове. Месенето и ругатните бяха свършили работа. — Баща ти

спомена за разпъване, разкъсване на четири и влачене под кила на кораба.

— Татко? — Тейт остави чашата си и се разсмя. — Добрият стар Рей с безупречните маниери?

— Не бях сигурна, че Матю ще успее да го убеди да остане на яхтата, когато тръгнаха да те спасяват. Голям скандал беше.

Това моментално привлече вниманието ѝ.

— Скандал? Между татко и Матю? — Тейт реши, че в крайна сметка се нуждае от още кафе.

— Е, не се стигна до размяна на юмруци, макар че за известно време и това изглеждаше вероятно.

Необходимо ѝ бе да положи съзнателно усилие, за да затвори устата си при мисълта как баща ѝ и любовникът ѝ се бият с юмруци на предната палуба.

— Шегуваш се.

— Бък ги разтърва — обясни Марла. — Уплаших се, че баща ти ще удари него вместо Матю.

— Хайде стига, татко не е удрял никого през живота си. Нали?

— Е, не и през последните няколко десетилетия. Нервите ни бяха доста опънати. — Очите на Марла омекнаха и тя се опита да пооправи рошавата коса на дъщеря си. — Двама мъже се поболяват от обич по теб. А Матю обвинява себе си.

— Той го прави постоянно — промърмори Тейт.

— В природата му е да вярва, че е длъжен да защитава своята жена. Недей така — добави през смях Марла при презрителното изпръхтяване на Тейт. — Колкото и силна и самостоятелна да е, жена, която има мъж, обичащ я достатъчно, за да даде в буквален смисъл живота си за нея, е истинска щастливка.

— Да. — Въпреки претенциите си за равенство между половете и за здрав разум, Тейт не можа да сдържи усмивката си при тази мисъл. Май в крайна сметка наистина се бе сдобила с рицар на бял кон.

— Ако аз избирах с кого да прекараш остатъка от живота си, щях да избира Матю. Дори преди осем години, когато и двамата бяхте толкова млади, прекалено млади, знаех, че с него ще си в безопасност.

Заинтригувана, Тейт я погледна.

— Винаги съм мислила, че безразсъдните авантюристични типове са кошмарът на всяка майка.

— Не и когато под всичко изброено има солидна основа. — Марла остави тестото в една купа да втасва и го покри с кърпа. Открила, че ръцете ѝ отново са празни, тя огледа безупречно чистия камбуз. — Май по-добре да се залавям със закуската.

— Ще ти помогна. — Тейт извади един пакет наденички от фризера. — Така на момчетата ще им се наложи да почистят след това.

— Умна мисъл.

— Е, аз и без това няма да имам време. След закуска трябва да завъртя няколко телефона. В университета, в Обществото на Кусто, в „Нешънъл Джеографик“ и може би на още десетина други места. — Доволна, че е ангажирана с работа, тя взе един тиган. — Матю каза ли ви за плана си да направи откритието публично достояние преди да се разправи с Вандайк?

— Да, говорихме за това, след като ти заспа снощи.

— Ще ми се да вярвам, че това ще е достатъчно — промърмори Тейт. — Че ще е достатъчна гаранция за бъдещата ни сигурност.

— Вандайк би трябвало да гние в затвора.

— Напълно съм съгласна с теб. Но да знаеш какво е направил и да го докажеш са две различни неща. — Тейт сложи тигана на печката и я включи. — Трябва да се примирим с това и да продължим напред. Той никога няма да си плати за онова, което е сторил на Матю и което причини на всички нас. Но затова пък ще имаме удоволствието да се погрижим колието да не попадне в ръцете му.

— И все пак в жаждата си за отмъщение той може да направи всичко.

Тейт вдигна рамене и сложи наденичките да се запържат.

— Няма да има достъп до колието, а ще се погрижа да няма достъп и до мен. Както и до моя рицар на бял кон.

Марла разсеяно бръкна в един панер и извади картофите, които смяташе да опържи за гарнитура.

— Тейт, напоследък все мисля... и ми хрумна една идея. Знам, че сигурно има цял куп недостатъци, но...

— Каква идея?

— За Вандайк.

— Идеята ти включва ли нож за белене?

— Не. — Марла се изкиска, после сви неуверено рамене. — Е, сигурно ще ти се стори много глупаво, че...

— Защо не ми кажеш какво си намислила? — Тейт обърна покафенелите наденички с една широка лъжица. — Човек никога не знае.

— Е, просто ми хрумна...

Десет минути по-късно, докато наденичките цвъртяха в тигана, Тейт поклати глава.

— Толкова е просто.

— Идеята е глупава — въздъхна Марла. — Не знам откъде ми дойде, нито защо реших, че може да проработи.

— Мамо! — Тейт хвана майка си за раменете и я обърна към себе си. — Идеята ти е страхотна.

Марла примигна от изненада.

— Така ли?

— Точно така. Страхотна и простичка едновременно. Продължавай да готвиш — каза тя и подкрепи думите си със звучна целувка. — Отивам да събудя останалите, за да се убедят, че гениалността ми е по наследство.

Марла се усмихна доволно и се върна към картофите.

— Това може и да свърши работа. — Лару огледа още веднъж просторното фоайе на хотела и се обърна към Матю. — Стига да си сигурен, че не предпочиташ първоначалното си намерение да нарежеш Вандайк на малки парченца и да нахраниш с него рибите.

— Моите предпочитания нямат значение. — Матю бе застанал в уютната библиотечка встрани от главното фоайе, скрит от всички погледи. — Освен това рибите не са ми направили нищо лошо.

— Вярно — въздъхна Лару. — Това е първата саможертва на женения мъж, *mon jeune ami*^[1]. Отказът от собствените предпочитания. Разнообразието от жени, някоя и друга пиянска свада, удобството да се храниш на мивката по бельо. Тия дни свършиха за теб, млади човече.

— Ще го преживея.

Лару предпазливо докосна издраната си буза и успя да се усмихне.

— Бих казал, че тя заслужава дори и такива мъчителни саможертви.

— Яденето по бельо може и да ми липсва, но вярвам, че ще стигнем до някакъв компромис. Как изглеждат нещата оттам, където си застанал?

— Всичко е наред. — Лару огледа обширното фоайе с групичките фотьойли, пищната зеленина и широките прозорци. — Времето е толкова приятно, че в хотела няма голямо движение. А да не забравяме и момента, разбира се — добави той. — Късно е за обяд, рано за следобедните коктейли. Нашият човек винаги е точен. След десет минути ще бъде тук.

— Седни и си поръчай нещо за пиене. Нали не искаме той да избира масата?

Лару изправи гръб и приглади косата си.

— Е, как изглеждам?

— Страхотно.

— *Bien sur*. — Доволен от оценката, Лару се отдалечи и седна на една маса близо до прозореца към вътрешния двор, от другата страна на диванче с меки възглавници. Погледна към поставката с различни игри от типа на шаха и таблата, които развличаха гостите през дъждовните дни, после извади кесийката си с тютюн.

Наслаждаваше се на почти изпушената цигара, на пенестия коктейл Май-Тай и на една глава от роман на Хемингуей, когато Вандайк влезе във фоайето, следван от стюарда с безизразната физиономия.

— А, точен според очакванията. — Той вдигна чаша към Вандайк и се подсмихна. — Виждам, че изпитваш нужда от защита дори в присъствието на един верен съмишленик.

— Просто предпазна мярка. — Вандайк махна с ръка и стюардът седна на съседната маса. — Самият ти, изглежда, изпитваш нужда от сигурността на обществено място за нашата бизнес среща.

— Просто предпазна мярка — апострофира го Лару и усърдно отбеляза страницата на книгата си преди да я остави настрана. — Как е гостенката ти? — попита небрежно той. — Родителите ѝ са се побъркали от притеснение.

Вандайк скръсти ръце и усети как мускулите му се отпускат. Цялата сутрин се бе борил с поредния гневен пристъп, след като

изчезването на Тейт беше разкрито. Явно тя така и не се бе добрала до топлатата пазва на семейството си. Реши, че се е удавила и вдигна поглед към сервитьорката.

— Коктейл с шампанско. — После пак се обърна към Лару. — Моята гостенка не е твоя грижа. Предпочитам да не си губим времето в празни приказки.

— Аз не бързам. — Лару демонстративно се облегна във фотьойла си. — Успя ли да се насладиш на фойерверките, които организирах снощи?

— Да. — Вандайк суетно бръсна някаква пращинка от колосания си маншет. — Да разбирам ли, че няма оцелели?

Усмивката на Лару беше крива и хладна.

— Не ми плати за оцелели, нали така?

— Да. — Вандайк въздъхна дълбоко, почти с благоговение. — Матю Ласитър е мъртъв. Спечели парите си, Лару. — Той спря и дари сервитьорката с най-чаровната си усмивка, докато тя поднасяше питието му. — Наредено ти бе да унищожиш яхтата му заедно със самия него и чичо му, а цената за услугите ти възлизаше, ако не се лъжа, на двеста и петдесет хиляди.

— Изгодна сделка, откъдето и да я погледнеш — промърмори Лару.

— Парите ще бъдат преведени по твоята сметка преди края на работния ден. Мислиш ли, че е умрял моментално? — попита замечтано Вандайк. — Или пък е усетил взрива?

Лару разклати замислено питието си.

— Ако си искал да страда, трябваше да го кажеш, когато сключвахме сделката. За малко повече пари можеше да бъде уредено.

— Едва ли има значение. Ще приема, че е страдал. А семейство Бомон?

— Болни от мъка, разбира се. Матю им беше като син, а Бък — близък приятел. *Ils sont desole.*^[2] Колкото до мен, аз съм самата скръб и чувство за вина. Ако не бях забягнал към Сейнт Кристофър да се порадвам на нощния живот... — Той сложи ръка на сърцето си и поклати глава. — Те ме успокояват, повтарят ми, че нищо не бих могъл да направя.

— Какви добри хора — въздъхна Вандайк. — Симпатична двойка — добави замислено той. — Особено жената. Доста е

хубавичка.

— О! — Лару целуна свитите си пръсти. — Истинско цвете на Юга.

— И все пак... — Обмисляйки идеята си, Вандайк отпи от коктейла. — Чудя се дали няма да е най-добре да претърпят трагична злополука на път за дома.

Изненадан, Лару разплиска коктейла си.

— Искаш да разкараш Бомонові от сцената?

— Чиста работа — промърмори Вандайк. Те бяха докосвали колието. Неговото колие. Достатъчна причина да умрат. — По-дребна плячка обаче. Ще ти платя по петдесет хиляди на парче да се погрижиш за тях.

— Сто хиляди за двойно убийство? О, *mon ami*, много си стиснат.

— Мога и сам да го свърша и няма да ми струва нищо — отбеляза Вандайк. — Сто хиляди, за да ми спестиш труда в търсене на друг вариант. Бих предпочел да почакаш една седмица, или може би две... — „За да ми дадеш време да уредя собственото ти дисквалифициране.“ — Така. След като уредихме този въпрос, къде е амулетът?

— О, на сигурно място е.

Доволната усмивка на Вандайк угасна и устата му се вкамени в тънка черта.

— Бяхме се разбрали да го донесеш.

— *Mais non*^[3], първо парите.

— Прехвърлих сумата, която искаше за доставката на амулета, както се бяхме разбрали.

— Всичките пари.

Вандайк преглътна гнева си и се закле, че това е последният път, когато това канадско копеле го дои. Съзнанието му се изпълни с мисли за убийство — убийство, което не беше нито чистичко, нито продиктувано от практични съображения. Нито извършено от някой друг.

— Казах ти, че ще си получиш парите преди края на работния ден.

— Значи ти пък ще си получиш съкровището, след като заплащането се извърши.

— Проклет да си, Лару! — Със зачервени от гняв страни Вандайк стана. „Бизнес — заповтаря си той. — Това е само бизнес.“ — Ще се погрижа да бъдат преведени веднага.

Лару прие неочакваното отстъпление философски.

— Както кажеш. Ей в оная ниша има телефон. — Кискайки се наум, той проследи с поглед отдалечаващия се Вандайк и промърмори над чашата си: — Още четвърт милион.

Обзет от пристъп на щедрост, той реши да увеличи дела на Матю на петдесет процента, като сватбен подарък. В крайна сметка изглеждаше съвсем справедливо.

— Готово — тросна му се Вандайк, когато се върна. — В момента прехвърлят парите.

— Както винаги, за мене е истинско удоволствие да работя с теб. Щом си изпия коктейла, ще се обадя, за да се уверя, че трансферът е приключил.

— Искам амулета! Искам си собствеността!

— Още само няколко минути — успокои го Лару. — Междувременно имам нещо, което ще ти подобри настроението. — Лару извади един лист от джобчето на ризата си, разгъна го и го постави на масата.

Скицата бе изключително подробна и изобразяваше детайлно всяка брънка от верижката, всеки камък, всяка от миниатюрните букви на посвещението.

Лицето на Вандайк стана бяло като кокалчетата на ръцете му.

— Великолепно.

— Тейт е доста талантлива. Уловила е изяществото му, нали?

— Силата — прошепна Вандайк и прокара пръсти по рисунката. Почти усещаше гладката повърхност на камъните. — Вижда се дори и на рисунка. Усеща се. Търсих това почти двайсет години.

— И убиваше заради него.

— Човешкият живот е нищо в сравнение с това. — Устата му се пълнеше със слюнка, шампанското стоеше забравено на масата. — Никой от ония, които са копнели за него, не е разбирал какво означава то. Какво може да прави. На самия мен ми бяха необходими години, за да го осъзная.

Очите на Лару блеснаха при възможността.

— Дори и Джеймс Ласитър ли не е разбирал?

— Той беше глупак. Интересуваше го единствено паричната стойност на амулета и славата, която щеше да пожъне, в случай че го намери. Мислеше, че може да ме изиграе.

— И ти го уби?

— Беше съвсем лесно. Беше позволил на сина си да се грижи за екипировката. Е, момчето си гледаше добре работата, беше внимателно, дори ме подозираше. Но въпреки това си беше само момче. Беше нелепо лесно да повредя кислородните му бутилки, нещо като отказ от споразумение.

Лару устоя на порива да погледне към библиотеката и не отмести очите си от лицето на Вандайк.

— Трябва да е разбрал. Ласитър е бил опитен водолаз, нали така? Когато е усетил азотната еуфория, сигурно се е отправил към повърхността.

— Е, наложи се да го задържа за кратко. Но нямаше борба или насилие, не. Аз не съм такъв човек. Той беше объркан, дори щастлив. След като го завладя екстазът, останалото си бе чисто удоволствие за него. Усмиваше се, когато му свалих мундщука. Удави се в екстаз — това беше моят подарък за него. — Дишането на Вандайк се учести, той все така се взираше в рисунката на колието. — Но тогава не знаех, не можех да съм сигурен, че е знаел нещо важно в момента на смъртта си.

Вандайк се отърси от магията, която бе създал сам, и посегна към чашата си. Споменът бе приятен. Както и убеждението, че стореното от него преди толкова години все пак не е било грешка. А само една от многото крачки, довели го дотук.

— През всичките тези години Ласитъррови криеха от мен нещо, което ми принадлежи. Сега всички са мъртви и амулетът най-после ще попадне в подходящите ръце. В моите.

— Струва ми се, че грешиш — измърмори Лару. — Матю, защо не дойдеш при нас да пийнеш нещо?

Челюстта на Вандайк провисна безжизнено.

— Бих пийнал една бира — каза Матю, докато сядаше до Вандайк. — Страхотно парче, нали? — отбеляза той и вдигна скицата в момента, в който Вандайк скочи.

— Видях яхтата ти да избухва в пламъци!

— Сам поставих взрива. — Той погледна стюарда, който бе побързал да се приближи. — Може би ще предпочетеш да озаптиш кучето си, Вандайк. На изискано място като това на свадите не се гледа с добро око.

— Ще те убия със собствените си ръце. — За да не се хвърли през масата, Вандайк сграбчи ръба ѝ и го стисна с всичка сила. — Смятай се за мъртвец, Лару.

— О, не. Аз съм богаташ, и то благодарение на теб. Мадмоазел. — Лару се усмихна на сервитьорката, която бе побързала да се приближи и го гледаше разтревожено. — Господинът е малко пренапрегнат. Бихте ли били така добра да ни донесете по още едно от същото и една „Корона“ с лимон за приятеля ми?

— Наистина ли мислите, че ще се измъкнете ей така? — Тресящ се от ярост, Вандайк се озъби на бодигарда си и той седна кротко на диванчето срещу Лару. — Наистина ли мислите, че може да ме измамите, да се забавлявате за моя сметка, да вземете онова, което ми принадлежи по закона на кръвта? Мога да ви смажа.

Не можеше да си поеме дъх, не бе в състояние да отмести погледа си от студените спокойни очи на Матю. Очите на Джеймс Ласитър.

Мъртвият се бе върнал.

— Всичко, което притежавате, може да стане мое в рамките на една седмица. Трябва само да прошепна няколко думи в подходящите уши. А след като го направя, след като загубите всичко, ще уредя да ви намерят и да ви заколят като животни.

— Това е всичко, което някога ще видиш от „Проклятието на Анжелик“. — Матю сгъна скицата и я пхна в джоба си. — Нито пък някога ще докоснеш мен или нещо, което ми принадлежи.

— Трябваше да те убия, когато убих баща ти.

— Грешката си е твоя. — Матю виждаше пред очите си момчето, което беше преди шестнайсет години, поболяло се и разтреперано от скръб, от гняв, от чувство за безпомощност. Сега това момче също бе мъртво. — Смятам да ти направя едно предложение, Вандайк.

— Предложение? — изсъска Вандайк. Главата му се пръскаше от болка. — Мислиш, че ще се съглася да правя бизнес с теб?

— Да, така мисля. Ела, Бък.

Зачервен от клечането сред малката джунгла декоративни растения край масичката, Бък се измъкна оттам с пуфтене.

— Казвам ти, Матю, тия японци са голяма работа. — Той се ухили и вдигна видеокамерата с размерите на човешка длан, после извади миниатюрната касета. — Образът е кристалночист, а за звука да не ти говоря! Направо чувах как се топи ледът в женчовското питие на Лару.

— Аз пък предпочитам моята си марка. — Марла се приближи към масата и свали шапката си с огромна провиснала периферия. — Обективът е страхотен. Цяло фоайе лежеше помежду ни, а аз можех да преброя порите по лицето му. — Тя също извади касетата. — Не мисля, че сме пропуснали нещо, Матю.

— Технология. — Матю подхвърли миникасетата в ръката си. — Направо невероятно. На тези две малки касетки разполагаме с видео- и звукозапис от два различни ъгъла на самопризнанието ти в подстрекателство. Знаеш какво е подстрекателство, нали, Вандайк? Това е когато плащаш на някой да извърши престъпление. — Той се усмихна криво. — Предполагам, че покрай това ще те обвинят и в съучастие в убийство... — Той се замисли. — Дотук две. После идва убийство, по-точно убийство първа степен на Джеймс Ласитър. Доколкото знам, няма давност за убийствата. Никой не забравя — добави тихо той и подаде касетите на Лару. — Благодаря ти, партньоре.

— Удоволствието е мое, уверявам те. — Златният му зъб проблесна в широката му усмивка. — Удоволствие за четвърт милион.

Матю погледна чичо си.

— Бък, двамата с Лару се погрижете за касетките.

— Сегичка. — Бък спря и се обърна към Вандайк. — Мислех, че колието носи зло. Реших, че то е довършило Джеймс и че ще преследва мен и момчето до края на живота ни. Но ти си бил оня със злите сили. Сега обаче те довършихме, Вандайк, и ми се струва, че Джеймс добре се е посмял на гледката.

— Никой няма да ви вземе на сериозно, нито вас, нито записите ви. — Вандайк попи устата си с носна кърпа и даде дискретен знак на стюарда си.

— Аз пък не мисля така. Изчакай минутка. — Матю не искаше да пропусне забавлението, така че се завъртя със стола си тъкмо

навреме, за да види как Лару се навежда сякаш да завърже обувката си. В следващия момент кракът му се стрелна нагоре като куршум, право в чатала на бодигарда.

Сто и трийсет килограма мускули се сринаха почти безшумно на излъскания под, после се свиха на кравай като варена скарида.

— Това беше за Тейт — обясни му Лару и заразмахва безпомощно ръце, когато няколко мъже от персонала на хотела хукнаха към тях. — Припадна — викна Лару. — Сигурно е сърдечен удар. Извикайте лекар.

— Винаги си подценявал канадеца — каза Матю и се обърна да благодари на сервитьорката, която се приближи с питиетата им. — Марла, изглежда, че за тебе има едно Май-Тай.

— О, с удоволствие, миличък. — Тя седна на масата, приглади широката пола на роклята си без ръкави, после отправи ледения си южняшки поглед към Вандайк. — Наистина държа да знаете, че това беше моя идея. Поне в първоначалния ѝ вид — уточни тя. — Наложих се да я произгладим в детайлите. Много сте блед, господин Вандайк. Малко сирене сигурно ще ви дойде добре, един вид бързодействаща протеинова инжекция.

— Не е ли страхотна? — Лудо влюбен, Матю сграбчи ръката на Марла и я целуна звучно. — Така, да поговорим по работа. Копия от тези ленти ще бъдат оставени в различни депозитни касетки, банкови трезори, правни фирми по целия свят. С класическите инструкции — знаеш за какво ти говоря — ако нещо се случи с мен и така нататък. „Мен“ включва собствената ми персона, моята великолепна бъдеща тъща...

— О, Матю!

— Рей — продължи Матю, след като ѝ намигна, — Бък, Лару и, разбира се, Тейт. О, а като говорим за Тейт...

Ръката на Матю се стрелна напред като змия и сграбчи спретнатия уиндзорски възел на копринената вратовръзка на Вандайк. С очи горещи като разтопена стомана, той я изви като примка на въже.

— Ако някога пак се доближиш до нея, ако някой от твоите зомбита я докосне и с пръст, ще те убия — след като счупя всяка кост в тялото ти и ти одера кожата с ножа за белене на Марла.

— Тейт не трябваше да ти казва за това. — Марла се изчерви и смукна от май-тая през сламката.

— Мисля, че се разбрахме. — Приключил, макар и далеч не задоволен, Матю отпусна хватката си.

— Колко хубаво! Още сте тук. — Тейт се приближаваше през фоайето. Въпреки синината лицето ѝ цъфтеше. — Здравей, любими — възкликна тя и се наведе да целуне Матю по бузата. — Малко се забавихме — продължи тя. — Самолетът имаше закъснение. Бих искала да ви представя моите приятели и колеги, доктор Хейдън Дийл и доктор Лорейн Рос. — Тя се усмихна широко на всеки от тях. — Известни също и като новите господин и госпожа Дийл. — Тейт хвана баща си за лакътя, за да го спре да не се нахвърли върху Вандайк. — Дръж се прилично.

— Радвам се да се запознаем. — Матю се изправи така, че Вандайк да остане блокиран зад него. — Добре ли пътувахте?

— Да, благодаря — каза Лорейн. — Хареса ни дори закъснението.

Тейт свали слънчевите си очила.

— Толкова е вълнуващо! Капитанът на „Номад“ ги е оженил само преди няколко дни.

— Смятаме да съчетаем медения си месец с работата тук. — Хейдън не сваляше ръката си от рамото на Лорейн, сякаш тя можеше да изчезне, ако не я докосва постоянно. — Когато получихме съобщението на Тейт, се разтревожихме толкова, че решихме да тръгнем веднага.

— Изненадахме ги на летището. Когато тази сутрин се обадох в университета да задвижат нещата по обявяването в пресата за откриването на „Изабела“, ми казаха, че Хейдън и Лорейн вече са тръгнали насам.

— Което ни даде възможност да изпреварим останалите. — Лорейн се облегна на ръката на Хейдън и се помъчи да потисне прозявката си. — До два-три дни Нейвис ще гъмжи от учени и репортери. Нямаме търпение да прегледаме находките от „Изабела“ преди да е станало пренаселено.

— Такъв е планът. — Тейт се усмихна кисело на Вандайк. — Мисля, че не си се срещал с колегите ми лице в лице, Вандайк, но сигурно ги познаваш по име. О, не беше ли твоят слуга, когото видях да товарят на линейката отвън? Изглеждаше ужасно блед.

Побелял от ярост, която заплашваше да го задуши, Вандайк се изправи.

— Това не е краят.

— Съгласна съм. — Тейт сложи ръка на рамото на Матю. — Това е едва началото. Няколко изключително влиятелни институции изпращат свои представители, които да наблюдават по-нататъшното развитие на операцията и да участват в оценката на артефактите. Особен интерес представлява един амулет, известен като „Проклятието на Анжелик“. Списанието, което се издава от института „Смитсониън“, ще публикува обширна статия върху историята, откритието и научната му стойност. „Нешънъл Джеографик“ смята да направи документален филм по темата. — Всяко парче от мозайката попадеше на мястото си и Тейт се усмихна. — Вече е публично достояние къде е намерен амулетът, от кого и на кого принадлежи. Шах и мат, Вандайк.

— Искаш ли една бира, Червенушке?

— Аха. — Тя стисна рамото на Матю. — С най-голямо удоволствие.

— Вземи моята. Не ми се вярва сервитьорката да се върне. Мисля, че това слага точка на бизнес отношенията ни, Вандайк. Ако ти хрумне още нещо, обади се. Чрез адвокатите ни. Как бяха, Червенушке?

— „Уинстън, Терънс и Блайт“, Вашингтон, окръг Колумбия. Може да си ги чувал. Доколкото знам, фирмата е една от водещите на Източния бряг. О, скъпи, за малко да забравя — американският консул беше много ентусиазиран, когато разговарях с него преди няколко часа. Изяви желание лично да посети мястото на разкопките.

„Боже — помисли си Матю, — тя наистина е голяма работа.“

— Ще трябва да уредим посещението му. Сега ще ни извиниш, Вандайк, предстои ни много работа.

Вандайк огледа лицата около себе си. Видя триумф, объркване, предизвикателство. Не можеше да се противопостави на никой от тях, не тук и не сам. Той се обърна вдървено и тръгна, горчивият вкус на провал изгаряше гърлото му.

Но все още държеше нещата под контрол.

— Целуни ме — настоя Тейт и дръпна Матю към себе си. — И го направи както трябва.

— Тъъ... — Хейдън запремята очилата между пръстите си. — Някой ще ми каже ли какво става тук?

— Изглежда, сме се появили за последното действие — отбеляза Лорейн. — Това не беше ли Сайлъс Вандайк, предприемач, благодетел и приятел на морската археология?

— Това беше Сайлъс Вандайк. — Тейт хищнически притисна Матю към себе си. — Един неудачник. Луда съм по теб, Ласитър. Хайде да открием онази сервитьорка и да въведем младоженците в събитията.

[1] мой млади приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Неутешими са (фр.). — Б.пр. ↑

[3] О, не (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

— Тази история си има от всичко по малко — замислено отбеляза Лорейн, загледана в звездите и сребърната луна.

Минаваше полунощ, обясненията, възклицанията, празничната вечеря и още по-празничните на здравици бяха свършили.

Беше оставила новия си съпруг да се диви на съкровищата заедно с останалите и се бе измъкнала за един спокоен разговор с бившата си съкаютничка.

— Най-хубав е краят. — Доволна като ученичка, избягала от час, Тейт лениво отпиваше от последната чаша от последната бутилка шампанско.

— Не знам. Има убийство, алчност, похот, саможертва, страст, секс...

— Добре де, може би сексът е най-хубавата част.

Лорейн се изкиска и се опита да изцеди още няколко капки от бутилката, която стоеше между столовете им.

— Забравих магьосничеството. Мислиш ли, че Анжелик Моноар наистина е била вещица?

— Какви приказки от устата на един учен — каза Тейт, но после въздъхна. — Мисля, че е била силна жена и че любовта е в състояние да твори най-различни чудеса.

— Може би трябва да имаш едно наум относно амулета, колкото и прекрасен да е.

— Предпочитам да мисля, че тя би ни одобрила, както и онова, което смятаме да правим с него. Така ще можем да разкажем историята ѝ. А като говорим за истории... — В пристъп на щедрост Тейт отля половината от шампанското си в чашата на Лорейн. — Какво ще кажеш за вашата с Хейдън?

— Не е толкова легендарна, но на мен си ми харесва. — Лорейн нацупи устни, вдигна ръката си и се загледа в сватбената си халка. Звездната светлина бе достатъчно силна, за да се отразява в златото. — Възползвах се от разочарованието му и го накарах да се ожени за мен.

— Стига глупости.

— Е, може и да не беше точно така. Знаеш ли, когато двете с теб работехме заедно, аз така и не можах да те разбера. Хейдън ти беше в краката и те следеше навсякъде с прекрасния си кравешки поглед, а ти въобще не забелязваше. Е, сега, когато познавам Матю, всичко си дойде на мястото. — Тя въздъхна замечтано. — Дано не ме разбереш погрешно, но бях доволна, когато си тръгна от „Номад“. Лорейн, казах си, пътят току-що се разчисти. — Тя размаха чашата си и едва не изплиска шампанското. — Хващай се на работа.

— Не си се мотала много.

— Просто го обичам. Кълна се, Тейт, той ме караше да се чувствам като някакво тромаво пале, което си проси останките от трапезата, докато работехме заедно. Винаги съм се оправяла с мъжете. А с Хейдън всичко вървеше наопаки. Накрая трябваше да преглътна и последните остатъци от гордостта си. Сгасих го, докато работеше късно една вечер в лабораторията и го прелъстих.

— В лабораторията?

— Да. Всъщност бях му дала някой и друг аванс преди това, колкото да му привлече вниманието. Казах му, че го обичам и че смятам да му вървя по петите, където и да отиде. Той ме погледна много сериозно и каза, че му се струва най-добре да се оженим.

— Казал ти е това?

— Дословно. — Лорейн въздъхна при спомена за това толкова романтично изживяване. — После се усмихна. А след това аз се разревах като някое бебе. — Тя изсумтя и гаврътна остатъка от шампанското. — Ако не внимавам, пак ще се разрева.

— Недей, че и аз ще почна. Май и на двете ни е излязъл късметът.

— Трябваше му трийсет и осем години, за да ми излезе. По дяволите! — Тя вдигна рамене и шумно изсърба последните капки. — Достатъчно пияна съм, за да си призная. Четирийсет и три години. Аз съм една загубена химичка на средна възраст, която е истински влюбена за пръв път в живота си. Мама му стара, почвам да рева.

— Добре — изсумтя Тейт. — Съгласна ли си да влезеш в ролята на кума след няколко дни?

— Да. — Лорейн хълцаше в празната си чаша. После вдигна премрежени очи и отправи мокра усмивка към Хейдън и Матю, които се показаха на палубата.

— Какво става тук? — попита Хейдън.

— Пияни сме и сме щастливи — отговори Лорейн. — И влюбени.

— Това е хубаво. — Хейдън я потупа по главата. — Гледай да си забъркаш нещо за махмурлука, който ще те споходи на сутринта. Чака ни тежък ден.

— Той е толкова... — Лорейн се изправи, олюля се и обви ръце около кръста му. — Организиран. Кара ме да се чувствам като някаква...

— Лорейн, утре или вдругиден ще долетят важни хора от цял свят. Трябва да сме готови. — Но тя продължи да му се усмихва широко и той погледна Матю. — Ще бъде ли прекалено нахално, ако те помоля да ни върнеш на Нейвис? Струва ми се, че Лорейн трябва да си легне.

— Бък и Лару ще ти помогнат да я настаниш в гумената лодка и ще ви закарат. — Матю му подаде ръка. — Радвам се, че се включихте в отбора.

Когато гумената лодка потегли към острова, Тейт се облегна на Матю и каза:

— Страхотна двойка са.

— Май разбирам защо непрекъснато ми хвърляше името му в лицето. Схваща бързо и фокусира вниманието си върху най-същественото.

Облегнала глава на рамото му, тя гледаше светлинката на гумената лодка, която постепенно се смаляваше.

— Той е най-добрият в областта си и името му тежи. И Лорейн не пада по-долу. Присъствието им на борда придава на цялата операция един особен престиж и научна целенасоченост. — Тя доволно въздъхна. — А колкото повече влиятелни хора знаят за „Изабела“ и за амулета, толкова по-трудно ще е за Вандайк да се намеси.

— Дай да не сваляме гарда засега. Тук сме си добре, далеч от острова, на мили от мястото на крушението.

— Вандайк се измъкна с подвита опашка. Може да мобилизира всеки политик, всяка институция и всеки чиновник, които държи в джоба си. Но това не може да промени нищо, вече не. — Тя се обърна

и го прегърна през кръста. — Знам, че би предпочел нещата да се бяха развили другояче, но за нас така е най-добре.

— Да го направя по този начин се оказа по-приятно, отколкото бях предполагал. Ние печелим, той губи. Кръгът се затвори. — Той бръкна в джоба си и извади амулета. — Сега вече наистина е твой.

— Наш.

— Правилата на улова — промърмори той и го сложи на шията ѝ. — Мисля, че когато го е поръчал за нея, е избрал рубин, червен като сърцето, като страстта. Диамантите около него са били символ на издръжливостта. Златото — на силата. — Той целуна нежно челото ѝ, страните ѝ, устните ѝ. — Любовта се нуждае от всички тези неща.

— Матю. — Тя сложи ръка върху камъка. — Това е прекрасно.

— Помислих си, че може би ще искаш да го носиш на сватбата.

— Бих искала, разбира се, ако не притежавах нещо, което ценя дори повече от него. Малък златен медальон с перла.

Нелепо развълнуван, той прокара пръст по бузата ѝ. Наложил се да прочисти гърлото си преди да се довери на гласа си.

— Запазила си го?

— Поне десет пъти се опитвах да го изхвърля, но така и не можах. Нищо от онова, което съм извадила от морето, не ми е било по-скъпо. Дори и амулетът.

— Ще направим така, че да се получи. — Той я целуна. — Ти си ми късметчето, Червенушке. Хайде да се прибираме. Хейдън е прав за дългия ден, който ни чака.

— Ще дойда след малко. Искам още веднъж да прегледам записките си, да се уверя, че всичко е наред. Едва ли ще ми отнеме повече от половин час.

— Смяташ да се отдадеш на научна работа, при положение че съм планирал да те побъркам?

— Идвам след двамадесет минути — засмя се тя и го сръга в ребрата. — Наистина трябва да прегледам документите още веднъж. Нали не искаш да изглеждам неподготвена, когато се появи представителят на Обществото на Кусто?

— Амбициозна и сексапилна. — Той я щипна по долната устна. — Ще те чакам.

— Петнайсет минути — извика след него тя.

Бе на крачка от всичко, за което си бе мечтала. Мъжът, когото обичаше, годините, които щяха да изживеят заедно, кариерата, внезапно набрала инерция, музеят, който щеше да се превърне във витрина на работата ѝ.

Тя стисна амuleта и затвори очи. След четиристотин години Анжелик може би най-накрая щеше да почива в мир.

Нищо не е невъзможно, осъзна тя.

Отиде да прибере бутилките и чашите, които бяха оставили с Лорейн. Тихите стъпки зад нея я накараха да се изкиска.

— Петнайсет минути, Ласитър. Може и десет, ако не ми отвличаш вниманието.

Ръката, която ѝ запуши устата, беше мокра и гладка.

Нейната се бе стрелнала нагоре още преди да я завладее истинската паника.

— Към гърба ти е притиснат пистолет, Тейт. — Силното сръгване малко над бърбреците я накара да замръзне. — Със заглушител. Никой няма да чуе, ако те застрелям. Ако изпищиш или извикаш, ще те убия, както и всеки, който ти се притече на помощ. Разбираш ли?

Гласът и заплахата звучаха отвратително познати. Тя можа само да кимне.

— Внимавай. — Вандайк премести ръката си от устата на гърлото ѝ. — След секунда може да си мъртва. — Дали пък просто да не ѝ прекърши врата? Той обмисли тази идея, наслади ѝ се, после я отхвърли. Убийството можеше да почака. — А секунда по-късно аз ще съм във водата и далеч оттук.

— Какво се надяваш да докажеш с това? — Думите ѝ бяха тихи и накъсани от натиска върху гърлото ѝ. — „Изабела“ и целият ѝ товар са недостижими за теб. Можеш да ме убиеш, да избиеш всички ни, но това няма да промени нещата. Ще те намерят и ще те хвърлят в затвора до края на живота ти.

— Не знаеш ли, че никой няма да може да ме докосне, щом амuletът стане мой? Знаеш каква сила притежава той, усетила си я.

— Ти си луд... — Писъкът ѝ бе неволен и едва ли се чу на повече от метър, когато пръстите му се впиха в гърлото ѝ.

— Мой е! Винаги е бил мой!

— Не можеш да се измъкнеш. Те ще знаят, че си бил ти. Всичките ти пари и влияние няма да могат да те предпазят този път. —

Тя си пое със свистене дъх, когато хватката му се отпусна.

— Амулетът ми е достатъчен.

— Ще трябва да се криеш до края на живота си.

Докато говореше, тя бясно въртеше очи, търсейки някакво оръжие. Бутилката от шампанско с тежкото си дебело дъно бе твърде далеч.

— Разполагаме със записите, обявили сме находката — побърза да продължи тя. — Хейдън и Лорейн знаят, както и десетки други хора. Не можеш да ги избиеш всичките.

— Всичко мога да направя. Всичко мога да направя и няма човек, който да ме спре. Дай ми амулета, Тейт, и ще пощадя родителите ти.

Зави ѝ се свят — спомни си, че колието е на врата ѝ. Притисна ръка към камъка. Стори ѝ се, че пулсира слабо в дланта ѝ.

— Не ти вярвам. Ще ме убиеш, ще убиеш всички ни — и за какво? Заради откачената идея, че едно колие ще ти донесе сила и безнаказаност?

— А навярно и безсмъртие. — Да, той беше започнал да вярва в това, бе започнал да вижда истината. — И други са вярвали, но са били слаби, неспособни да контролират онова, което държат в ръцете си. Аз съм различен, както виждаш. Свикнал съм да ръководя, да впрягам силата. Точно затова амулетът ми принадлежи. Какво ли би било да живееш и да знаеш, че всяко желание, дори всяка мисъл е изпълнима? Да печелиш винаги. Да живееш вечно, ако така предпочиташ. — Дъхът му се ускори. — Да, ще те убия, за да имам всичко това. Ще избия всички ви, за да го имам. Искаш ли преди това да те накарам да страдаш?

— Не. — Тя затвори очи и напрегна слух дали няма да чуе завръщащата се гумена лодка. Ако по някакъв начин успееше да им даде сигнал, или на Матю, може би щяха да спрат Вандайк преди да е избил всички. — Ще ти го дам и се моля на Бога амулетът да ти осигури живота, който заслужаваш.

— Къде е?

— Тук. — Тя вдигна камъка, който стискаше в шепата си. — Тук.

Зашеметен, той охлаби хватката си достатъчно, за да може тя да отскочи. Но Тейт не побягна. Нямаше къде да избяга. Вместо това се обърна към него, очите ѝ бяха студени и предизвикателни, пръстите ѝ

стискаха искрящия рубин. Видя как лицето на Вандайк се отпуска, как омеква като топящо се стъкло. Но пистолетът не трепна и за секунда.

— Красив е, нали? — тихо каза тя. Не можеше да се надява на разума му. Така че щеше да възложи надеждите си на лудостта му. Може би, само може би, все пак разполагаше с оръжие. — От векове чака да го подържат отново, да го носят отново, да му се възхищават отново. Знаеш ли, че нямаше и драскотина по него, когато го извадих от пясъка?

Тя завъртя камъка, така че да улови белия лъч на луната. Светлината и сенките затанцуваха. Беше тихо, внезапно бе станало толкова тихо, че тя можеше да чуе всяка въздишка на вълните, които целуваха корпуса.

— Времето и водата не го бяха докоснали. Сигурно е изглеждал точно така, ярък и искрящ, последния път, когато тя го е носила около врата си.

Той се взираше като хипнотизиран в амулета. Тя отстъпи половин крачка, като продължаваше да държи камъка пред очите му.

— Мисля, че го е носила през онова утро. Утрото, когато са дошли да я екзекутират. А той, мъжът, отговорен за осъждането ѝ, е чакал пред килията и го е взел. — Гласът ѝ бе тих, почти приспивен. — Не е могъл да има нея, но е могъл да има тази последна материална връзка, която ѝ е била останала от мъжа, когото е обичала. Или така поне си е мислел. Но не е успял да прекъсне връзката помежду им. Не е успяла и смъртта. Тя е повтаряла името му наум, докато димът е изпълвал дробовете ѝ и пламъците са облизвали стъпалата ѝ. Името на Етиен. Аз я чувам, Вандайк. А ти чуваш ли я?

Уловен като плъх под погледа на змия, той не отмести очи. Езикът му се стрелна да оближе устните.

— Мой е.

— О, не, все още е неин. И винаги ще бъде неин. Това е тайната, Вандайк, това е магията и силата. Онези, които не са разбрали това и са го искали за собствените си цели, са докарали проклятието върху собствените си глави. Ако го вземеш — каза меко тя, с внезапна увереност, — ще бъдеш прокълнат.

— Мой е — повтори той. — Аз съм този, за когото е бил предназначен. Похарчих цяло състояние, за да го намеря.

— Но го намерих аз. Ти само го крадеш. — Вече бе почти до парапета. Шум от двигател ли чуваше? Или просто се надяваше да е така? Ако извикаше, дали щеше да спаси хората, които обичаше, или да ги погуби?

Очите на Вандайк се стрелнаха към нейните и сърцето ѝ се сви болезнено. Очите, които я гледаха, отново бяха ясни, отново бяха спокойни, лишени от тънкия блестящ воал на лудостта.

— Мислиш, че не знам какво правиш? Печелиш време, докато широкоплещестият ти герой ти се притече на помощ. Жалко, че не се появи, така че да умрете заедно, романтично. Отделих ти достатъчно от вниманието си, Тейт. Свали амулета и ми го дай, в противен случай първият куршум ще попадне в корема ти вместо в сърцето ти.

— Добре. — Пръстите ѝ, неочаквано сръчни ѝ спокойни, започнаха да свалят колието от врата ѝ. Сякаш не бяха нейни, сякаш тя се носеше някъде извън собствената си плът. — Щом като го искаш толкова много... вземи го и си плати цената.

Стегна се да посрещне куршума и хвърли амулета високо и надалече в морето.

Той изкрещя. Звукът бе нечовешки, като на див звяр, усетил вкуса на кръв. И също като звяр той скочи през парапета и се хвърли в тъмната вода. Преди да се скрие под повърхността, Тейт се хвърли след него.

Докато тялото ѝ се врязваше във водата, част от съзнанието ѝ отбеляза безразсъдната глупост на постъпката ѝ. Въпреки това нещо я принуждаваше да го направи, да напълни дробовете си с въздух и да се гмурне слепешката.

Разумът ѝ казваше, че той не би могъл да намери амулета в нощното море без маска, без кислородни бутилки, без достатъчно време. Нито пък тя щеше да намери него или съкровището, което бе изхвърлила.

И изведнъж долови някакво движение. Яростта, която не бе и подозирала, че се таи в душата ѝ, изригна и тя се хвърли към него като акула.

Тук, в лишения от въздух свят, на неговата превъзхождаща сила бяха противопоставени младостта ѝ и умението ѝ. Сляпата му алчност срещу яростта ѝ. Сега нямаше пистолети, имаше само ръце и зъби. Тейт използваше своите максимално.

Той заби нокти в тялото ѝ, устремен отчаяно към повърхността и въздуха над нея. Собствените ѝ дробове горяха, но тя го повлече надолу. Той я отблъсна с ритник.

Тя отново се стрелна нагоре през тъмните води, отчаяна, че никога няма да стигне до повърхността.

Той я чакаше там и се хвърли бясно към нея, докато тя се бореше да напълни празните си дробове с въздух. Лицето му бе разкривено от водата и солта в очите ѝ, подивяло до степен на перверзност. Бореха се в ужасяваща тишина, нарушавана единствено от накъсаното им дишане и плисъка на водата.

Морето ги прегърна алчно.

Тя нагълта вода, задави се. Солта опари очите ѝ, докато той я държеше под повърхността, а сам жадно гълташе въздуха отгоре. Ръцете ѝ драпаха в несвяст, неспособни да се вкопчат в гладкия му водолазен костюм. Жуженето в ушите ѝ се превърна в рев. Десетки светлинки проблясваха, изригнаха в главата ѝ, пред очите ѝ.

„Не!“ — помисли си тя и се измъкна от хватката му. Една светлина. Една-единствена светлина, която блестеше на фона на пясъка. Той бързаше към нея, гмуркаше се през прозрачно черната вода към белия пясък, където амулетът лежеше като окървавена звезда.

Тя го видя как вдига колието, видя как ръката му алчно го стиска. Мекият червен проблясък светна на стотици искри между пръстите му, насити се, потъмня. Прокърви.

Той обърна глава и я погледна триумфално. Очите им се срещнаха. А после той изкреця.

— Идва на себе си. Давай, Червенушке, давай!

Тейт чуваше гласа на Матю, долавяше и страха в него. Усещаше твърдото дърво на палубата под себе си, силните му ръце под главата си.

— Матю...

— Не говори. За бога, къде е проклетото одеяло?

— Ето го, ето го. — Без излишни движения и емоции Марла зави дъщеря си. — Нищо ти няма, слънчице, само си лежи спокойно.

— Вандайк...

— Няма нищо. — Матю хвърли едно око към Вандайк, който лежеше свит под зоркия поглед и готовата шокова палка на Лару. Беше полуудавен, но се кискаше.

— Амулетът...

— Боже, още е на врата й! — Матю го свали с трепереща ръка. — Дори не бях забелязал.

— Беше малко зает да й спасяваш живота. — Рей стисна здраво очи. Когато Матю бе извлякъл Тейт от водата, Рей бе сигурен, че единственото му дете е мъртво.

— Какво стана? — Тейт най-накрая намери сили да отвори очи. Над главата й се бяха навели разтревожени лица. — Боже, боли ме навсякъде.

— Просто си почини мъничко. Зениците й изглеждат нормално. Не я тресе.

— Може да настъпи закъснял шок. Мисля, че трябва да й свалим мокрите дрехи и да я пъхнем в леглото. — Марла прехапа устни и макар да знаеше, че е глупаво, провери челото на Тейт за температура. — Ще ти направя един хубав чай от лайка.

— Добре. — Леко замаяна, Тейт се усмихна. — Мога ли вече да стана?

Мърморейки ругатни, Матю я вдигна на ръце, както си беше завита с одеялото.

— Ще я сложа в леглото. — Той спря и погледна към Вандайк. — Лару, двамата с Бък най-добре го закарайте на Нейвис и го предайте на ченгетата.

— Той защо се смее? — попита Тейт.

— Само това прави, откакто Рей го издърпа на палубата. Смее се и мърмори за вещици, които горели във водата. Ела да ти направим една гореща вана.

— Хайде.

Той бе грижовен. Пригответи й ваната, разтри раменете й. Дори изми косата й. После я изтри с хавлията, облече й пижамата и я сложи в леглото.

— Току-виж ми станало навик — промърмори тя, отпусна все още замаяната си глава на пухкавите възглавници и засърба чая, който й беше донесла Марла.

— Почивай си — нареди майка ѝ, докато се суетеше с одеялото. После вдигна поглед към Матю. — Рей също тръгна към Нейвис. Не искаше да изпуска от поглед Вандайк, докато не го приберат в килията. Да ти кажа ли, когато се върнат?

— След малко се качвам.

Марла само вдигна вежди. Имаше чувството, че на Тейт ѝ предстои да се справи с още една криза.

— Мисля да направя една голяма кана с кафе. Ти си почивай, слънчице. — Тя целуна Тейт по челото, излезе и тихо затвори вратата.

— Не е ли страхотна? — каза Тейт. — Нищо не е в състояние да разтърси южняшката ѝ самоувереност.

— Всеки момент ще откриеш какво е в състояние да разтърси спокойствието на един янки. Какво, по дяволите, правеше там долу?

Тя примигна при повишения му тон.

— Не знам със сигурност. Всичко се случи толкова бързо.

— Ти не дишаше. — Той улови брадичката ѝ. Пръстите му бяха напрегнати и трепереха като опънати струни на китара. — Не дишаше, когато те извадих.

— Не си спомням. След като се гмурнах след него, всичко ми се губи в нещо като сюрреалистичен сън.

— Гмурнала си се след него — повтори Матю, наблягайки на всяка дума.

— Нямах такова намерение — бързо каза тя. — Хвърлих амулета във водата. Трябваше да поема риска, че той ще тръгне след него, вместо да ме застреля.

Сърцето му, което вече бе пострадало жестоко, спря още веднъж.

— Имал е пистолет?

— Да. — Усети, че съзнанието ѝ отново губи почва и направи всичко възможно да се съсредоточи. — Сигурно го е изпуснал във водата. Тъкмо тръгвах към каютите. — Тя нежно хвана ръката му. — И той беше там. Точно зад мен, Матю, с пистолет, опрян в гърба ми. Трябва да се е прехвърлил откъм дясната страна. Бутилките му сигурно още са на стълбата. Не можех да те извикам, Матю. Той щеше да избие всички ни.

И възможно най-спокойно тя му разказа какво се бе случило на палубата.

— Свалих колието от врата си — промърмори Тейт и затвори очи, опитвайки се да върне образа на онова, което бе последвало.

Играта на светлини и сенки. Камъкът, който сякаш пулсираше като сърце в дланта ѝ.

— Дори не се замислих. Просто го хвърлих в морето. Той изтича покрай мен, даже не ме погледна. Просто скочи.

— Защо, по дяволите, го последва? Можеше да ме повикаш, Червенушке!

— Знам. Не мога да го обясня. В един момент си мислех да извикам, а в следващия вече бях във водата. Дори докато се гмурках, знаех, че постъпвам глупаво. Но не можах да се спра. Настигнах го и се сборичкахме. — За да избистри картината, тя отново затвори очи. — Помня, че си разменихме удари, и на повърхността, и под нея. Помня, че останах без въздух и помислих, че ще ме удави. После видях някаква светлина...

— Господи! — Той прокара ръка през косата си. — Да не ми говориш за ония особени предсмъртни усещания? Бялата светлина, тунелът, животът на филмова лента?

Не по-малко смаяна от него, тя отново отвори очи.

— Не, но беше също толкова странно. Сигурно съм имала халюцинации. Видях тази светлина и тя идваше от колието. Пясъкът беше съвършено бял и го виждах толкова ясно, колкото виждам теб. Знам, че не е възможно, но го видях. Видя го и той.

— Вярвам ти — тихо каза Матю. — Продължавай.

— Той се гмурна към колието. Аз просто обикалях във водата. — Тя сви вежди и между тях се оформи една малка бръчка. — Сякаш трябваше да бъда там, да гледам. Май не го обяснявам много ясно.

— Добре се справяш.

— Гледах и чаках — продължи тя. — Той го взе, задържа го в ръка и аз видях как то се изля като кръв между пръстите му, сякаш камъкът се беше втечил. Той погледна нагоре. Погледна право към мен. Видях очите му. После...

Тя потрепери и Матю я погали по косата. Искеше да я гушне, докато тя не забрави всичко. Но знаеше, че Тейт трябва да довърши започнатото.

— После какво?

— Той изпищя. Чух писъка. Не беше заглушен от водата. Беше пронизителен, ужасяващ. Продължаваше да ме гледа и да пищи. Имаше огън, навсякъде. Светлината и цветът на огъня, но не и топлината. Не ме беше страх, въобще. Така че взех амулета от него и се отдалечих... — Тя млъкна, прекъсната от собствения си нервен смях. — Не знам. Сигурно съм припаднала. Така трябва да е станало. Сигурно съм била в безсъзнание през цялото време, защото не може да се е случило по този начин.

— Амулетът беше на врата ти, Тейт. Когато те извадих, той беше на врата ти.

— Сигурно... съм го намерила.

Той приглади косата ѝ назад.

— И това ти се струва вероятно?

— Да, разбира се. Не — призна тя и посегна към ръката му. — Не ми изглежда вероятно.

— Нека ти кажа какво видях аз. Когато те чух да ме викаш, изтичах на палубата. Вандайк беше във водата. Пляскаше като луд и наистина пищеше. Разбрах, че и ти трябва да си във водата, затова скочих.

Нямаше смисъл да ѝ казва, че се бе гмуркал, докато дробовите му едва не се бяха пръснали и дори не си бе помислил да излезе на повърхността, ако тя не е с него.

— Когато те намерих, ти лежеше на дъното, сякаш беше заспала. И се усмихваше. Почти очаквах, че ще отвориш очи и ще ме погледнеш. Докато те издърпвах, осъзнах, че не дишаш. Не може да бяха минали повече от три, най-много четири минути откакто беше извикала, но ти не дишаше.

— Значи си ме върнал към живота. — Тя се надигна и остави чашата, така че ръцете ѝ да са свободни. После го погали по лицето. — Личният ми рицар на бял кон.

— Нямам нищо общо с принца от приказките. Дишането уста в уста и сърдечният масаж едва ли са особено романтични.

— При дадените обстоятелства те определено превъзхождат букета от лилии. — Тя го целуна нежно. — Има едно нещо, Матю. Не съм те викала. — Тя поклати енергично глава, когато той понечи да протестира. — Въобще не извиках. Но прошепнах името ти наум,

когато помислих, че се давя. — Тя допря буза до неговата и въздъхна.
— И сигурно тогава си ме чул.

ГЛАВА 30

Матю гледаше Сайлъс Вандайк през решетките на малката килия. Това бе човекът, който му бе отровил живота, който му бе отнел бащата, бе планирал собствената му смърт и едва не бе убил жената, която обичаше.

Човек, притежавал власт и неограничена финансова, обществена и политическа сила.

Сега бе уловен като животно в клетка.

Бяха му дали памучна риза и панталони, и двете избелели и провиснали. Нямаше колан, нито връзки за обувки, да не говорим за копринена вратовръзка с монограм.

И въпреки това седеше на тесната койка, сякаш тя бе направен по поръчка стол, сякаш мръсната килия бе луксозно обзаведения му кабинет. Сякаш все още контролираше положението.

Но Матю не можеше да се освободи от впечатлението, че той сякаш се е смалил по някакъв начин, че тялото му изглежда крехко в прекалено големите затворнически дрехи. Костите на лицето му се бяха изострили и изпъкваха като череп под кожата, сякаш плътта се бе стопила за една нощ.

Беше небръснат, косата му се беше сплъстила от морската вода и обилната пот. Синкавочервени драскотини разраняваха лицето и ръцете му и напомняха на Матю за Тейт и за отчаяната ѝ борба на живот и смърт.

Това му бе достатъчно да счупи решетките с голи ръце и да чуе как костите на Вандайк се трошат в ръцете му.

Но той се застави да остане на мястото си и да наблюдава.

И видя, че достойнството и властния вид, които Вандайк се мъчеше да поддържа, не са нищо повече от параван от тънко, чупливо стъкло. Омразата още я имаше, осъзна Матю, зряла, жива и пламтяща в очите му. Запита се дали е достатъчна, за да поддържа живота му, дали ще може да черпи сили от нея през всичките години, в които щеше да остане затворен.

Надяваше се да е така.

— Как е? — попита Матю. — Как е да загубиш всичко?

— Мислиш ли, че това ще ме спре? — Гласът на Вандайк бе едва доловим шепот, който се плъзна между решетките като змия. — Мислиш ли, че ще те оставя да го задържиш?

— Дойдох да ти кажа, че за нас ти повече не съществува.

— Така ли? — Очите му проблеснаха. — Трябваше да я убия. Трябваше да ѝ направя дупка в корема и да те оставя да я гледаш как умира.

Матю се хвърли към решетките, но блясъкът на удовлетворение в очите на Вандайк го спря. „Не, не по този начин — каза си Матю. — Не по неговия начин.“

— Тя те победи. Именно тя в крайна сметка те свали от трона ти. Видял си го, нали? Огъня във водата. Видял си я да те гледа — продължи той, рисувайки сцената, която Тейт му бе описала. — Била е толкова красива, така ужасяващо уловена в оная побесняла светлина. И ти си се разпищял като дете, което сънува кошмар.

Червенината, с която яростта бе покрила бузите на Вандайк, се отцеди и лицето му стана бяло като платно.

— Нищо не съм видял! Нищо! — Той скочи от нара. Водовъртеж от неясни ужасяващи образи наводни съзнанието му, придоби форма, заплашвайки да разкъса остатъците от разума му като жадни за кръв нокти.

Писъците драпаха да изригнат от гърлото му диви и нажежени.

— Видял си го — съвсем спокойно каза Матю. — И ще го виждаш отново и отново. Всеки път, когато затвориш очи. Колко дълго ще можеш да живееш с този страх?

— От нищо не се страхувам! — Ужасът се бе настанил като ледена топка в корема му. — Няма да остана в затвора. Имам положение. Имам пари.

— Нищо нямаш — каза Матю. — Освен дълги години, през които да мислиш за онова, което си направил, и за онова, което в крайна сметка не можа да направиш.

— Ще изляза оттук и ще те намеря.

— Не. — Матю се усмихна свирепо. — Няма да излезеш.

— Аз вече спечелих! — Вандайк стисна решетките, пръстите му станаха бели като лицето му. Дишането му се учести, а очите му, вперени в Матю, горяха на ръба на лудостта. — Баща ти е мъртъв,

чичо ти е инвалид. А ти не си нищо друго освен един второразреден търсач на потънали съкровища.

— Но в кафеза си ти, Вандайк. А амулетът е у мен.

— Ще ти видя сметката! Ще довърша Ласитърови и ще си взема моето!

— Тя те победи — повтори Матю. — Жена го започна и жена го довърши. Държал си го в ръцете си, нали? Но не си могъл да го задържиш.

— Ще си го върна, Джеймс! — Устните му се дръпнаха и зъбите му се оголиха. — И ще ти видя сметката. Мислиш, че можеш да ме надхитриш, нали?

— Просто ще защитя онова, което ми принадлежи.

— Винаги толкова сигурен в себе си. Но аз вече победих, Джеймс. Амулетът е мой. Винаги е бил мой.

Матю се дръпна от решетките.

— Остани си със здраве, Вандайк. Искам да живееш дълго, много дълго.

— Спечелих! — Пронизителният див глас последва Матю, докато той се отдалечаваше от килията. — Спечелих!

Нетърпелив да усети топлината на слънцето, Матю излезе от полицейския участък. Надяваше се, че Тейт скоро ще приключи с показанията си.

Въздухът бе жарък и неподвижен и той копнееше за морето, за нещо свежо и уханно. За Тейт.

Минаха почти двамадесет минути преди тя да излезе. Матю си помисли, че изглежда изтощена, че от нея са останали само бледата кожа и изпълнените с призраци очи. Без да каже нищо, той ѝ подаде букет ярки розови и сини цветя.

— Какво е това?

— Обикновено ги наричат цветя. Продават ги в цветарницата малко по-надолу по улицата.

Думите му я накараха да се усмихне. Тейт зарови лице в букета и усети как идва на себе си.

— Благодаря.

— Реших, че и двамата имаме нужда от нещо такова. — Той прокара ръка по плитката ѝ. — Кофти сутрин?

— Е, определено не беше от най-приятните. Все пак полицаите бяха много любезни и търпеливи. При всичките показания — моите, твоите и на Лару — плюс записите, разполагат с толкова много обвинения, че не съм сигурна с кое ще започнат. — Тя сви рамене. Това едва ли имаше значение сега. — Предполагам, че в крайна сметка ще го екстрадират.

Преплел пръсти с нейните, Матю я поведе към колата, която бяха взели под наем.

— Според мен Вандайк ще прекара остатъка от живота си в килия с тапицирани стени. Току-що бях при него.

— О! — Тейт изчака, докато той се настани на шофьорското място. — Чудех се дали ще отидеш.

— Искях да го видя затворен. — Матю замислено включи на скорост и отби от бордюра. — Сигурно съм искал поне да се насладя на гледката, след като така и не можах да му разбия носа.

— И?

— На ръба е, а може и аз да съм го побутнал малко към него. — Той хвърли поглед към Тейт. — Опита се да ме убеди, или може би да убеди себе си, че той е победил.

Тейт вдигна букета и потри ароматните цветове в бузата си.

— Не е. Ние го знаем и само това има значение.

— Точно преди да си тръгна, се обърна към мен с името на баща ми.

— Матю... — Тя загрижено сложи ръка върху неговата. — Съжалявам.

— Недей. Няма нищо. В известен смисъл изглежда справедливо. Като епилог. Почти през половината от живота си съм искал да върна часовника към онзи ден и да направя нещо, което ще промени нещата. Не бих могъл да спася баща си и не бих могъл да си сменя мястото с него. Но днес, за няколко минути, се почувствах така, сякаш съм влязъл в кожата му.

— Справедливост вместо отмъщение — промърмори тя.

— Нещо, с което е по-лесно да се живее.

Когато той зави към морето, Тейт отпусна глава върху меката тапицерия на седалката.

— Матю, спомних си нещо, докато разговарях с полицаите. Снощи, докато бях на палубата с Вандайк, бях сложила ръка върху

амулета и му казах, че се надявам той да му донесе живота, който заслужава.

— Двайсет или трийсет години затворен далеч от всичко, което иска най-силно. Добро пожелание, Червенушке.

— Но кой го е изпълнил? — попита тя пресекнато. — Може и да не притежава амулета, Матю, но без съмнение си е осигурил проклятието на Анжелик.

Беше хубаво да си отново в морето, отново на работа. След като отхвърли всички предложения да си почине през остатъка от деня, Тейт се затвори с Хейдън и каталога си.

— Свършила си първокласна работа, Тейт.

— Имах добър учител. Но остава да се направи още толкова много... Цели километри филмова лента чакат за проявяване. Разбира се, вече разполагаме с видеоматериала и скиците ми. — Тя прокара пръст по един от списъците си и продължи: — Отчаяно се нуждаем от място за складиране. От още резервоари и консервационен разтвор. А сега, когато обявихме находката, можем да започнем и с изваждането на оръдията. Преди не можех да поема риска да докарам надуваеми платформи и кранове. Нуждаем се от екипировка за останалите находки и, разбира се, за консервацията и реконструкцията на онова, което е оцеляло от „Изабела“.

— Всичко си обмислила.

— Просто имам страхотен екип. — Тя посегна към кафето си и се усмихна на вазата с весели цветя до монитора. — А сега е още по-добър, след като се включихте двамата с Лорейн.

— Никой от нас не би го пропуснал.

— Мисля, че ще имаме нужда от по-голяма яхта, поне докато Матю не си построи нова.

Но не това занимаваше мислите ѝ, докато Хейдън си мърмореше, наведен над бележките ѝ. Тейт изправи рамене и събра всичкия си кураж.

— Кажи ми честно, Хейдън, когато представителите и другите учени се появят тук, мислиш ли, че ще съм готова да се изправя пред тях? Мислиш ли, че бележките ми са достатъчно организирани и

подробни? Понеже нямаше как да използвам външни източници, се наложи да гадая за толкова от артефактите, че...

— Оценка ли си просиш? — прекъсна я той.

Веселието в очите му я накара да се размърда неспокойно.

— Не. Е, може би. Нервно ми е.

Той свали очилата си и потърка носа си.

— Миналата нощ си прекарала в борба с един ненормалник, цяла сутрин си разговаряла с полицията, а те притеснява представянето пред група колеги?

— Имах достатъчно време да мисля за колегите и за работата си — каза сухо тя. — Алчна съм, Хейдън. Искam да предизвикам огромна сензация. Това ще постави основите на морския археологически музей „Бомон-Ласитър“.

Тя взе колието, което лежеше на масата. По причини, които вече не се нуждаеха от анализ, предпочиташе да го държи близо до себе си.

Сега то бе хладно. Красиво, безценно и най-сетне в покой.

— Освен това... е, освен това искам „Проклятието на Анжелик“ да си намери дома, който заслужава след четиристотин години чакане.

— В такъв случай мога честно да изразя професионалното си мнение, според което разполагаш със солидни основи.

Тя много нежно върна колието в подплатената му кутия.

— И все пак мислиш ли, че... — Тя млъкна и се обърна към прозореца — нещо тракаше и хъркаше отвън. — Какво е това, по дяволите?

— Каквото и да е, звучи зле.

Качиха се на палубата и завариха Матю и Лорейн на парапета. Рей и Марла изскочиха от камбуза.

— Какъв е този ужасен звук? — започна Марла, после очите ѝ се ококориха. — О, боже, какво е това нещо?

— Според мен би трябвало да е яхта — промърмори Тейт. — Но не бих се подписала, че е.

Нещото беше боядисано в отровно розово, което влизаше в интересно противоречие с огромните ръждиви петна по него. Подвижният мостик се разтрисаше при всяко оригване на двигателя. Когато нещото се изравни с „Ново приключение“, Тейт прецени, че представлява дванайсетина метра изкорубено дърво, напукани стъкла и корозиращ метал.

Бък стоеше на кормилото и им махаше бясно.

— Не е ли страхотна? — извика той. После изключи двигателите, които изразиха одобрението си, като изплюха струя дим. — Пускай котвата!

Последва отвратително стържение, разтрисане и зловещ пронизителен звук. Бък бутна нагоре тъмните си очила и се ухили.

— Ще я кръстя „Диана“. Лару казва, че тая Диана била голяма ловджийка.

— Бък! — Матю се закашля и размаха ръка към дима, който бризът жизнерадостно носеше към тях. — Да не би да ми казваш, че си купил това нещо?

— Заедно го купихме — обяви Лару, който тъкмо бе излязъл на палубата. — Двамата с Бък сме съдружници.

— Това чудо ще ви погуби — викна Матю.

— Трябва й само малко боя, малко изтъркване с пясък и някоя и друга дребна поправка. — Бък тръгна надолу по стълбата към палубата. За щастие, стъпалото, което се сцепи под тежестта му, бе второто от долу нагоре. — И малко дърводелска работа — добави той все така ухилен.

— Дал си на някого пари за това? — Тейт не можеше да повярва.

— Взехме я изгодно. — Лару предпазливо потупа парапета. — Когато я вкараме във форма и си свършим работата, потегляме за Бимини.

— За Бимини? — повтори Матю.

— Потъналите кораби никога не свършват, момко. — Лару се ухили широко. — Много години минаха, откакто не съм стъпвал на собствена палуба.

— Въпросът е дали и тя няма да потъне — измърмори тихичко Тейт. — Бък, няма ли да е по-добре, ако...

Но Матю хвана ръката ѝ и я стисна.

— В ръцете ти ще заблести като слънце, Бък!

— Идвам на борда за инспекция — извика Рей, свали обувките и ризата си и се гмурна във водата.

— Те наистина обичат играчките си — обади се Марла. — Правя лимонови кексчета, ако на някой му се прииска следобедна закуска.

— И ние идваме! — Лорейн сграбчи Хейдън за ръката.

— Матю, тази яхта е истинска развалина. Ще трябва да подменят всичко до последния болт.

— Е, и?

Тейт издуха бретона от очите си.

— Нямаше ли да е по-практично, ако бяха вложили парите си в нещо по-читаво?

— Със сигурност. Но нямаше да е толкова забавно. — Той я целуна, а когато тя понечи да възрази, я целуна още веднъж, дълбоко. — Обичам те.

— И аз те обичам, но Бък...

— Знае какво прави. — Матю се ухили към тримата мъже, които се смееха и разглеждаха счупеното стъпало. — Чертаят новия курс.

Тя поклати развеселено глава.

— Струва ми се, че би искал да отидеш с тях и да изгребваш водата по целия път до Бимини.

— Нее... — Той я грабна в обятията си и я завъртя. — Имам си мой курс. Пълен напред. Искаш ли да се омъжиш?

— Аха. Какво ще кажеш за утре?

— Става. — В очите му пламна безразсъдна светлина. — Дай да се гмурнем — и я понесе към парапета.

— Да не си посмял да ме хвърлиш! — изпищя тя. — С дрехи съм. Матю, сериозно ти говоря! Недей...

И можа само да се изкикоти безпомощно, когато той скочи заедно с нея във водата.

Издание:

Нора Робъртс. Проклятието на Анжелик

Американска. Второ издание

ИК „Бард“, София, 2006

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585-018-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.